

Giới thiệu Thiên Sát Cô Tinh

Bạn đang theo dõi truyện Thiên Sát Cô Tinh của tác giả Hiên Viên Noãn Ngữ. Nàng vốn là một vị công chúa hàng nghìn người sủng ái, nhưng lại có tướng mạo xấu xí bị mọi người giễu cợt. Tuy xấu xí nhưng trời sinh nàng tinh thông âm luật, giỏi ca múa. Chính vào ngày mầu thân vì nàng mà chết trong biển lửa, trong một khắc nàng mới hiểu được, chỉ có mạnh mẽ mới có thể sinh tồn... Thiên sát cô tinh là như thế nào? Nàng khổ luyện mười năm, rốt cuộc cũng thành công, gián tiếp hưởng vào cung đình cùng giang hồ, tính cách quái dị ai ai cũng biết. Nếu là loại người hung ác, nàng so với bọn chúng càng ác hơn, thủ đoạn tàn nhẫn khiến kẻ khác sợ hãi. Còn nếu là người thiện lương, nàng quyết không làm bị thương một chút nào... Hắn, một nam tử giống như thần tiên, trời sinh tính lạnh lùng, cả đời chỉ cầu thể diện cứu nhân. Khi hắn gặp nàng, tất cả tình cảm đã chôn chặt nhen tẹt sâu trong tim hắn. Chính vì thế hắn cần bản không thể yêu nàng. Hắn là chòm sao Thương long quốc thái tử, từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh. Cả đời hắn duy nhất chỉ bại dưới tay nàng. Không nghĩ gặp lại nàng hắn lại thua mất trái tim của chính mình. Thân huynh muội là như thế nào, hắn không thể không chế thành nghiện, chỉ cần yêu nàng hắn sẽ quyết tâm đến được với nàng... Hắn là người thừa kế của thế gia Thương Quan, là một thiên tài trong thương giới, luôn luôn điềm tĩnh lãnh đạm. Chính vì gặp nàng, lạnh lùng xa cách, hắn đánh mất sự điềm tĩnh vốn có, quyết định dùng tất cả chân tình tình nguyện sủng ái để cảm động nàng... Hắn là giáo chủ ma giáo, yêu nghiệt lại bá đạo, cả đời chỉ theo đuổi quyền thế. Mãi đến khi gặp nàng, quyền thế dường như không quan trọng nữa... Mời mọi người đón đọc truyện hot này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thân Thế

♥Edit: Mun

Nghe đồn rằng Tiêu hoàng hậu có nhan sắc tuyệt thế khuynh thành, huệ chất lan tâm, hơn nữa võ nghệ cao cường. Cùng được sự sủng ái của hoàng đế, nàng và Uyển phi đồng thời có thai, cũng đồng thời sinh hạ cùng một lúc. Không ngờ rằng nàng sinh ra một nữ nhi dung mạo xấu xí, từ đó về sau không hề được sủng ái, cung điện trở nên tiêu điều vắng vẻ, không ai muốn bước vào Kiền Trữ cung một bước...

Nhưng Uyển phi lại hạ sinh một đôi long phượng, nam hài dung mạo tuấn mỹ, tư chất thông minh. Nữ hài thông minh đáng yêu. Tất cả đều được hoàng đế rất sủng ái. Trong lúc đó, khắp nơi nổi lên một tin đồn, Tiêu hậu bị đẩy vào lãnh cung, Uyển phi sắp được phong hậu. Nhưng hoàng đế không hề động chỉ. Ngồi vị hoàng hậu vẫn như trước thuộc về Tiêu hậu, nhưng quyền lực trong hậu cung đã dần dần rơi vào tay Uyển phi...

Sáu năm sau, một tiểu nữ mặc y phục màu phấn hồng bằng tơ lụa đắt theo một nữ tử thương tâm hỏi “Mẫu hậu, Noãn nhi thật sự xấu sao? Vì sao cung nữ, thái giám nhìn thấy Noãn nhi đều tránh rất xa?”. Nàng chính là nữ nhi của Tiêu hoàng hậu, Hiên Viên Noãn Ngữ. Giọng nói như tiếng chuông bạc trong trẻo vang lên, làm cho thể xác và tinh thần của người ta khoan khoái dễ chịu. Nghe qua liền liên tưởng tới một tiểu nữ oa với một khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành...

Nữ tử đang được gọi chính là Tiêu hậu. Nàng xoay người ngồi xuống, nụ cười âm áp, khuôn mặt tuyệt thế khuynh thành tràn đầy yêu thương “Sao lại thế được? Noãn nhi là người đẹp nhất thế gian rồi, là nữ nhi bảo bối của ta.”

“Dạ. Noãn nhi biết nè, Noãn nhi là đúng là bảo bối. Mẫu hậu cũng là bảo bối của Noãn nhi.”. Tiểu nữ nhi chớp chớp đôi mắt to, hàng lông mi thật dài như hai cây quạt nhỏ giống nhau đang chớp, ánh mắt đẹp đến nỗi động lòng người, giống như ngọc lưu ly, làm cho người ta chìm sâu vào trong đó. Nhưng nhìn lại khuôn mặt tiểu nữ nhi, trên đó đầy những vết tàn nhang lốm đốm. Nhìn qua thấy giống với lão thái bà bảy tám mươi tuổi...

Tiêu hậu dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nữ nhi, thân mật hôn nàng, yêu thương nói “Noãn nhi, con phải nhớ kỹ. Một người đẹp không chỉ ở bề ngoài, mà còn ở nội tâm. Một người đẹp tới đâu nhưng nếu không có tâm thiện lương thì cũng là xấu xí. Chỉ cần có một phẩm chất tốt đẹp, cho dù bên ngoài xấu xí cũng vẫn là người xinh đẹp, biết không?”

Noãn nhi nhìn Tiêu hậu một cách khó hiểu, bĩu môi nói: “Mẫu hậu, Noãn nhi có một trái tim lương thiện, như vậy có phải bọn họ sẽ không nói Noãn nhi xấu. Bọn họ có thể không trốn tránh Noãn nhi, phụ hoàng có thể yêu thương Noãn nhi hay không?”. Nàng thực hâm mộ Hiên viên Huy. Phụ hoàng yêu thương hắn như vậy, nhưng lại chưa bao giờ liếc nhìn nàng một cái. Khi nào thì phụ hoàng có thể khen nàng chứ?

Tiêu hậu nhìn thấy trong mắt nữ nhi xuất hiện một tia ghen tị, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài như tơ lụa của nàng, nói: “Noãn nhi, con đừng để ý đến người khác. Phụ hoàng vẫn chưa phát hiện ra Noãn nhi rất tốt. Một ngày nào đó, người sẽ nhận ra Noãn nhi mới là hài tử tốt nhất trên đời, con nói có phải không?”

Noãn nhi mỉm cười, ngọt ngào nói: “Dạ. Mẫu hậu, Noãn nhi có mẫu hậu là đủ rồi. Phụ hoàng chẳng qua là chưa phát hiện ra Noãn nhi. Một ngày nào đó người sẽ phát hiện”.

Tiêu hậu khẽ cười. Nhưng ý cười lại mang đầy cay đắng. Noãn nhi, ta nên nói với con thế nào đây. Bậc đế vương là vô tình nhất. Vì người là thân đế vương, nên lại càng không chú ý tới con. Bởi đối với người mà nói, con chính là sự sỉ nhục. Đối với mẫu hậu, con lại là bảo bối duy nhất của ta. Mẫu hậu rất thương con, thật sự rất thương...

Noãn nhi không hiểu tại sao trên mặt mẫu hậu lại có nét cay đắng. Nhưng nàng vốn thông minh, nên lựa chọn không hỏi. Nàng nắm tay mẫu hậu, cười

ngọt ngào nói: “Mẫu hậu, chúng ta đi luyện cầm đi, Noãn nhi muốn đánh đàn”. Lần nào mẫu hậu nghe nàng đánh đàn cũng đều cười. Cho nên nàng phải đánh đàn cho mẫu hậu nghe, mẫu hậu sẽ không buồn nữa.

Tiêu hậu cười hiền từ, ôm nữ nhi đi vào phòng. Đặt nữ nhi vào ghế tựa. Bản thân thì ngồi cạnh bên. Tiểu nữ nhi nhẹ nhàng đặt tay lên đàn. Một đôi tay mịn màng nhỏ bé đáng yêu không thể tưởng tượng nổi. Nàng nhẹ nhàng xoa nhẹ dây đàn, bắt đầu tấu khúc. Một âm điệu mỹ lệ vang lên, như thiên nhạc uồn khúc trong phòng. ...

Tiêu hậu dịu dàng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy tán thưởng. Tuy rằng diện mạo Noãn nhi không đẹp, nhưng lại có một trái tim mỹ lệ. Từ nhỏ đã có giỏi ca hát, tinh thông âm luật. So với chính ta năm đó chỉ có hơn chứ không kém. Ngay cả cốt cách đều là thiên tài trăm năm khó gặp. Nhưng ta lại không muốn dạy nàng luyện võ, chỉ mong nàng có thể bình thân mà sống cả đời này. ...

Lão thiên gia, ta nên cảm kích ông, vì ông đã ban cho ta một nữ nhi tốt như vậy. Có nữ nhi thế này, ta cũng không mong muốn gì nữa, nguyện cho nàng vĩnh viễn vui vẻ. ...

Trong Kiền Trữ cung, nơi nơi là tiếng đàn du dương. Giờ khắc này, cung nữ và thái giám đứng đầy ngoài cung. Bọn họ biết đây chính là tiếng đàn của công chúa. Bọn họ thừa nhận công chúa quả thật rất lợi hại. Còn nhỏ như vậy mà có thể đàn ra tiếng đàn mỹ lệ như vậy. Khúc nhạc như hòa vào không trung a. Đáng tiếc nhìn dung mạo, ai. Chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Mà ở phòng ngoài, có một vị nữ tử gần bốn mươi tuổi dịu dàng nhìn một lớn một nhỏ phòng trong. Trên mặt tràn đầy vẻ yêu thương. Tiếng đàn của công chúa thật sự đã đạt tới một trình độ. Đáng tiếc, một đứa nhỏ thiên tài như vậy, kỳ thật cũng không phải trời sinh dung mạo xấu xí. Nàng vốn có một khuôn mặt tuyệt thế, nhưng lại là thai độc. Đứa nhỏ đáng thương. Cũng không biết ai tâm địa ác độc như vậy, ngay cả đứa nhỏ chưa sinh ra cũng đã tính kế.

Khúc nhạc du dương giống như có sinh mệnh, hết sức lay động, lưu lại bên tai mỗi người, tựa hồ khiến mọi người đều cảm nhận được ấm áp. ...

Cuối cùng tiếng đàn ngừng. Tiểu nữ nhi vui vẻ xuống khỏi ghế tựa, chạy đến bên chân nữ tử, làm nũng nói: “Mẫu hậu, Noãn nhi đàn được không?”. Đây là điểm tự hào của nàng. Từ nhỏ nàng đã quen thuộc với âm luật đặc biệt, chỉ cần thoáng nghe qua là có thể đàn được.

Tiêu hậu vuốt ve mái tóc dài của nữ nhi, dịu dàng nói: “Nghe hay lắm. Noãn nhi thật là lợi hại. Khúc nhạc mới này, đây là lần đầu mẫu hậu nghe. Làm cho lòng người ta nổi lên cảm giác ấm áp, không hổ Noãn nhi tự sáng tác.”

Noãn nhi dựa người vào người nữ tử với vẻ mặt thỏa mãn. Nàng thích nhất nghe mẫu thân khen nàng. Nàng chỉ biết mẫu hậu thích nhất nghe nàng đánh đàn. Mỗi ngày nàng đều đánh đàn cho mẫu hậu nghe, người sẽ không buồn nữa. ...

Lúc này, Noãn nhi chú ý tới ngoài ngoài cửa, kinh ngạc kêu lên: “Nhũ mẫu, nhũ mẫu, sao người lại tới đây.” Nàng chạy rất nhanh đến bên người kia, lôi kéo quần áo của nàng ta, trưng lên khuôn mặt tươi cười, ngọt ngào khi nhìn thấy nàng. ...

Nữ tử ngồi xuống, âu yếm nhìn nàng, yêu thương cười nói: “Noãn nhi thật sự là rất nghe lời. Noãn nhi, nhũ mẫu và mẫu hậu con có việc muốn bàn. Con ra ngoài kia chơi đùa một lát được không?”

Noãn Nhi nhìn hai người, biết điều gật gật đầu: “Noãn nhi đến hoa viên chơi đây.” Nói xong liền hoạt bát chạy đi. ...

Tiêu hậu nhìn nữ nhi hoạt bát đáng yêu, trong mắt tràn đầy chua xót. Đều là tại ta hại nàng. Lẽ ra nàng có thể có hạnh phúc như những đứa nhỏ khác. Nhưng hiện giờ lại bị người khác hại trở thành quái vật. ...

Nữ tử nhìn Tiêu hậu thương tiếc, an ủi nói: “Nghị Thủy, người không cần áy náy. Noãn nhi sẽ không trách người. Giờ ta phải rời khỏi Lưu Vân quốc một chuyến. Ta muốn tìm cách để cứu chữa cho Noãn nhi. Nhưng mà dược liệu quá khó tìm, cho nên phải mất mấy tháng, thậm chí là rất lâu. Người ở lại một mình nhất định phải cẩn thận”

Tiêu hậu kích động nắm chặt tay nữ tử, cảm động nói: “Sur phụ, cảm ơn người. Cuối cùng cũng có thể cứu Noãn nhi”

Nữ tử vỗ vỗ tay Tiêu hậu, dặn dò nói: “Nghị Thủy, người nhất định phải vạn phần cẩn thận. Hoàng cung là nơi ăn thịt người. Hiện tại dù sao người vẫn là hoàng hậu.” Trong hoàng cung, thứ người ta muốn chính là ngôi vị hoàng hậu này. Đặc biệt là Nghị Thủy vốn không có hoàng quyền của hoàng hậu. Nàng lại quá mức thiện lương, nhất định sẽ bị người khác khi dễ.

Tiêu hậu cảm động nhào vào lòng nữ tử, nước mắt chảy xuống: “Sur phụ, cảm ơn người. Sur phụ, nhiều năm qua người đã giữ ta bên người. Sur phụ, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ tự bảo vệ mình thật tốt. Ta sẽ vì Noãn nhi mà tự bảo vệ mình, sẽ không để cho người ta khi dễ Noãn nhi. Sur phụ, người cũng cẩn thận nha.”

Nữ tử ôn nhu vỗ vỗ lưng Tiêu hậu, thở dài một hơi, nói: “Nghị Thủy, sur phụ phải đi. Người nhất định phải cẩn thận.”

Tiêu hậu rời khỏi lòng nữ tử, gật gật đầu. Sau đó nhìn theo hướng nữ tử rời đi. Trong mắt tràn đầy cảm kích. Trong nhiều năm, may nhờ sur phụ bảo hộ mình, cũng là người đã chạy ngược chạy xuôi tìm kiếm giải dược làm sạch thai độc. Sur phụ đối với mình tựa như người thân, như thể mẹ con. ...

Tiêu hậu nhìn bóng dáng nữ tử chậm rãi rời đi. Âm thầm thề, sur phụ, ta nhất định sẽ bảo vệ Noãn nhi thật tốt. Sur phụ, người nhất định phải trở về sớm.

Trong sân nhỏ, một dáng người nho nhỏ nhìn thấy nữ tử rời đi, trong mắt tràn đầy bất mãn. Nhưng nàng biết nhũ mẫu là vì cứu mình mới phải chạy ngược chạy xuôi. Nàng và mẫu hậu đều xem nhũ mẫu như là thân nhân. ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Được Mời Tối Trà Chiều

♥Edit: Mun

Cách ngày, một tiểu cung nữ run rẩy đi vào Kiền Trữ cung. Nàng chưa từng tới nơi này. Nghe đồn nơi này có một tiểu công chúa rất đáng sợ. Nàng chậm rãi đi tới Kiền Trữ cung. Phát hiện bên trong không có người, yên lặng tới dọa người a. Nàng dò xét xung quanh, hướng vào bên trong. Dáng vẻ thập phần sợ hãi...

Noãn nhi khéo léo thấy được tiểu cung nữ cẩn thận này, cảm thấy đáng vẻ của nàng rất buồn cười. Nàng đeo mạng che mặt do mẫu hậu chuẩn bị. Mẫu hậu nói không thể để cho người khác nhìn thấy dung mạo của nàng. Cho nên thấy người khác phải mang mạng che mặt vào. Nàng rón rén tiến gần phía sau tiểu cung nữ. Đưa tay kéo y phục của nàng...

Tiểu cung nữ quay đầu, nhìn đến tiểu nữ tử trước mắt không hề sợ hãi còn mang chút tán thưởng. Tuy rằng nàng vào hoàng cung chưa lâu, nhưng cũng đã thấy không ít hoàng tử và công chúa. Thế nhưng lại chưa thấy qua ánh mắt linh hoạt như vậy. Ánh mắt giống như muốn hấp dẫn người khác. Nàng tán thưởng hỏi: “Tiểu muội muội, muội là người trong cung này sao? Vậy muội biết Hoàng hậu nương nương đang ở đâu không?”

Noãn nhi nháy mắt suy nghĩ. Hoàng hậu nương nương, có phải mẫu hậu không? Nơi này cũng chỉ có mẫu hậu và nàng, ngoài ra còn có hai lão cung nữ. Nói vậy hẳn là cái kia rồi. Nàng gật gật đầu, ngọt ngào nói: “Tỷ tỷ, tỷ theo ta tới đây, ta đưa tỷ đi.” Dứt lời bước tới đứng trước.

Tiểu cung nữ lập tức cảm kích, Kiền Trữ cung này thật đúng là đáng sợ. Có người đồng ý đưa mình đi. Tiểu oa nhi thật đúng là đứa nhỏ thiện lương. Nàng lại có giọng nói vui tươi như vậy, đôi mắt xinh đẹp như vậy, khẳng định cũng là nữ nhân xinh đẹp hiếm có trong thiên hạ...

Noãn Ngữ dẫn nàng tới ngoài phòng của Tiểu hậu. Nàng cao hứng kêu lên: “Mẫu hậu, có một tiểu tỷ tỷ nói muốn tìm người.”

Tiểu cung nữ nhất thời hóa đá. Tiểu oa nhi này chính là công chúa đáng sợ kia sao? Nhưng nàng rõ ràng rất đáng yêu, rất thiện lương....

Tiểu hậu mở cửa ra, nhìn sa che mặt của Noãn nhi và tiểu cô nương bên cạnh nàng, mỉm cười nói: “Người tới có chuyện gì không?”

Nàng tuy rằng không có quyền lực, nhưng dù sao vẫn là hoàng hậu, uy nghiêm vẫn lộ rõ ra ngoài.

Tiểu cung nữ lấy lại tinh thần, sợ hãi quỳ xuống, run rẩy nói: “Nô tỳ đáng chết. Nô tỳ đáng chết. Thịnh hoàng hậu nương nương thứ tội.” Nàng thầm mắng chính mình. Tại sao lại ngăn người ra, khẳng định là mất mạng rồi.

Noãn Ngữ khó hiểu nhìn mẫu hậu uy nghiêm. Ồ, sao hôm nay mẫu hậu lại không giống với ngày thường. Tiểu tỷ tỷ này làm gì quỳ trên mặt đất, còn khóc thê thảm như vậy. Noãn nhi nâng tay tiểu cung nữ, ngọt ngào nói: “Đứng lên đi, mẫu hậu tốt lắm, người sẽ không bắt nạt tỷ đâu.”

Tiểu cung nữ ngây ngốc đứng lên, ánh mắt đáng thương nhìn Noãn nhi tràn đầy cảm kích. Tiểu hậu dường như đã nhận ra điều gì, mỉm cười. Xem ra tiểu cung nữ này cũng thật thiện lương, không đến mức bị nhiễm xấu, có lẽ có thể làm bạn với Noãn nhi. Tiểu hậu mỉm cười nói: “Thôi, nếu Noãn nhi đã nói như vậy. Dù sao về sau cũng không được như thế, nếu chủ tử khác thấy được, chắc chắn người sẽ bị phạt.”

Tiểu cung nữ ra sức gật đầu, dáng vẻ nhìn cực kỳ đáng thương. Noãn nhi rút một chiếc khăn tay ra, đưa cho nàng, cười nói: “Tiểu tỷ tỷ, tỷ lau đi, đừng khóc. Khóc nhè rất xấu hổ nha.”

Tiểu cung nữ run rẩy tiếp nhận khăn tay trên tay Noãn nhi, lau lau nước mắt. Sự cảm kích đối với Noãn nhi lại tăng thêm một tầng...

Tiểu hậu từ ái nhìn Noãn nhi, sau đó dịu dàng nhìn tiểu cung nữ, hỏi: “Người tên là gì? Bao tuổi rồi? Làm ở nơi nào?”

Cơ thể tiểu cung nữ run lên, như rất sợ hãi. Nàng run rẩy nói: “Nô tỳ là Duyên nhi, năm nay mười tuổi, là người ở Thượng Y cục”. Vận khí của ta làm sao vậy hử. Vừa tới đã bị người sai tới Kiền Trữ cung, bây giờ còn gặp họa.

Tiểu hậu nhìn dáng vẻ của nàng liền lập tức hiểu. Nàng dịu dàng cười, nói với Duyên nhi: “Được rồi, người không cần sợ, ta sẽ không giết người, Duyên nhi. Hôm nay người đến thật ra là có chuyện gì?” Đến từ Thượng Y cục, xem ra nhất định là người mới vào cung, bị cung nữ cũ bắt nạt!

Tâm trạng Duyên nhi hơi bình phục. Nàng cảm thấy Hoàng hậu nương nương và công chúa đều là người tốt. Còn tốt hơn chủ tử và cung nữ khác nhiều lắm. Nàng nhẹ giọng nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, cung nữ trong cung Uyển phi sai Duyên nhi tới. Nàng nói Uyển phi nương nương tổ chức trà chiều. Hơn nửa lần trà hội này hoàng tử và công chúa có thể đều đến, ngay cả Hoàng Thượng cũng có thể đến. Cung nữ kia còn nói,nếu nương nương không đi. tức là không tôn trọng Hoàng Thượng.”

Tiêu hậu cau mày. Uyển phi. Thật ra nàng ta muốn làm gì. Đã năm năm qua ta chưa hề ra khỏi Kiền Trữ cung, ngoại trừ ngôi hoàng hậu hư danh, còn lại không có gì. Giờ nàng ta đã là người được sủng ái. Vốn hai người nước giếng không phạm nước sông. Tại sao nàng ta còn mời mình đi dự trà chiều. Năm năm. ...bản thân ta là một hoàng hậu hữu danh vô thực, tại sao nàng còn muốn tranh đấu cùng ta? Chẳng lẽ nàng muốn ngôi vị hoàng hậu hư ảo này sao? Ai..... Lòng người quả là không đáy.....

Duyên nhi cúi đầu, không dám nhìn Tiêu hậu. Tuy nàng vào cung không lâu, nhưng nàng cũng biết chủ nhân chính thức của hoàng cung là Uyển phi nương nương. Hoàng hậu nương nương từ trước tới nay không hề để ý tới chính sự, nhưng mà mình vẫn thích Hoàng hậu nương nương hơn. Cảm giác người thực ân cần, hơn nữa công chúa cũng thực đáng yêu, không hề giống với lời đồn đãi

Noãn nhi thấy trong mắt Tiêu hậu có chút thương cảm và nghi hoặc. Nàng liền bước đến, giặt nhẹ áo Tiêu hậu, ngọt ngào nói: “Mẫu hậu đừng cau mày. Noãn nhi thích mẫu hậu cười. Mẫu hậu không vui, Noãn nhi sẽ đánh đàn cả ngày để mẫu hậu nghe, có được không?”

Tiêu hậu dịu dàng mỉm cười, Noãn nhi bao giờ cũng luôn thông minh, “Duyên nhi, người về phục mệnh trước đi, bốn cung sẽ đi sau.” Ngay cả danh Hoàng Thượng cũng đem ra, chính là muốn bốn cung đi thôi. Một khi đã như vậy, bốn cung cũng không để các người thất vọng. ...

“Dạ, Hoàng hậu nương nương, nô tỳ cáo lui trước”. Nói xong liền quay người rời đi

Tiêu hậu nhìn Noãn nhi không rời mắt, mỉm cười, gọi Duyên nhi lại nói: “Duyên nhi, người có bằng lòng ở lại Kiền Trữ cung làm bạn với Noãn nhi không. Nếu đồng ý, vậy người hồi báo rồi trở lại đây. Nếu không muốn bốn cung cũng sẽ không miễn cưỡng”

Duyên nhi ngăn người, nhìn nhìn ánh mắt chờ mong kia, nói: “Dạ, nô tỳ hiểu rồi. Hoàng hậu nương nương, nô tỳ về bẩm báo trước”. Nói xong nàng lén liếc mắt nhìn Noãn nhi, lòng hơi run lên, rồi bước nhanh rời khỏi.....

Noãn nhi lôi kéo y phục Tiêu hậu, làm nũng nói: “Mẫu hậu là tốt nhất, đều biết Noãn nhi nghĩ gì. Noãn nhi có bằng hữu rồi, sau này cuối cùng cũng có người chơi đùa với Noãn nhi, hắc hắc.....”

Tiêu hậu nhìn vẻ cao hứng của nữ nhi, lòng cũng thấy hài lòng, nàng vuốt mái tóc dài của Noãn nhi, tràn đầy thương tiếc. Noãn nhi, xem ra cuối cùng những kẻ kia cũng không muốn buông tha mẫu hậu và con. Đã như vậy chúng ta sẽ không trốn tránh nữa. Noãn nhi, mẫu hậu sẽ giúp con, tuyệt đối không để cho con bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Phản Kích Tiệc Trà Chiều

♥Edit: Mun

Tiêu hậu hít một hơi thật sâu, mặc phượng bào, đội mũ phượng. Năm năm qua, nàng không hề mặc những thứ này. Hiện tại vì Noãn nhi của nàng, nàng không thể không quay lại làm hoàng hậu một lần nữa. Uyển phi, ta đã muốn đem tất cả những thứ này tặng cho người, người vẫn còn muốn làm hại Noãn nhi của ta. Đã như vậy thì cũng đừng trách ta, dấu sao ta vẫn còn là hoàng hậu.

Noãn nhi nhìn Tiêu hậu uy nghiêm và tuyệt mỹ, không hiểu vì sao nàng phải mặc như thế. Tuy nhìn mẫu hậu đẹp hơn, nhưng cảm giác không giống bình thường, không có sự dịu dàng ân cần. Khiến nàng có cảm giác không thoải mái. Mẫu hậu không nên như thế.....

Tiêu hậu giúp Noãn nhi đeo mạng che mặt, trong mắt tràn đầy yêu thương. Nàng dịu dàng nói: “Noãn nhi nhớ kỹ, một lát nữa, cho dù đi tới đâu cũng không nên kinh ngạc. Nhất định phải chú ý nét mặt mọi người, biết không?”. Nàng nhất định phải dẫn dò Noãn nhi thật tốt. Lúc này, nàng có chút hối hận vì đã đồng ý lời mời. Nhưng dù có đi hay không cũng đều giống nhau, không bằng ra mặt một lần xem thế nào.

Noãn nhi nghiêng đầu. Mẫu hậu nói vậy là có ý gì? Bảo nàng chú ý sắc mặt người khác sao? Một lát nữa sẽ đi đâu?

Tiêu hậu vuốt ve sợi tóc mềm mại của nữ nhi, khẽ cười nói: “Con không cần hiểu đâu. Lát nữa không được nói lung tung, không được làm loạn, ngoan ngoãn đứng cạnh mẫu hậu biết không?”. Nàng đã quên, Noãn nhi cho dù thông minh nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ, lời dặn dò kiểu như thế này đương nhiên không hiểu được!

Noãn nhi gật gật đầu. Tuy rằng không biết tại sao mẫu hậu lại nói như vậy, nhưng nàng tin, mẫu hậu luôn nói đúng.

Tiêu hậu yên tâm nhìn Noãn nhi, sau đó dặt tay nàng, mỉm cười nói: “Noãn nhi, chúng ta đi thôi. Không phải con muốn gặp phụ hoàng của con sao? Hôm nay có lẽ có thể gặp được. Nhưng con nhớ kỹ là phải ngoan ngoãn ở cạnh mẫu hậu, một bước cũng không được rời đi, không được tùy ý mở miệng nói chuyện.”

Noãn nhi phấn khởi gật gật đầu. Phụ hoàng, hôm nay nàng thật sự có thể nhìn thấy phụ hoàng. Noãn nhi ấp ủ hy vọng, nàng tin rằng phụ hoàng nhìn thấy nàng sẽ rất thích nàng. Cuối cùng nàng cũng có thể giống như bọn họ, có được sự yêu mến của phụ hoàng.

Tiêu hậu thở dài một hơi. Noãn nhi, cho dù con nhìn thấy hấn, hấn cũng sẽ không quan tâm con. Để vương chính là để vương. Nếu không có giá trị, hấn sẽ không để ý.

Hai thân hình, một lớn một nhỏ đi tới bên ngoài cung của Uyển phi. Hội trà chiều lần này được tổ chức trong cung của Uyển phi. Ngoài cung, thị vệ và cung nữ nhìn thấy Tiêu hậu đều ngạc nhiên đến ngẩn ngơ. Đây là hoàng hậu thật sao? Sáu năm qua, đây là lần đầu tiên thấy nàng ta ra khỏi Kiền Trữ cung, không ngờ hôm nay nàng ta lại thật sự quay lại.

Tầm mắt của bọn họ chuyển hướng tới tiểu nữ bên cạnh hoàng hậu. Đôi mắt thật đẹp, trên thế giới này lại có một đôi mắt đẹp như vậy sao? So với Uyển phi, tiểu công chúa này còn đẹp hơn. Không phải nói nữ nhi của hoàng hậu cực kỳ xấu xí sao? Làm sao có thể chứ? Chẳng lẽ lời đồn là giả sao?

Đội hoàng hậu tới gần. Một thái giám già cung kính tiến lên nói: “Nô tài bái kiến Hoàng hậu nương nương. Uyển phi nương nương lệnh nô tài cung kính tiếp đón nương nương đại giá. Mời nương nương vào bên trong”. Dứt lời liền đi trước dẫn đường, ngay lúc hấn xoay người, trong mắt tràn đầy coi thường.

Tiêu hậu hơi nhíu mày. Nàng còn nhớ rõ hấn là thái giám thân cận bên người Uyển phi. Hừ, Uyển phi, người thật đúng là coi trọng ta, phái người thân cận tới đón tiếp ta.

Noãn nhi ngoan ngoãn đi theo sau Tiêu hậu, mở to mắt, tò mò nhìn toàn bộ nơi này. Kỳ lạ quá, chỗ này sao lại náo nhiệt như vậy? Lại cũng có thật nhiều người, không hề giống trong Kiền Trữ cung, không có nhiều người như vậy, hơn nữa cũng không đẹp như vậy. Bản thân nàng ở nơi này cũng rất tò mò, vì sao ánh mắt ai cũng đều lạ lùng vậy.

Uyển phi thấy Tiêu hậu đã tới, trong mắt hiện lên một tia khác lạ. Nhưng tới khi nàng thấy Noãn nhi phía sau Tiêu hậu thì hơi ngẩn người. gương mặt chột đông cứng, ánh mắt hiện lên sự đổ kỵ và sợ hãi, nhưng liền biến mất rất nhanh.

Uyển phi niềm nở nghênh tiếp, thân mật kêu: “Tỷ tỷ, người thật sự đã đến. Bỏn cung còn tưởng rằng người sẽ không tới!”. Uyển phi bày ra gương mặt xinh đẹp kiều diễm, hoàn toàn không nhìn ra sự thay đổi theo năm tháng.

Mà trong mắt các vị phi tử đang ngồi cũng tràn đầy ngạc nhiên. Thật không ngờ Hoàng hậu nương nương lại đến. Lúc này, các nàng cũng không biết nên làm như thế nào. Theo lễ thường mà nói, hoàng hậu là lớn nhất, các nàng phải hành lễ. Nhưng bây giờ quyền lực hậu cung đều ở trong tay Uyển phi. Nếu thi lễ, chắc chắn Uyển phi sẽ tức giận. Thà đắc tội với hoàng hậu vô quyền vô thế, cũng không thể đắc tội với Uyển phi.

Tiêu hậu khẽ nhếch mép, uy nghiêm nhìn Uyển phi, dịu dàng nói: “Muội muội, người đã nhiệt tình mời, sao bỏn cung lại không đến cho được. Nhưng mà muội muội, tuy rằng bỏn cung đã nhiều năm chưa ra khỏi Kiền Trữ cung, nhưng lễ nghi trong cung vẫn không quên. Chắc lẽ các vị muội muội đều quên sao?”. Uyển phi, người tự xưng muội muội, lại tự cho là bỏn cung, chẳng qua là muốn nhục nhã ta, muốn cho tất cả mọi người biết người là hoàng hậu, buồn cười, thật đáng buồn cười.

Khuôn mặt Uyển phi cứng đờ trong một giây, vội vàng quỳ xuống, hoảng hốt nói: “Thần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Thịnh nương nương tha tội.” Nàng cúi đầu, che dấu căm thù và sát ý trong mắt, tay nắm chặt ống tay áo.

Tiêu hậu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía chúng phi tử còn đang ngồi thờ người ra. Các phi tử giật mình, lấy lại tinh thần, kinh sợ quỳ trên mặt đất cùng kêu lên: “Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường. Xin nương nương thứ tội.” Không ai ngờ rằng Tiêu hậu lại là một người lợi hại như thế, xem ra các nàng đều đã xem thường nàng ta rồi.

Tiêu hậu uy nghiêm liếc nhìn, sau đó lớn giọng nói: “Tốt lắm. Bỏn cung cũng không phải là người không biết đúng sai. Huống chi sáu năm nay bỏn cung không hề ra khỏi Kiền Trữ cung, các muội muội ngạc nhiên một lúc cũng có thể giải thích được. Được rồi, tất cả hãy bình thân!”

Các phi tử đều được các cung nữ giúp đỡ đứng lên, nhưng không ai dám ngồi xuống. Các nàng đều nhận thức được sự lợi hại của hoàng hậu, cẩn thận một chút vẫn là tốt hơn, dù sao nàng ta vẫn là hoàng hậu.

Tiêu hậu mỉm cười, xem như vừa rồi không có việc gì xảy ra, dịu dàng nói với Uyển phi: “Xem ra quả thật là bỏn cung lui tới quá ít rồi, khó trách Uyển Phi không nhớ ra bỏn cung. Thật ra, bỏn cung cũng không trách người, chúng ta đều là tỷ muội, bỏn cung vẫn thích người gọi bỏn cung một tiếng tỷ tỷ hơn”.

Uyển phi mỉm cười, dịu dàng nói: “Mời tỷ tỷ ngồi!”

Tiêu hậu nhìn qua vị trí chủ tọa, rồi quay sang nhìn Uyển phi, lập tức hiểu ra mọi việc. Nàng chậm rãi đi lên, ngồi ở vị trí chủ thượng, nhìn nhóm phi tử mỉm cười nói: “Sao các muội lại câu nệ như thế, ngồi đi!”

Các phi tử đều ngồi xuống, nhưng nét mặt người nào cũng không được tự nhiên. Uyển phi cũng tự mình ngồi xuống nhìn lên chỗ Tiêu hậu, tuy là khuôn mặt nhu mì nhưng tay đã nắm chặt ống tay áo, người cũng run nhẹ nhẹ.

Tiêu hậu dịu dàng cười, như thể không biết gì cả. Nàng điềm đạm nói: “A, tại sao ta không thấy các tiểu hoàng tử, tiểu công chúa vậy?”

Uyển phi mỉm cười nói: “Tỷ tỷ chắc không biết, bọn chúng đang học ở học đường. Hoàng thượng yêu cầu rất nghiêm khắc, mỗi ngày đều phải đi học. Xem chừng sắp tới giờ bọn chúng về, còn hai muội muội vì con còn nhỏ, nên không tiện xuất hiện.” Dứt lời còn nhìn Noãn nhi thương hại, dường như có

ý tứ khác.

Tiêu hậu có chút đau lòng nói: “Ôi. Tất cả đều là lỗi của bản cung. Hại Noãn nhi không được vào học đường. Chẳng qua Noãn nhi thông minh từ lúc nhỏ, chưa từng oán trách bản cung, đều đọc sách một mình. Ôi. Nghĩ lại bản cung thật xin lỗi con!”

Uyển phi vốn định đã kích Tiêu hậu, không ngờ là nàng ta lại không bị ảnh hưởng. Nàng nhìn Noãn nhi một cách hiếu kỳ, cười nói: “Noãn nhi lớn lên quá nhiên rất đáng yêu. Tỷ tỷ cũng không nên tự trách mình. Đúng rồi tỷ tỷ, lát nữa có cuộc thi dành cho hải đồng, không biết Noãn nhi có muốn tham gia không?”.

Nàng nhìn thấy dáng vẻ khó xử của Noãn Nhi, lại nhìn sang Tiêu Hậu, nhìn Noãn nhi như người chưa từng đọc qua thi thư, chỉ miễn cưỡng tham gia.

Tiêu hậu coi như không thấy, dịu dàng nhìn Noãn nhi, ân cần hỏi: “Noãn nhi, con có muốn tham gia không? Dù sao con cũng chưa học trên học đường, nếu con không muốn, mẫu hậu cũng sẽ không bắt ép con.” Lời nàng nói rất tự nhiên, không hề có chút bối rối, ngược lại làm cho những người vốn đang cười châm biếm tự dung có cảm giác mất tự nhiên.

Tiêu hậu thậm chí cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn thể hiện sự dịu dàng uyển chuyển. Uyển phi, người đứng là có mưu đồ hại người, muốn nhân cơ hội khiến cho ta khó xử, người đã quá coi thường Noãn nhi rồi.

Noãn Ngữ nghiêng đầu, hơi suy tư vài giây, nghi hoặc hỏi: “Mẫu hậu, phải thi đấu gì?”. Giọng nói như chuông bạc khiến cho mọi người hơi chấn động, tò mò lắng nghe.

Uyển phi trêu nhỉnh cười nói: “Cũng không có gì, chính là sử dụng sở trường của mình, thi từ, ca phú hoặc là nhạc khí. Noãn nhi, chơi cũng vui lắm”

Noãn Ngữ không nhìn Uyển phi, nàng gật gật đầu, ngọt ngào nói: “Được. Noãn nhi chưa từng thi với ai. Nhưng mà mẫu hậu à, nếu Noãn nhi thắng bọn họ, bọn họ có bị phạt không? Noãn nhi không muốn hại người khác”. Lời của nàng rất tự tin và kiên định, dường như đã nắm chắc phần thắng.

Mọi người sững sốt, cô bé gái này lợi hại vậy sao? Xem dáng vẻ nàng tự tin thế kia, như thể nàng đã xác định mình sẽ thắng.

Uyển phi khẽ cười: “Noãn nhi quả là tự tin. Người yên tâm, hoàng tử và công chúa cũng không thể thua dễ dàng như thế. Hơn nữa thua cũng không bị phạt. Chẳng qua là Hoàng thượng mượn cơ hội này để tạo ra cuộc thi cho hoàng tử và công chúa thôi.” Cùng lắm là mất mặt thôi. Hừ.... Dù sao người tuyệt đối không thắng được Huy nhi và Doanh nhi.

Noãn nhi yên lòng nói: “Vậy là tốt rồi, bằng không thắng cũng không có ý nghĩa”.

Chúng phi tử lại sững người. Đứa nhỏ này quá khoát lác mà. Hải tử của bọn họ đều được chính đại học sĩ nghiêm khắc dạy dỗ. Tuy so với con của Uyển phi có phần kém hơn, không lẽ lại không bằng một đứa nhỏ hoang dã. Một lát nữa, cho nàng ta biết sự lợi hại của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thi Văn

♥Edit: Mun

“Hoàng thượng giá lâm.”. Một giọng nói mạnh mẽ chói tai vang lên. Một nam tử mặc áo bào màu vàng xuất hiện trong tầm mắt mọi người, anh tuấn, cao lớn, khuôn mặt trắng như ngọc, đôi mắt hòa nhã mà oai phong, đủ để khiến cho nữ tử vì hấn mà điên cuồng.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”. Tất cả mọi người nhanh chóng quỳ xuống thỉnh an.

Hiên Viên Tuyên chuẩn bị nói miễn lễ, bỗng đứng ngây người ra. Dường như hắn nhìn thấy Nghi Thủy, hoàng hậu của hắn. Tại sao Nghi Thủy lại xuất hiện ở đây? Sáu năm không gặp, không ngờ khi nhìn thấy nàng, tim hắn không kiềm được xúc động. Sáu năm, Nghi Thủy, nàng có biết ta ngày ngày đêm đêm đều nhớ nàng, nhưng lại không có dũng khí đi tìm nàng. Bởi tất cả đều do ta sai, là ta hại nàng, và.....Noãn nhi..... Chỉ có rời xa khỏi nàng và con mới có thể bảo vệ hai người.

Hiên Viên Tuyên nhìn về phía tiểu nữ nhi bên cạnh Tiêu hậu, đó là Noãn nhi của hắn. Ánh mắt thật đẹp, đáng tiếc dưới mạng che mặt lại là..... Đều là tại hắn, là phụ hoàng không bảo vệ tốt cho con, Noãn nhi.....

Noãn Ngữ không hề thông thạo lễ tiết trong cung, nàng cũng không hiểu tại sao mọi người đều quỳ trước mặt nam tử này. Nàng dùng ánh mắt tò mò khéo léo nhìn nam nhân trước mắt.

Hiên Viên Tuyên cảm giác bản thân mình như sa vào ánh mắt như ngọc lưu ly này. Đẹp quá, từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ thấy ánh mắt đẹp như

vậy, giống như đại dương mê hoặc lòng người, nhưng lại khiến cho hần có cảm giác hồ thẹn.

Lão thái giám bên người hần khẽ ho khan một tiếng. Lúc này Hiên Viên Tuyên mới lấy lại được tinh thần, nhìn thấy mọi người còn quỳ, vội vã nói : “Bình thân. Chúng ái phi ngồi xuống đi, đứng lâu sẽ mệt đó.” Giọng nói hần dịu dàng quan tâm, khiến cho người khác có cảm giác như một cơn gió xuân tươi mát, nhưng vẫn có sự uy nghiêm. Đây là phong thái đế vương.

Hiên Viên Tuyên ngồi xuống bên cạnh Tiêu hậu, nhẹ giọng nói: “Nghĩ. Hoàng hậu, sáu năm qua nàng không ra khỏi Kiềm Trữ cung, sao hôm nay lại.”

Bỗng dưng Tiêu hậu cắt lời hần, bình tĩnh nhìn hần, lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không có việc gì. Đa tạ Hoàng thượng quan tâm. Noãn nhi, tới gặp phụ hoàng của con đi!”

Noãn Nhi nháy nháy mắt, kêu lên ngọt ngào: “Phụ hoàng, Noãn nhi thỉnh an phụ hoàng!”

Hiên Viên Tuyên hòa nhã gật đầu, cố gắng nói một cách yêu thương: “Noãn nhi, đã sáu năm rồi, không nghĩ là con đã lớn như vậy”. Đột nhiên hần cảm thấy thật sự không biết nói gì. Đối với Noãn nhi hần chỉ có áy náy hồ thẹn, thực sự không biết nên nói những gì.

Lúc này Tiêu hậu âu yếm vuốt ve mái tóc dài của Noãn nhi, điềm đạm nói: “Hoàng thượng, Noãn nhi cũng tham gia trận đấu ngày hôm nay.”

Hiên Viên Tuyên ngẩn người, Tuy hôm nay nói là tiệc trà chiều, thực tế là để kiểm tra trình độ học vấn của hoàng tử và công chúa. Nhưng Noãn nhi không phải là chưa từng được dạy dỗ chỉ bảo sao? Thật sự có thể tham dự cuộc thi này ư? Nhưng chứng kiến biểu hiện tự tin của Noãn nhi, hần không kìm nổi nụ cười trên mặt. Hần tin tưởng Nghi Thủy sẽ dạy dỗ hài tử này không hề thua kém so với những đứa trẻ khác.

Hiên Viên Tuyên mỉm cười nói: “Tốt. Nếu Noãn nhi muốn tham gia, trầm làm sao có thể không đáp ứng được. Các hoàng nhi chắc sắp hết giờ học rồi. Lát nữa sẽ có đại học sĩ đến làm trọng tài, nếu ai chiến thắng, trầm sẽ đáp ứng một nguyện vọng của người đó”. Những lời hần nói chủ yếu là để giải thích cho Noãn nhi, nhưng cũng khiến cho các phi tử vô cùng phấn khởi.

Hiên Viên Tuyên vừa nói xong, năm bóng người nho nhỏ xuất hiện trong hoa viên, cung kính hướng Hiên Viên Tuyên hành lễ: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an mẫu phi.”

Bọn họ đứng sau một nam tử trẻ tuổi, diện mạo tuấn tú, bộ dáng thư sinh. Hần hướng Hiên Viên Tuyên hành lễ, cung kính quỳ lạy: “Vi thần bái kiến Hoàng thượng.”

“Đại học sĩ ngồi xuống đi”. Hiên Viên Tuyên gật đầu hài lòng nói: “Tốt lắm. Các con đều đứng lên đi, đến ngồi bên cạnh mẫu phi của các con đi. Trầm có vài điều muốn nói”

Tất cả đều ngoan ngoãn yên lặng ngồi xuống bên cạnh mẫu phi của mình. Nhưng mọi cặp mắt vẫn hướng về phía Noãn nhi đang ngồi cạnh Tiêu hậu. Quả thực bộ dạng Hiên Viên Tuyên rất anh tuấn, hơn nữa lại có các phi tử xinh đẹp, nên những đứa trẻ được sinh ra đều khôi ngô, đáng yêu.

Hiên Viên Tuyên tiếp tục nói: “Thực ra hôm nay trầm muốn tổ chức cho các ngươi một cuộc sát hạch học vấn, mong các ngươi đừng làm trầm thất vọng. Ngoài ra hoàng tử của các ngươi cũng muốn tham gia, các ngươi nhất định phải cố gắng hết mình. Đến đây thôi. Noãn nhi khác các ngươi, nàng có thể tự lựa chọn đề thi. Được rồi, cuộc thi bắt đầu! Đại học sĩ công bố đề đi!”

Đại học sĩ đứng lên, dò xét xung quanh, rồi mở miệng nói: “Đề thứ nhất rất đơn giản, ngẫu hứng làm ra một bài thơ, mô tả cảm nhận của các ngươi về mùa xuân.” Ánh mắt hần tuy nhả nhận nhưng lại mang theo nghiêm nghị, khiến dáng vẻ thư sinh của hần hoàn toàn bị đè ép xuống.

Tất cả hoàng tử và công chúa đều sáng tác câu thơ, tuy rằng không thể coi là hoàn hảo nhưng đối với một đứa trẻ thì có thể tạm chấp nhận được. Tiếp theo chính là Hiên Viên Doanh, đôi mắt xinh đẹp nhìn quanh một lượt, kiêu hãnh ngẩng đầu, mở miệng nói:

“Bích ngọc trang thành nhất thụ cao, vạn điều thủy hạ lục ti tuyền.

Bất tri tế đối thủy tài xuất, nhị nguyệt xuân phong tự tiền đao”

(Cây cao đã thành màu ngọc biếc

Vạn nhánh treo lủng liêng tơ xanh

Mềm thon lá nhỏ trên cành

Tháng hai gió bén ngọt thành tiền đao.

Hạ Tri Trường)

Đại học sĩ mỉm cười gật gật đầu, bài thơ này không tồi, rõ ràng dễ hiểu, miêu tả đặc biệt tinh tường. Xứng đáng là Hiên Viên Doanh. Đại học sĩ nhìn về phía Hiên Viên Huy, tin rằng bài thơ tới hần có thể làm rất tốt.

Hiên Viên Huy mỉm cười, tự tin nói:

“Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tô, thảo sắc điều khán cận khước vô.

Tối thị nhất niên xuân hảo xử, tuyết thắng yên liễu mẫn hoàng đô”

(Dịch nghĩa

Góc trời mưa nhỏ như sợi sữa rót bay

Sắc cỏ từ xa nhìn thấy còn gần lại thì không

Đây là nơi xuân đẹp nhất trong năm

Ròn ròn khói liễu khắp cả hoàng thành

Bản dịch thơ của Ngô Văn Phú

Mưa nhỏ đầu xuân

Mưa nhỏ góc trời tơ sữa bay

Xa gần sắc cỏ gọn hây hây

Buổi nay xuân đẹp không đâu sánh

Khói liễu hoàng thành đủ ngất ngây

Bài thơ có tên là Sơ Xuân Tiểu Vũ của Hàn Dũ, bài thứ 61 trích trong Đường Thi Nhất Bách Thù)

Dứt lời liền ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn mọi người, đợi chờ tin thắng lợi.

Hiên Viên Tuyên vô cùng hài lòng nhìn nhi từ cùng nữ nhi. Hấn nhìn về phía Noãn nhi, dịu dàng nói: “Noãn nhi, ngươi có muốn thi không? Nếu như không nói được, ngươi có thể bỏ cuộc, tham gia đề thi tiếp theo”

Noãn Ngữ nghiêng đầu, đôi mắt sáng rực nhìn Hiên Viên Huy, khẽ cười nói: “Bài thơ hấn làm thật hay. Nhưng Noãn nhi cũng không thua kém đâu.

Hảo vũ tri thi tiết

Đương xuân mĩ phát sinh

Tuỳ phong tiềm nhập dạ

Nhuận vật tế vô thanh Dã kính vân câu hắc

Giang thuyền hoá độc minh

Hiếu khan hồng thấp xứ

Hoa trọng Cẩm quan thành”

(Mưa lạnh báo hiệu mùa sang

Đây mùa xuân tới rộn ràng trời xuân

Mưa theo làn gió âm thầm

Trong đêm thánh thót tưới nhuận cỏ cây

Đường thôn mây xám đầy trời

Trên sông ánh lửa thuyền ai lập lòe

Sáng ra rực rỡ đồng quê

Với ngàn hoa thắm đã về cùng xuân

Mưa lạnh đêm xuân – Đỗ Phủ

Người dịch: Quỳnh Chi)

Đại học sĩ nhìn Noãn nhi khâm phục, không ngờ rằng nàng có thể làm ra một bài thơ hay như vậy. Một đứa trẻ không tới học đường cũng có thể xuất khẩu thành thơ. Không đơn giản.....Không đơn giản.....

Tất cả mọi người đều sững sờ, không tin vào mắt mình, chăm chăm nhìn tiểu cô nương đang rất tự tin. Ngay cả Hiên Viên Tuyên cũng có phản ứng như thế, vừa rồi đúng thật là Noãn Nhi vừa làm thơ. Hắn không hề nghĩ Noãn nhi lại có tài năng như vậy, xem ra trầm đã quá khinh thường nàng.

Qua vài giây, Hiên Viên Tuyên đứng lên cười: “Tốt lắm. Các con của trầm đều có trí tuệ siêu việt. Trận này Huy nhi và Noãn nhi không phân thắng bại. Đại học sĩ, chuẩn bị đề thứ hai.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thi Đàn

♥Edit: Mun

Đại học sĩ điềm đạm cười, nói: “Kỳ thật đề thứ hai cũng không khó so với thư pháp. Tục ngữ nói [kiến tự khả kiến nhân] (Mun: Qua chữ cũng có thể thấy, hiểu được tính cách con người). Hoàng tử, công chúa viết tên mình xuống giấy, sau đó vì thần sẽ chọn ra trước rồi lại giao cho bộ hạ xét lại.

Vài cung nữ cầm giấy và bút mực dâng lên, đặt trước mặt vài vị hoàng tử, công chúa. Bọn họ đều cầm bút viết tên mình. Vì tuổi còn nhỏ nên dường như có chút lo lắng, nhưng Hiên Viên Huy và Hiên Viên Doanh đều tràn đầy tự tin, giống như thắng lợi đã thuộc về tay bọn họ.....

Noãn Ngữ nhíu mày, tên? Nên viết là Tiêu Noãn Ngữ hay là Hiên Viên Noãn Ngữ? Suy nghĩ nửa ngày, nàng đặt bút lên giấy viết tên chính mình, sau đó gạt đầu hài lòng. Vậy chắc là được rồi. Chỉ là ngay khi cung nữ mang đi, nàng lại bắt đầu hồi hận....

Những tờ giấy được đưa tới tay đại học sĩ. Hắn tinh tế nhìn qua một lượt, vừa nhìn vừa gạt đầu, nhìn thoáng qua thì rất hài lòng. Cuối cùng, chọn từ trong đó ra hai tờ giao cho cung nữ bên cạnh. Cung nữ trình cho Hiên Viên Tuyên. Tất cả ánh mắt đều hồi hộp nhìn chăm chăm Hiên Viên Tuyên. Tuy nhiên vẫn có một số người ngoại lệ, như chính Hiên Viên Huy và Hiên Viên Doanh đang dương dương tự đắc, ngoài ra còn có người đang tự hỏi có chính mình có phải viết sai rồi không là Noãn nhi....

Hiên Viên Tuyên nhìn hai tờ giấy, trong mắt tràn đầy ý cười, có thể nhìn ra hắn rất hài lòng. Một lúc sau, hắn chọn ra một tờ giấy, đưa cho cung nữ bên cạnh, nói: “Huy nhi, chữ con viết quả thực không tồi. Đáng tiếc vẫn còn vài chỗ thiếu hụt. Tuy có khí phách nhưng lại không đủ điềm tĩnh, táo bạo quá mức. Nhưng mới năm tuổi mà đã có thể viết được thể này thì cũng không tồi.”

Hiên Viên Huy sùng sốt vài giây, nhanh chóng nói: “Dạ. Phụ hoàng, Huy nhi đã biết.” Hắn tiếp nhận tờ giấy trong tay cung nữ, nét mặt có chút mất mát. Không ngờ rằng mình lại thua, đề thứ nhất hòa còn chưa nói tới, đề thứ hai lại thất bại..... Chẳng lẽ..... Vẫn là nàng sao?

Không ngoài dự đoán của hắn, Hiên Viên Tuyên cầm tờ giấy bày ra trước mặt mọi người. Bốn chữ Hiên Viên Noãn Ngữ hiện ra trong tầm mắt tất cả. Chữ viết xinh đẹp, một bút một hoa lại đều rất có lực, đúng là chữ đẹp. Không những có nét thanh tú uyển chuyển hàm xúc của nữ tử, còn mang theo đại khí và kiên nghị của nam tử. Hai bên kết hợp không hề có chút bất đồng. Nếu không khổ luyện nhiều năm tuyệt đối không thể viết được như thế này.

Trận thứ hai Noãn Ngữ vẫn thắng, vượt cả dự đoán của mọi người. Trừ Tiêu hậu, từ đầu không ai có thể tin Noãn Ngữ sẽ thắng được người được xưng danh thiên tài Hiên Viên Huy, nhưng không ngờ nàng lại thắng triệt để, khiến không ai có lý do phản bác.

Hiên Viên Tuyên nhìn Noãn Ngữ, khen ngợi, đích thực là nữ nhi của Nghi Thủy. Nghi Thủy, thật ra làm thế nào mà nàng lại có thể dạy dỗ nữ nhi tốt như vậy.

“Tốt lắm, hai lần tỷ thí đều là Noãn Ngữ thắng. Nhưng cuộc thi thứ ba mới là trận quan trọng, quyết định thắng thua. Lần này là do trầm ra đề. Rất đơn giản, mỗi người các con thể hiện tuyệt kỹ của chính mình, có thể là ca vũ, có thể là nhạc cụ. Được rồi. Bắt đầu đi!”. Hiên Viên Tuyên mong chờ được thấy màn biểu diễn của các con mình, nhưng người y mong đợi nhất là Noãn Ngữ. Không biết Noãn Ngữ còn có thể khiến y ngạc nhiên như thế nào nữa.

Từ đầu buổi trình diễn, nói thật, chúng chỉ là những đứa nhỏ, thể nên biểu diễn có kém một chút cũng là chuyện bình thường. Nhưng Hiên Viên Tuyên vẫn kiên nhẫn xem đến hết màn trình diễn của chúng. Trước sau vẫn mỉm cười nhân nhật, để chúng thấy mình vẫn có để ý nhưng cũng không đến nỗi khiến chúng quá sợ hãi.

Đến lượt Hiên Viên Doanh, nàng chọn đánh đàn. Ai ai cũng biết tiếng đàn của nàng đã đạt tới cảnh giới rồi. Mỗi lần Hoàng Thượng nghe nàng đánh đàn đều khen ngợi. Nàng đàn quả thực không tồi, tiếng đàn trầm bổng thanh nhã, còn mang theo một chút ưu thương. Theo lý mà nói, một đứa nhỏ sáu tuổi không thể đàn được như thế này, chẳng trách bọn họ nói nàng là thiên tài.

Đàn xong tất cả mọi người đều vỗ tay. Hiền Viên Tuyên nhìn Hiền Viên Doanh khen ngợi. Nhưng Noãn Ngữ lại không vỗ tay, nàng chăm chú nhìn giá cầm kia. Nàng đã từng thấy trong một quyển sách, đây chính là Phụng Vĩ cầm, là đàn cổ nghìn năm, tiếng đàn của nó hay hơn đàn bình thường nhiều. Hèn chi khúc nhạc này lại hay như thế, kỳ thực là do đàn cổ này.

Hiền Viên Tuyên cảm thấy Noãn Ngữ rất thích thú, khoe miệng khẽ nhếch, hòa nhã nói: “Noãn nhi, con có thể đàn một khúc nhạc được không?”

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Noãn Ngữ, tất cả đều là dáng vẻ muốn xem kịch vui. Mọi người trong cung đều biết, về phương diện nhạc cụ thì Hiền Viên Doanh chính là thiên tài, tuổi còn nhỏ nhưng tinh thông âm nhạc. Ngay cả nhạc công trong cung cũng khen ngợi không dứt. Cho dù nha đầu kia thắng ở những phương diện khác, nhưng về phương diện này thì khẳng định là thua.

Noãn Ngữ đi thẳng tới bên cổ cầm, ngồi xuống bắt đầu đàn tấu. Từ ánh mắt khinh thường dần dần chuyển thành ngạc nhiên, sững sốt, ca ngợi, khen tụng... (Mun: bom nổ tùm lum=]]]. Đến lượt Noãn nhi trở tài thì phải ca ngợi chứ :->), tất cả mọi người đều không kiềm chế được mà bất giác xuất thân vào thủ khúc. Chưa bao giờ nghe qua nhưng lại duyên dáng khiến cho người ta hoài niệm nhớ nhung, cũng có cảm giác hạnh phúc...

Đàn xong, Noãn Ngữ đứng lên, chạy tới bên người Tiêu hậu, cười ngọt ngào nói: “Mẫu hậu, con đàn êm tai không? Đây là ca khúc mới của Noãn nhi đây. Con định đàn cho mẫu hậu nghe, nhưng cây đàn này tốt quá, làm Noãn nhi không nén được mà muốn đàn.”

Tiêu hậu vuốt mái tóc dài mềm mại của nữ nhi, gật đầu mỉm cười. Ánh mắt lấp lánh trong suốt khiến khuôn mặt nàng lộ ra vẻ yêu thương thánh thiện.

Hiền Viên Tuyên cuối cùng cũng hồi phục lại thần trí, kinh hi nhìn Noãn Ngữ, khen ngợi: “Noãn nhi quả thực rất giỏi. Tiếng đàn này như âm thanh của thiên nhiên, e rằng ngay cả nhạc công cũng không bằng con. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng có bản lĩnh như thế, trăm rất vui mừng. Noãn nhi, con có nguyện vọng gì không?”

Noãn Ngữ gật gật đầu, giọng nói trong trẻo vọng trong suốt hoa viên, làm cho trái tim mọi người đều xúc động. “Phụ Hoàng, Noãn nhi chỉ hy vọng phụ hoàng có thể ở cùng Noãn nhi thật nhiều. Hy vọng phụ hoàng có thể yêu thương Noãn nhi giống như yêu thương bọn họ.”

Cả người Hiền Viên Tuyên chấn động mạnh, lòng tràn đầy áy náy và hổ thẹn. Hắn nhoen miệng tươi cười nói: “Được. Phụ hoàng đồng ý với con. Từ nay phụ hoàng sẽ không lơ là con và mẫu hậu nữa, được không?”

Noãn Ngữ gật gật đầu, ngọt ngào nói: “Phụ hoàng thật tốt.... Mẫu hậu, phụ hoàng thực sự đã chú ý tới Noãn nhi. Thật là hay, về sau Noãn nhi cũng được phụ hoàng yêu thương rồi.”

Tiêu hậu chỉ có thể vuốt mái tóc dài của nữ nhi. Nước mắt đã tràn đầy khóe mi nàng. Noãn nhi, cuối cùng con cũng được hắn chú ý. Nhưng Noãn nhi à, từ nay về sau, mẫu hậu và con sẽ không bao giờ... yên ổn nữa.

Hiền Viên Tuyên yêu thương nhìn về vui mừng của Noãn nhi, bất chợt quay xuống nói: “Từ nay về sau Hiền Viên Noãn Ngữ là đệ nhất công chúa của nước ta, là nữ nhi bảo bối của trẫm! Trẫm quyết định Phụng Vĩ cầm này thuộc về Noãn nhi. Trẫm tin rằng Noãn nhi và cổ cầm này là hợp nhau nhất.”

Thoảng thốt, ngạc nhiên, sững sờ, ghen tị, không cam lòng... các biểu hiện này đều xuất hiện trên mặt chúng phi tử. Không ngờ rằng chỉ trong một ngày, công chúa bị hoàng thượng quên lãng lại có thể bay lên trời biến thành phụng hoàng.

Uyển phi vẫn như trước, mang theo nét tươi cười thân thiện, tha thiết chân thành nói với Tiêu hậu: “Chúc mừng tỷ tỷ, Noãn nhi thực sự là một hài tử lợi hại. Tỷ tỷ có thể có một nữ nhi như vậy thật là có phúc!”

Tiêu hậu quay lại cười nói chân thành: “Cảm ơn muội muội. Nhưng Huy nhi và Doanh nhi cũng rất lợi hại. Muội muội cũng là người có phúc. Đều là con của mình, cho dù như thế nào, đều là bảo bối trong lòng mẫu thân!”

Uyển phi mỉm cười dịu dàng nhìn con trai lẫn con gái, xem ra quả thực nàng rất vui mừng cho các con của mình. Nhưng trong ánh mắt nàng mơ hồ có chút không cam lòng. Chỉ có điều Tiêu hậu không thấy.

Tiệc trà chiều coi như là đã kết thúc. Rất yên bình, dường như không có việc gì xảy ra cả, ngoại trừ việc đệ nhất công chúa, người bị mọi người coi thường và quên lãng, Hiền Viên Noãn Ngữ. Chỉ trong một ngày nàng đã trở thành người quan trọng nhất trong suy nghĩ của Hoàng Thượng, biến thành nữ nhi hắn yêu thương nhất. Trước kia bởi vì tướng mạo của nàng, nàng bị người chán ghét. Bây giờ, vì tài hoa của nàng, tướng mạo cũng không quan trọng. Không ai tiếp tục đẩy lên việc Tiêu hậu sinh một nữ nhi xấu xí, chỉ biết là đệ nhất công chúa là thiên tài thật sự.

Kiên Trữ cung cũng khôi phục lại cảnh tượng náo nhiệt hưng thịnh sáu năm trước, người đến tặng lễ vật chúc phúc vô số kể, cung nga cũng thay đổi nhiều, rất nhiều cung nữ đều chen chúc muốn được vào trong Kiên Trữ cung. Cứ cách hai ngày Hoàng Thượng lại tới Kiên Trữ cung. Hắn tới ngày nào thì ngày đó mọi người đều có thể nghe được tiếng đàn duyên dáng ngân nga vang dội trong Kiên Trữ cung. Bọn họ lại càng thêm ca ngợi tán tụng đệ nhất công chúa, không ai còn nhớ lại người kia đã từng là Noãn Ngữ công chúa xấu xí, cũng không có người nào dám bàn tán về khuôn mặt dưới mạng che mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lời Tiên Tri

♥Edit: Mun

Tại ngự thư phòng, Hiến Viên Tuyên cau mày, tay nắm thật chặt, sắc mặt âm u. Trong phòng còn có một vị lão nhân tóc trắng, dáng người hơi phát tướng, nếp nhăn trên mặt có thể kẹp chết một con muỗi. Đường như lão vừa nói điều gì đó khiến Hiến Viên Tuyên tức giận.

Cuối cùng lão nhân ngừng nói, dường như biết Hiến Viên Tuyên không kiềm nén được sự tức giận nữa rồi. Lão chỉ ngẩng đầu, điềm tĩnh nhìn Hiến Viên Tuyên.

Hiến Viên Tuyên nheo mắt, nghiêm mặt nói: “Quốc sư, Noãn nhi là nữ nhi của trẫm. Trẫm cũng không cảm thấy Noãn nhi xung khắc với trẫm ở điểm nào. Quốc sư đã suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Lão quốc sư cung kính nói: “Bệ hạ, sáu năm trước thần đã từng nói với bệ hạ. Tiêu hậu sẽ sinh ra một nữ nhi xấu xí, là vì sao hung thần, hơn nữa lại xung khắc với bệ hạ. Bệ hạ có long khí hộ thể nên sát khí của nó mới không thể gây thương tổn đến bệ hạ được, nhưng lại có thể ảnh hưởng tới vận mệnh dân chúng và quốc gia. Mà bệ hạ cũng không nỡ ra tay nên mới rời xa nàng. Chỉ là bây giờ thì bệ hạ lại quá gần gũi với nàng, dân chúng cũng sẽ bị làm hại, bệ hạ nên tỉnh ngộ đi!”

Hiến Viên Tuyên lạnh lùng nhìn quốc sư, lạnh giọng nói: “Quốc sư, năm đó trẫm tin người nên mới khiến cho Noãn nhi không có phụ thân trong sáu năm, cũng làm cho trẫm cảm thấy hổ thẹn, khiến hoàng hậu hận trẫm sáu năm. Hiện giờ trẫm muốn bù đắp thật tốt cho các nàng. Quốc sư, nếu người lại tiếp tục nói xằng, trẫm cũng sẽ không khách khí với người nữa.” Nhớ đến vẻ đáng yêu của Noãn nhi, sự địu dàng của Nghi Thủy, kể từ giờ trở đi, trẫm sẽ bảo vệ hai người. ...

Đối với sự đe dọa của Hiến Viên Tuyên, lão quốc sư không có chút phản ứng, trước sau vẫn giữ vẻ lạnh lùng thờ ơ. Lão lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, xin hãy lấy quốc sự làm trọng. Hoàng thượng xem trọng tư tình nữ tử, vậy dân chúng thì sao? Hoàng thượng, nếu người vẫn tiếp tục thế này, thì tai họa sẽ kéo đến không ngừng.”

Hiến Viên Tuyên lạnh lùng nhìn quốc sư, nói: “Quốc sư, người không cần cứ mở miệng ra là lấy dân chúng để uy hiếp trẫm. Noãn nhi còn nhỏ, lại thông minh như vậy, tuyệt đối không thể làm hại giang sơn của trẫm, chuyện xảy ra gần đây ở dân gian chỉ là trùng hợp thôi.”

Lão quốc sư vẫn bình tĩnh nhìn Hiến Viên Tuyên, lạnh nhạt trả lời: “Hoàng thượng, liên tiếp ba tháng nay dân chúng vẫn phải chịu đựng hạn hán, lũ lụt rất cực khổ. Chẳng lẽ sự việc xảy ra trước mắt mà Hoàng Thượng vẫn chưa tin sao? Hoàng Thượng, nếu người vẫn u mê không tỉnh ngộ, lẽ dân bá tánh sẽ là người chịu khổ.”

Hiến Viên Tuyên kích động, nói: “Trẫm không tin, tất cả chỉ là trùng hợp, không liên quan gì đến Noãn nhi cả. Nó chỉ là một đứa trẻ, thiên tai nhân họa không thể đặt trên đầu nó, buộc nó phải gánh vác, bằng không thì trẫm làm phụ thân để làm gì.”

Sắc mặt lão quốc sư khê biến, nghiêm túc nói: “Hoàng Thượng, tất cả không hẳn chỉ là trùng hợp. Tại sao họa này chỉ xảy ra trong ba tháng ngắn ngủi. Hoàng thượng, không phải là cách đây ba tháng không hề có việc gì xảy ra sao? Vì thần hiểu tâm tình của người làm cha, nhưng người người cũng là một bậc đế vương, cần phải lấy dân chúng làm trọng.”

Hiến Viên Tuyên trầm lặng, tay nắm chặt, lòng bàn tay bị bóp chặt tới mức bật máu. Hắn muốn đền bù cho Noãn nhi tình yêu thương của người cha trong sáu năm qua. Hắn không thể làm tổn thương đứa nhỏ đó lần nào nữa. Nhưng lời tiên đoán của quốc sư vẫn là sự thật, là một đế vương, sao hắn có thể không quan tâm tới dân chúng, làm một người cha, sao hắn có thể nhẫn tâm gây tổn thương cho đứa con của mình.

Lão quốc sư theo dõi sự đấu tranh của Hiến Viên Tuyên, trong mắt lão dần hiện ra một tia sáng. Lão lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng, người thực sự có thể không để ý tới thiên hạ và dân chúng sao? Tiên đế trên trời nếu có linh thiêng cũng sẽ không yên lòng!”

‘Bang...’ Hiến Viên Tuyên vỗ mạnh tay lên bàn, nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Hắn uy nghiêm hô: “Đủ rồi. Quốc sư, trẫm sẽ không lại gần Noãn nhi. Như thế là đủ rồi!”

Lão quốc sư lắc đầu trả lời: “Hoàng Thượng, sáu năm trước thì có thể như vậy, nhưng giờ hai người đã gần nhau. Mọi việc đều đã rồi, nàng đã tạo ấn tượng trong lòng người, cho nên nếu nàng chỉ rời đi là chưa đủ.”

Hiến Viên Tuyên nheo mắt, cơn tức giận đã tăng thêm nhiều. Hắn trầm giọng hỏi: “Quốc sư còn muốn trẫm phải làm sao bây giờ? Quốc sư, người đừng quên, Noãn nhi là con của trẫm.”

“Hoàng Thượng, ngài cũng đừng quên, giang sơn là cơ nghiệp tổ tông lưu lại. Vì thần sống vì giang sơn, những thứ khác đối với thần đều không liên can.” Quốc sư lại tiếp tục nói: “Hiện giờ Hoàng Thượng nhất định phải giết Hiến Viên Noãn Ngừ mới có thể giữ lại giang sơn. Hoàng thượng, chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn xấu hổ trước liệt tổ liệt tông, có lỗi với Tiên Hoàng hay sao?”

Cơ thể Hiến Viên Tuyên chấn động mạnh. Hắn ngồi xuống long ý, chết lặng nhìn chăm chú lão nhân già cõi đời, là vị cự thần ba đời của Thương Long quốc, là vị phụ chính đại thần tiên hoàng lưu lại. Nhưng hiện tại, y lại muốn hắn phải giết chết nữ nhi thân sinh của mình. Noãn nhi của hắn là nữ nhi thông minh từ nhỏ, hắn mới đền bù được ba tháng tình thân cho nàng, mà bây giờ đã phải.

Lão quốc sư về mặt trầm tĩnh nhìn hấn, trầm giọng nói: “Hoàng thượng, người là bậc đế vương, người nên lục thân bất nhận.” (Mun: mất hết tính người. Lục thân bao gồm bố,mẹ,anh,em,vợ,con đều không nhận, vì nghĩa diệt thân, đại loại vậy)

Hiên Viên Tuyên nhắm chặt mắt lại, hít sâu một hơi rồi mở mắt. Lúc này hấn đã bình tĩnh trở lại. Hấn chăm chú nhìn thẳng vào quốc sư, ánh mắt trở nên kiên định. Hấn cương quyết nói: “Quốc sư, bây giờ trẫm sẽ không làm tổn thương nữ nhi của chính mình, cũng sẽ không khiến hoàng hậu đau lòng lần nữa. Quốc sư hay quay về đi!”

Lão quốc sư nghiêm mặt. Đôi mắt trầm tĩnh nhìn Hiên Viên Tuyên, thấy hấn dường như không muốn nói tiếp cùng mình, lão quốc sư không biết làm sao, chỉ có thể thờ dài một tiếng, rồi quay người rời đi. Trước khi đi vẫn cố gắng nói một câu: “Ồi Không lẽ giang sơn Thương Long sẽ mất trong tay một tiểu nữ nhi sao.....”

Hiên Viên Tuyên hít một hơi. Đối với những lời nói của quốc sư, hấn làm như không nghe thấy. Hấn không tin loại chuyện số mệnh này sẽ ảnh hưởng tới giang sơn Thương Long. Hấn tin tưởng thân là một bậc đế vương, hấn có khả năng giữ gìn giang sơn, bảo vệ người nhà mà không phải dùng tính mệnh nữ nhi của chính mình để đổi lấy.

Lão quốc sư ra khỏi ngự thư phòng. Bất ngờ người thấy được một mùi thơm thoang thoảng, vô thức hướng tới ngự hoa viên. Ngự hoa viên lúc này rất yên lặng, không một bóng người. Việc này khiến lão có chút khó hiểu. Kinh nghiệm trong mấy chục năm qua khiến lão thận trọng đứng dậy, dè dặt kêu lên: “Ai? Lão phu biết người ở trong này, không cần trốn.”

“Haha.... Lão quốc sư quả nhiên lợi hại. Dễ dàng phát hiện ra bản cung ở đây.”

Một bóng người mảnh khảnh từ phía sau cây đi ra. Dĩ nhiên là Uyển phi. Nàng mỉm cười nhìn quốc sư, vẫn là đáng vẻ thùy mị uyển chuyển như trước.

Lão quốc sư hơi nhíu mày, sau đó liền thả lỏng. Hấn thân nhiên nói: “Hóa ra là Uyển phi nương nương. Ngày hôm nay nương nương đặc biệt chờ cự thần ở đây rốt cuộc là vì chuyện gì?” Đối với Uyển phi hấn không thực sự hiểu rõ, cho nên không thích cũng không tới mức chán ghét. Nhưng đối với Hiên Viên Huy thì rất khen ngợi, hấn tin rằng con trai nàng nếu được đào tạo, tương lai nhất định sẽ là một vị vua tốt.

Uyển phi khẽ cười, tán thưởng nói: “Quốc sư không hổ là quốc sư. Bồn cung đặc biệt chờ người lần nữa chắc người cũng hiểu lý lẽ. Bồn cung cũng không quanh co làm gì. Bồn cung muốn cùng quốc sư làm một vụ giao dịch thôi.”

“A? Cự thần không biết có thể cùng nương nương làm giao dịch gì?” Lão quốc sư nhíu mày, nghi hoặc: “Nếu như cự thần nhớ không lầm thì cự thần không quen biết nhiều với quý phi nương nương.”

Uyển phi mỉm cười nói: “Vừa rồi quốc sư cùng Hoàng Thượng bàn chuyện quốc gia đại sự, bồn cung cũng vì việc này nên muốn cùng lão quốc sư làm một vụ giao dịch, không biết quốc sư có hứng thú hay không?”

Lão quốc sư biến sắc. Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu. Lão bình tĩnh cười nói: “Uyển phi nương nương quả nhiên không phải là người đơn giản. Bây giờ cự thần nên đi bẩm lại cho Hoàng Thượng, giữ lại một người như vậy ở bên mình có phần không an toàn.” Đồn rằng Uyển phi hiền lành hòa nhã hóa ra là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Nàng che giấu thật tốt.

Uyển phi cười khe khẽ, dường như không để ý tới lời nói của quốc sư. Nàng bình tĩnh nói tiếp: “Quốc sư, người thì một lòng muốn ổn định giang sơn xã tắc, còn bồn cung lại chỉ muốn ngôi vị hoàng hậu. Hôm nay bồn cung tìm người chính là bởi vì chúng ta có cùng một mục đích thôi. Chẳng lẽ quốc sư không muốn vì tiền hoàng mà bảo vệ Thương Long quốc sao? Hơn nữa bồn cung muốn làm hoàng hậu, làm sao có thể làm hại Thương Long quốc. Bồn cung tiến cung đã nhiều năm, nếu muốn uy hiếp Hoàng Thượng cũng không phải đợi tới hôm nay.”

Lão quốc sư kín đáo nhìn Uyển phi, hình như muốn nhìn thấu nàng. Rất lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Tài ẩn nói của Uyển phi nương nương thật lợi hại. Không biết người muốn làm giao dịch gì? Cự thần cần suy nghĩ một chút.” Xem ra quả thật Uyển phi chỉ muốn ngôi vị hoàng hậu. Giao dịch kia cũng không phải là không được. Hơn nữa bản thân mình cũng rất đánh giá cao Hiên Viên Huy, nếu có thể giúp nàng một phen cũng không phải không thể.

Uyển phi mỉm cười, lễ độ nói: “Quốc sư, dù sao nơi này cũng không phải là nơi thuận tiện. Không bằng chúng ta đổi địa điểm nói chuyện đi. Bồn cung tin rằng quốc sư sẽ vô cùng đồng ý với kế hoạch của bồn cung.”

Uyển phi và quốc sư bước đi rất nhanh, thoát cái đã biến mất khỏi ngự hoa viên. Mà ở sau một cây tùng nhỏ xuất hiện một bóng người nhỏ bé. Hấn nhìn hướng hai người rời đi rồi lăm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tai Họa (1)

Một tháng sau, Diêm thành xảy ra lũ lụt. Trận lũ lụt này không nhỏ như bình thường. Gần như nhấn chìm cả Diêm thành, do mức độ khuyết trương quá lớn, khiến cả thành Thanh Long rơi vào hoang mang sợ hãi. Nạn dân xuất hiện khắp nơi, dân chúng lâm than. Vì thế, Hiên Viên Tuyên quyết định cải trang vi hành, trải nghiệm nỗi khổ của dân chúng, đồng thời cũng trấn an nạn dân.

Chỉ trong nháy mắt Hiên Viên Tuyên đã rời đi được bảy ngày. Noãn Ngữ ngồi trên dây đu đung đưa qua lại, mang theo thần thái ủ rũ buồn bã. Mà Duyên nhi đứng bên cạnh nghi hoặc nhìn nàng. Không hiểu tại sao mấy ngày nay công chúa có vẻ thờ ơ, hình như rất không hài lòng.

Tiêu hậu mang điểm tâm vào hoa viên, nhìn thấy vẻ ủ rũ của Noãn Ngữ, nàng dường như hiểu ý, cười. Nàng đến gần bên Noãn Ngữ, nói thật dịu dàng: “Noãn nhi, ăn chút điểm tâm đi, sao lại có bộ dáng mất hứng như vậy? Có phải con đang nhớ phụ hoàng không?”

Noãn Ngữ ngẩng đầu, ánh mắt đáng thương nhìn Tiêu hậu, ủ rũ: “Mẫu hậu, có phải phụ hoàng vẫn chưa về? Đã mấy ngày rồi Noãn nhi không thấy người. Có phải là người lại không thích Noãn nhi nữa không?”

Tiêu hậu đặt điểm tâm xuống, xoa mái tóc dài của Noãn Ngữ, trầm ngâm nói: “Đứa nhỏ ngốc này, sao phụ hoàng lại có thể không thích Noãn Ngữ chứ? Con ngoan như vậy, phụ hoàng và mẫu hậu thương con còn không đủ. Chẳng qua phụ hoàng phải đi nơi khác, mấy ngày nữa người sẽ về.”

Mắt Noãn ngữ lập tức sáng lên, nàng ôm lấy cánh tay Tiêu hậu, nói nũng nịu: “Mẫu hậu nói thật chứ? Phụ hoàng vẫn thích Noãn nhi đúng không? Người vẫn cần Noãn nhi đúng không?”

Tiêu hậu gạt đầu kiên định, buồn cười nhìn Noãn Ngữ đang hết sức phấn khởi. Nha đầu này thật mau thay đổi cảm xúc, mới mấy giây trước còn đang đau lòng, mấy giây sau đã cười vui vẻ như vậy, “Được rồi. Tới đây ăn chút điểm tâm đi, cái này mẫu hậu vừa làm cho con, con thích không?” Tiêu hậu mở nắp ra. Một chiếc mâm xinh xắn được sắp đầy chững cái bánh điểm tâm hiện ra. Mỗi một cái đều có hình nhưng con vật rất dễ thương.

Noãn Ngữ cầm một cái hình con dê nhỏ đưa cho Duyên nhi đang đứng bên cạnh, nháy mắt nghịch ngợm, nói: “Duyên nhi, đây là Noãn nhi tặng cho tỷ. Điểm tâm mẫu hậu làm là ngon nhất. Chúng ta là tỷ muội tốt, có phúc cùng hưởng.”

Duyên nhi đứng ngây người, nhận cũng không được mà không nhận cũng không phải. Sao ta có thể tùy ý nhận bữa của công chúa. Nhưng bản thân cũng rất thích, nàng chỉ có thể liếc trộm Tiêu hậu một cái, muốn đoán xem Tiêu hậu có giận hay không.

Ngay lập tức, Tiêu hậu liền hiểu, nàng nhẹ nhàng gạt đầu, cười nói: “Duyên nhi, Noãn nhi nói đúng. Các ngươi là tỷ muội tốt. Ngươi hãy nhận đi. Bản cũng sẽ không tức giận đâu.”

Duyên nhi đưa tay nhận con dê nhỏ từ tay Noãn nhi, cảm động nắm chặt trong lòng bàn tay, nước mắt rơi xuống. Ngoại trừ mẫu thân đã qua đời, chưa từng có ai đối xử tốt với nàng như vậy. Công chúa và hoàng hậu đối xử với ta thật tốt. Từ lúc bước chân vào Kiến Trữ cung, các nàng chưa từng ruồng bỏ ta, lại xem ta như người nhà, cũng không ép ta vào bất kỳ phép tắc gì cả. Các nàng là chủ tử tốt nhất thiên hạ. Trong khoảnh khắc đó, trái tim Duyên nhi nảy sinh một niềm tin kiên định.

Lòng Tiêu hậu dường như đã hiểu rõ, nàng mỉm cười nhìn hai tiểu nha đầu, nhưng lòng lại có chút lo lắng. Dường như có chuyện gì đã xảy ra. Hai ngày nay, nàng luôn có cảm giác này. Không lẽ ta quá nhạy cảm sao?

Thời gian thấm thoát trôi qua, trời cũng từ từ tối, Tiêu hậu chuẩn bị đi ngủ thì một tiểu thái giám chạy tới, hoảng hốt hô: “Hoàng hậu nương nương, quốc sư cầu kiến.”

Tiêu hậu châu mày. Quốc sư? Ta và hắn không thường qua lại, sao hôm nay lại đến tìm ta. Nhưng nếu hắn đã đến thì ta cũng đành phải ‘bình đến tướng chặn’ vậy. “Mời quốc sư vào.”

Tiêu hậu vừa nói xong, lão quốc sư đã tiến vào. Hắn ngạo nghễ nhìn Tiêu hậu, dường như việc bản thân hắn tự ý xông vào không hề có gì là sai.

“Ngươi đi xuống đi!” Tiêu hậu bình tĩnh vẫy tay cho tiểu thái giám. Sau đó quay sang kính cẩn chào quốc sư, nói: “Quốc sư mời ngồi. Hôm nay ngài tới Kiến Trữ cung không biết có phải có việc gấp gì không? Xin cứ nói, đừng ngại.”

Lão quốc sư nhìn Tiêu hậu, trầm khen ngợi. Quả nhiên là hoàng hậu, bình tĩnh, quý phái. Một nữ tử như vậy rất xứng với ngôi vị hoàng hậu Thương Long quốc..... chẳng qua.... Nàng lại sinh ra một nữ nhi tại hạ....

Quốc sư trầm tĩnh nhìn Tiêu hậu. Hai người nhìn nhau thật lâu, sau đó quốc sư mới chậm rãi mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương, nếu nương nương đã đoán được, cự thần cũng không cần dài dòng. Cự thần đến hôm nay là vì Hiên Viên Noãn Ngữ.”

Tiêu hậu thoáng sững sờ, nhưng trực giác của phụ nữ khiến nàng thận trọng đứng dậy. Nàng dùng sự oai phong của hoàng hậu nghiêm túc hỏi: “Quốc sư có ý gì? Bản cung và ngươi vốn là không quen biết. Bây giờ lại tới tìm Noãn nhi, việc này có phần khó tin.”

Lão quốc sư hơi sững sờ, không ngờ Tiêu hậu lại xốc uy nghi như thế. Nhưng gừng càng già càng cay, hắn nghiêm túc nói: “Hoàng hậu nương nương, cự thần muốn hỏi một câu. Hoàng hậu nương nương cảm thấy giang sơn và nữ nhi, bên nào quan trọng hơn?”

Tiêu hậu gạt mình, không nghĩ được là quốc sư lại hỏi một câu kỳ lạ như vậy, khiến lòng nàng phập phồng lo sợ. Nàng cố giả vờ trầm tĩnh, nói: “Với bản cung, Noãn nhi quan trọng hơn tất cả. Cho nên, bản cung không cho phép bất kỳ kẻ nào ức hiếp Noãn nhi, không ai là có thể.”

Lão quốc sư nhẹ nhàng nở nụ cười, đối với những lời nói của Tiêu hậu không có chút sợ hãi. Hắn nhiu mày, nói: “A? Bất cứ ai cũng không được sao? Vậy Hoàng Thượng thì sao?”

Trong lòng Tiêu hậu đột nhiên khuấy động, khó tin trừng mắt nhìn quốc sư, trầm giọng nói: “Quốc sư không thể nói lung tung. Hoàng Thượng chính là phụ thân thân sinh của Noãn nhi, sao có thể làm hại Noãn nhi? Huống hồ bây giờ Hoàng Thượng lại yêu thương Noãn nhi như vậy, bổn cung tuyệt đối sẽ không tin những lời người nói.”

Quốc sư cười ha ha, nói lại: “A? Hoàng hậu nghĩ có phần đơn giản quá rồi. Nếu đã vậy cự thần muốn nhắc nhở nương nương một chút. Bởi vì nữ nhi của người chính là thiên sát cô tinh, xung khắc với Hoàng Thượng. Cho nên Hoàng Thượng muốn giết nữ nhi của người để giữ lại giang sơn. Hôm nay, cự thần tới chính là phụng mệnh chỉ của Hoàng Thượng. Nếu nương nương không chống lại thì ngôi vị hoàng hậu của người sẽ không mất.” Thực ra giữ lại hoàng hậu cũng không tệ. Nữ tử diễm tình như vậy nếu chết quả thực đáng tiếc.

“Nói nhảm. Noãn nhi không phải thiên sát cô tinh, sao có thể xung khắc với Hoàng Thượng. Hoàng Thượng không phải rất tốt hay sao? Quốc sư, người không cần tà thuyết mê hoặc mọi người, nếu không bổn cung cũng không khách khí.” Tiêu hậu vỗ bàn mạnh, hít sâu một hơi, kiềm nén cơn lửa giận, cố gắng giữ bình tĩnh, nói: “Quốc sư, tuy rằng bổn cung chỉ là một nữ lưu, nhưng cũng không phải có thể dễ mặc cho người khác bắt nạt. Quốc sư, người đã nói là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, vậy hãy lấy thánh chỉ ra cho bổn cung xem.”

Quốc sư đưa ra một cuộn tờ lụa màu vàng, giao cho Tiêu hậu, vẫn giữ bộ dạng thản nhiên hờ hững như trước, “Vậy hoàng hậu nương nương hãy cẩn thận tra xem thánh chỉ này liệu có phải là bút tích của Hoàng Thượng hay không. Bản quan làm quan đã nhiều năm, sao có thể giả tạo thánh chỉ được.”

Tiêu hậu cố nén bàn tay run rẩy, dứt khoát mở cuộn tờ lụa, nhìn vào. Toàn thân chấn động mạnh, thiếu chút nữa ngất đi. Nàng nắm chặt thánh chỉ trong tay, hận không thể xé rách nó ra. Hiền Viên Tuyên, ta vốn tưởng rằng người đã thật tâm đối xử tốt với Noãn nhi. Không ngờ, người vì cái gọi là hoàng quyền lại muốn giết Noãn nhi. Hiền Viên Tuyên, ta đã nhìn nhầm người rồi. Cho dù có biến thành quỷ ta cũng không bỏ qua cho người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tai Họa (2)

♥Edit: Mun

Tiêu hậu hít sâu vài hơi, kiên cường cố gắng kìm nén cảm giác đau lòng cùng hận thù trong đáy lòng, lạnh lùng bình tĩnh như bình thường, nói với quốc sư: “Quốc sư, nếu bổn cung không giao Noãn nhi cho người, không lẽ người cũng muốn giết cả bổn cung đó chứ.”

Quốc sư vuốt vuốt râu (Mun: Hừ. Râu dê :-< đồ xấu xa hãm hại Noãn nhi của ta) kiên quyết nói: “Trên thánh chỉ đã viết rất rõ ràng. Ai ngăn cản, giết không tha. Chẳng lẽ hoàng hậu nương nương thực sự muốn bao che cho thiên sát cô tinh kia sao? Vậy cự thần cũng sẽ không khách sáo với nương nương.”

Tiêu hậu đột nhiên yên lặng bước tới, lửa giận trong mắt dường như biến mất. Về mặt nàng bình tĩnh nhìn quốc sư, đau lòng hỏi: “Quốc sư, Noãn nhi là nữ nhi của ta. Hoàng Thượng là chồng của ta. Người nói ta nên lựa chọn như thế nào. Ta cũng chỉ là một nữ tử, cho dù có kịch liệt chống lại cũng không thể cứu đứa con của chính mình. Cho nên bổn cung lựa chọn cùng chết với nàng.”

Quốc sư vô cùng kinh ngạc nhìn Tiêu hậu. Vốn tưởng rằng nàng sẽ thề sống thề chết phản kháng, hoặc là hét lời khò sở van nài, không ngờ rằng nàng lại chọn chết cùng nữ nhi của nàng. Đúng là một nữ tử khôn ngoan quật cường. Giờ khắc này hẳn có chút khâm phục nữ nhân quật cường này, quả là một nữ tử hiếm thấy..

Đột nhiên Tiêu hậu quỳ gối. Quốc sư hơi sững sốt. Tiếp sau đó nhìn nàng coi thường, sự kính phục trong lòng cũng theo đó mà biến mất. Không nghĩ là nàng lại là một nữ tử không có khí phách. Hừ.... Vậy mà bản thân ban nãy cho rằng nàng rất cao quý kiên cường? Hóa ra khi đối mặt với tử vong cũng chỉ như vậy.

Tiêu hậu cũng không vì sự coi khinh đó mà tức giận. Nàng bình tĩnh nói: “Quốc sư, ta quỳ xuống không phải bởi vì ta sợ chết. Ta chỉ có một yêu cầu, hy vọng quốc sư có thể thành toàn.”

Lão quốc sư hừ nhẹ một tiếng. “Người nói đi. Chỉ có điều người không cần xin ta buông tha cho nữ nhi của người. Nàng nhất định phải chết.”

Tiêu hậu yên lặng nhìn hắn, khuôn mặt hiện ra nụ cười yếu ớt, nói: “Yêu cầu của ta rất đơn giản. Chỉ mong quốc sư cho phép ta hoàn thành trách nhiệm của mẫu thân một lần cuối, nói với Noãn nhi vài câu. Để tránh trên đường tới hoàng tuyền cũng không có cơ hội.”

Lão quốc sư sững sờ. Đây là loại yêu cầu gì. Không lẽ nàng lại có âm mưu gì khác. Lão kín đáo nhìn Tiêu hậu, như muốn hiểu rõ ý nghĩ của nàng là gì. Nhưng cuối cùng lão nhận thấy ánh mắt Tiêu hậu đặc biệt chân thành, hơn nữa chính bản thân lão cũng tin tưởng nàng sẽ không làm ra chuyện gì. Hắn gật gù đầu, nhắc nhở: “Được. Nhưng người đừng hòng nghĩ tới việc gỡ thủ đoạn, nếu không cự thần sẽ không khách khí.” Quốc sư vỗ vỗ tay, mười mấy thị vệ từ trên nóc nhà phi xuống đứng ở sau lưng hắn.

Tiêu hậu biết ơn nhìn quốc sư, nói: “Cảm tạ đại ân đại đức của quốc sư (Mun: Sax. Cái thằng cha già này chỉ hại người chứ có ân đức gì. Ta hận ta hận.

Ta đâm ta chém). Quốc sư cùng ta đi tới phòng của tiểu nữ. Quốc sư có thể đứng bên ngoài quan sát. Chỉ cần cho ta thời gian một khắc, ta sẽ mang Noãn nhi đi ra, tùy ý quốc sư xử trí.”

Quốc sư đi theo Tiêu hậu tới bên ngoài phòng Noãn Ngữ, sau đó chặn Tiêu hậu lại. Lão nói với Tiêu hậu: “Trước tiên bản quan muốn lục soát qua phòng này mới có thể yên tâm để người vào trong. Hoàng hậu nương nương, hẳn là người sẽ đồng ý.”

Tiêu hậu gật đầu. Sau đó tránh ra, nhường lối cho thị vệ vào lục soát. Noãn Ngữ cùng Duyên nhi bị đánh thức, kinh hoàng nhìn mười mấy người bất thành linh xông tới. Duyên nhi run rẩy cả người, nhưng vẫn khăng khăng che chở trước người Noãn Ngữ, hệt như gà mái che chở cho gà con, vừa sợ hãi, vừa cảnh giác nhìn đám người xông vào.

Noãn Ngữ lại vô cùng sợ hãi, nhưng khi nàng vừa nhìn thấy Tiêu hậu bước vào từ cửa thì liền bình tĩnh lại. Chỉ cần có mẫu hậu bên cạnh, cái gì Noãn Ngữ cũng không sợ, tin rằng mẫu hậu nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Noãn Ngữ.

Thị vệ tiến vào lục soát một lượt, kiểm tra khắp căn phòng. Đến khi xác định là không tìm ra bất cứ cơ quan ngầm nào, mới kính cẩn nói với quốc sư: “Khởi bẩm quốc sư. Tất cả đều đã kiểm tra kỹ lưỡng, trong phòng này không có cơ quan.”

Quốc sư gật đầu, nói với Tiêu hậu: “Hoàng hậu nương nương, người có thể vào. Nhưng người chỉ có thời gian trong một khắc thôi.”

Tiêu hậu cảm động nhìn quốc sư. Sau đó vào phòng, đóng cửa lại, nhanh chóng tới bên giường, bắt đầu nhìn Noãn Ngữ, như muốn dấu nàng vào lòng.

Noãn Ngữ mở to mắt, nghi ngờ hỏi: “Mẫu hậu, rốt cuộc đã có chuyện gì vậy? Tại sao họ lại xông vào phòng của Noãn nhi? Có phải phụ hoàng đã trở về không?”

Tiêu hậu kéo Noãn Ngữ kéo vào lòng. Nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi. Nàng hít sâu một hơi, sau đó lau nước mắt, buông Noãn Ngữ ra, nghiêm túc nói với nàng: “Noãn nhi, con nhất định phải nhớ kỹ những lời mẫu hậu nói với con ngày hôm nay. Con không phải là thiên sát cô tình. Cho dù tất cả mọi người không tin con, con phải tin chính bản thân mình. Noãn nhi, phụ hoàng không cần con. Mẫu hậu cũng không thể ở cùng con. Về sau con nhất định phải sống thật kiên cường. Cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì nhất định phải cố gắng sống sót. Con phải chứng minh cho người đời biết con là Hiên Viên Noãn Ngữ, không phải là tai tinh, biết không?”

Noãn Ngữ tuy chỉ là một đứa trẻ, nhưng cảm giác lại rất nhạy bén. Nàng chưa bao giờ thấy mẫu hậu lo lắng đau lòng như thế. Ý mẫu hậu là sao? Phụ hoàng không cần Noãn nhi sao? Ngay cả mẫu hậu cũng không cần Noãn nhi sao? Nàng cố kiềm nén nước mắt, nghẹn ngào hỏi: “Mẫu hậu, tại sao cả người lẫn phụ hoàng đều không muốn Noãn nhi? Là Noãn nhi không ngoan ư? Noãn nhi sẽ nghe lời mẫu hậu. Người đừng bỏ Noãn nhi lại được không?”

“Không phải đâu. Noãn nhi rất ngoan. Noãn nhi là đứa bé giỏi nhất. Đừng khóc, con không được khóc.” Tiêu hậu lau nước mắt cho Noãn Ngữ, kiên quyết nhìn mắt nàng, dịu dàng nói: “Noãn nhi, phụ hoàng chẳng qua là bị người khác lừa gạt. Một ngày nào đó người sẽ hối hận. Cho nên Noãn nhi không được để thù hận vào lòng. Con phải sống, phải cho phụ hoàng, cho mọi người biết con không phải là thiên sát cô tình, con hiểu không?”

Tuy Noãn Ngữ có cái hiểu cái không nhưng vẫn gật đầu. Nàng nói trong tiếng khóc nức nở: “Mẫu hậu, Noãn nhi có thể không cần phụ hoàng, nhưng mẫu hậu không được rời khỏi Noãn nhi. Mẫu hậu, người đừng bỏ Noãn nhi lại được không? Noãn nhi sẽ ngoan ngoãn. ...”

Tiêu hậu không kiềm được nước mắt. Nàng hít sâu một hơi, cố gắng không để bật ra tiếng khóc. Năm hai tuổi Noãn Ngữ, nàng nói thật kiên quyết: “Noãn nhi. Con là con gái của mẫu hậu. Con là một đứa nhỏ kiên cường. Mẫu hậu sẽ không bỏ con, mẫu hậu sẽ luôn ở bên con cả đời. Noãn nhi, con phải nhớ kỹ. Con là người quan trọng nhất trong lòng mẫu hậu. Vì thế con phải sống thật kiên cường, đừng làm mẫu hậu thất vọng.”

Noãn Ngữ ra sức gật đầu. Lần đầu tiên mẫu hậu nghiêm túc nói với mình như vậy. Lần đầu tiên nàng có cảm giác đau lòng muốn chết, luôn có cảm giác mẫu hậu sắp phải rời xa mình. Nàng chỉ có thể khóc, cầu xin trong bất lực. ...

Tiêu hậu hít vào một hơi. Sau đó quay sang nhìn Duyên nhi. Nàng nói: “Duyên nhi, ta giao Noãn nhi cho con. Từ nay về sau con sẽ là nữ nhi của Tiêu Nghi Thủy ta, tỷ tỷ của Noãn nhi. Con phải bảo vệ muội muội, thay mẫu thân bảo vệ muội muội, con biết không?”

Nói cho cùng Duyên nhi đã mười tuổi, đã hiểu được nhiều chuyện. Nàng gật đầu. Nước mắt theo hai gò má chảy xuống. Thế nhưng giờ phút này ngoại trừ gật đầu, căn bản nàng không làm được gì cả.

Tiêu hậu yên tâm một chút. Sau đó cầm một thanh chủy thủ, cắt đi một đoạn tóc của mình. Nàng xé một mảnh khăn trải giường, dùng chủy thủ cắt ngón tay mình. Tiếp đó nhanh chóng viết xuống thành một bức thư, đến một ô vuông bí mật từ cạnh giường lấy ra một bao đỏ, bỏ thư vào trong bao. Sau đó nhét vào trong ngực Noãn Nhi.

Tiêu hậu xúc chấn lên, kéo một tấm ván gỗ ra, nói với các nàng: “Noãn nhi. Mẫu hậu đã dạy con dùng pháo báo hiệu như thế nào rồi. Sau khi con rời khỏi đây hãy dùng nó, biết không? Nhũ mẫu sẽ tìm được con. Các con chạy nhanh đi. Đi dọc theo con đường này. Đi mau.”

Noãn nhi lắc đầu liên tục. Nàng vừa khóc vừa nói: “Mẫu hậu. Noãn nhi không đi. Mẫu hậu, con đi với người. Noãn nhi không muốn xa mẫu hậu.”

Tiêu hậu vuốt mái tóc dài của Noãn Ngữ, giúp nàng lau nước mắt, nói thật dịu dàng: “Mẫu hậu sẽ không bỏ Noãn nhi. Noãn nhi đi trước, một lát nữa mẫu hậu sẽ theo kịp. Mẫu hậu muốn mang theo vài thứ nữa. Sau đó mẫu hậu sẽ đi du ngoạn bên ngoài với con, được không? Nhưng điều kiện trước tiên là Noãn nhi nhất định phải nhớ kỹ những gì mẫu hậu đã nói. Cố gắng sống, sống thật tốt, chứng minh cho người đời biết con không phải tai tinh, có được không?”

Noãn Ngữ gạt đầu, nước mắt đầy mặt. Tiêu hậu lau nước mắt của nàng, quay sang nói với Duyên nhi: “Duyên nhi, giao cho con. Đi mau. Đi càng nhanh càng tốt.”

Duyên nhi nắm tay Noãn Ngữ, đi vào mật đạo dưới giường. Noãn Ngữ không muốn nhưng buộc lòng phải đi vào mật đạo. Tiêu hậu dịu dàng nhìn nữ nhi đi vào mật đạo, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt. Nàng cầm nắp che bên trên, tiếp đó đem khăn trải giường trải ra hoàn hảo. Rồi ngồi ở bên giường, trên mặt vẫn là nụ cười nhợt nhạt. Noãn nhi, việc duy nhất mẫu hậu có thể làm chính là bảo vệ con an toàn. Con nhất định phải bình an.

Một đêm lửa lớn. Kiềm Trữ cung chìm biển lửa rừng rực, cháy thành tro bụi. Hoàng hậu và công chúa đều chết trong trận đại hỏa này. Nghe đồn khi Hoàng Thượng biết được tin tức này, miệng phun máu tươi, nằm trên giường suốt ba tháng...

Từ nay về sau, Tiêu hoàng hậu dịu dàng hiền thực tuyệt mỹ chỉ còn ở trong ký ức của Hoàng Thượng. Vị đệ nhất công chúa cũng biến mất trong mắt mọi người. Nhưng vẫn có người cảm thán, cũng không nghe thấy tiếng đàn ngày đó, không nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp lộng lẫy, không nghe thấy giọng nói ngọt ngào kia nữa....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cối Bồng Lai

♥Edit: Mun

Giữa một mảng sương trắng lờ lờ, phảng phất như có thể thấy được một đào viên, hiện ra một vườn đào tươi đẹp. Càng đi vào trong, sương mù càng nhạt, mọi vật đều trở nên rõ nét hơn. Tại nơi sâu nhất có một phòng trúc nhỏ. Trong phòng trúc không có một bóng người, nhưng ngay sau đó lại có tiếng cười từ sau căn phòng truyền đến.

Thì ra cách đằng sau phòng trúc không xa có một tòa ôn tuyền (Mun: suối nước nóng @@). Sương mù lờ lờ bên trên ôn tuyền, nhìn qua rất mờ mịt, nhưng vẫn có thể thấy bóng dáng của hai nữ tử lúc ẩn lúc hiện. Một nữ tử mặc quần áo ngồi bên trên ôn tuyền đang chà lưng cho nữ tử giữa ôn tuyền. Động tác của nàng thật nhẹ nhàng. Thân hình mảnh mai giữa không gian mông lung khiến người ta cảm thấy thần thiết ấm áp. Hình như đang cùng nữ tử giữa ôn tuyền nói gì đó.

Mà nữ tử kia nhẹ nhắm mắt hưởng thụ sự mềm mại. Dưới hơi nước mờ mịt, khuôn mặt của nàng trở nên mông lung, da thịt nàng mềm mại trắng nõn, dường như còn non nớt hơn cả trẻ con. Mái tóc dài rối tung trước ngực, vừa vịn che khuất cảnh xuân. Nàng vẫn cười nhẹ nghe nữ tử nói chuyện, đôi khi nói một hai câu....

Lúc này, một nữ tử trung niên đi vào phòng trúc, bỏ thảo dược trên vai, nghe được tiếng hai người nói chuyện không nhìn được mỉm cười, rồi lớn tiếng gọi: “Noãn nhi, Duyên nhi. Đã tới giờ rồi sao vẫn chưa về luyện công.”

Hai nữ tử nhìn nhau cười cười. Nữ tử trên ôn tuyền cầm quần áo bên cạnh, nói dịu dàng: “Noãn nhi, đứng lên đi. Lát nữa nhũ mẫu sẽ tới đó.” Nữ tử lớn lên quả thực xinh đẹp, khiến người khác cảm thấy rất khoan khoái, rất ấm áp. Tuy không phải là đại mỹ nhân kinh diễm. Nhưng tuyệt đối là một tiểu mỹ nữ ưa nhìn.

Nữ tử trong ôn tuyền đứng dậy, lộ ra da thịt trắng nõn mê người. Đường cong ở lưng có thể nói rất hoàn mỹ. Cảnh xuân trước ngực vừa vịn được mái tóc dài như mực che chắn. Đôi chân hoàn mỹ thon dài bước ra khỏi ôn tuyền. Sau đó mặc quần áo vào, khẽ cười nói: “Duyên nhi, chúng ta về ăn cơm đi. Ngâm nước lâu như vậy có chút đói bụng.”

Nàng cười khiến Duyên nhi cũng hơi sững sốt vài giây. Hiện nay Noãn nhi không phải là Hiên Viên Noãn Ngữ ngày xưa, giờ nàng quả thực là duyên dáng xinh đẹp đến kinh ngạc, so với Tiêu hoàng hậu chỉ có hơn chứ không có kém. Nàng chỉ cần tươi cười là có thể khiến cho người khác hồn bay phách lạc. Chỉ có thể xưng là mỹ nữ mới có thể miêu tả được....

Noãn nhi không chú ý đến Duyên nhi đang thù người ra, tự ý dắt tay nàng về phòng trúc. Đồ ăn đều đã được chuẩn bị xong xuôi. Nữ tử được gọi là nhũ mẫu cười dịu dàng nhìn hai người, yêu thương nói: “Mau mau ăn đi. Ăn xong rồi đi luyện công cho ta. Hai ngày ta không ở đây các con làm biếng chưa đủ hả?”

Duyên nhi cười mỉm, nói: “Đương nhiên là không. Không tin nhũ mẫu có thể kiểm tra.”

Nhưng Noãn nhi chỉ nhàn nhạt cười, yên lặng ăn cơm. Bữa cơm này thực thoải mái nhưng hoàn toàn yên lặng. Bởi vì từ đầu đến cuối chỉ có một mình Duyên nhi lú lú nói không ngừng. Nhũ mẫu và Noãn Nhi từ đầu đến cuối chỉ cười và gạt đầu.

Giữa rừng hoa đào, Noãn nhi ngồi chắn trước cổ cầm, tay đặt phía trên dây đàn, nhẹ nhàng khuấy động dây đàn. Một âm điệu hoàn mỹ được tạo ra. Có chút ấm áp lại kèm theo thương cảm, khiến tâm người khác không tự chủ được mà rơi vào, rơi vào.....giống như người giữa tiếng đàn kia....

Mà lúc này sự dịu dàng của Duyên nhi lúc đầu cũng không còn. Cả người như bị bao lấy giữa băng giá và sầu muộn, khiến người khác có cảm giác ngạt thở, sợ hãi cái chết. Theo tiếng đàn trầm bổng, thanh kiếm trên tay nàng cũng bắt đầu vũ động (Mun: múa kiếm á @@). Vốn đã là một thanh kiếm sắc bén, nằm trong tay nàng càng hiện rõ sát khí. Mỗi một chiêu đều đẹp đến mức khó tin, nhưng lại là chiêu thức đoạt mệnh....

Tiếng đàn biến hóa thần tốc. Kiếm trong tay Duyên nhi cũng vũ động nhanh hơn. Mỗi một chiêu đều mang theo kiếm khí mạnh mẽ, giống như tia chớp bay lượn giữa không trung, khiến người xem hoa mắt.

Nhũ mẫu đột nhiên tiến vào, liềm mạng đầu kiếm pháp cùng Duyên nhi. Mỗi chiêu đều nhanh đến mức dọa người. Trong chốc lát đã đến sát gần Duyên nhi. Nhũ mẫu to tiếng: “Chẳng lẽ trong mười năm các con chỉ luyện thành được cái dạng này thôi sao? Các con như thế này thì làm sao báo thù cho mẫu thân các con.”

Nét mặt Noãn nhi hơi sùng sốt, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại sự yên lặng ban đầu, chỉ là động tác trên tay càng lúc càng nhanh. Cùng với tiếng đàn hào hứng, kiếm của Duyên nhi cũng càng lúc càng nhanh. E rằng chỉ dùng mắt thường khó có thể thấy rõ. Khí thế trên người so với ban đầu cũng cao hơn vài phần, dĩ nhiên khiến nhũ mẫu lâm vào thế bất lợi. ...

Nhũ mẫu bị kiếm khí mạnh mẽ đánh lùi về sau hai bước, tán thưởng nhìn Duyên nhi và Noãn nhi, cười nói: “Tốt lắm. Tốt lắm. Các con khổ luyện mười năm cuối cùng đã thành công, Nghi Thủy trên trời có linh thiêng cũng sẽ rất hài lòng. Noãn nhi, Duyên nhi. Nhũ mẫu biết các con đã nhẫn nhịn mười năm. Giờ các con cũng nên xuất cốc. Tất cả mọi việc đều cần các con làm sáng tỏ.”

“Nhũ mẫu, người không đi cùng chúng con sao?” Duyên nhi nôn nóng hỏi: “Đi cùng con và Noãn nhi?”

Nhũ mẫu nghiêm túc gật đầu, vỗ bả vai các nàng nói: “Duyên nhi, Noãn nhi. Việc này chỉ có thể do chính các con tự tay giải quyết. Các con cũng nên ra ngoài rèn luyện một chút. Nhưng phải nhớ kỹ lời dặn dò của mẫu hậu. Không nên có thù hận. Thù hận chỉ che mờ hai mắt và tâm hồn của các con. Con nhất định phải sống tốt, chứng minh với người đời con không phải là tai tinh, biết không?”

Noãn nhi nhìn nhũ mẫu, cảm kích và xúc động nói: “Nhũ mẫu. Cảm ơn người. Nếu không có người, Noãn nhi mãi mãi cũng không thể báo thù cho mẫu thân. Nhũ mẫu yên tâm. Noãn nhi sẽ nhớ rõ dặn dò của nhũ mẫu. Tuyệt đối không để thù hận che mắt.”

Nhũ mẫu cầm tay của hai người đặt lên nhau, căn dặn: “Thực ra võ công của các con đều đã xuất quỷ nhập thần. Tin rằng người có thể thắng các con rất ít. Nhưng nhất định phải nhớ kỹ, các con phải yêu thương lẫn nhau. Còn nữa, Noãn nhi, con tuyệt đối không thể tự ý để lộ ra thực lực của chính con. Bên ngoài rất hiểm ác. Các con phải che giấu thực lực của chính mình. Không cho địch nhân có cơ hội chia rẽ các con, hiểu chưa?”

Noãn nhi gật đầu dứt khoát. Nhũ mẫu và mẫu hậu rất giống nhau. Điều thật lòng đối xử tốt với nàng. Các nàng đều vì mình mà hy sinh rất nhiều. Noãn nhi nắm tay nhũ mẫu thật chặt, nói: “Nhũ mẫu. Noãn nhi không biết nói gì. Người sẽ mãi là nhũ mẫu tốt nhất của Noãn nhi.”

Nhũ mẫu kéo Noãn nhi vào lòng. Đứa nhỏ này đều do một tay mình nuôi dạy, nhìn nàng khóc, nhìn nàng cười, nhìn nàng lớn lên. Bà hít sâu một hơi. Nghi Thủy, sự phụ không phụ hy vọng của con rồi. Noãn nhi đã trưởng thành, hiểu chuyện. Con cũng nên yên lòng. Năm đó ta đã tìm được được chữa thai độc, nhưng con đã ra đi mất rồi. Con yên tâm, bây giờ Noãn nhi rất đẹp, còn đẹp hơn con. Con không cần lo lắng cho dung mạo của nàng nữa.

Nhũ mẫu vỗ vỗ lưng Noãn nhi, khe khẽ đẩy nàng ra rồi ôm Duyên nhi vào lòng, ân cần nói: “Duyên nhi, tuy rằng con lớn hơn Noãn nhi nhưng lại không thông minh bằng nàng. Lúc ra ngoài nhất định phải mở rộng tầm mắt, không nên dễ dàng tin tưởng người khác.”

Duyên nhi nhẹ nhàng gật đầu, không dứt khoát được như Noãn nhi, trong hốc mắt của nàng đã chứa đầy nước mắt, như muốn rơi xuống. ...

Nhũ mẫu vỗ lưng nàng rồi đẩy nàng ra, nhìn hai người thật sâu rồi kiên quyết nói: “Ngày mai các con hãy đi đi. Nhưng các con hãy nhớ kỹ, Vô cốc luôn luôn là nhà của các con.”

Noãn nhi gật đầu, bất an hỏi: “Nhũ mẫu, người muốn đi đâu?”

Nhũ mẫu mỉm cười, vuốt vuốt mấy sợi tóc trên trán nói: “Nhũ mẫu muốn vân du tứ hải. Hy vọng có thể giúp đỡ nhiều người. Noãn nhi, Duyên nhi, tất cả đều phải dựa vào bản thân các con. Các con hãy tin là mẫu hậu trên trời sẽ nhìn thấy các con.”

Hai người nhìn nhau, từ trong mắt người đối diện đều thấy được sự xúc động giống nhau. Các nàng gật đầu, đồng thanh nói: “Nhũ mẫu, chúng con luôn luôn tin.”

Nhũ mẫu yên lòng gật đầu, yêu mến nhìn hai người. Noãn nhi, Duyên nhi, các con giống như đứa con do chính nhũ mẫu sinh ra. Rồi xa các con nhũ mẫu thực sự không nỡ. Nhưng không thể không xa các con được, bằng không các con mãi mãi chỉ có thể là những đứa trẻ.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hội Ngộ

♥Edit: Mun

Sáng hôm sau, khi trời vừa sáng, tiếng bước chân nồn nóng khiến Noãn nhi tỉnh giấc. Nàng vừa mở mắt, bỗng nhiên Duyên nhi xông vào phòng Noãn nhi, sốt ruột nói: “Noãn..... Noãn nhi..... Nhũ mẫu..... Không thấy người” Nàng vừa thở hổn hển vừa nói, xem ra đã chạy qua rất nhiều nơi.

Noãn nhi từ giường đứng lên, bình tĩnh vừa mặc quần áo vừa nói: “Tỷ quên rồi à? Nhũ mẫu đã nói hôm nay người sẽ đi. Chắc là đã đi rồi. Đã như vậy, Duyên nhi, tỷ đã sắp xếp hành lý xong chưa?”

Duyên nhi ngăn người vài giây. Sau đó mới nhớ tới tình hình hôm qua. Trời ạ! Vậy mà nàng lại quên mất chuyện quan trọng như vậy. Vừa tỉnh ngủ nên cái gì cũng không nhớ rõ, còn tưởng là nhũ mẫu mất tích, đã vậy còn chạy tìm khắp sơn cốc. Lúc này nàng thật sự muốn khóc nha. Nàng vỗ vỗ đầu mình, khẽ giọng nói: “Ai nha! Ta thật là ngốc quá.....”

Noãn nhi mặc quần áo lên đường, vỗ vai Duyên nhi, khẽ cười nói: “Duyên nhi, tỷ không ngốc, đây là thói quen bình thường thôi. Tỷ nghĩ mà xem, nhũ mẫu đã sống cùng chúng ta mười năm, mà tỷ lại vừa tỉnh ngủ, có phản ứng như thế là bình thường. Theo quán tính sẽ nghĩ là người còn ở trong sơn cốc. Cái này người ta gọi là quá lo sẽ loạn.”

Duyên nhi suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Ừ. Muội nói có lý. May là còn có muội thông minh, vừa tỉnh dậy cũng nhớ rõ như thế. Tỷ còn chạy khắp cả tòa sơn cốc. Ôi chào! May là hành lý hôm qua tỷ đã chuẩn bị xong hết. Tỷ về lấy cái này.” Vừa nói xong nàng đã biến mất ngay lập tức....

Duyên nhi quay trở lại phòng rất nhanh, trên tay còn cầm một bao quần áo rất lớn, xem ra nàng đã chuẩn bị khá đầy đủ. Thân hình mảnh khảnh ôm một bao lớn, ai nhìn vào chắc cũng nghĩ là sẽ mệt chết được. nhưng nàng lại hoàn toàn không cảm thấy mệt, trái lại giống như đang ôm bảo bối....

Noãn nhi lại ngược lại. Nàng cầm một cái bao nhỏ, rồi lấy ra một số đồ vật dưới gối bỏ vào, tiếp đó lấy ra một tấm mạng đeo lên mặt, nhìn quanh phòng một lần nữa, thở ra, mỉm cười nói: “Duyên nhi. Chúng ta đi thôi. Mong là hôm nay không phải ngủ ngoài trời.”

Duyên nhi gật đầu, lưu luyến quay đầu nhìn lại nơi mình đã ở mười năm. Noãn nhi cũng hiểu tâm tư nàng, bản thân cũng không thể nói bỏ là bỏ được, nhưng các nàng phải đi. Noãn nhi nắm chặt tay Duyên nhi, cười ngọt ngào nói: “Duyên nhi. Chúng ta đi thôi, không thì tối nay sẽ phải ngủ ngoài đồng không mông quạnh đó. Dù sao thì tỷ cũng không muốn chúng ta gặp phải dã thú chứ?”

Duyên nhi lại gật gật đầu, chậm rãi theo Noãn nhi rời đi. Rời khỏi căn phòng nhỏ một đoạn xa, chợt nàng nghĩ tới việc gì đó, hô lớn: “Noãn nhi, muội không mang theo cầm à?” Phải biết rằng đối với bản thân và Noãn nhi thì cô cầm kia rất quan trọng. Nàng không mang theo thì lấy gì để đàn chửi.....

Noãn nhi lắc đầu. Ngẩng đầu nhìn phương xa, nói lẩm bầm: “Cầm của ta..... ta nhất định sẽ lấy lại nó!” (Yu: phải, cái gì là của mình, quyết phải đoạt lại cho = dc, có chí khí, Noãn noãn, ai lóp du xâu một =3=)

Tuy Duyên nhi không hiểu rõ ý Noãn nhi, nhưng nàng cũng không truy hỏi đến cùng. Chỉ cần Noãn nhi nói thì bất cứ chuyện gì nàng cũng không phản đối. Dù sao Noãn nhi cũng có quy tắc của nàng ấy, tin rằng nàng ấy không bao giờ sai....

Trời dần dần tối, thế nhưng hai người vẫn không nhìn thấy thành trấn hay thôn trang gì, ngay cả một bóng người cũng không thấy, bóng quỷ còn không thấy nữa cái. Hơn nữa cách đó không xa là một rừng cây, thoát nhìn xem ra rừng cây này rất lớn, không phải đi một lúc là có thể ra khỏi đó. Vì thế Noãn nhi quyết định không đi tiếp nữa, nếu không chờ khi trời đã tối, các nàng chỉ có thể khốn đốn trong rừng, thực sự làm bạn cùng dã thú ban đêm.

Các nàng đốt lửa trên một mảnh đất trống, xung quanh là thảo nguyên. Cho nên gom góp quây quần là có thể qua được. Mặc dù các nàng sống trong Vô cốc nhưng hàng ngày nhũ mẫu vẫn mang các nàng ra ngoài để dạy năng lực sinh tồn. Bây giờ các nàng đều biết ơn nhũ mẫu, nếu không e rằng các nàng chẳng làm được gì.

Hai người yên lặng ăn lương khô, không một ai nói chuyện, ngay cả Duyên nhi cũng im lặng một cách lạ thường, e là không nỡ rời khỏi Vô cốc. Ánh lửa lập lòe nhảy múa, mang theo một sức quyến rũ kì lạ, làm cho đêm nay cũng trở nên ấm áp hơn....

Bỗng nhiên có một hồi tiếng binh khí va chạm nhau khiến Duyên nhi hơi sững sốt một chút. Nhìn về phía Noãn nhi, Noãn nhi khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng cười nói: “Không có việc gì đâu. Ăn xong chúng ta qua nhìn xem. Xem ra không chết nhanh như vậy đâu.”

Duyên nhi gật gật đầu, nghi ngờ nhìn về hướng âm thanh truyền đến. Quái lạ. Nửa đêm nửa hôm ai lại chạy tới nơi hoang vu này đánh nhau. Mặc dù nghĩ như thế nhưng động tác của nàng cũng không dừng lại, vẫn chậm rãi nhai lương khô. Noãn nhi cũng không vội thì người đó chắc sẽ không chết đâu, cứ từ từ ăn thôi! Chẳng qua suy nghĩ của nàng vẫn là không tự giác hướng tới nơi nào đó....

Tiếng tranh đấu càng lúc càng gần. Tiếng binh khí va chạm dường như có thể nghe thấy rõ ràng. Nhưng Noãn nhi vẫn không hề nồn nóng, chậm rãi ăn lương khô, dường như mọi việc không liên quan tới nàng..

Duyên nhi đã ăn xong, hiếu kỳ nhìn ra hướng đó. Quả nhiên nhìn thấy vài người đang đánh nhau ở nơi này. Chỉ có điều có một người đang chạy về hướng này. Nàng thận trọng nhìn, sau đó lôi kéo quần áo Noãn nhi, ngơ vác nói: “Noãn nhi, có người chạy tới bên này, hình như bị thương rất nặng. Đây! Chúng ta có cứu hần không?”

Noãn nhi ngẩng đầu, phui phui tay rồi lấy khăn tay ra lau miệng. Cát khăn tay đi rồi nhìn Duyên nhi nói: “Người kia chạy về hướng này hẳn là do nhìn thấy ánh lửa, tới xin chúng ta cứu mạng. Nếu hần còn sức chạy tới hướng này thì không chết được đâu. Tỷ không cần phải vội, chờ hần tới rồi nói sau.”

Duyên nhi ngồi xuống, không nôn nóng nữa. Nàng biết Noãn nhi rất tốt bụng, không thể thấy chết mà không cứu được. Nếu nàng đã nói vậy, khẳng định là nàng có cách nghĩ của riêng nàng, mình nên yên tĩnh chờ đợi....

Quả nhiên một lát sau có một cảm y* nam tử xuất hiện trước mặt các nàng (*: áo vệ binh) Trên mặt đầy máu, tuyệt nhiên không thấy rõ tướng mạo. Nhưng dáng người nam tử cao mảnh khảnh, có lẽ diện mạo cũng không đến nỗi nào. Hắn dùng kiếm chống xuống đất, nói yếu ớt: “Cô nương.....Có thể cứu ta” Lời nói còn chưa dứt thân thể hắn lại giật lên một cái, cố gắng gượng để không ngã xuống, xem ra đã tới giới hạn rồi.

Noãn nhi liếc nhìn nam tử. Trên người hắn không có thương tích, nhưng môi thì xanh tím, sắc mặt trắng bệnh, bước đi vô lực, hẳn là bị người khác hạ được. Xem ra võ công không tồi, có thể kiên trì lâu như thế, hẳn không phải là người đơn giản.

Noãn nhi nhếch miệng cười, nhũn mày hỏi: “Làm sao ngươi lại khẳng định chúng ta có thể cứu ngươi?”

Nam tử cố gắng dùng kiếm chống xuống, nói đứt quãng: “Hai vị cô nương dám ở nơi hoang vu này..... Nên không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Hơn nữa cô nương nhìn ta cũng không hoảng hốt.....” Hắn nhắm mắt lại, dường như sẽ lập tức ngã xuống.

Noãn nhi nhìn nam tử khen ngợi, ‘không tồi’. Thân trúng kịch độc vậy mà có thể sáng suốt như thế. Nàng bình tĩnh hỏi: “Ngươi muốn ta cứu ngươi hay là cứu bọn họ?”

Nam tử dường như không cảm cự được nữa. Hắn yếu ớt nói: “.....Bọn họ.....” Lời vừa dứt, người đã gục trên mặt đất. Kiếm trong tay cũng gãy thành hai đoạn, người đã tới giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cứu Người

♥Edit: Mun

Noãn nhi nhìn về hướng trận tranh đấu nơi xa nói: “Duyên nhi. Ta biết tỷ không nhẫn nại được nữa. Đi thôi.....” Nàng hiểu Duyên nhi đã xắn tay áo lên rồi, nếu không để nàng ấy đi thì chắc nàng ta sốt ruột đến chết mất.

Duyên nhi hết sức phấn khởi, chạy nhanh qua. Noãn nhi nhìn dáng vẻ này của nàng, cười khe khẽ. Sau đó đi đến bắt mạch cho người nam tử. Vừa chạm tới mạch của nam tử, Noãn nhi hơi nhăn mày, khẽ cười nói: “Xem ra kẻ thù của ngươi rất hận ngươi. Vừa không cho ngươi chết vừa hủy hoại ngươi. Coi như vận khí ngươi tốt, gặp phải ta.”

Noãn nhi nâng nam tử dậy, lấy ra một viên thuốc đưa vào miệng nam tử, rồi đưa tay điểm vài huyệt đạo trên lưng nam tử. Nam tử phun ra một ngụm máu đen rồi ngất đi. Noãn nhi cho hắn ăn một khối đan dược khác. Nhìn thấy màu môi và sắc mặt nam tử khôi phục bình thường mới đứng lên nhìn về phía trận tranh đấu.

Ở giữa trận chiến, Duyên nhi không hề có dáng dấp thủy mị mà giống như một ma nữ xuất hiện từ địa ngục. Toàn thân tỏa ra hàn khí, làm người ta vô cùng sợ hãi. Ánh kiếm của nàng di chuyển rất nhanh, nhanh đến mức trong đêm tối chỉ có thể nhìn thấy ngân quang lấp lóe. Một kiếm tiêu diệt một người. Chẳng bao lâu những sát thủ kia đều chết dưới kiếm của nàng, không những thế tất cả đều bị một kiếm chém ngang cổ mà chết.

Duyên nhi nhìn về phía mấy nam tử đang chết lặng người bên cạnh, nhẹ nhàng cười nói: “Không có việc gì, chủ tử nhà các ngươi đang ở cạnh Noãn nhi, chúng ta đi thôi.” Nói xong liền bước đi, dường như tâm trạng đang rất tốt.

Trên người những nam tử kia đều bị thương, họ xoa nhẹ miệng vết thương, cố gắng theo sau nàng. Ánh mắt họ nhìn nàng đều mang theo sự ngưỡng mộ lẫn hoảng sợ nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là chủ tử họ như thế nào, còn lại những chuyện khác đều không quan trọng.

Rất nhanh, họ đã đến chỗ Noãn nhi, nhìn thấy nam tử nằm trên mặt đất liền nhanh chóng tiến lên bao quanh, vẻ mặt lo lắng. Noãn nhi lạnh nhạt nhắc nhở: “Hắn chưa chết đâu, đứng xa ra một chút.”

Mấy nam tử kia vừa nghe thấy lời nói của Noãn nhi liền dừng chân, nôn nóng nhìn nam tử trên mặt đất không nhúc nhích kia. Cuối cùng một nam tử mở miệng dò hỏi: “Vị cô nương này, hiện tại chủ tử nhà ta không có việc gì chứ?”

Noãn nhi lắc đầu, ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt lại. Duyên nhi giơ ngón tay lên, thờ dài một tiếng, dùng tay ra hiệu cho bọn họ nhất định phải im lặng, nếu không cũng không sống được. Sau đó nàng ngồi xuống bên cạnh Noãn nhi nhắm mắt lại....

Những người còn lại nhìn về phía nam tử vừa nói chuyện kia, thấy nam tử đó lắc đầu liền ngồi xuống nhìn chăm chăm vào người nằm trên mặt đất. Xem

ra đã không còn gì phải lo lắng nữa, bọn họ liền ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đêm qua rất nhanh. Trời vừa sáng, Noãn nhi cùng Duyên nhi liền mở mắt. Mấy người trên mặt đất vẫn còn ngủ say, chỉ có một nam tử canh giữ xung quanh còn mở mắt. Xem ra bọn họ thay nhau trông coi.

Noãn nhi đứng lên đi tới hướng rừng cây, Duyên nhi đi ngay sau nàng, tốc độ của hai người rất nhanh, nam tử kia căn bản không kịp ngăn lại, vừa mở miệng gọi: “Cô nương.” thì người kia đã đi xa, kêu cũng vô dụng.

Tiếng kêu của hắn khiến những nam tử đều tỉnh giấc. Trong lúc bọn họ đang hỏi chuyện gì vừa xảy ra thì người trên mặt đất cử động nhẹ, mắt hơi mở, mơ mơ màng màng nhìn cảnh tượng xung quanh. Chỗ này giống như nơi ngày hôm qua. ta không chết sao? Ta còn sống. chính người kia đã cứu ta.

“Chủ tử.” Những người xung quanh đi lên, ngay lập tức bao quanh nam tử kia, lo lắng hỏi.

Nam tử hơi hơi nhíu mày, không hề để ý tới câu hỏi của họ, nhìn quanh bốn phía tìm kiếm gì đó, đến khi thấy được bao vải trên mặt đất mới thở phào nhẹ nhõm. May là vẫn chưa đi.

“Các ngươi đang làm cái gì, đừng vây quanh hắn!” Một tiếng nói ngọt ngào cắt ngang tất cả, trong giọng nói có chút tức giận. Mấy nam tử kia nhanh chóng lùi về sau vài bước, tạo một khoảng trống cho người trên mặt đất.

Nam tử trên mặt đất nhìn về phía Noãn nhi đang đi, hơi sững sờ. (Mun: Thôi rồi. Thế là lại một nạn nhân của tiếng sét ái tình cháy đen thui =)) Amen !)
Nữ tử này đẹp quá. Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng toàn thân người kia toát lên khí chất phiêu phiêu dục tiên. Nhớ tới việc tối qua Noãn nhi ra tay cứu giúp, hắn nhìn Noãn nhi nói: “Cảm tạ ơn cứu mạng của cô nương. Tại hạ là Thượng Quan Phong. Đây là năm thị vệ của ta. Xin hỏi quý danh cô nương là gì?”

Những người còn lại đều chấp tay nói ra danh tính, “Hoành phi” “Hòe lãng” “Lục thiên” “Vương tề” “Tần siêu”. Sau đó tất cả đồng thanh nói: “Đa tạ ân cứu mạng của cô nương.”

Noãn nhi liếc nhìn bọn họ rồi lấy ra một cái bình sứ đưa cho bọn hắn, nhân dịp nói: “Các ngươi tự bồi cho mình đi.”

Lúc này mấy thị vệ mới nhớ đến vết thương trên cơ thể mình. Mặc dù bị thương ngoài da nhưng cũng cảm thấy đau, nhận lấy bình sứ rồi nhanh chóng chạy tới rừng cây.

Duyên nhi cười khe khẽ, lấy lương khô đưa cho Noãn nhi rồi chuẩn bị làm thịt thú rừng. Noãn nhi nhìn Thượng Quan Phong, đưa lương khô cho hắn rồi nói: “Ngươi bị trúng độc, ăn trước đi! Ta là Tiêu Noãn Nhi.”

Duyên nhi thấy Noãn nhi nói tên, cũng lên cười nói: “Còn ta là Tiêu Duyên.”

Thượng Quan Phong thấy Noãn nhi nói tên, vui mừng nhìn nàng định nói gì đó nhưng bụng lại phát ra âm thanh bất nhã. Trong nháy mắt, mặt hắn đỏ lên, ngượng ngùng nhìn Noãn nhi, tiếp nhận lương khô rồi ăn ngấu ngiến. Thật sự là hắn rất đói, tuy là thật xấu hổ nhưng hắn vẫn không nhịn được

Noãn nhi cười khe, nét mặt dưới khăn che hắn là vô cùng xinh đẹp. Nàng bắt đầu nhóm lửa rồi nướng thú rừng Duyên nhi đã chuẩn bị. Mùi thơm nhanh chóng lan tỏa.

Năm thị vệ kia đã trở lại, thịt thú rừng cũng đã nướng xong, Noãn nhi chia cho mỗi người một chút rồi yên lặng ăn. Bữa ăn này thật sự yên lặng, còn có một chút ngại ngùng. Sự ngại ngùng này đến từ Thượng Quan Phong. Hắn ăn xong lương khô thì thấy hơi hận, bản thân mình không nên ăn ngấu ngiến như vậy. Vào lúc ăn thịt thú rừng hắn cũng chú ý nhìn trộm Noãn nhi.

Ăn xong, Noãn nhi và Duyên nhi cầm bao vải chuẩn bị khởi hành. Thượng Quan Phong vội vàng gọi: “Tiêu cô nương. Không biết hai vị cô nương muốn đi đâu?”

Noãn nhi dừng bước. Đúng vậy. Nàng muốn đi đâu? Thiên hạ rộng lớn như thế, mà nàng lại không biết gì về thế giới bên ngoài, vốn định đi đến đâu tính đến đó nhưng giờ nàng đã thay đổi chủ kiến. Nàng xoay người, nhìn Thượng Quan Phong nói: “Ta cứu mạng các người. Ngươi nợ ta một lần ân tình, đúng không?”

Thượng Quan Phong gật đầu, nghiêm túc nói: “Cô nương có nguyện vọng gì cứ việc nói. Nàng đã cứu chúng ta, cho dù cô nương yêu cầu gì, chỉ cần ta – Thượng Quan Phong có thể làm được nhất định không từ chối.” Lời vừa nói ra hắn liền cảm thấy khó hiểu. Tại sao ta lại dễ dàng đồng ý với nữ tử này, hơn nữa lại không ghét việc nàng yêu cầu, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ. Ta vui vẻ vì cái gì. (Mun: Haiz. *thở dài* Yêu rồi nó thế. Trí tuệ giảm đi nhanh chóng. Phong ca: *lườm* Ngươi nói cái gì?. Mun: *vênh mặt* ... *chạy* :)))

Noãn nhi lắc đầu cười nhạt: “Không nghiêm trọng như thế. Ta chỉ muốn tới nhà ngươi ở vài ngày. Tới khi hiểu rõ sự tình bên ngoài ta sẽ rời đi.”

Thượng Quan Phong sững sờ vài giây rồi phản chấn nói: “Đương nhiên là được rồi. Tiêu cô nương bằng lòng tới quý phủ của ta, ta vui mừng còn không hết. Việc này cũng không xem như là tại hạ hoàn lại ân tình cho cô nương được. Sau này, nếu cô nương có việc gì, tại hạ nguyện đem toàn lực giúp đỡ.” (Mun: đây có thể được coi là dấu hiệu của bệnh “dại gái”)

Năm thị vệ nhìn nhau ngơ ngác. Từ khi nào chủ tử trở nên nhiệt tình như vậy. Hắn đối xử với mọi người lạnh lùng, đối với mọi chuyện thì vững vàng bình tĩnh. Sao hôm nay lại trở nên không bình thường như vậy.

Nhưng Noãn nhi chỉ yên lặng gặt đầu, đối với sự nhiệt tình của Thượng Quan Phong nàng không hề cảm nhận được, chỉ cảm thấy người này không tồi, biết báo đáp tri ân, mình cứu hắn quả không uổng phí...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thượng Quan Thế Gia

♥Edit: Mun

Qua vài ngày ở chung, đám người Thượng Quan Phong cũng hiểu tính cách của Noãn nhi và Duyên nhi. Họ phát hiện lúc đầu Noãn nhi tuy bề ngoài lãnh đạm nhưng nội tâm rất hiền lành. Còn Duyên nhi lại là một người rất đơn giản, rất ấm áp, trừ lúc giết người.....

Còn như hiểu biết của Noãn nhi về Quan Phong, nàng không phải tự dưng đi giải độc cho hắn, do hắn là người không tồi thôi...

Qua vài ngày gian khổ gấp rút lên đường, chủ thành Thương Long – Minh Thành. Nhìn người qua lại tại ngã tư đường, Noãn nhi và Duyên nhi đều cảm thấy không tự nhiên. Các nàng chưa từng tiếp xúc với nhiều người như vậy, đi tới nơi đông người liền cảm thấy không thoải mái, vẫn là Vô cốc tốt hơn, chỉ là các nàng.....

Dường như Thượng Quan Phong đã nhận ra sự không thoải mái của Noãn nhi và Duyên nhi. Hắn an ủi “Hai vị cô nương, phía trước chính là Thượng Quan phủ, chúng ta mau chóng về thì có thể nghỉ ngơi rồi.”

Mọi người vội vàng tiến vào cửa trước Thượng Quan phủ, Hoàn Phi lên gõ cửa, cửa mở ra rất nhanh. Một gã sai vặt có diện mạo xinh đẹp nhô đầu ra, vừa thấy người trước cửa lập tức kính cẩn dừng lại, cung kính nói: “Thiếu gia, người đã trở lại.”

“Người vào báo cho cha và nương là ta đã trở về. Sau đó đi phân phó nha hoàn chuẩn bị hai căn phòng thượng hạng, đi mau đi!” Dứt lời hắn quay sang nhìn Noãn nhi, nói thật nhã nhặn: “Tiểu cô nương, mời vào.”

Gã sai vặt hơi sững sốt vài giây rồi vui mừng chạy đi như gặp được việc vui gì lớn lắm...

Noãn nhi và Duyên nhi đi theo Thượng Quan Phong vào phòng khách. Trên đường đi các nàng phát hiện, Thượng Quan gia rất rộng lớn, ngay cả hoa viên cũng to hơn các nhà bình thường, vật gì cũng có. Nhưng Noãn nhi cùng Duyên nhi chưa từng thấy gì cả, nên đối với cảnh vật này cũng không có nhiều hứng thú.

Vừa tới phòng khách chợt nghe thấy một tiếng hô. Một nữ tử trung niên xúc động kêu: “Phong nhi, cuối cùng con đã trở về. Con có biết mẫu thân nhớ con nhiều lắm không. Nhanh, lại đây mẫu thân xem con có gầy hay không...” Làn da nữ tử trắng ngần. Trên khuôn mặt xuất hiện vài nếp nhăn nhưng vẫn có bộ dạng thướt tha. Có thể thấy được là trước kia cũng là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Khuôn mặt nam tử đi sau nữ tử so với Thượng Quan Phong giống tới bảy phần. Dáng người cũng cao lớn, nhưng có nét trưởng thành chừng chạc hơn Thượng Quan Phong, có lẽ chính là cha của Thượng Quan Phong.

Thượng Quan Phong vui vẻ nghiêng tiếp, để mẫu thân tùy ý kiểm tra trên người, không chút nào gọi là sốt ruột bức mình. Hắn thân nhiên cười nói: “Nương, con không sao, chỉ có gặp chút chuyện trên đường, nhưng may mà được hai vị Tiểu cô nương này giúp đỡ.”

Nam tử nhìn về phía Noãn nhi và Duyên nhi. Nhưng trọng điểm vẫn là trên người Noãn nhi. Nữ tử này tuy rằng y phục bình thường nhưng không che dấu được quý khí trên người. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của hắn, hai nữ tử này tuyệt đối không phải loại người đơn giản. Hơn nữa các nàng cứu Phong nhi, xem ra muốn được đền đáp ân tình. Hắn lễ độ nói: “Lão phu là Thượng Quan Trác Tuyệt. Đa tạ hai vị cô nương đã cứu Phong nhi. Có yêu cầu gì lão phu xin chắc chắn sẽ làm hết mình.”

Noãn nhi lạnh nhạt nói: “Thượng Quan lão gia lo lắng quá nhiều rồi. Thượng Quan Phong đã hoàn rồi.” Quả nhiên là cha con, lời nói cũng giống nhau.

Thượng Quan Trác Tuyệt nhìn Thượng Quan Phong dò hỏi. Thượng Quan Phong gặt đầu nói: “Tiểu cô nương nói mình vừa ra ngoài, không quen ai nên muốn ở tại quý phủ một thời gian. Đến khi nàng hiểu rõ bên ngoài sẽ rời đi. Nhưng con cũng không coi việc này coi là hoàn lại ân tình cho cô nương. Cha, người xem thế nào?”

“Không sai. Cô nương, Thượng Quan gia ta luôn có ân tất báo. Nếu về sau cô nương gặp khó khăn gì, Thượng Quan gia ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.” Giọng điệu Thượng Quan Trác Tuyệt hết sức kiên quyết khiến người khác cảm thấy một cỗ khí thế không thể từ chối được, không hổ là chi gia, khí thế khiến người khác không thể so sánh được.

Nhưng Noãn nhi chỉ cười thản nhiên, “Vây đa tạ thượng quan lão gia.” Đối với lời hứa hẹn của bọn họ nàng cũng không thật sự lưu tâm. Nếu lời hứa của họ thật sự đáng giá nghìn vàng, vậy cũng không có gì là không tốt. Chẳng qua nếu về sau họ đổi ý, nàng cũng sẽ không giận.

Thượng Quan phu nhân bước đến cạnh Noãn nhi, dịu dàng nói: “Tiêu cô nương, hai người đã đi đường vài ngày chắc rất mệt mỏi. Phong nhi là nam nhân nên không có việc gì nhưng cũng không thể để hai vị cô nương tù thân. Ta sai người múc nước cho hai người tắm, lát nữa ăn một chút rồi ngủ một giấc có được không?”

Noãn nhi đối với sự dịu dàng của Thượng Quan phu nhân rất có cảm tình. Nó làm cho các nàng nhớ tới sự dịu dàng của mẫu hậu, nhất thời không biết từ chối như thế nào, chỉ có thể ngượng ngùng gật đầu, hòa nhã nhìn Thượng Quan phu nhân, nói lời cảm tạ: “Tạ ơn Thượng Quan phu nhân.”

Thượng Quan phu nhân hơi sững sờ. Ánh mắt đẹp quá. Trong suốt mà long lanh, giống như ngọc lưu ly lộng lẫy, còn mênh mông hơn biển cả. Thật không thể tưởng tượng được dưới mạng che mặt kia là gương mặt đẹp đến dường nào. Nhưng dù sao cũng là người đã từng trải qua nhưng sóng gió to lớn, nên bà cũng khôi phục thần sắc rất nhanh. Bà cười điềm đạm: “Cô nương quá khách khí rồi. Các con đã cứu mạng Phong nhi, chúng ta lại có duyên gặp mặt. Sau này các con gọi ta là Linh di đi, có được không?”

“Cảm ơn Linh di.” Noãn nhi nhẹ giọng gọi. Không biết vì sao đối với Thượng quan phu nhân dịu dàng hiền lành này nàng không đành lòng khước từ. Giống như đối với mẫu hậu, nàng mãi mãi không muốn từ chối người. Mà Thượng quan phu nhân này dường như khiến nàng nhớ tới quãng thời gian có mẫu hậu thương yêu trước kia. Thật hạnh phúc biết mấy....

Thượng Quan phu nhân cười dịu dàng, nói: “Được rồi. Các con theo Linh di, Linh di sẽ sắp xếp cho các con phòng tốt nhất, cho các con ở được thoải mái.” Đối với nha đầu này nàng càng nhìn càng thích. Tuy không thấy được bề ngoài của nàng, nhưng cặp mắt và ánh mắt kia của nàng thật lạnh lợi, hiểu biết khiến ta rất thích. Ôi chao. Cô gái như vậy nếu có thể lấy về nhà làm vợ thì thật là tốt biết bao.

Noãn nhi cảm động nhìn Linh di, nhẹ nhàng cười: “Linh di. Có thể tìm cho bọn con một nơi yên tĩnh được không? Mỗi ngày bọn con đều phải tĩnh tọa nên không thích ồn ào.”

Thượng quan phu nhân gật đầu, niềm nở nắm tay Noãn nhi và Duyên nhi, “Được được. Chúng ta đi thôi. Sẽ khiến các người hài lòng.”

Noãn nhi định rút tay ra nhưng cảm giác ấm áp kia khiến nàng thấy luyến tiếc, đành phải đồng thời đi theo Thượng Quan phu nhân.

Cứ như thế các nàng rời đi. Thượng Quan Phong mỉm cười nhìn Noãn nhi rời đi, trong mắt lóe lên chút ánh sáng kỳ lạ. Một tia sáng này cũng không thoát khỏi ánh mắt của Thượng Quan Trác Tuyết. Hắn vỗ vai Thượng Quan Phong hỏi: “Phong nhi, không phải là con thích Tiêu cô nương chứ?”

Thượng Quan Phong bị cha hắn làm cho giật mình nhưng không vội vã phủ nhận, ngược lại lại lâm vào suy nghĩ. Hắn thích nàng? Nữ tử này cứu mạng ta. Đầu tiên chỉ là biết ơn mà thôi, nhưng ở cùng nàng mấy ngày lại phát hiện ra nàng hoàn mỹ như thế. Tuy rằng nàng đối xử với mọi người lạnh nhạt, ta cũng không nói chuyện nhiều với nàng. Nhưng nhìn thấy nàng liền cảm thấy vui vẻ, hóa ra cảm xúc mấy ngày nay là vì thích nàng....

Thượng Quan Trác Tuyết cười khe khẽ, vỗ vỗ vai Thượng Quan phong nhắc nhở: “Phong nhi, vị tiêu cô nương này là nữ tử có nguyên tắc riêng của mình. Cha cũng là người từng trải, theo như cha quan sát, tiêu cô nương có tính tình lãnh đạm hồ hững, con không thể ép nàng. Cho nên sẽ rất vất vả con hiểu chứ? Không nên tùy tiện tới gần thêm nữa.” Đối với việc đưa con có người thích tự nhiên hắn rất vui mừng. Chẳng qua có vài điều muốn nói, để tránh về sau hắn hối hận với lựa chọn của chính mình.

Thượng Quan Phong đột nhiên ngắt đầu, nhìn Thượng Quan Trác Tuyết, cương quyết nói: “Cha! Đã thích là thích. Con sẽ không trốn tránh, cho dù có thất bại, đau thương con cũng sẽ không hối hận về những gì mình đã chọn. Xin cha hãy yên tâm.”

Bỗng nhiên Thượng Quan Trác Tuyết đứng lên cười ha ha, nhìn đứa con tán thưởng, (Mun: Ô cười duyên thế =))) “Tiểu tử ngốc. Thất bại gì chứ. Chưa thử qua làm sao con biết thất bại là như thế nào. Bất luận thế nào cha cũng nương đều ủng hộ con. Nhưng Tiêu cô nương tính tình lãnh đạm, con cũng không thể vội!”

Thượng Quan Phong mỉm cười cảm động nhìn Thượng Quan lão gia, “Cảm ơn cha, con vốn tưởng rằng....”

“Con tưởng gì cơ? Nghĩ là cha sẽ ngăn cản con và Tiêu cô nương sao? Con không thấy nương của con thích nàng ra sao không? Hơn nữa cha thấy là Tiêu cô nương quả là một cô nương tốt.” Thượng Quan Trác Tuyết nhìn Thượng Quan Phong khen ngợi, cười nói: “Phong nhi. Ánh mắt của con không tồi đâu. Cố gắng lên. Cha mẹ cũng chờ con cưới được vợ đây....”

Thượng Quan Phong cảm động nhìn theo Thượng Quan Trác Tuyết rời đi, trên mặt tràn đầy tự tin. Được cha cổ vũ, lòng hắn càng đầy tin tưởng. Thăm mừng rỡ, hắn hít sâu một hơi rồi đi tới thư phòng.

Noãn nhi và Duyên nhi đi theo Thượng Quan phu nhân tới một tòa tiểu viện. Nơi này thật đơn giản dị và gọn gàng, nhưng lại vô cùng thông dong tao nhã, trong sân còn có hoa viên. Hoa nơi này nở thật xinh đẹp, so với đại hoa viên của Thượng Quan gia có khi còn đẹp hơn vài phần. Nơi này đến bóng một người cũng không có. Xem ra không có ai ở.

Thượng Quan phu nhân nhìn chỗ ngồi ở tiểu viện lưu luyến nói: “Noãn nhi, Duyên nhi. Các con ở chỗ này đi. Nơi này lúc trước là chỗ ở của một tỷ muội tốt của ta. Thời điểm nàng đi dạo chơi ta thuận tiện sắp xếp cho nàng ở đây. Nhớ tới những ngày kia, e rằng cũng không trở về được nữa.” Vừa nói xong, trên mặt Thượng Quan phu nhân tràn đầy đau thương, dường như nhớ tới chuyện buồn nào đó.

“Linh di. Người làm sao vậy?” Chính Noãn nhi cũng không biết tại sao mình lại buột miệng nói ra. Dường như những lời này không qua đại não đã tới

miệng. Ta chưa từng mất lý trí như vậy. Chẳng lẽ vì Thượng Quan phu nhân khiến nàng có cảm giác giống với mẫu thân sao?

Thượng Quan phu nhân lấy lại tinh thần, cười ảm áp, dịu dàng nói: “Không có gì. Chỉ là không được gặp lại nàng nữa nên có chút đa cảm thôi. Con không cần lo lắng. Ta cũng cho nha hoàn quét dọn sân này theo định kỳ nên rất sạch. Các con cứ yên tâm ở lại, lát nữa ta sẽ phát hai nha hoàn tới chú ý tới các người.”

Duyên nhi mỉm cười lắc đầu nói: “Không cần đâu Linh di, con sẽ chú ý tới Noãn nhi. Chúng con ở trong Vô cốc cũng đã có thói quen không cần người khác hầu hạ.”

Thượng Quan phu nhân dừng một chút rồi mỉm cười nói: “Các con biết không? Thượng Quan phủ rất lớn, bây giờ hai con còn chưa quen, ta phân phó nha hoàn cho các con cũng thể chăm sóc hai con. Chỉ cần không cho các nàng làm ồn là được rồi, có phải không?” Tất nhiên là các nàng chưa bao giờ ra khỏi Vô cốc, không biết sự phụ có khỏe không? Dù sao bọn họ vẫn là đồng môn...

Noãn nhi gật đầu, cũng không cự tuyệt ý tốt của Thượng Quan phu nhân nữa. Dù sao cũng là lòng tốt của nàng. Noãn nhi nhìn về phía tiểu viện hồi nhỏ: “Linh di, người đã từng ở nơi này hẳn là một nữ tử rất xinh đẹp, rất yên tĩnh phải không.” Không biết tại sao đối với tiểu viện này nàng có một cảm giác rất đặc biệt, rất thân thiết, giống như nơi này là một nơi thuộc về nàng.

Thượng Quan phu nhân nhìn về phía Noãn nhi. Sau ánh mặt trời, phút chốc nàng cảm thấy ngẩn ngơ. Dường như thấy được nữ tử kia lại đứng trước mặt mình. Chẳng qua trước mắt là một cô gái còn hơn nàng. Thượng Quan phu nhân lấy lại tinh thần, yếu ớt nói: “Đúng thế. Nàng rất đẹp, rất yên tĩnh, rất thanh nhã cũng rất tốt bụng. Trong lòng ta nàng là người hoàn mỹ, là tỷ muội tốt nhất của ta. Đáng tiếc. Ông trời luôn đày đọa người tốt...”

Dưới ánh mặt trời, ba người cứ đứng như thế giữa tiểu viện. Dường như ai cũng rơi vào hồi ức của riêng mình,...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Phượng Cầm

♥Edit: Mun

Trong đêm khuya, Noãn nhi từ trên giường đứng lên, vẫn một thân tử y như trước. Nàng cẩn thận mang mạng che mặt, nhẹ nhàng mở cửa rồi vượt qua tường, rời khỏi Thượng Quan phủ. Không lâu sau khi nàng đi, cửa phòng Duyên nhi cũng mở. Nàng nghỉ ngơi nhìn về hướng Noãn nhi rời đi, sau đó nhanh chóng đi theo

Noãn nhi dừng bước, xoay người nhìn thấy người phía sau lén lén lút lút đi theo mình, thân nhiên hỏi: “Duyên nhi, ngươi muốn đi theo thì đi thôi, lén lút như vậy làm gì thế?”

Duyên nhi bước ra từ chỗ tối, bĩu môi, xấu hổ nói: “Noãn nhi quả nhiên lợi hại, xa như vậy mà vẫn có thể nghe thấy, chẳng qua tỷ sợ muội tức giận. Muội cũng không thể trách tỷ, ai kêu muội không mang tỷ đi theo, tỷ đương nhiên phải lén theo muội rồi.”

Noãn nhi bật ra tiếng cười khẽ nói: “Muội sẽ không giận. Chỉ là không muốn đánh thức tỷ, không ngờ tỷ lại cảnh giác như vậy. Được rồi, tỷ đã đuổi kịp thì chúng ta cùng đi thôi.”

Duyên nhi nhanh chân bước lại gần Noãn nhi, ngờ vực hỏi: “Noãn nhi, nửa đêm nửa hôm muội chạy tới đây là muốn làm gì?”

Noãn nhi thì thảo nói: “Muội chỉ muốn lấy lại đồ vật của muội thôi. Duyên nhi, tỷ có nhớ Phượng cầm kia ra sao không?”

Duyên nhi hơi nhíu mày, có phần thương cảm nói: “Theo như tỷ nhớ thì cầm kia chính là do Hoàng Thượng ban cho muội. Muội rất yêu cầm kia, gần như ngày nào cũng dùng nó để tấu khúc. Nhưng Noãn nhi à, Kiền Trữ cung đại hỏa, Phượng cầm chắc cũng biến mất rồi.” Hóa ra Noãn nhi thường nói muốn thứ gì đó quay về hóa ra là Phượng cầm. Đáng tiếc, cầm này chỉ sợ đã bị cháy thành tro tàn.

Noãn nhi dường như vừa nhìn Duyên nhi vừa trêu đùa nói: “Đã nói tỷ nên đọc nhiều sách hơn mà tỷ lại không nghe. Phượng cầm chính là đàn mộc ngân năm, cho nên âm sắc của nó so với những cây đàn khác đều thư thái mộc mạc. Hơn nữa bên ngoài nó có một tầng vật chất đặc biệt, có thể cho đàn vào trong lửa lần nước. ngay cả dây đàn cũng được ngâm theo cách đặc biệt. Tỷ có thể yên tâm là nó không có khả năng biến mất.”

Đối với giọng điệu trêu chọc của Noãn nhi, Duyên nhi không hề quan tâm. Nàng nhún nhún vai, coi như không có gì quan trọng, nói: “Noãn nhi, không phải ai cũng hiểu biết đàn như muội. Muội thử đi hỏi người khác xem có bao nhiêu người biết Phượng cầm nước lửa không đụng tới được. Không liên quan gì tới việc đọc sách cả. Tỷ thừa nhận là tỷ không thích đọc sách nhưng đó là sở thích của mỗi người nha. Muội không thể ép tỷ làm chuyện tỷ không thích.” Nàng vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt uất ức, giống như đọc sách là chuyện đau khổ biết mấy.

“Cứ cho là thế đi. Tỷ nói gì cũng đều có lý...” Nàng khẽ cười, ngẩng đầu lên, nét tươi cười liền biến mất không dấu vết. Nhìn thấy tường thành cao vút kia, trong nháy mắt lòng nàng chợt trở nên lạnh lẽo. Đây là nơi ta không hề muốn trở về. Nơi này có thời gian tốt đẹp nhất của ta, còn có bóng dáng mẫu hậu, nhưng bao nhiêu đó cũng không thể làm mờ đi những đau đớn trong ta....

Duyên nhi ngăn người nhìn Noãn nhi, rồi nhìn sang hướng Noãn Nhi đang nhìn, chợt thoáng sững sờ. Nhanh thế này đã đến rồi sao? Nàng hiểu lý do vì sao Noãn nhi lại trở nên trầm lặng thế này. Đây là nơi Noãn nhi không hề muốn quay lại, cả ta cũng thế. Qua khỏi bức tường thành này, dường như nàng cũng trở về là một tiểu cung nữ Duyên nhi luôn bị người khác bắt nạt.

Noãn Ngữ quay lại, thấy trong mắt Duyên nhi có một tia đau khổ, thoáng cái đã đoán ra tâm tư nàng. Quả là tuổi thơ của Duyên nhi không được hạnh phúc như ta... ai... là ta đã không để ý. Nàng cầm lấy tay Duyên nhi, nói thật dịu dàng: “Tỷ là Tiêu Duyên, không phải tiểu cung nữ kia. Là tỷ tỷ của Tiêu Noãn Ngữ ta, Duyên nhi, tỷ nói có đúng không?”

Duyên nhi sững sờ một chút rồi lộ ra một nụ cười thật tươi. Nàng cảm động nhìn Noãn Ngữ, xúc động nói: “Đa tạ muội, Noãn nhi, muội là người hiểu rõ tỷ nhất, cũng là người đối xử tốt với tỷ nhất. Tỷ không phải là tiểu cung nữ kia, tỷ là Tiêu Duyên nhi. Chúng ta đi thôi, tỷ sẽ không vì chuyện trước kia mà không vui nữa.”

Hai người vượt qua tường thành, Noãn Ngữ cẩn thận tránh khỏi đường đi của tất cả thủ vệ. Duyên nhi đi theo đằng sau có chút ngỡ vực. Quái lạ. Sao Noãn nhi lại hiểu rõ hoàng cung như vậy. Ngay cả đường có thủ vệ đều biết. Mặc kệ, dù sao thì nàng cũng không thể hiểu rõ được.

Noãn Ngữ cảm thấy cặp mắt phía sau đang nhìn mình, đành xoay người nói nhỏ: “Duyên nhi, tỷ còn không chăm chú theo sau muội à? Không khéo là bị bắt lại bây giờ, tỷ muốn liều mạng với hàng vạn thị vệ sao?”

Duyên nhi hơi run rẩy. Nàng cũng không muốn đánh nhau với nhiều thị vệ như vậy. Cái gọi là ‘song quyền nan địch tứ thủ’ (hai nắm không địch lại được bốn tay), cho dù võ công có tốt cũng không thể đánh thắng nhiều người như vậy. Cho dù chạy cũng sợ chỉ còn lại nửa cái mạng. ... Nghĩ thôi cũng kinh khủng...

Noãn Ngữ vừa coi chừng tránh thị vệ đi tuần tra vừa nói khẽ: “Thực ra mười năm trước mẫu hậu đã làm cho muội thuộc lòng bản đồ địa hình hoàng cung, không những thế còn có cách vượt qua thị vệ tuần tra. Chỉ có thể trách họ quá ngốc. Mười năm cũng không thay đổi gì.”

Duyên nhi một đầu đầy hắc tuyến. Trời ạ. Mười năm chưa từng thay đổi? Ngộ nhờ có thích khách đến chẳng phải là....

Hai người đến bên trong ngự thư phòng. Bên trong vẫn lộ ra ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Noãn Ngữ hơi sững sờ, nói nhỏ, “Không ngờ rằng khuya thế này mà ông ta vẫn còn ở đây phê duyệt tấu chương!” Đúng vậy. Ông ta vẫn luôn cần chính yếu dân như vậy. Năm đó cũng thế, bây giờ cũng vậy, vì Thương Long quốc, thứ gì cũng không quan trọng, ngay cả thể tử và nữ nhi cũng không quan trọng....

Duyên nhi lo lắng nhìn Noãn Ngữ. Nàng biết Noãn Ngữ hận Hiền Viên Tuyên bao nhiêu. Nàng không lo nàng sẽ giết hắn. Một người vì địa vị của mình mà có thể hy sinh nữ nhi của chính mình thì chết cũng chưa hết tội. Nàng lo chính là Noãn nhi có thể đau lòng. Nàng biết một người thiện lương như Noãn nhi tuyệt đối sẽ không giết cha đẻ của chính mình...

Noãn Ngữ thờ dài một hơi, lấy ra một ống trúc nhỏ, hướng về bên trong ngự thư phòng thổi một cái. Một cỗ khói nhẹ lay động trong gió. Vốn đang phê duyệt tấu chương, Hiền Viên Tuyên bỗng cảm thấy buồn ngủ vô cùng. Tiếp theo liền nằm sấp trên bàn mà ngủ, hơn nữa ngủ rất say. Có lẽ đây là lần ngủ ngon nhất của hắn trong suốt mười năm này.

Noãn Ngữ nhanh chóng tiến vào ngự thư phòng, thấy Hiền Viên Tuyên đang ngủ say, khóe miệng còn có chút tươi cười, chắc là đang mơ thấy một giấc mơ đẹp nào đó. Hương thơm miên của nàng có thể khiến một người trong nháy mắt bước vào mộng đẹp, trong mộng còn có thể mơ tới người mình muốn gặp nhất. Phụ hoàng, người mà người muốn gặp nhất là mẫu hậu sao? Ở trong mộng người muốn sám hối với nàng như thế nào đây?

Noãn Ngữ nhìn Hiền Viên Tuyên, trong ánh mắt mang theo hận thù, lại xen lẫn với không đành lòng, nhẹ giọng nói: “Người có biết ta hận người nhiều như thế nào không? Ta hận không phải bởi người muốn giết ta vì địa vị của mình, mà hận người đã gián tiếp giết chết mẫu hậu. Bây giờ, giết người thực sự là một việc rất dễ dàng với ta. Nhưng ta sẽ không làm như thế bởi ta muốn người phải hiểu được bản thân người đã từng ngu ngốc thế nào. Ta phải khiến người xám hối từng sai lầm của mình.”

Duyên nhi thờ dài nhẹ nhõm, nhắc nhở: “Noãn nhi, chúng ta tranh thủ tìm Phượng cầm thôi!” May là Noãn nhi không trả thù. Vừa rồi nàng còn nghĩ là Noãn nhi sẽ ra tay giết người đó. Nếu như nàng giết chết cha đẻ của mình, Noãn nhi sẽ day dứt suốt cả đời.

Các nàng lục lọi tất cả các nơi trong thư phòng, nhưng vẫn không phát hiện ra Phượng cầm. Xem ra không có ở đây nên các nàng liền rời đi. Noãn Ngữ chợt nhớ ra điều gì đó, liền để lại vài chữ trên thư trác. Duyên nhi nghi hoặc nhìn nàng, tò mò hỏi: “Noãn nhi, muội viết gì thế? Tỷ có thể xem hay không?”

Noãn nhi cười khe khẽ nói: “Chẳng qua muội nói cho hắn là thủ vệ hoàng cung rất vô dụng. Hôm nay trước tiên tha cho ông ấy, chờ ông ấy cải tạo lại muội sẽ lại đến giết cũng không muộn. Nếu giết ông ấy quá dễ dàng muội sẽ không có cảm giác thành công.” Nói xong nàng nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng.

Duyên nhi lẩm bẩm nói: “Ta thế nào cũng không cảm thấy muội đang đe dọa. Tất cả chỉ là nhắc nhở hắn tăng cường thủ vệ trong hoàng cung thôi. Biết là muội mạnh miệng nhưng hay mềm lòng mà..... Ai..... Noãn nhi, đợi tỷ với.....”

Hai nàng đi tới cung điện của Uyển phi. Nghe đâu bây giờ toàn bộ quyền lực của hậu cung đều ở trên tay của Uyển phi. Con trai của nàng được phong làm thái tử. Nữ nhi cũng là đệ nhất tài nữ. Toàn bộ vinh quang đều tập trung trên người nữ nhân này. Nhưng thứ duy nhất nàng không chiếm được là hậu vị. Hiền Viên Tuyên mặc kệ nàng nhưng không cho nàng ngôi vị hoàng hậu. Việc này cũng khiến Noãn Ngữ rất vui mừng. Trên đời này ngoại trừ mẫu hậu, không ai có đủ tư cách ngồi trên vị trí kia...

Các nàng đi tới phòng của Hiền Viên Doanh. Tìm kiếm một hồi nhưng vẫn không phát hiện Phượng cầm. Ngay khi hai người muốn rời đi, một tiếng đàn

ngân lên làm chùng chân cả hai lại. Hai nàng liếc nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía giường. Trên giường gò lên hình một cái chén, ở một góc chân lộ ra một lỗ hồng nhỏ. Đúng là một góc trên thân Phụng cảm.

Duyên nhi không thể nào nhịn cười, nói: “Trời ạ. Làm sao lại có người ôm đàn đi ngủ. Không nghĩ là người sợ bị trộm mất cảm như thế. Noãn nhi. Tỷ cứ nghĩ muội rất cố chấp, không ngờ nha đầu kia còn lợi hại hơn muội.”

Noãn Nhi cười khê, chìa tay phất một cái. Một mùi thơm lan tỏa trong không khí. Noãn Nhi đi tới bên giường, lấy Phụng cảm cầm trên tay, vuốt ve thân cảm nói nhỏ: “Nàng quả là một người yêu cảm nhưng nàng lại không xứng với cây cảm này. Dựa vào trình độ của nàng rất lãng phí Phụng cảm.”

Duyên nhi nhún vai. Đối với đàn nàng ù ù cạc cạc. Nhưng nàng biết với kỹ thuật đàn của Noãn nhi chỉ có Phụng cảm có một không hai trên đời mới có thể xứng đôi. Hơn nữa nó vốn là của Noãn nhi. Bây giờ đàn lại về tay chủ mới đúng là hợp lý. Về phần Hiên Viên Doanh, nói thật là nàng đối với nha đầu kiêu căng này cũng không có tình cảm tốt đẹp gì.

Noãn nhi nhìn dáng vẻ ôn hòa Hiên Viên Doanh đang ngủ say lúc này rồi lại nhớ đến nữ tử kia, , bề ngoài dịu dàng nhưng lại hết sức nhanh trí. Minh đối với muội muội này thật sự là thích không nổi. Hy vọng nàng không kế thừa tâm trí của Uyển phi. Thật ra, trong lòng nàng, người nàng nghi ngờ nhất là Uyển phi. Nhưng nàng không cho là một nữ tử lại có năng lực lớn như vậy. Trừ khi.

Duyên nhi lắc lắc tay áo của Noãn Nhi nhắc nhở: “Noãn nhi, chúng ta đi thôi, trời sắp sáng rồi.” Tuy rằng không thích nha đầu này, song Noãn nhi cũng dừng vì xúc động nhất thời mà giết nàng.

Noãn Nhi nhìn sắc trời. Quả thật là không còn sớm nữa, nên trở về nghỉ ngơi, “Chúng ta đi thôi.” Nói xong nàng đã rời khỏi phòng của Hiên Viên Doanh.

Duyên nhi nhanh chóng đi theo, vừa đi vừa phàn nàn. Chẳng qua nhìn thấy nữ tử ôm đàn phía trước, Duyên nhi không nhịn được nở một nụ cười. Noãn nhi vui vẻ là tốt rồi. Mẫu thân, Duyên nhi sẽ không phụ kỳ vọng của người, bảo vệ Noãn nhi chính là mục đích sống còn của Duyên nhi.

Dựa vào khả năng của hai người không cần tốn nhiều sức đã rời khỏi được hoàng cung. Về tới Thượng Quan phủ, vẫn yên lặng như cũ, dường như đối với hai người không hề có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi. Trước mắt chắc chắn là ngủ ngon cho tới sáng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Hiên Viên Tuyên Nổi Giận

♥Edit: Mun Sáng hôm sau, tại Hoàng cung đã xảy ra một sự việc vô cùng trọng đại. Phụng cảm yêu quý nhất của công chúa đã bị đánh cắp. Đây là bảo bối của công chúa Phong Doanh, thế mà giờ đã bị người trộm đi. Trong cung Uyển ngọc truyền đến âm thanh bình bình bang bang, không biết bao nhiêu của quý đã bị đập bể, Phong Doanh công chúa âm ỉ khắp cả cung Uyển phi, khiến không ai được yên. Ngay đến Uyển phi cũng cảm thấy đau đầu. Nếu không tìm thấy Phụng cảm chắc nữ nhi bảo bối này thế nào cũng đập nát cả cái Uyển Ngọc này.

Mà trong ngự thư phòng, nghe Vương công công báo cáo tin này xong, Hiên Viên Tuyên lại im lặng. Tay nắm chặt tờ giấy kia, chăm chú nhìn chăm chăm vào từng chữ trên đó. Nét chữ này không hiểu sao lại mang theo cảm giác quen thuộc, khiến tay ông bắt đầu run rẩy. Phụng cảm... Noãn nhi... Con còn sống. Nhưng con hận phụ hoàng như vậy sao? Thậm chí không muốn nhìn mặt phụ hoàng....

Ngoài cửa vang lên âm thanh huyền ảo, khiến tâm trạng Hiên Viên Tuyên trở nên khó chịu. Ông hét lớn: “Vương công công, người đi xem ngoài kia đang xảy ra chuyện gì, lúc này trẫm không muốn gặp ai.”

Vương công công đi theo Hiên Viên Tuyên đã được vài chục năm nhưng chưa bao giờ thấy người quát lớn như vậy. Vội vội vàng vàng chạy ra ngoài cửa nhìn xem đã xảy ra chuyện gì. Không ngờ lại nhìn thấy Phong Doanh công chúa đang phát cáu với một tên thị vệ, mà Uyển phi đứng sau chỉ mỉm cười nhìn mọi thứ...

Vương công công thở dài, xem ra Phong Doanh công chúa này đến tìm Hoàng Thượng trút giận, hôm nay không phải là ngày tốt lành gì rồi. Nghĩ thế hần lập tức tiến lên, cung kính thỉnh an: “Lão nô thỉnh an Uyển phi nương nương, thỉnh an Phong Doanh công chúa. Không biết ai đã chọc giận công chúa, khiến công chúa phải tức giận nhiều như vậy.” Uyển phi này cũng không phải là nữ nhân đơn giản, nếu làm mất lòng nàng cũng không có kết quả tốt gì. Còn về Phong Doanh công chúa nổi tiếng gian xảo, hần cũng không muốn gây thù kết oán với nha đầu kia.

Uyển phi vừa thấy Vương công công lập tức mỉm cười dịu dàng, điềm đạm nói: “Cũng không có việc gì, bản cung muốn gặp Hoàng Thượng, thế nhưng tên nô tài này không cho bản cung vào. Doanh nhi nhất thời giận đã nói hần vài câu, làm phiền công công thông báo một tiếng.” Vương công công này đã theo Hoàng Thượng vài chục năm, là tâm phúc bên người Hoàng Thượng. Nếu không tới mức đường cùng thì không nên làm mất lòng.

Vương công công bình tĩnh trả lời: “Uyển phi nương nương, không phải lão nô không muốn thông báo, mà là Hoàng Thượng đang trong cơn giận. Người nói không muốn gặp ai cả. Có lẽ nương nương nên chờ Hoàng Thượng bớt giận hãy quay lại.”

Uyển phi vẫn thân nhiên tươi cười, vẫn là đáng vẻ thủy mị uyển chuyển (Mun: ọe. Ta đập ta đập.), nhưng câu nói lại càng thêm gay gắt, “Sao? Chẳng lẽ bốn cung là người ngoài sao? Nếu tâm trạng Hoàng Thượng không tốt, bốn cung càng phải gặp người. Đây vốn là trách nhiệm của thê tử. Chẳng lẽ Vương công công muốn ngăn cản bốn cung đi an ủi Hoàng Thượng sao?”

Trong lòng Vương công lạnh nhạt nhưng vẫn nở nụ cười. Uyển phi này cũng thật quá đáng, nàng ta thật sự nghĩ mình là hoàng hậu sao? Hừ! Sao nàng ta không nghĩ vì lý do gì mà Hoàng Thượng vẫn chưa phong hậu cho nàng. Nếu nàng muốn vào để húng lấy con giận của Hoàng Thượng vậy cứ để cho nàng vào là được rồi...

Vương công công quý trên mặt đấy, có chút hoảng hốt, nói: “Uyển phi nương nương hiểu lầm ý lão nô rồi, lão nô sao dám ngăn cản nương nương. Nhưng Hoàng Thượng đã nói, cho dù lão nô có gan to như trời cũng không dám làm trái lại ý chỉ của Hoàng Thượng ạ!”

Khóe miệng Uyển phi hơi cong lên, lạnh nhạt nói: “Bốn cung sẽ gánh chịu tất cả, vương công công hãy yên tâm đi!” Nói xong liền lập tức đi vào ngự thư phòng. Hiên Viên Doanh cũng hung hăng đi vào theo, không hề nhìn Vương công công một lần.

Vương công công cúi đầu, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười châm biếm, chờ đợi màn kịch tiếp theo...

Quả nhiên khi Uyển phi và Hiên Viên Doanh vừa bước vào ngự thư phòng. Vốn đang tức giận, Hiên Viên Tuyên nghe thấy tiếng người bước vào, lửa giận càng bùng lên, hét lớn: “Trẫm đã nói bất luận là ai cũng không được làm phiền trẫm. Tất cả cứ hết đi cho trẫm!”

Sắc mặt nhu mì của Uyển phi hơi thay đổi, nhưng cũng khôi phục lại bình thường ngay lập tức. Nàng nhẹ nhàng nói to: “Hoàng Thượng, người làm sao thế. Sao lại cáu kỉnh như vậy? Sẽ làm tổn thương tới long thể.”

Hiên Viên Doanh cúi đầu nói: “Doanh nhi thỉnh an phụ hoàng.” Tuy nàng gian xảo, nhưng vẫn biết điều. Ở trước mặt phụ hoàng tốt nhất vẫn không nên quá phận.

Hiên Viên Tuyên ngẩng đầu, nhìn thấy hai nàng, thoáng sửng sốt. Tinh thần cũng hồi phục một chút, nhưng giọng điệu nói chuyện vẫn mang theo vẻ bức mình, “Các người tới làm gì? Không phải trẫm đã dặn dò Vương công công không được cho bất cứ kẻ nào đến quấy rầy trẫm sao? Vương công công đâu?”

Vương công công nhanh chóng chạy vào giữa ngự thư phòng, quý trên mặt đất sợ hãi nói: “Hoàng Thượng, tất cả đều là do nô tài vô dụng. Uyển phi nương nương nói muốn lo lắng tới Hoàng Thượng, cho nên... xin Hoàng Thượng trừng phạt lão nô.”

Hiên Viên Tuyên sốt ruột nói: “Được rồi, người đứng lên đi. Đứng sang một bên. Làm phiền trẫm muốn chết.” Hắn biết Vương công công không ngăn được Uyển phi nên cũng không trách hắn.

Vương công công nhanh chóng đứng dậy, đứng sang một bên, cúi đầu. Nhưng khóe miệng hắn cong lên cho thấy từ đầu đến cuối một chút sợ hãi hắn cũng không có. Hắn theo Hoàng Thượng đã vài chục năm, giống như con giun trong bụng Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nghĩ cái gì hắn cũng hiểu rõ

Giọng nói mềm mại của Uyển phi lại vang lên. Nàng lo âu nói: “Hoàng thượng, là thần thiếp không tốt, người tức giận sẽ không tốt cho long thể.”

Hiên Viên Tuyên nhìn về phía Uyển phi, cố kìm chế sự khó chịu trong lòng hỏi: “Uyển phi, nàng vào làm gì? Tâm trạng trẫm hiện giờ không tốt có gì thì nàng nói nhanh lên.” Nghi Thủy đã đi rồi. Uyển phi vẫn muốn vị trí hoàng hậu vì thế nên đã làm rất nhiều chuyện. Ông đều biết hết, nhưng vì nhớ tới Huy nhi nên vẫn dễ dàng bỏ qua cho nàng. Khả năng của nàng cũng không tệ nên mới để nàng quản chuyện trong hậu cung. Nhưng tuyệt đối không giao ngôi vị hoàng hậu cho nàng, bởi vì chỉ có Nghi Thủy mới xứng với vị trí này.

Uyển phi ngây người. Không ngờ hôm nay Hiên Viên Tuyên lại cáu gắt như thế. Mười năm qua mặc dù không coi là yêu thương nhưng vẫn tôn trọng nhau. Hắn cũng chưa từng đối xử quá hung dữ với ta. Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết rằng hôm nay không thể động vào hắn, nếu không sẽ tự mình rước lấy phiền phức. Nàng hơi đau lòng nói: “Thần thiếp không làm phiền Hoàng Thượng nữa, thần thiếp xin cáo lui.”

Đối với đáng vẻ đau lòng muốn chết của nàng, Hiên Viên Tuyên không có phản ứng gì. Vẫn lạnh nhạt nhìn nàng rời đi, không tỏ ra thái độ muốn an ủi nàng một chút nào cả.

Lúc này, Hiên Viên Doanh mới âm ức mở miệng. Nàng nói to: “Phụ hoàng, Doanh nhi có việc.” Tuy nàng không biết phụ hoàng vì việc gì mà tức giận, nhưng bây giờ Phụng cảm là quan trọng nhất.

Thế nhưng Hiên Viên Tuyên chỉ hơi nhíu mày, kìm nén sự tức giận trong lòng, cố gắng tỏ ra điềm tĩnh hỏi: “Chuyện gì?” Hắn luôn yêu thương Doanh nhi bởi sự thông minh cùng tài hoa của nàng. Không nghĩ là hôm nay nàng lại chẳng thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt của mình, so với Noãn nhi còn kém xa.

Hiên Viên Doanh không nhìn thấy sắc mặt Uyển phi khi nhìn nàng, chỉ dùng cái nhìn đáng thương nhìn Hiên Viên Tuyên cầu khẩn: “Phụ hoàng, chắc người không biết, hôm qua có người đột nhập vào phòng của Doanh nhi, trộm PHụng cảm. Phụ hoàng nhất định phải bắt kẻ kia cho con. Doanh nhi chắc chắn không bỏ qua cho hắn.”

Hiên Viên Tuyên đã rất không nhẫn nại, nghe được lời phàn nàn của Hiên Viên Doanh như đổ thêm dầu vào lửa. Giọng điệu cũng trở nên lạnh như băng. “Doanh nhi, chỉ là một cái đàn mà thôi. Sao con lại không biết đạo lý cơ bản này. Được rồi. Con lui xuống đi. Trẫm đang rất bức bối. Bây giờ không có tâm trạng giải quyết chuyện này.” Noãn nhi, con muốn đàn tìm trẫm là được. Việc gì phải trộm? Không lẽ trẫm đã khiến con thật sự ghét trẫm thế sao?

Hiên Viên Doanh không chịu kêu to: “Phụ hoàng không quan tâm tới sự sống chết của Doanh thì sao? Hôm qua kẻ đó có thể xông vào phòng con ăn trộm, đêm nay có thể tới giết con.” Nàng không tin, phụ hoàng vẫn yêu thương mình đột nhiên trở thành như vậy.

“Trẫm sẽ sắp xếp người tới bảo vệ con. Giờ con lui đi. Nếu không trẫm cũng không khách sáo nữa.” Hiên Viên Tuyên lạnh giọng nói: “Dù sao đàn cũng đã mất. Trẫm sẽ sai người làm cái khác tốt hơn cho con. Con nhớ kỹ cho trẫm. Không được làm ầm chuyện này lần nữa. Nếu không đừng trách trẫm không khách khí.”

Uyển phi cũng không kiềm được tức giận. Nàng lạnh mặt, uy phong nói: “Con theo mẫu hậu trở về, nếu không mẫu hậu cũng không khách khí với con nữa. Nếu con lại làm loạn sẽ phạt con một tháng không được ra khỏi cửa.”

Hiên Viên Doanh cảm phần trọn mắt nhìn hai người rồi chạy ra ngoài thật nhanh. Uyển phi nhìn Hiên Viên Tuyên không có phản ứng gì, trong mắt hiện lên một tia gì đó, sau đó bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, Doanh nhi làm mất đàn nên rất lo lắng, xin Hoàng Thượng đừng trách tội. Thân thiếp xin cáo từ trước.” Nói xong nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng, dường như là đi tìm Hiên Viên Doanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ký Ức

♥Edit: Mun

Trong Thượng Quan phủ, Noãn Ngữ bình thần ngồi trong tiểu viện, ôm Phượng cầm trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve thân đàn, dường như qua nó mà thấy được chuyện cũ, khiến cho khuôn mặt dưới mạng che cũng tràn đầy buồn bã. Không biết qua bao lâu, ngón tay nàng khẽ vuốt, một khúc nhạc mang theo một chút đau buồn vang vọng khắp nơi.

Một cảm giác buồn đau quanh quẩn giữa tiểu viện, liên tục lay động, hòa tan trong gió, nhẹ nhàng ở mỗi góc trong phủ, khiến mọi người đều chìm đắm trong tiếng đàn, quên hết mọi chuyện...

Khi Duyên nhi đi tới giữa tiểu viện, thấy Noãn nhi ngồi đa cảm, thở dài một hơi. Nhuyễn kiếm trong tay nàng đột nhiên rời khỏi vỏ, rồi múa trong không trung, tuy kỳ lạ nhưng lại hài hòa với tiếng đàn. Nếu có người nhìn thấy chắc chắn sẽ thần phục trước cảnh đẹp như tranh trước mắt này.

Tiếng đàn dần trở nên vui thích, nhẹ nhàng mà thanh nhã, khiến cho mọi người đang trong trạng thái đau buồn đột nhiên được thoát khỏi đó, tựa như quay trở về những ngày ấu thơ. Cho dù vui hay không vui, bây giờ nghĩ lại đều cảm thấy hạnh phúc. Chẳng biết qua bao lâu, tiếng đàn lại thay đổi, trở nên đau lòng tuyệt vọng, tràn đầy đau đớn, khiến người khác cảm thấy muốn ngạt thở. Mọi người dường như đều nghĩ tới chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời mình. Bị tuyệt vọng bao quanh, ai cũng đều có cảm giác muốn khóc.

Cuối cùng tiếng đàn cũng trở nên yên bình, không còn du dương trầm bổng, cũng không có vui sướng và đau buồn, chỉ có yên bình. Trong nháy mắt đã khiến tâm trạng mọi người trở nên yên tĩnh, tựa như toàn bộ đau thương lẫn hạnh phúc đều trở thành quá khứ. Họ đều bình tĩnh trở lại.

Tiếng đàn dừng, kiếm của Noãn nhi cũng ngừng múa, hai người nhìn nhau cười. Đó là sự thấu hiểu nhau từ tận sâu trong tâm hồn. Các nàng đều giấu chuyện xưa trong lòng...

‘Ba ba ba’ một tràng vỗ tay khiến hai người giật mình. Nhìn thấy Thượng Quan phu nhân đứng dưới tàng cây, cả hai đều sững sờ, không biết bà đã đứng đó từ bao giờ, vậy mà các nàng lại sợ ý đến thế, ngay từ đầu không hề phát hiện.

Thượng Quan phu nhân lại gần nhìn hai người khen ngợi nói: “Noãn nhi, Duyên nhi, ta không ngờ các con lại giỏi như thế. Có điều đây là... “ Tầm mắt nàng hướng về phía Phượng cầm, cười nhẹ.

Noãn nhi không hề hoang mang, vẫn thản nhiên như trước nhìn Thượng Quan phu nhân nói: “Linh di, người đoán quả không sai, đây chính là Phượng cầm.” Không hiểu sao nàng lại có cảm giác Thượng Quan phu nhân sẽ không đi tố giác.

Thượng Quan phu nhân bỗng nhiên cười, rõ ràng là rất vui mừng trước sự thản nhiên của Noãn Ngữ. Chợt nét mặt nàng trở nên xúc động đau buồn, “Ài... Cảm nghệ của con còn tốt hơn của nàng. Ta và nàng cũng từng như thế. Nàng đánh đàn, ta múa kiếm. Cho tới bây giờ ta vẫn luôn nghĩ rằng tiếng đàn của nàng là hay nhất. Nhưng hôm nay nghe con đàn xong... Noãn nhi, Phượng cầm này đúng là sinh ra để dành cho con....”

“Cảm tạ Linh di khen ngợi. Thực ra Phượng cầm này vốn là của con.” Noãn nhi có chút nghi hoặc hỏi: “Linh di, con có thể hỏi một chút hay không. Nàng kia cuối cùng là ai? Linh di luôn nhắc tới nàng. Vậy thì nữ tử kia chắc hẳn phải là một người đáng kính phục.”

Thượng Quan phu nhân mỉm cười hòa nhã nhìn hai người, nói: “Nàng quả là một nữ tử được mọi người kính trọng. Nàng là sư tỷ của ta, cũng là sư tỷ đồng môn. Thực ra hôm qua khi ta nghe các con nhắc tới Vô cốc ta cũng đã biết. Chẳng qua vẫn có chút lo lắng. Thế nhưng hôm nay nhìn các con múa kiếm ta mới khẳng định được các con chính là đồ đệ của sư phụ, sư muội của ta. Các con đừng trách ta quá đa nghi.”

Noãn Ngữ và Duyên nhi đều kinh ngạc. Các nàng đều là đồ đệ của nữ mẫu sao? Mẫu hậu cũng là đồ đệ của nữ mẫu. Noãn Ngữ kiềm chế rung động trong lòng, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Linh di. Xin hỏi nữ tử kia đang ở nơi nào?” Nữ mẫu nói cả đời này nàng chỉ có hai đồ đệ. Linh di là đồ đệ mà mẫu hậu cũng vậy. Vậy nữ tử kia là ai?

Linh di nhìn về nơi xa đau buồn, yếu ớt nói: “Nàng... đã chết. Chết trong một trận đại hỏa. Cái gì cũng không giữ lại được. Ngay cả nữ nhi của nàng cũng đi theo... Ai... Ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Nàng đã từng hạnh phúc như thế. Làm sao lại... Ai...”

Cơ thể Noãn Ngữ chấn động mạnh, suýt ngã xuống. May được Duyên nhi đỡ nàng kịp thời. Linh di ngạc nhiên nhìn bộ dạng khác thường của Duyên nhi và Noãn Ngữ, nghi ngờ hỏi: “Các con biết nàng sao?”

Noãn ngữ cố gắng kiềm chế nỗi xúc động trong lòng, hít thở sâu, gắng khôi phục tâm trạng, giả vờ bình tĩnh: “Linh di, người có thể cho con biết tên nữ tử kia được hay không?”

“Nàng gọi là Tiêu Nghi Thủy, là một nữ tử như thần tiên, hiền lành và dịu dàng.” Linh di nở một nụ cười chua chát, cười châm biếm nói: “Đáng tiếc ông trời lại tàn nhẫn như vậy. Khiến cho một người tốt như thế..... Ai.....”

Noãn Ngữ ngờ ngẩn nhìn Linh di nói nhỏ: “Linh di, thực ra chúng con không phải là đồ đệ của nữ mẫu. Con vẫn kêu người là nữ mẫu, bởi vì người là sư phụ của mẫu hậu, cũng giống như người thân của con...”

Linh di xúc động nhìn Noãn Ngữ, môi run rẩy, nhẹ giọng hỏi: “Con chính là Hiên Viên Noãn Ngữ... Vì sao.... Năm đó con không chết, vậy mẫu hậu con đâu?” Thảo nào lần đầu nhìn thấy nàng liền cảm thấy quen thuộc, tự dưng không muốn làm đau nàng. Khó trách mình luôn nhìn nàng đến thất thần, luôn nhớ tới nàng. Hóa ra các nàng giống nhau như thế...

Noãn Ngữ hít sâu một hơi. Cố đè nén đau khổ trong lòng cùng sự chua xót trên đầu mũi, đem nước mắt đã ra tới hốc mắt nuốt lại vào bụng. Nàng trả lời: “Mẫu hậu vì cứu con nên đã chết giữa trận đại hỏa hoạn.”

Thân thể Linh di chấn động mạnh, gắng gượng đứng vững. Hy vọng ban đầu trong nháy mắt đã trở thành tuyệt vọng. Hóa ra nàng đã chết thật rồi. Mười năm nay mình đều hy vọng xa vời là nàng còn sống. Nhưng tại thời điểm chính tai nghe được sự thật này, nàng vẫn không thể tiếp nhận được. Sự tỷ, vì sao người hiền lành như vậy phải chịu nhiều khổ sở như thế? Vì sao ông trời phải đối xử với tỷ như vậy?

Noãn Ngữ đỡ Linh di an ủi: “Linh di, người không cần đau khổ vì mẫu hậu. Vì mẫu hậu đã nói người ở trên trời sẽ thấy con. Thế nên người nhất định cũng sẽ thấy Linh di. Thấy người thương tâm vì mình, mẫu hậu cũng sẽ rất buồn.”

Linh di nhìn lên trời, rồi nhìn lại tiểu cô nương biết quan tâm lại dịu dàng, lòng cũng ấm lên. Sự tỷ, tuy tỷ chọn lầm nam nhân, nhưng lại sinh ra một nữ nhi rất tốt. Tỷ yên tâm đi, ta sẽ thay tỷ yêu thương nàng, bảo vệ nàng, sẽ không để nàng chịu oan ức gì.

Linh di dịu dàng cười rồi nhìn về phía Duyên nhi hỏi: “Ta nhớ sư tỷ chỉ sinh một nữ nhi. Vậy Duyên nhi...”

Duyên nhi cười nhẹ, giải thích: “Thực ra con chỉ là một tiểu cung nữ mà thôi. Năm đó Hoàng hậu nương nương đã cứu con, để con cùng công chúa rời đi. Không những thế người còn muốn con làm nữ nhi của người. Tuy chỉ trong chốc lát nhưng con rất vui, rất hạnh phúc...” Nàng nói rất bình thản, một chút không cam tâm cũng không có.

Noãn Ngữ cắt ngang lời nói của Linh di, nghiêm túc nói: “Từ khoảnh khắc mẫu hậu để Duyên nhi gọi người là mẫu thân, nàng cũng là tỷ tỷ của con. Tuy nhiều năm qua con chưa từng gọi nàng là tỷ tỷ, nhưng trong thâm tâm con, nàng chính là người thân của con, không phải là cung nữ, là tỷ tỷ của con.”

Duyên nhi xúc động đến phát khóc. Nàng biết ý nghĩ trong lòng Noãn nhi. Nàng luôn là người thông minh hiền lành. Mẹ con các nàng đều khiến người khác cảm động như thế. Các nàng đã cho mình những ngày rất hạnh phúc.

Linh di cười hiền từ, dịu dàng nắm tay hai tiểu nha đầu, nói thật âu yếm: “Ta tin sư tỷ đã làm thế. Ở trong lòng nàng thì con và Noãn nhi đều giống nhau, đều là nữ nhi của nàng. Cảm ơn con Duyên nhi, bao nhiêu năm qua con đã luôn ở cạnh Noãn nhi. Con quả là một tỷ tỷ tốt.”

Nước mắt tự nhiên theo hai gò má Duyên nhi rơi xuống. Nàng rất cảm động, thực sự rất cảm động. Họ đều là người tốt, chưa từng có một ai khiến nàng hạnh phúc như thế. Hoàng hậu nương nương, cảm ơn người. Hạnh phúc này đều là người mang lại cho con, khiến Duyên nhi cảm thấy bản thân không phải là tội tó, có nhiều người thân như thế...

Linh di lau đi nước mắt của Duyên nhi, điềm đạm nói: “Được rồi, nha đầu này, đã lớn như thế này còn khóc cái gì. Tại sao lại mau nước mắt hơn cả Noãn nhi thế. Không khóc không khóc nữa. Các con mau nói cho Linh di biết mười năm trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Nàng nhất định phải biết rõ đã có chuyện gì xảy ra vào mười năm trước. Sự tỷ, muội sẽ không để cho cái chết của tỷ không được minh bạch.

Noãn Ngữ như lâm vào bể ký ức. Có vui vẻ, có hạnh phúc, có đau khổ, có xót xa. Mọi việc dường như một lần nữa lặp lại trước mắt. Nhưng nàng kiên quyết không khóc. Bởi từ mười năm trước, nàng đã không còn yếu đuối nữa.

Linh di nghe Noãn Ngữ kể lại chuyện xưa, tay nắm thật chặt. Về mặt tức giận. Không ngờ rằng sư tỷ lại chịu nhiều oan ức như thế. Hóa ra hạnh phúc của sư tỷ đều là gạt ta. Thì ra ở trong cung nàng phải chịu nhiều khổ cực như thế. Tạo sao nàng lại giấu tất cả trong lòng? Vì sao nàng phải cố gắng như thế? Sư tỷ, nếu tỷ nói cho ta biết sớm. Ta tuyệt đối không để người sống ở nơi đau khổ kia.

Noãn Ngữ vừa kể thúc câu truyện, tay Linh di đã nắm tới mức trắng bệch. Nàng kiềm nén sự xáo trộn trong lòng, cắn hận nói: “Quả nhiên là đế vương

vô tình. Nhớ năm nào hấn đối xử với sư tỷ yêu thương như thế, khiến sư tỷ vứt bỏ tất cả theo hấn vào cung. Không ngờ là chỉ mới một năm hấn lại vì con mà xa lánh tỷ. Không những thế hấn còn ghét bỏ nữ nhi của chính mình. Lại còn vì một lời tiên đoán mà nhân tâm giết các người. Nam tử như thế thật là suy đồi, là kẻ cặn bã.”

Noãn Ngữ thở dài: “Linh di nói không sai, đế vương rất vô tình. Nhưng trước khi mẫu hậu qua đời còn căn dặn con, muốn con không căm hận, không cần trả thù, chỉ cần con làm sáng tỏ oan khúc của mình. Nhưng con không thể thản nhiên như vậy được Linh di ạ. Hận là hận. Con không thể nào quên bọn họ đã làm hại mẫu hậu như thế nào. Con nhất định phải tìm ra thủ phạm, trả lại công bằng cho mẫu hậu.”

Linh di cúi đầu nhìn Noãn Ngữ, khen nài: “Đúng thế. Sư tỷ là người hiền lành như vậy. Cho dù người khác hãm hại nàng, nàng vẫn không nỡ làm hại người khác. Noãn nhi, sư tỷ không mong con sống trong thù hận. Bởi thù hận khiến mọi người mờ mắt, khiến họ không quay lại được. Nhưng Noãn nhi à, Linh di tin sự nghị lực và kiên cường của con nhất định sẽ vượt qua được. Hơn nữa con không phải là nữ nhi của sư tỷ con đó sao? Muốn làm gì hãy làm đi. Bởi con là Tiểu Noãn Ngữ, đúng không?”

Noãn Ngữ xúc động nhìn Linh di, nói: “Đa tạ người Linh di, người nói quả không sai. Hung thủ phải bị trừng trị, nhưng con sẽ không vì thù hận mà không kiềm chế được bản thân. Con tin rằng linh hồn mẫu hậu trên trời nếu thấy con cũng sẽ ủng hộ con.”

Linh di dịu dàng nhìn Noãn Ngữ, giống như nhìn nữ nhi của mình. Đứa nhỏ này có óc xét đoán như vậy. Sư tỷ, nàng cũng quyết đoán như tỷ vậy, càng kiên cường hơn cả tỷ nữa. Tỷ ở trên trời có thấy không? Tỷ đã sinh ra một nữ nhi rất tốt. Linh di thật hâm mộ tỷ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Phân Tích

♥Edit: Mun

Ngày hôm đó, Noãn Ngữ ngồi trong tiểu viện nhân rồi đọc sách. Duyên nhi thì cứ đi đi lại lại, hình như có chuyện muốn nói nhưng lại không biết nói như thế nào.

Cuối cùng Noãn Ngữ đặt sách xuống, nhìn Duyên nhi đang muốn nói nhưng lại thôi, trêu chọc hỏi: “Duyên nhi, rốt cuộc tỷ muốn nói gì?” Thực ra trong lòng nàng đã đoán ra, chẳng qua nàng muốn nghe suy nghĩ của Duyên nhi.

Duyên nhi dừng bước, lưỡng lự hỏi: “Noãn nhi, sao mấy ngày nay muội không ra khỏi tiểu viện. Không lẽ muội không muốn thay mẫu hậu tìm thủ phạm sao? Mỗi ngày cứ ngồi trong này đọc sách, ngay cả đàn cũng không đàn, thật là kỳ quái!”

Noãn Ngữ mỉm cười, cảm thấy ánh mặt trời thật ấm áp. Nàng hít sâu một hơi bình tĩnh nói: “Hung thủ? Không phải chuyện này thực sự rất đơn giản sao? Chúng ta đều biết rồi mà. Hung thủ chính là Hiến Viên Tuyên. Chỉ cần giết ông ta thì không phải là đã báo thù xong sao? Lần trước muội không giết ông ta, tỷ muốn để muội giết hấn? Vậy chúng ta đi thôi!” Nói xong liền đứng dậy, xem chừng muốn làm những gì mình vừa nói.

“Noãn nhi, tỷ không có ý như vậy. Tỷ không muốn muội giết ông ta, muội bình tĩnh lại nào!” Duyên nhi ấn Noãn Ngữ về trên ghế, sốt ruột nói: “Noãn nhi, muội nghe tỷ nói. Tỷ cảm thấy chuyện này rất kỳ quái. Ôi chao, muội xem, chuyện năm đó chỉ có hai chúng ta biết sự thật, dân chúng đều nghĩ đơn giản là Kiền Trữ cùng bị cháy, không biết hoàng đế muốn giết muội, cũng không biết lời tiên đoán về thiên sát cô tinh, nhưng lại đồn đãi Hoàng Thượng năm đó học máu thiếu chút nữa là chết, muội không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Noãn Ngữ thản nhiên nhìn Duyên nhi, khen ngợi: “Duyên nhi bây giờ trở nên thật thông minh. Đúng vậy, sự việc rất kỳ lạ, không bàn tới việc ông ta vì mẫu hậu và ta mà học máu là thật hay giả, năm đó Hiến Viên Tuyên phải đi cứu trợ thiên tai, tình huống Thương Long khi đó quả thật không ổn. Nhưng ông ta lại che giấu mọi việc, hao tổn tâm trí đi ổn định lòng dân, khiến muội nghi ngờ nhất chính là việc trong sử sách không hề ghi lại, vậy việc giết muội có nghĩa lý gì.”

Duyên nhi nhìn Noãn Ngữ một cách khó hiểu, hỏi: “Noãn nhi, muội cảm thấy kỳ lạ, tại sao lại muốn giết Hiến Viên Tuyên?”

Noãn Ngữ khẽ cười: “Muội giết hấn chưa? Có điều năm đó hấn có liên quan hay không chúng ta cũng không biết. Có thể năm đó mẫu hậu đã quá độc đoán. Nhưng nếu hấn không liên quan, vậy ai có thể bắt chước chữ của hấn để viết thánh chỉ, hơn nữa giấu giếm mọi thứ.”

Duyên nhi suy nghĩ, thật lâu sau đó, nàng nghiêm túc nói: “Noãn nhi, tỷ càng ngày càng cảm thấy có điều kỳ lạ. Muội nói Hiến Viên Tuyên không hạ lệnh, vậy người giả truyền thánh chỉ kia phải có quyền thế, rốt cuộc có thể là ai? Liệu có phải Uyển phi không?” Trong lòng nàng, chỉ có Uyển phi mới có thể làm ra chuyện như thế này, đúng là bà ta luôn muốn hậu vị.

Noãn Ngữ gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói: “Muội cũng từng nghĩ qua. Dù sao Uyển phi là người có lợi nhiều nhất, hơn nữa bà ta vẫn hy vọng có được hậu vị. Nhưng cuối cùng muội lại không khẳng định được bởi bà ta chỉ là một tần phi, cho dù trong hậu cung bà ta có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể lừa được Hiến Viên Tuyên. Huống hồ ngày đó lại là Ngự lâm quân, thử hỏi làm sao Uyển phi có thể điều động Ngự lâm quân được?”

Duyên nhi gật đầu, cái hiểu cái không, rồi nghiêm túc nói: “Vậy thì phải có một người khác. Ai lại đối phó với một đứa trẻ nhỏ chứ!”

Noãn Ngữ lại lắc đầu, cương quyết nói: “Nói thật là muội cũng không biết ai muốn giết mình. Mẫu hậu trời sinh lương thiện, không có khả năng xúc phạm ai, trừ khi bởi vì nghĩ muội là thiên sát cô tình mới ra tay. Nhưng lời tiên đoán này không có nhiều người biết, nếu điều tra cũng không có manh mối.”

Duyên nhi chặn ngang lời nói của Noãn nhi, kiên quyết nói: “Noãn nhi, tỷ thấy dường như có điều không đúng. Rốt cuộc muội muốn làm như thế nào, không thể cứ đọc sách ở nơi này mãi. Tỷ buồn muốn chết rồi, lúc trước ở Vô cốc còn có thể chơi đùa với muông thú (Mun: OMG :O như tazan ý :-ss, chơi vs thỏ nai như Bạch Tuyết thì sao, nghĩ sao thành Tazan zậy hả K). Chỗ này chán quá. A! Không thì chúng ta trực tiếp tới hỏi Hiên Viên Tuyên là được rồi. Như vậy không phải có thể có lời giải hay sao?”

Noãn Ngữ cười khê nói: “Duyên nhi, sao có thể đơn giản thế chứ. Sự tình năm đó đều bị thiêu rụi trong trận đại hỏa, dù có chứng cứ cũng không còn tồn tại tới mười năm sau. Cho dù nói cho Hiên Viên Tuyên, ông ta cũng không thể thẳng tay trừng trị hung thủ. Đôi khi ở ngoài sáng lại không bằng trong tối, nói cách khác chúng ta có thể khiến hung thủ ăn miếng trả miếng. Ngoài ra, chuyện năm đó chúng ta cũng không biết có phải do ông ta làm hay không, nếu như đúng là ông ta thì chúng ta nói cho rõ ra chẳng phải là đưa bản thân vào chỗ chết hay sao?”

Duyên nhi chán nản nhìn Noãn Ngữ, “Noãn nhi, chẳng lẽ không còn cách nào sao? Nếu chúng ta cứ ngồi không ở đây, vậy chẳng phải vĩnh viễn không báo thù thay cho mẫu thân được hay sao?” Sao nghe Noãn Ngữ nói dường như không có nơi nào có thể điều tra được.

Noãn Ngữ mỉm cười, hơi nheo mắt nhìn ánh mặt trời chói lóa, trong mắt tràn đầy tự tin, “Thật ra hai ngày nay muội xem sử ký, muốn xem theo những gì lịch sử ghi lại có tìm ra gì hay không. Bây giờ muội đã biết làm như thế nào rồi.”

“Noãn nhi, muội mau nói đi, bây giờ phải làm sao?” Duyên nhi vội vã nhìn Noãn Ngữ, giống như một người đói khát lâu ngày nhìn thấy bánh mì, vẻ mặt tràn đầy trong mong, có vẻ như mấy ngày nay đã phải nhịn nhịn quá mức.

Noãn Ngữ đứng dậy, bóng hình trở nên chói lóa dưới ánh mặt trời. Nàng nghiêm túc nhìn Duyên nhi, hỏi: “Thật ra không phải chúng ta không có đầu mối. Đầu tiên chúng ta phải chứng minh thật ra thánh chi năm đó có phải do Hiên Viên Tuyên ban ra hay không? Manh mối duy nhất chính là sự thật năm đó ông ta bệnh nặng tới mức thổ huyết.”

Ngay lập tức Duyên nhi đứng lên bùng bùng sức sống, nhưng rồi lại ngồi xuống. Nàng chán nản nói: “Trời ạ, Noãn nhi, khắp thiên hạ đều biết ông ta thổ huyết. Nhưng đâu có ai tận mắt thấy đâu, chúng ta cũng không phải thần tiên, chỉ nhìn cũng không biết ông ta đã từng thổ huyết hay chưa, trừ khi... Đúng rồi... Noãn nhi, muội muốn nói tới ngự y đúng không? Hoàng Thượng bệnh nặng, ngự y nhất định phải biết!”

Noãn Ngữ gật đầu khen: “Đúng vậy, dạo gần đây Duyên nhi nhàn rồi nhưng lại trở nên thông minh hơn. Trước tiên chúng ta hãy điều tra vị ngự y xem bệnh cho Hiên Viên Tuyên. Sáng sớm muội đã nhờ Linh đi đi điều tra, tin rằng sẽ sớm có tin tức.”

Duyên nhi bĩu môi, nén giận, nhìn Noãn Ngữ than thở: “Noãn nhi, muội quá đáng lắm. Rõ ràng biết nhưng không nói cho tỷ, khiến hai ngày nay tỷ giống như đứa ngốc vậy.”

Noãn Ngữ phì cười, vỗ vỗ bả vai Duyên nhi, an ủi: “Duyên nhi, tỷ không thể trách muội. Muội chỉ muốn giúp tỷ hoạt động đầu óc thôi. Dù sao tỷ cũng đã ngốc rồi, khiến tỷ phải nghĩ nhiều không phải khiến tỷ thấy phiền muốn chết sao? Tỷ thấy có đúng không?”

Nhìn đôi mắt trong veo của Noãn Ngữ, những gì oán trách trong lòng Duyên nhi đều không nói ra được. Ai..... Đôi mắt vô tội biết bao, có cảm giác như nàng cũng bị oan giống mình.

Noãn Ngữ cười khe khẽ, đi vào trong phòng, ôm Phụng cảm ra, khê nói: “Duyên nhi, hai ngày nay tỷ đã nhịn nhịn nhiều rồi. Đến đây đi, chúng ta đánh một bài. Muội rất nhớ cảm giác cùng đàn với Duyên nhi!” Nói xong tay đã đặt lên dây đàn, tiếng đàn tươi đẹp được đánh ra, bay bổng trong không trung....

Duyên nhi tươi cười, nhuyển kiếm trong tay ra rồi khỏi vỏ, theo tiếng nhạc mà chuyển động. Kim nến hai ngày, chỉ có giờ phút này mới cảm thấy sáng khoái. Chỉ có tiếng đàn của Noãn nhi mới khiến nàng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác được hạnh phúc. Tất cả buồn lo lẫn phiền toái đều biến mất trong nháy mắt, chỉ còn tiếng đàn hoàn mỹ bên tai... .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 17: Đi Tìm Thần Y

♥Edit: Mun Bỗng nhiên tiếng đàn Noãn nhi thay đổi, mà người đang ở trong tiếng đàn – Duyên nhi bỗng xoay người đột kích về một góc tối ngoài hoa viên, tốc độ cực nhanh, như mũi tên rời cung, “Keng.....” Chỉ nghe tiếng vũ khí va chạm, một mặc* y nam từ (*: màu đen như mực) bị bức phải đi ra, chính là Thượng Quan Phong, hần nhanh chóng so chiêu với Duyên nhi, không hề lơ là dù chỉ là một khắc.

Từ đầu đến cuối Noãn nhi vẫn thản nhiên nhìn hai người so chiêu, đàn trong tay vẫn là âm điệu như cũ, nhưng hứng thú trong mắt ngày càng ít. Được lắm, không ngờ Thượng Quan Phong lại có bản lĩnh như thế, có thể ngang tay với Duyên nhi, xứng đáng là con của Linh di, chẳng qua nếu cộng thêm tiếng đàn chỉ sợ là...

Tiếng đàn bỗng nhanh hơn, dường như mang theo một loại ma lực khiến toàn thân lẫn trái tim như bị giam cầm, thân thể như ở trong một không gian kỳ dị, bốn phía đều trở nên mơ hồ, chỉ có tiếng đàn, chỉ có người đối diện. Hai người đánh quên mình, càng kỳ lạ hơn chính là chiêu thức vô cùng kì quái của Duyên nhi, biến hóa không đồng nhất theo tiếng đàn, mỗi chiêu đều mang theo tốc độ kì lạ, hơn nữa lại càng nhanh hơn vài lần, trong nháy mắt ngay cả khí phách kiếm khí cùng với sự lạnh giá đều tăng vài phần, khiến người ta chẳng thể đề phòng...

Trên trán Thượng Quan Phong đều toát mồ hôi lạnh. Hắn chưa từng căng thẳng như vậy, chiêu thức quỷ dị của Duyên nhi hắn chưa từng đối phó qua, so chiêu với nàng thật sự rất dọa người. Nhưng có nghĩ thế nào hắn cũng không hiểu nổi, ban đầu hắn còn tin rằng mình có thể đánh bại Duyên nhi, nhưng khi tiếng đàn kia trở nên biến hóa thì hắn cũng trở nên bất lực. Chẳng lẽ, là do tiếng đàn sao?

Thượng Quan Phong ngay người khiến Duyên nhi thuận thế phi tới, kiếm của nàng hướng đánh Thượng Quan Phong rất nhanh, cách hắn một khoảng rất ngắn, mắt thấy sẽ đâm vào tim hắn, tiếng đàn đột nhiên ngừng, kiếm cũng cách trái tim một tấc, chỉ cần dùng một chút lực, Thượng Quan Phong chắc chắn sẽ chết.

Tay Duyên nhi vừa cử động, nhuyển kiếm tự động vào vỏ, giấu dưới ống tay áo, mà nét mặt ấm áp của Duyên nhi vẫn như cũ, không còn chút nào đáng sợ của nữ Tu La khủng bố vừa nãy. Nàng khẽ cười, nói: “Người không sao chứ?”. Nói thật, đối với thực lực của Thượng Quan Phong nàng cũng có chút kinh ngạc, không ngờ tiểu tử này võ công cũng không tồi, có thể phân cao thấp với mình, nếu không có Noãn nhi, e rằng mình có thể đã thua...

Thượng Quan Phong lau đi mồ hôi trên trán, khẽ lắc đầu, có phần tán thưởng rồi lại ngờ vực hỏi: “Không ngờ võ công của cô nương lại tốt như vậy. Có lẽ trên giang hồ người có thể đánh thắng được cô nương là rất ít, chẳng qua ta cảm thấy rằng tiếng đàn này có chút kỳ quái...”

Noãn Nhi bình tĩnh nhìn Thượng Quan Phong, cười nhạt: “Cảm giác của công tử thật nhạy bén. Chính xác là có liên quan với tiếng đàn, đây gọi là cảm kiếm song hợp.” Có lẽ bởi vì người này là con của Linh di nên thiện cảm đối với hắn cũng tăng lên.

Thượng Quan Phong hơi sửng sốt, cảm kiếm song hợp, hắn từng nghe mẫu thân nói qua nhưng chưa từng tiếp xúc. Nghe nói bản kiếm pháp này dựa vào sự ăn ý cùng tín nhiệm của hai người, nếu không đủ ăn ý thì không khác gì một cuốn sách bỏ đi, nhưng nếu có đủ ăn ý, cả thiên hạ khó có đối thủ, thảo nào....

Noãn Nhi cất ngang suy nghĩ của Thượng Quan Phong, hỏi: “Hôm nay công tử tới, chắc hẳn đã điều tra được chuyện gì?”

Thượng Quan Phong hồi phục tinh thần, ôn hòa gật đầu: “Đúng thế, nghe nói năm đó Hoàng Thượng học máu vì Kiềm Trữ cung bốc cháy, tất cả thái y đều không có biện pháp. Có điều lúc ấy thần y Hàn Nhân đi vào Minh thành, là hắn trị bệnh cho Hoàng đế, nhưng hắn không cần danh lợi, cự tuyệt phần thưởng rồi rời đi, hiện tại đang ở trong Trích tiên cốc bế quan, không gặp ai.”

Noãn Nhi ngẩng đầu nhìn trời, trầm ngâm nói: “A? Thần y tế thế cứu người, Trích tiên cốc. Nếu đã biết thì ngày mai chúng ta bắt đầu đi tìm hắn.”

Thượng Quan Phong có chút bối rối nói: “Ai... Căn bản là không ai biết Trích tiên cốc ở đâu, cho dù biết cũng không vào được. Trích tiên cốc bên ngoài có ba cửa. Cửa thứ nhất là trận pháp, kỳ dị khác thường. Cửa thứ hai là nhân quan, có rất nhiều cao thủ trấn giữ. Cửa thứ ba là trí quan, đầu đề không ai trong thiên hạ có thể giải ra được. Vậy nên cho tới giờ vẫn chưa ai vào được.”

Noãn Nhi hơi nhíu mày, nghi ngờ hỏi: “Vậy à? Nếu là thần y, chắc là coi tế thế cứu nhân là nhiệm vụ của mình, tại sao mười năm nay chưa bao giờ ra khỏi Trích tiên cốc? Nếu thế làm sao có thể coi là thần y.”

Thượng Quan Phong cười nhẹ, tiếp tục nói: “Vài năm nay không ai đi Trích tiên cốc tìm thần y. Đồ đệ của hắn – Âu Dương Minh kế thừa tất cả y thuật của hắn, hơn nữa trở lại giải hơn thấy, chỉ cần tìm được Âu Dương Minh, mọi bệnh đều có thể chữa được. Nhưng Âu Dương Minh chỉ cứu người tốt, nếu là kẻ ác rơi vào tay hắn sẽ biến thành đờn.”

“Làm thế nào để tìm được Âu Dương Minh?” Noãn Nhi nhìn Thượng Quan Phong, cười nhạt, nói: “Công tử hẳn là đã điều tra tốt, tin rằng với thực lực Thượng Quan gia điều tra một chút việc nhỏ như vậy hẳn là không có vấn đề gì.”

Thượng Quan Phong lộ ra nụ cười tự tin, nói: “Tuy hành tung của hắn vẫn còn là bí ẩn, nhưng thù hạ của ta báo lại rằng Âu Dương Minh vừa rời khỏi Ngự kiếm sơn trang. Bây giờ đang hướng tới Dự Châu, không quá ba ngày sẽ ra khỏi Dự Châu.”

Noãn Nhi nghĩ đi nghĩ lại, nghiêm túc hỏi: “Từ Minh thành tới Dự Châu nếu đi với tốc độ nhanh nhất thì mất bao lâu?”

“Nếu cố gắng đi nhanh thì một ngày một đêm là có thể tới. Cô nương định đi Dự Châu sao?” Thượng Quan Phong cau mày, lo lắng hỏi: “Chắc cô nương không biết, bây giờ Dự Châu đang có bệnh dịch hoành hành, không một ai dám đi. Âu Dương Minh tới Dự Châu chắc là vì trận ôn dịch này, cô nương....”

Noãn Nhi gật đầu nói: “Đa tạ công tử nhắc nhở. Công tử yên tâm, ta sẽ không có việc gì đâu.”

Thượng Quan Phong còn muốn nói gì đó nhưng thấy vẻ không hề bị tác động của Noãn Nhi, lời nói tới miệng liền nuốt xuống, “Vậy.... Ta cùng đi với cô nương, có gì còn chăm sóc lẫn nhau.”

Noãn Ngữ cương quyết lắc đầu, nói: “Không được, Thượng Quan đại ca, ta và Duyên nhi từ nhỏ ngậm mình trong Linh tuyến, bách độc bất xâm, căn bản không sợ dịch bệnh. Nhưng nếu ca có việc gì Linh đi sẽ rất đau lòng, huống chi Thượng Quan gia không thể thiếu ca.”(*Mun :Ô ô. Noãn nhi đã gọi là ca rồi kìa \:D/ *tung bông* *tung hoa* :>)

Thượng Quan Phong thoáng giật mình, lần đầu tiên được nghe Noãn Ngữ gọi mình là Thượng Quan đại ca, tim hắn cũng rung động. Cố kiềm chế sự kích động trong lòng, muốn nói thêm vài câu nhưng lại bị Noãn Ngữ cắt ngang, “Thượng Quan đại ca, ta đã quyết định, ca không cần nói nữa, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.”(*Mun: Ôi, yếu tim quá *cười khinh thường* . – Phong ca: *xấu hổ đỏ mặt* . – Noãn nhi: *lừm* . BẠN MUN rét lạnh __ !)

Thượng Quan Phong thờ dài, đành gật đầu bất đắc dĩ, “Được rồi, muội đã quyết định vậy ta cũng không ép. Nhưng nếu có chuyện gì muội nhất định phải cho ta biết, ta nhất định sẽ đến giúp muội.”

“Thượng Quan đại ca, ca hãy yên tâm. Chờ ta tìm được thần y sẽ trở về.” Noãn Ngữ quay đầu nói với Duyên nhi: “Duyên nhi, tỷ đi thu xếp hành lý đi.”

Duyên nhi gật đầu, hăng hái rời đi. Tốt quá, cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh ăn không ngồi rồi. ...

Thượng Quan Phong ngại ngùng đứng đó, không biết nên làm gì. Đột nhiên xuất hiện tiếng đàn du dương như suối, khiến tinh thần thoải mái, sự lúng túng lẫn buồn bực đều biến mất hết. Hắn đứng trong tiểu viện chăm chú nghe khúc nhạc, dịu dàng nhìn Noãn Ngữ đang tập trung đàn, có lẽ đây là thời gian hắn thoải mái nhất. ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khởi Hành Lúc Nửa Đêm

♥Edit: Mun Trời đã khuya, đêm nay lại đặc biệt yên tĩnh, ánh trăng mỏng lung treo giữa trời, chỉ có một vài ngôi sao nhỏ lấp lờ nhấp nháy, soi sáng màn đêm yên tĩnh, khiến bầu trời trong đêm đen càng thêm vẻ cô đơn. ...

Noãn Ngữ cầm hành lý ra khỏi phòng, trên lưng mang theo Phượng cầm, đúng lúc Duyên nhi cũng ôm một gói quần áo lớn ra khỏi cửa. Nàng còn nháy mắt với Noãn Ngữ ra hiệu, hỏi nhỏ: “Noãn nhi, dù sao ngày mai chúng ta cũng phải đi, tại sao phải lựa lúc đêm hôm mà lên đi vậy?”

Noãn Ngữ nhún vai, mỉm cười nói: “Bởi vì muội ghét cảm giác chia tay, thế này không phải hay hơn sao, muội đã để lại một bức thư rồi, đi thôi!”

Hai người rời khỏi tiểu viện rất nhanh, nhảy ra khỏi tường bao quanh Thượng Quan phủ, dùng khinh công nhanh chóng hướng ra đường lộ. Duyên nhi tò mò đi theo bước chân Noãn Ngữ, nghi hoặc hỏi: “Noãn nhi, chúng ta đi đâu thế? Không lẽ chúng ta tới Dự Châu? Nơi đó rất kinh khủng. ...”

Trên đường đi Duyên nhi vẫn lú lú hỏi không ngừng nhưng Noãn Ngữ không trả lời. Không rõ đã đi được bao lâu, các nàng dừng lại trước một ngôi nhà, bên trong đèn vẫn sáng, xem ra là một khách điểm đã cũ. Noãn Ngữ đi vào trong, Duyên nhi đi theo, tò mò nhìn gian khách điểm lộ vẻ cũ nát, không hiểu vì sao phải ở chỗ này. Được rồi, dọc đường đi không thấy nơi nào có thể ở, chỗ này có thể coi là hạng nhất rồi.

Một người đàn ông trung niên tựa trên quầy hàng ngũ gập, khuôn mặt vô cùng bình thường, dáng người phát tướng, lại gầy khô khô, có vẻ ngủ rất thoải mái, chắc là chường quầy.

Duyên nhi gõ gõ lên quầy, người nọ liền tỉnh lại, mơ mơ màng màng kêu lên: “Khách quan, dùng chân hay ở trọ thế?” Nhìn vẻ mặt như chưa tỉnh ngủ trả lời theo bản năng, Duyên nhi lại đập vào bàn. Lúc này chường quầy đã tỉnh hoàn toàn, nhìn hai người con gái trước mắt nhưng không hề có chút giật mình, cười hắc hắc nói: “Hai vị cô nương là muốn ở trọ sao? Tiểu điểm tuy đơn giản nhưng chính xác là chỗ qua đêm thích hợp, hai vị có thể yên tâm, tiểu điểm có thể cam đoan tuyệt đối về sự an toàn của hai vị.”

Noãn Ngữ lạnh nhạt nói: “Ông chủ, chỗ của ông có ngựa không?”

Chường quầy có chút bất ngờ nhìn hai nàng, “Hai người không ở lại à? Bây giờ đã tối như vậy, sao có thể đi suốt đêm? Cô nương, tại hạ có thể hỏi hai người muốn đi đâu không?”

“Chúng ta phải đến Dự Châu.” Noãn Ngữ vừa nói xong, nhìn thấy sắc mặt chường quầy trở nên trắng bệch, trong lòng hiểu được vài phần. Nàng điềm tĩnh nói: “Chường quầy yên tâm, chúng ta vốn là thầy thuốc, đi Dự Châu là để ngăn chặn dịch bệnh.”

Chường quầy thờ dài, lắc đầu nói: “Cô nương hiểu lầm rồi, không phải tại hạ lo về bệnh dịch. Từ nơi này tới Dự Châu phải đi qua một khu rừng, trong rừng nhiều dã thú rất nguy hiểm. Rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều chết trong đó, quan trọng là qua khu rừng đó là tới Liễu Châu. Ngoài thành Liễu Châu đang có một nhóm cường đạo, luôn cướp của giết người, không những đông mà võ công lại cao cường. Vì thế nên hai vị cô nương vẫn nên ở lại tiểu điểm đêm nay, ngày mai hãy đi. Ngày mai có rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều đến Dự Châu, nên hai vị có thể an toàn hơn một chút.”

Đối với dã thú trong khu rừng Noãn Ngữ không hề tò mò, nhưng lại có chút nghi hoặc, “Chường quầy, vì sao hiện nay Dự Châu đang bị bệnh dịch hoành hành mà võ lâm nhân sĩ lại tới đó?”

Hứng thú của chương quây nổi lên, hào hứng trả lời: “Hóa ra hai vị cô nương không biết, muốn tới Dự Châu đâu phải chỉ có những người này, trên bốn con đường hướng tới Dự Châu, tất cả các khách điểm, quán trọ mỗi ngày đều đầy khách. Nghe đồn vì Âu Dương Minh đang tới Dự Châu, những người này đều muốn đến chữa bệnh. Võ lâm nhân sĩ, quan gia quyền quý... tất cả đều tới Dự Châu, Âu Dương Minh này...”

Chương quây vẫn thao thao bất tuyệt kể về sự vĩ đại của Âu Dương Minh, Noãn Ngữ chớp chớp mi mắt, không ngờ Âu Dương Minh lại được hoan nghênh như thế, xem ra y thuật không tồi, nhưng nàng cũng không quan tâm tới việc đó, “Chương quây, chỗ ngươi không có ngựa sao?”

Chương quây hơi sùng sốt, gật đầu nói: “Ngựa thì tiêu điểm không có, nhưng có một chiếc xe ngựa của một thiếu gia, vì nhà lâm vào cảnh khốn đốn mà bán cho ta. Nếu cô nương cần, ta có thể bán cho cô nương, nhưng cô nương vẫn nên suy xét kỹ, đi bây giờ rất nguy hiểm! Từ giờ tới trời sáng cũng chưa tới ba canh giờ, hai người vẫn nên nghỉ ngơi, ngày mai đi cùng võ lâm nhân sĩ sẽ an toàn hơn.”

Đối với khuyên can của chương quây, Noãn Ngữ có chút cảm động. Nàng cười nhẹ, lắc đầu: “Chương quây, đêm nay chúng ta không đi nữa. Nhờ người chuẩn bị cho chúng ta hai phòng trọ, ngoài ra chiếc xe ngựa kia giá bao nhiêu? Ta mua.”

“Vây là tốt rồi, nhưng trên lầu chỉ còn lại một căn phòng, hai vị cô nương có thể chịu khó một chút vậy.” Chương quây thở phào nhẹ nhõm, nói nhẹ: “Chiếc xe ngựa kia bán cho cô nương sáu mươi lượng bạc, tuy rằng là bán lại nhưng ngựa kia là ngựa tốt, ngay cả xe ngựa cũng được giữ như mới.”

Duyên nhi lấy ra một túi to giao cho chương quây, mỉm cười nói: “Chương quây, làm phiền người chuẩn bị cho chúng ta một ít lương khô và nước, chỗ này có sáu mươi hai lượng bạc, có đủ không?”

Chương quây nhận bạc, cười sáng lạn: “Đủ rồi, đủ rồi, mời hai vị theo ta.”

Noãn Ngữ và Duyên nhi đi vào trong phòng, chương quây cảm bạc tươi cười hơn hờ rồi đi. Duyên nhi cẩn thận quan sát căn phòng cũ, tò mò hỏi: “Noãn nhi, tại sao muội lại quyết định ở lại?”

Noãn Ngữ đóng cửa lại, khẽ cười nói: “Lẽ ra muội không định ở lại, nhưng theo như chương quây nói muội cảm thấy có chút kỳ lạ. Thượng Quan Phong đã nói hành tung của Âu Dương Minh rất bí hiểm đúng không? Vây tại sao tất cả mọi người đều biết hẳn muốn đi Dự Châu? Thượng Quan Phong không thể lừa muội.”

Duyên nhi nhún mày, nghi ngờ nói: “Noãn nhi, đây hẳn là có âm mưu, vậy chúng ta vẫn đi Dự Châu sao?”

“Ha ha, đi, đương nhiên phải đi, bệnh dịch khắp Dự Châu, có lẽ tin tức về Âu Dương Minh là giả. Mặt khác có chút âm mưu thì mới thấy thú vị, không phải sao?” Noãn Ngữ thâm ý nhìn Duyên nhi cười nói: “Hơn nữa nhiều võ lâm nhân sĩ đều tới Dự Châu, chắc sẽ rất náo nhiệt. Duyên nhi, không lẽ tỷ không muốn chơi đùa vui vẻ một chút sao?”

Ánh mắt Duyên nhi lập tức sáng lên, tỏa hào quang, hưng phấn nói: “Đúng, Noãn nhi, muội nói chí phải, Dự Châu nhất định sẽ rất náo nhiệt, chắc chắn chơi đùa sẽ rất vui.”

Noãn Ngữ trêu đùa nhìn Duyên nhi, cười nói: “Đúng, chúng ta mau đi nghỉ sớm thôi.”

“Được, chúng ta nhanh đi ngủ đi!” Duyên nhi mỉm cười bò lên giường, Noãn Ngữ ngủ bên cạnh nàng. Ngón tay nàng chỉ về ngọn nến, ngọn nến liền tắt, lát sau, tiếng hít thở đều đều vang lên, hai người cùng tiến vào giấc mộng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cướp

♥Edit: Mun Sáng hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng, Duyên nhi lẫn Noãn Ngữ cùng mở mắt. Nhiều năm huấn luyện khiến các nàng nghe được động tĩnh dưới lầu, xem ra võ lâm nhân sĩ đều đã rời giường chuẩn bị đi. Các nàng nhìn nhau rồi nhanh chóng rời giường rửa mặt, chuẩn bị tốt hành lý rồi xuống lầu.

Chỗ dưới lầu đều đã có người ngồi, khoảng hơn hai mươi người, một nhóm có dáng vẻ là người giang hồ, nhóm còn lại là thị vệ và người hầu. Thấy Noãn Ngữ và Duyên nhi xuống lầu, một loạt ánh mắt đồng thời nhìn về phía các nàng thăm dò lẫn thận trọng. Noãn Ngữ cùng Duyên nhi thản nhiên tiếp nhận, đi xuống lầu, xem như những người kia không hề tồn tại.

Chương quây cười híp mắt tiến tới đón hai người, niềm nở nói: “Đêm qua hai vị ngủ có ngon giấc không? Ta đã chuẩn bị lương khô và nước cho hai vị. Chỗ đó cũng đủ dùng cho ba ngày, nhưng hai vị cô nương có ở lại ăn xong bữa sáng rồi mới bắt đầu lên đường không?” Nói xong, từ dưới quầy lấy ra một bọc đồ đưa cho các nàng.

Duyên nhi nhả nhận cười nói: “Không được, chúng ta muốn mau chóng lên đường. Rất cảm ơn chương quây!” Nói xong nhanh chóng cầm lấy bọc đồ, nàng đã mang nặng, bây giờ mang thêm bọc đồ kia khiến người khác nhìn thấy đều không nỡ.

Vì thế chương quây vừa cầm bọc đồ vừa nói nhiệt tình: “Hai vị cô nương cũng mua không ít đồ, để ta giúp hai người mang lên xe ngựa, như vậy hai vị sẽ không quá mệt.”

Duyên nhi cảm động nói: “Cám ơn chương quây, rồi nhà đi xa không nghĩ là sẽ gặp người tốt như vậy.”

Chương quây vung về cười: “Đâu có, đâu có, ta thấy hai vị là con gái nhà lành, đi xa nhà vốn đã rất vất vả rồi, có thể giúp thì giúp thôi. Hai vị cô nương, mời đi theo ta!” Vừa dứt lời đã bước đi, Noãn Ngữ cùng Duyên nhi đều nhìn nhau, nhanh chóng đi theo.

Người trong khách điếm nhìn thấy ba người rồi đi đều quay đầu đi, tiếp tục ăn điểm tâm của mình. Những người ăn mặc giống nhân sĩ giang hồ thì nói với nhau đôi ba câu, tuy thế chỉ để nhận biết lẫn nhau. Còn những thị vệ vẫn cúi đầu ăn cơm, giống như tất cả mọi việc đều không có quan hệ với họ. Không khí trong khách điếm càng trở nên yên tĩnh một cách kỳ lạ...

Noãn Ngữ và Duyên nhi đi theo chương quây vào hậu viện. Bên trong có một chiếc xe ngựa mới, còn ngựa thì đang ăn ở gần đó, xem ra không thể coi là ngựa tốt nhưng với giá sáu mươi lượng bạc thì cũng không chịu thiệt.

Chương quây đem bọc đồ để vào trong xe ngựa, điềm đạm nói: “Hai vị cô nương, tất cả đã được chuẩn bị tốt, hai vị có thể xuất phát, nhưng đi đường phải cẩn thận!”

Duyên nhi nhanh chóng lên xe ngựa, nàng đưa hành lý cho Noãn Ngữ rồi nhả nhận cười với chương quây nói: “Chương quây, có duyên sẽ gặp lại.” Sau đó cầm dây cương bắt đầu đi.

Chương quây chấp tay về phía hai người nói: “Hai vị cô nương, đi đường cẩn thận.” Sau đó vẫn tươi cười điềm đạm nhìn hướng xe ngựa rồi đi rồi quay về khách điếm.

Xe ngựa chậm rãi đi, càng lúc càng tiến gần một khu rừng. Xuyên qua rừng, hai nàng có thể nghe thấy tiếng chim hót ve kêu rất rõ ràng, khiến người ta có cảm giác không lo lắng và thoải mái. Rồi khỏi Vô cốc đã nhiều ngày, thật sự nhớ tới khu rừng kia, nghe thấy những âm thanh này thật dễ chịu.

Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng, Noãn Ngữ xóc mạnh xe ngựa lên, thấy càng ngày càng đi xa rừng, khuôn mặt dưới mạng che mặt thoáng có nét cười. Phía trước chính là ranh giới của Liễu Châu...

Xe ngựa đi không nhanh không chậm, Noãn Ngữ lấy Phụng cảm ra, vuốt ve thân đàn hoàn mỹ, hỏi nhỏ: “Duyên nhi, tỷ có cảm thấy nhàm chán không? Muội đánh đàn cho tỷ nghe nhé!”

Duyên nhi hăng hái nói: “Được, Noãn nhi quả là rất hiểu tỷ. Tỷ sắp buồn bực muốn chết rồi.” Tuy rằng nàng là người không ngồi yên một chỗ, nhưng chỉ cần nghe giọng Noãn nhi, nàng sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa.

Noãn Ngữ khe khẽ cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, tiếng đàn trầm bổng vang lên, lưu lại một khúc nhạc hoàn hảo, khiến cho con đường trống trải trở nên vui vẻ, chim chóc đều tụ tập bay lượn xung quanh xe ngựa, rất lâu cũng không tán ra, thanh âm líu ríu như hòa hợp với tiếng đàn...

Đột nhiên Noãn Ngữ cảm thấy không khí dao động, tiếng đàn của nàng liền thay đổi, trở nên gấp rút, như cảnh báo có điều gì đó khác lạ. Chim chóc vốn bay lượn xung quanh xe ngựa đều bay đi, Duyên nhi cũng dừng xe ngựa, thận trọng nhìn bốn phía.

Đột nhiên từ trong bụi cỏ đằng trước có mấy chục người lao ra, vây quanh xe ngựa, trên tay đều cầm các loại vũ khí, như hổ rình mồi nhìn xe ngựa, giống như chỉ cần ra lệnh một câu sẽ lập tức xông lên.

Ba người đàn ông từ sau triển núi bước ra, dưới ánh mặt kính nẻ của mấy chục cường đạo từ từ đi tới trước xe ngựa. Tên đứng giữa trông rất cao, trên mặt có một vết sẹo rất dài, khuôn mặt râu ria, ánh mắt hung ác, trên vai vác một thanh đại đao, nhìn qua vô cùng hung ác độc địa.

Tên bên trái vừa thấp lại gầy, mang theo nụ cười đại gái, ánh mắt dâm loạn nhìn Duyên nhi, khiến Duyên nhi rất muốn chọc mù đôi mắt đó.

Còn tên bên phải trên tay cầm một cây côn, kèm theo một cái đầu bóng láng, ánh mắt vẫn luôn chuyển động trên người Duyên nhi, không rõ là đang nghĩ gì....

Nam tử đứng giữa vỗ vỗ lên đại đao, hung ác kêu to: “Này, tiểu cô nương, ngươi chắc là đã biết mình bị bao vây, còn không mau đem bạc và xe ngựa giao ra đây. Ngoan ngoãn ông mày có thể tha cho các ngươi một con đường sống.” Vừa nói ngón tay hắn vừa xoa dọc theo thân đại đao, nhìn vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt Duyên nhi lạnh dần, không khí bốn phía cũng trở nên rét lạnh, khiến cho sắc mặt bọn cường bạo hơi biến sắc, trong mắt hiện ra vẻ lo lắng. Tên mặt sẹo hừ một tiếng, cả đám cướp đều hung hăng nhìn về phía Duyên nhi, giống như phấn chấn lên, hoặc là sợ hãi tên mặt sẹo kia... (Mun: Bạn là bạn còn gọi gã cho có lẽ.. Không thì bạn xưng là thắng rồi > _____ < Dám chặn đường Noãn nhi của bạn.)

Tên bên trái mê muội nhìn Duyên nhi, thế nhưng ánh mắt tuyệt không rời người ngồi bên trong xe ngựa, như muốn nhìn thấu bên trong. Hắn nói dâm ô: “Tiểu mỹ nhân, nhìn bộ dáng ngươi cũng không tồi, không bằng các ngươi theo đại gia trở về làm áp trại phu nhân, đảm bảo các ngươi ngồi ăn không hết, thế nào hả? Ha ha ha...”

Cả lũ cướp đều cười ha ha, ánh mắt nhìn Duyên nhi cũng trở nên dâm loạn, nhưng ngược lại tên mặt sẹo đứng giữa hừ lạnh một tiếng, hung ác hét lớn: “Không được cười, có cái gì đáng cười, chúng ta là cướp, không phải lưu manh.”

Tên bên trái có chút bất mãn nhưng cũng chỉ hừ nhẹ một tiếng, sau đó quay đầu đi. Ngược lại tên bên phải cười nham hiểm nói: “Dù sao cũng là cướp tiền của các nàng, theo như ta tính, trước để cho các anh em sáng khoái, sau đó bán vào kỹ viện, bộ dạng như thế này có thể bán được giá tốt đây.”

Lũ cướp lại càng cười to, có vẻ như đều đồng tình với ý kiến của tên kia, ánh mắt cũng trở nên dâm tà hơn.

Tên mặt sẹo có chút không kiên nhẫn, hung dữ trừng mắt nhìn hai gã trái phải, độc địa kêu to: “Ông mày đã nói sẽ thả các nàng đi rồi. Ông mày là cướp, chỉ cần tiền của, loại chuyện không có tính người như thế ông sẽ không làm.”

Tên bên trái vẫn cười nham hiểm, ánh mắt lướt một vòng trên người Duyên nhi, dâm tà nói: “Khó khăn lắm mới có được mặt hàng tốt như thế, nếu thả các nàng đi thì các huynh đệ sẽ không phục.”

Thanh đại đao trên tay gã mặt sẹo ầm một cái cắm vào trong đất, hung dữ trừng mắt nhìn tên dâm tà, “Ông mày có đã nói là không đụng tới người rồi không? Ông mày nói lại lần nữa, chúng ta là cướp, chỉ muốn tiền của, không được cưỡng hiếp con gái nhà lành, nếu ai làm trái lời của ông mày, ông mày chém.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cướp Cũng Có Đạo Lý

♥Edit: Mun Tên bên trái không thèm nói lại nhưng vẫn dùng ánh mắt dâm tà như trước nhìn Duyên nhi, xem ra không hề đem lời nói của tên mặt sẹo để trong đầu.

Tên đầu trọc bên phải chỉ lạnh lùng cười, giống như cười nhạo lời nói của tên mặt sẹo, nhưng cũng không nói gì, tuy vậy trong mắt hắn đã nghĩ ra phương pháp khác.

Ánh mắt Duyên nhi tràn ngập sát ý, nhìn chăm chăm vào tên bên trái đang bị ồ nhìn mình, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi còn nhìn ta một lần nữa, ta sẽ phé mắt ngươi đi.”

Tên bên trái hơi giật mình, nhưng vẫn nhìn Duyên nhi như trước, dâm tà nói: “Tiểu mỹ nhân, nàng thật là lạnh lùng nha. Nhưng đại gia ta thích nhất là loại này, có ý nghĩa, ha ha ha...”

Nhóm cướp đều cười ha ha, chỉ có tên mặt sẹo vẫn giữ nguyên vẻ hung ác trên mặt. Khóe mắt Duyên nhi lóe lên một tia sát ý, thanh hình nhanh chóng vọt tới bên tên nam tử dâm tà trước mặt, cầm nhuyễn kiếm trên tay, lúc này nàng giống như Tu La đến từ địa ngục, tràn đầy sát khí và nguy hiểm.

Tên bên trái khiếp sợ nhìn Duyên nhi, trong mắt đầy sợ hãi, hắn cố giữ bình tĩnh, hung dữ nói: “Tiểu mỹ nhân, đại gia khuyên ngươi không nên từ chối, đại gia ta không phải dễ bắt nạt, đừng tưởng rằng cầm kiếm đã là giỏi, tài dùng độc của đại gia ta trên giang hồ cũng có tên tuổi lẫy lừng.”

Bên trong xe ngựa truyền ra một tiếng nói ngọt ngào: “Duyên nhi, đừng làm bản tay tỷ, giết hắn không phải là quá lợi cho hắn sao? Tỷ phé tay chân lẫn mất hắn đi, chúng ta còn phải lên đường nữa.” Giọng nói mềm mại của nàng vào trong tai người khác giống như giọng nói đến từ địa ngục, so với nữ Tu La trước mặt còn đáng sợ hơn.

Lúc này tên cướp mới cảm thấy đáng sợ, hắn run rẩy, giọng sợ sệt nói: “Tiểu mỹ nhân.... À không, nữ hiệp, van người bỏ qua cho ta, ta không dám.... nữa.” Miệng nói thế nhưng tay hắn đã cầm mấy cây ngân châm, chuẩn bị tìm thời điểm đánh lên Duyên nhi.

Nhuyễn kiếm trong tay Duyên nhi giống như ánh chớp, căn bản không thể thấy rõ, nhưng tại thời điểm bọn cướp lấy lại tinh thần, tên nam tử dâm tà đã nằm trên đất, đầu đón kêu la, mắt đã bị phé đi, khuôn mặt đầy máu, đáng sợ hơn là trên tứ chi của hắn đều có một vết thương, có vẻ như kinh mạch đều bị chặt đứt, trở thành một phé nhân.

Mà Duyên nhi đã quay về xe ngựa, khuôn mặt lạnh lẽo làm cho mọi người cảm thấy run rẩy, bọn cướp xung quanh không một ai dám bước lên, vẻ sợ hãi nổi lên rõ rệt, cuối cùng tất cả đều nhìn tên mặt sẹo và tên đầu trọc.

Mặt sẹo nhìn người nằm trên mặt đất đang đau đón van xin khẩn: “Hừ.... Đáng đời.”

Tên đầu trọc không nghĩ tới Duyên nhi lại lợi hại như vậy, hắn quay về hướng nhóm cướp kêu to: “Các anh em, yêu nữ này lợi hại hơn chúng ta. Nhưng các anh em đừng sợ, mọi người tiến lên, còn có ta lẫn mặt sẹo, các anh em không cần sợ hãi, hôm nay nếu ai dám trốn chạy, con mẹ nó, khi quay về ông đây sẽ giết hắn...”

Nhóm cướp vừa nghe thấy lời nói của tên trọc đầu liền liều mạng xông lên, dù sao cũng chết, không bằng liều mạng. Lúc này tên mặt sẹo la lớn: “Không ai được di chuyển, ai đi ông mày sẽ chém hắn.”

Nhóm cướp đứng yên, do dự không biết nên tiến lên hay không, mặt sẹo đặt đao xuống đất, chấp tay với Duyên nhi nói: “Vị cô nương này, ta muốn đấu cùng nàng một trận. Nếu ta thắng, ta chỉ cần tiền bạc của cô nương, sẽ không đụng tới hai vị, nếu ta thua, các người liền rời đi, còn ta sẽ tùy cho cô nương xử lý, chỉ mong cô nương thả anh em của ta đi.”

Noãn Ngữ trong xe ngựa hờ hững nói: “Không tệ, đều là đàn ông, làm cướp cũng có đạo lý riêng của kẻ làm cướp, thế nhưng không biết anh em của người có nghĩa khí giống người không? Các người muốn cùng chết hay là để hấn chết một mình?”

Nhóm cướp nghe thấy mặt sẹo hy sinh vì bọn họ đều lao lên can ngăn, xúc động nói với mặt sẹo: “Đại ca, tuy chúng ta là cướp nhưng cũng biết nghĩa khí, nếu lên thì cùng lên. Chúng ta tuyệt đối không để người chiến đấu một mình, đại ca....”

“Đúng vậy, đại ca, chúng ta đều là anh em tốt, tuyệt sẽ không hy sinh người để sống cho qua ngày....”

“Đại ca.... Chúng ta cùng tiến lên, ta không tin không đánh nổi hai người nhi nữ....”

“A.....” Vài tiếng kêu sợ hãi vang lên, chỉ thấy một tia sáng lóe lên, đã có mấy người nằm trên đất đau đớn rên la, ngay cả nói cũng không nói được, chỉ có thể lăn lộn trên đất, trên người không có vết thương nhưng hai chân đều có vết kiếm chém, máu không ngừng chảy ra ngoài, có lẽ là hai chân đã bị phé.

Mà tên đầu trọc nằm cách mặt sẹo vài bước, hấn càng đau đớn hơn, hai chân đã bị chặt đứt, cả người không thể động đậy, đau đớn nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Duyên nhi cầm kiếm đứng trước xe ngựa, trên kiếm còn thấy từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống, nhóm cướp đều im lặng, sợ hãi nhìn người con gái vẻ mặt lạnh lùng trước mắt, lo sợ người tiếp theo sẽ là mình.

Duyên nhi thờ ơ nhìn những hình người trên mặt đất đang đau đớn lăn lộn, hừ lạnh một tiếng nói: “Đây là kết cục của những kẻ giả nhân giả nghĩa, các người muốn chạy thì ta sẽ phé đi chân của các người, khiến các người luôn nhớ kỹ kết cục của kẻ tiểu nhân.”

Lúc này nhóm cướp mới hiểu được hóa ra mấy người này muốn nhân lúc hỗn loạn chạy trốn. Bây giờ họ cũng không thông cảm với những người này, muốn bỏ chạy, thật hồ thẹn, phé đi cũng đáng.

Noãn Ngữ trên xe ngựa để lại một bình sứ, lãnh đạm nói: “Đây là thuốc, chúng ta cũng không muốn làm hại tới ai, chỉ muốn họ nhớ kỹ bài học hôm nay, đối với loại tiểu nhân thì phải trừng trị như thế mới khiến cả đời chúng không quên được, về sau vẫn có thể đi lại, chỉ là không được hoạt bát như người bình thường thôi.”

Mặt sẹo nhặt bình thuốc lên rồi đem thuốc bôi vào những chỗ bị thương dưới chân những người kia. Bọn họ hô to một tiếng đau đớn rồi hôn mê bất tỉnh, nhưng miệng vết thương không hề chảy máu, tốc độ khép miệng cũng nhanh kinh người. Về phần đầu trọc, vì quá đau đớn do bôi thuốc mà tỉnh lại, sau đó lại ngất đi vì đau, máu trên chân hắt đã đông lại, thế nhưng về sau không còn cơ hội đi lại.

Mặt sẹo đứng dậy, xót xa nhìn đầu trọc bị mất đi hai chân lẫn tên đâm tà cuộn mình trên đất kêu đau, sau đó quay đầu nhìn Duyên nhi, nghiêm túc hỏi: “Cô nương, tuy trước đây bọn họ không đúng, nhưng cô nương cũng không thể nặng tay như thế! Người phé mất lẫn hai chân bọn họ, chẳng phải họ sẽ trở thành người tàn phế, sống không bằng chết hay sao?”

Duyên nhi không thèm nhìn tới hai người trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Kẻ ác như thế để lại cũng gây họa cho người khác, bỏ đi không phải rất tốt hay sao?”

“Nàng! Tuy Vương Lục có nói lời sỉ nhục cô nương nhưng hấn đã biết ân hận, cũng giải thích với cô nương, thế nhưng cô nương vẫn phé hai mắt cùng tứ chi của hấn.” Mặt sẹo đau xót nói lời trách cứ: “Về phần đầu trọc, hấn quả là sai, nhưng ngay cả cơ hội chạy đi cô nương cũng không cho hấn, thế chẳng phải là quá độc ác sao!”

Giọng nói lạnh lùng của Noãn Ngữ từ trong xe ngựa truyền ra, “Người thấy độc ác sao? Người hãy xem trên tay tên kia có ngân châm hay không, đối với một tên tiểu nhân đê tiện, ta làm thế là đã quá tốt bụng rồi, hấn cực kỳ háo sắc nên chúng ta hủy mất hấn. Hấn không biết hối cải nên chúng ta phé đi hai chân hấn, rất công bằng, đúng không?”

Mặt sẹo gỡ tay Vương Lục ra, quả nhiên thấy được mấy cây ngân châm, khiến hấn nghẹn lời, nói cũng không nói được. Hấn đứng dậy nói tiếp: “Vậy còn đầu trọc? Cô nương ra tay cũng quá hung ác rồi.”

Noãn Ngữ tiếp tục nói: “Hung ác? Ba người các người là thủ lĩnh đúng không? Nếu là thủ lĩnh nên làm một tấm gương tốt, chạy trốn đã thêm một tội, huống chi chính hấn là người khiêu khích chiến đấu thì phải chịu trách nhiệm. Một tên chạy trốn giả nhân giả nghĩa, phé đi hai chân hấn là chúng ta đã quá khoan nhượng rồi.”

Mặt sẹo không còn lời nào để nói. Hấn ôm quyền, nghiêm túc nói: “Cô nương nói không sai, ta không còn lời nào để nói. Cô nương, nếu đã giải quyết xong hai tên bại hoại này, cô nương có đáp ứng lời đề nghị của ta hay không?”

“Ha ha, cách này không tồi....” Noãn Ngữ cười khe khẽ, nhàng nhẹ nhàng nói: “Duyên nhi, dù sao bọn họ cũng là người có đạo lý, tỷ cùng hấn so tài một trận đi, tôi thiếu thì chúng ta cũng có thêm một người hầu, không phải sao.”

Duyên nhi gật đầu, thờ ơ nhìn mặt sẹo, lạnh giọng nói: “Được, nếu Noãn nhi đã nói vậy, ta sẽ cùng người so tài một trận.”

Nhóm cướp đều tự động tránh ra tạo nên một khoảng trống. Duyên nhi lần mặt sẹo đứng ở giữa khoảng đất trống, hai luồng sáng đan xen vào nhau, thanh âm đao kiếm va chạm kích thích lỗ tai mọi người, mặt sẹo có chút không chịu nổi nhưng vẫn kiên cường chống trả.

Khóe miệng Noãn Ngừ cong lên, không thể phủ nhận rằng võ công và sức chịu đựng của tên mặt sẹo này không tồi, thảo nào có thể làm thủ lĩnh nhóm cướp, tuy Duyên nhi chỉ dùng bảy phần công lực, nhưng có thể kiên cường chống đỡ nhiều chiêu như thế, nghị lực của người này cũng rất được.

Cuối cùng “Bang” một tiếng, mặt sẹo bị chấn động phải lui về phía sau vài bước, hấn gắng gượng dùng đao đỡ cơ thể, không thể mình ngã xuống, nhưng khóe miệng vẫn tràn ra toàn máu tươi. Nhóm cướp lo lắng nhìn hấn, nếu không phải Duyên nhi vẫn đứng đó thì họ đã xông lên rồi.

Duyên nhi thu hồi nhuyển kiếm, lãnh đạm nói: “Ta thắng, từ nay về sau ngươi chính là người hầu của Noãn nhi, hãy nhớ kỹ lời hứa của ngươi.”

Mặt sẹo hít sâu một hơi, đem ngậm máu sắp tràn ra trong miệng nuốt xuống, nặng nề gật đầu nói: “Được, ta đã thua, mặc cho các nàng xử lý, nhưng các nàng cũng phải tuân thủ lời hứa, không được làm hại các anh em của ta.”

Duyên nhi quay trở lại xe ngựa, xe ngựa từ từ tới gần mặt sẹo rồi ngừng lại, một bàn tay vói ra, trên tay cầm một viên thuốc, Noãn Ngừ cười nhạt: “Ngươi ăn viên thuốc này đi, nội thương sẽ nhanh chóng lành lại.”

Mặt sẹo nhận viên thuốc lập tức nuốt xuống, quả nhiên hấn cảm thấy dưới đan điền mình có một luồng nhiệt bốc lên, sau đó giống như kỳ tích, nội thương dần dần lành lại. Hấn ôm quyền cảm động nói: “Tạ ơn cô nương, à không, tạ ơn đại ân đại đức của chủ tử.”

Noãn Ngừ thân nhiên nói: “Ngươi không cần tạ ơn ta, ngươi là người hầu của ta, chữa cho ngươi là điều tự nhiên, chẳng qua từ giờ trở đi ngươi cùng với một chữ cướp không còn quan hệ. Duyên nhi, tỳ vào đi, cho mặt sẹo đánh xe.”

Duyên nhi vào trong xe, cùng Noãn Ngừ nhìn nhau cười, mặt sẹo leo lên xe ngựa, đối mặt với nhóm cướp còn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn liền ôm quyền, nghiêm túc nói: “Các anh em, làm cướp không phải kẻ sách lâu dài, các anh em vẫn nên tự động tìm kế sinh nhai khác đi, hẹn sau này gặp lại.” Xong đánh xe ngựa rời đi.

Nhóm cướp đều ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, sau đó nói vài câu rồi nâng người bị thương nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bách Hoa Lâu

♥Edit: Mun

Qua hai ngày đi đường, cuối cùng cũng vào đến ranh giới Dự Châu, xe ngựa chậm rãi đi, cách Dự Châu rất gần, gần đây Dự Châu được kiểm soát rất nghiêm ngặt, cửa thành còn có quan binh kiểm tra, chỉ là đáng về có chút lười nhác, chắc vừa vớ được không ít món lời béo bở. Vào thành không chỉ có người giàu, còn có một số nhân sĩ giang hồ, đơn giản là vì Âu Dương Minh.

Mặt sẹo vừa thấy quan binh kiểm tra ở cửa thành liền trở nên căng thẳng, hấn lo lắng nói: “Chủ tử, cửa thành có quan binh kiểm tra.” Hấn cũng không quên hai ngày trước mình vẫn là cướp, một khi bị nhận ra sẽ rất phiền toái, đối với hấn thì không sao cả, cùng lắm thì hai bên cùng chết, chỉ sợ liên lụy tới chủ nhân và Duyên nhi tiểu thư.

Giọng nói bình tĩnh Noãn Ngừ truyền đến, mang theo khí thế không thể cự tuyệt, “Ngươi hoảng cái gì, Mặt Sẹo, ta nói với ngươi một lần nữa, quên quá khứ của ngươi đi, ngươi không còn là cướp nữa, ngươi chỉ là thị vệ của ta, nếu ngươi vẫn nhắc lại việc trước kia thì trở về với nhóm cướp của ngươi đi, biết chưa?”

Mặt sẹo vội nói: “Dạ, chủ tử.” Hấn thành tâm xem người vị nữ tử này thành chủ tử, ngay từ đầu hấn đã rất khâm phục võ công lẫn khí phách của các nàng, thế nhưng trải qua hai ngày ở chung, hấn cảm thấy trên vị nữ tử này có đầy đủ uy nghiêm và tác phong cao quý khiến hấn tự động trung thành với nàng, có thể trở thành thị vệ của nàng là vinh hạnh của hấn.

Xe ngựa từ từ hướng tới cửa thành nhưng lại bị hai quan binh ngăn cản, bọn họ uể oải nhìn xe ngựa, sau đó liếc nhìn mặt sẹo một cái, lười nhác hỏi: “Các ngươi từ đâu đến? Không biết gần đây Dự Châu đang có dịch bệnh hay sao? Tới đây làm gì?”

Một bàn tay từ trong xe ngựa vươn ra, trên tay còn cầm hai thỏi bạc trắng, hai tên quan binh liếc nhìn nhau rồi từ từ cười nhận hai thỏi bạc trắng, thái độ cũng trở nên mềm mỏng hơn: “Chúng tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là nhắc nhở các ngươi, nơi này bệnh dịch lan tràn, rất dễ mắc phải, nếu muốn sống lâu thì mau đi đi, nếu muốn vào thành thì nói tên họ, từ đâu tới.”

“Hai vị đại ca, ta là người trong Minh thành, họ Tiêu, vì cha bệnh nặng triền miên, nghe nói thần y đã đến Dự Châu nên muốn đến tìm thần y nhờ xem

bệnh cho cha, xin hai vị quan binh đại ca châm chước, tiểu nữ vô cùng cảm kích.” Thanh âm mềm mại của Noãn Ngừ từ trong xe ngựa truyền ra làm cho hai tên quan binh sững sốt trong vài giây, giọng nói thật ngọt... khiến người nghe giống như đang nghe hát, chắc hẳn người con gái trong xe là một đại mỹ nhân.

Hai quan binh khôi phục tinh thần, biết bên trong xe ngựa là con gái, thái độ càng tốt, một tên quan binh nhiệt tình nói: “Hóa ra là Tiêu cô nương, không dám không dám, cô nương từ Minh thành tới đây tìm thần y quả là thành tâm, chỗ chúng ta có tin tức này, nhưng không biết cô nương có bao nhiêu thành ý....”

Lại một bàn tay vươn ra, trên đó lại là hai thỏi bạc, hai tên quan binh chạy nhanh tới nhận bạc, nhanh chóng cho vào túi tiền, vẻ mặt thỏa mãn, một tên quan binh bước đến gần xe ngựa, nói nhỏ: “Thật ra thần y đã đến từ hôm qua, hiện giờ đang ở Ngự Mãn viên, có điều tin này không ai biết, chúng tôi thấy cô nương có lòng như thế nên mới nói cho cô nương.”

Noãn Ngừ vờ như gặp được may mắn, cảm kích nói: “Cám ơn hai vị quan binh đại ca, được hai vị đại ca giúp đỡ, tiểu nữ vô cùng cảm kích, chẳng qua không biết Ngự Mãn viên là ở nơi nào?” Nói xong lại đưa ra hai thỏi bạc.

Hai quan binh liếc nhau, vui sướng nhận bạc, một quan binh niềm nở nói: “Không có gì, thực ra Ngự Mãn viên chính là khách điểm lớn nhất Dự Châu, chỉ cần đi thẳng đằng trước, thấy lối rẽ quẹo phải thứ nhất là thấy, nhưng e rằng bây giờ trong Ngự Mãn viên không còn phòng, cô nương có thể tới Như Ý lâu xem thử, may ra nơi đó còn phòng.”

Giọng nói nhã nhặn của Noãn Ngừ truyền ra, “Cám ơn vị đại ca này đã nhắc nhở, tiểu nữ đi tìm thần y ngay. Mặt sẹo, đi thôi!”

“Đi.....” Xe ngựa không nhanh không chậm đi vào bên trong thành, hai tên quan binh lưu luyến nhìn xe ngựa rồi đi, ôi, hiếm khi mới gặp cô nương giàu có như vậy, lại dịu dàng như vậy, có thể gặp lần thứ hai thì tốt biết mấy.

Xe ngựa chậm rãi đi tới ngã tư đường, nhưng đường cũng vô cùng yên tĩnh, chỉ có vài người nhón nháo đi rất nhanh, dựa vào những gì quan sai đã chỉ, đúng là đi tới được cửa Ngự Mãn viên, e rằng nơi này là nơi náo nhiệt nhất, ngay cả trong phòng lớn cũng đầy người, đều là nhân sĩ giang hồ cùng gia đình thị vệ.

Noãn Ngừ dãn dò mặt sẹo: “Mặt sẹo, người đi hỏi xem còn phòng không, dịu dàng chút, đừng dọa người.” Thật ra mặt sẹo rất chất phác, lại trọng tình nghĩa, là một người đàn ông chân chính, chẳng qua bộ dạng hung ác cho nên ai nhìn thấy cũng đều nghĩ hắn là người xấu.

“Vâng.” mặt sẹo nhảy khỏi xe ngựa đi vào khách điểm, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắn kèm theo vẻ thận trọng và tìm tòi, thậm chí có người đã nắm chặt kiếm trong tay mình, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Mặt sẹo xem như không có gì, đứng trước quầy, cố gắng bày ra một khuôn mặt tươi cười, điềm đạm nói với chủ quầy: “Chưởng quầy, xin hỏi còn phòng không?” Hắn không biết rằng hắn cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười như thế thì khiến hắn nhìn càng thêm dọa người.

Chưởng quầy là người tiếp xúc với nhiều thể loại người, nhìn thấy mặt sẹo giống giặc cướp thì đứng ngay ra vài giây, bối rối nói: “Ngại quá, tiểu điểm không còn phòng trống, hơn nữa khách điểm trong Dự Châu đều đóng cửa vì dịch bệnh, chỉ còn lại tiểu điểm và Như Ý lâu, nhưng e là Như Ý lâu cũng đã chật khách.”

Sắc mặt mặt sẹo thay đổi, nôn nóng hỏi: “Vậy chưởng quầy có biết làm sao có thể ở lại không? Chỉ cần có thể ở lại là được.”

Chưởng quầy có chút khó xử nói: “Có thì có, nhưng chỗ đó không phải là nơi thuận tiện để ở, nhưng hiện giờ cũng chỉ có nơi đó có thể ở, khách quan đi lên trước một ngàn thước sẽ thấy một tòa nhà rất lớn, bên trên có hai ngọn đèn lồng màu đỏ, chẳng qua bây giờ nó đang đóng cửa.”

Mặt sẹo gật đầu với chưởng quầy rồi quay trở lại xe ngựa, “Chủ tử, nơi này chỉ có hai khách điểm mở cửa nhưng đều đầy khách, có điều là ở một ngàn thước phía trước có một tòa nhà lớn, bây giờ cũng chỉ có thể ở nơi đó, chủ tử có muốn đi không?”

Noãn Ngừ thoáng giật mình, khóe miệng hơi nhếch lên, nàng thần nhiên nói: “Đi thôi!” Có lẽ nàng đã đoán được, nếu hai khách điểm đều đầy khách, thì chỗ người có thể ở chỉ có thể là nơi đó.

Xe ngựa chậm rãi tiến lên, đi một ngàn thước rồi dừng lại, nhìn thấy biển trước cửa toàn nhà, mặt sẹo sững sờ, Bách Hoa lâu, cái này.... Đây không phải là thanh lâu sao? Nhưng chủ tử lẫn Duyên nhi đều là nữ nhi, làm sao có thể vào thanh lâu?

Dường như Noãn Ngừ biết mặt sẹo đang nghĩ gì, nàng bình tĩnh nói: “Ồ chỗ nào cũng đâu quan trọng? Biết đâu ông trời đã sắp đặt chúng ta phải ở nơi này chứ? Mặt sẹo, đi gõ cửa đi, Duyên nhi, chúng ta xuống xe.”

Mặt sẹo chạy nhanh tới gõ cửa, Duyên nhi và Noãn nhi xuống xe, cửa mở, có một người bức mình kêu to: “Ai đó, ban ngày Bách Hoa lâu không....” Hắn vừa thấy mặt sẹo liền thay đổi, giọng nói cũng mềm mại, cười ra mặt nói: “Vị đại ca này, bây giờ là ban ngày, Bách Hoa lâu không mở cửa, người muốn tìm cô nương thì phải đến vào buổi tối.”

Mặt của mặt sẹo hơi đỏ, nhưng may da hắn đen, còn có râu cho nên nếu không nhìn kỹ thì không thấy, hắn cố gắng tỏ ra hiền dịu một chút, hết sức nghiêm túc nói: “Ta không phải đến tìm cô nương, phiền người tới nói với ông chủ, chúng ta muốn ở trọ tại đây.”

Tên kia thấy Noãn Ngừ cùng Duyên nhi sau lưng mặt sẹo, biểu cảm trên mặt nhất thời trở nên cực kỳ buồn cười, “Đại ca, nơi này là thanh lâu kỹ viện, người ở nơi này không nói làm gì, như thế nào lại mang theo hai tiểu nương tử, đi nhanh đi, không lát nữa..... Người buông..... Tha mạng..... Khụ khụ.....”

“Mặt sẹo, kiềm chế một chút.” Duyên nhi bị hành động của mặt sẹo dọa cho hoảng sợ, tuy rằng người này nói những lời khinh bỉ nhưng mặt sẹo cũng ra tay quá nặng, đoán chừng vài giây nữa tên kia có lẽ sẽ bị bóp chết.

Mặt sẹo buông cổ tên kia ra, hung dữ nói: “Ngươi không được si nhục chủ tử, nàng là chủ tử của ta, không phải là tiểu nương tử gì cả, nếu ngươi còn dám nói lung tung, ông mày sẽ cắt cổ ngươi.” Làm nhục hắn thì không sao cả nhưng hắn nhất quyết không cho phép có người làm nhục chủ tử và Duyên nhi tiểu thư, các nàng là những nữ tử tốt nhất trên đời này.

Tên kia há to miệng thở dốc, hắn vỗ về cái cổ đau buốt, ra sức gật đầu, “Khụ khụ..... Khụ khụ..... Phải..... Khụ khụ.....Tiểu nhân biết rồi..... Khụ.....Đại gia hãy bớt giận.”

Mặt sẹo lạnh mặt, hung tợn nói: “Hôm nay nể tình Duyên nhi tiểu thư xin tha cho ngươi, còn không mau vào thông báo, cảm thấy bị bóp chưa đủ sao?”

“Dạ dạ, tiểu nhân sẽ đi thông báo ngay, đại gia chờ chút.” Nói xong hắn nhanh chóng chạy đi, giống như sợ mặt sẹo ra tay lần nữa.

Duyên nhi cười ha ha, “Mặt sẹo, ngươi hù chết gã sai vặt kia, về sau kiềm chế một chút, chỉ có điều đối với biểu hiện bảo vệ chủ này của ngươi ta phải khen ngợi, không tồi!”

Mặt sẹo lộ ra một bộ dáng tươi cười, thô lỗ cười nói: “Cám ơn Duyên nhi tiểu thư khen ngợi, ta cũng không muốn đánh, nhưng nghe gã sai vặt nói những lời đó thì không kiềm chế được, ta quyết không cho ai làm nhục thanh danh của chủ tử và Duyên nhi tiểu thư.”

Noãn Ngữ dịu dàng nhìn hắn, điềm đạm nói: “Ngươi làm không tồi, ta tin là ngươi sẽ không bóp chết hắn, về sau ta sẽ dạy ngươi võ công, công phu của ngươi chủ yếu là dựa vào sức mạnh, nếu gặp người lợi hại thì không hề có tác dụng, làm sao có thể bảo vệ chúng ta.” Thực ra đối với hành động mặt sẹo bảo vệ chủ, bản thân nàng thật sự rất cảm động, đây mới chính là người đàn ông chân thật, giữ lại người này quả thật không sai.

Mặt sẹo cảm động nói: “Tạ ơn chủ tử!” Chủ tử muốn dạy hắn võ công, trời ạ, đây là chuyện hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới, số phận của hắn không ngờ lại tốt như thế, ông trời đối xử với hắn quả thật không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bách Hoa Lô (2)

♥Edit: Mun

Một lúc sau vài người nhanh chóng tới trước cửa, có một nữ tử khoảng hơn ba mươi tuổi đứng ở đó, mặt tuy chưa trang điểm đậm nhưng vẫn vô cùng diễm lệ, khuôn mặt tuy có vài nếp nhăn nhỏ nhưng đáng người vẫn thướt tha thùy mị, cho thấy trước kia cũng là một đại mỹ nhân, đôi mắt nữ tử đảo qua ba người Noãn Ngữ, trong ánh mắt còn mang theo uy lực.

Nữ tử đứng sau mấy tên bảo tiêu diện mạo cao lớn, dạng vẻ lại hoàn toàn trái ngược, bọn họ bày ra dáng vẻ uy vũ chăm chăm trừng mắt nhìn mặt sẹo, giống như có thâm thù đại hận với mặt sẹo, mà gã sai vặt đứng sau lại có vẻ mặt như đang xem kịch vui hiển nhiên là gã sai vặt đem chuyện vừa rồi nói cho mấy bảo tiêu này, không chừng còn thêm mắm thêm muối.

Cuối cùng ánh mắt nữ tử dừng trên người Noãn Ngữ, nàng kiều ngạo ngẩng đầu, thờ ơ nói: “Ta chính là tú bà nơi này, mọi người đều gọi ta là Nguyệt di, tiểu tam nói các ngươi muốn trọ ở đây, các ngươi có biết đây là nơi nào không? Nơi này là thanh lâu, các ngươi tưởng là khách điểm sao? Huống chi hai người các ngươi lại là nữ nhi. Có lý nào hai cô nương trong sạch lại chạy đến thanh lâu, hơn nữa tiền trả cho một đêm ở thanh lâu có thể trả cho nửa tháng tiền trọ ở khách điểm, các ngươi có trả nổi không?”

Noãn Ngữ tiến lên một bước, đối diện với ánh mắt Nguyệt di, bình tĩnh nói: “Trả được hay không trả được ngươi không phải lo, Nguyệt di đúng không, ta là đại phu, cứ gọi ta là Tiểu Noãn Ngữ, ta có thể giúp ngươi phát tài.” Nàng có một cảm giác mơ hồ rằng Nguyệt di này không phải là một thanh lâu nữ tử bình thường, trên người nàng có một loại uy thế mà không phải một thanh lâu nữ tử có thể có được.

Nguyệt di trầm kinh ngạc trước vẻ bình tĩnh của Noãn Ngữ, nhưng quan trọng hơn cả là nàng ấy là đại phu, trong thành Dự Châu hiện giờ, giá để đại phu xem bệnh đã tăng nhiều lần, trọng yếu hơn là có tiền chưa chắc đã mời được, càng không thể nói đại phu đến Bách Hoa lâu xem bệnh, Nguyệt di hoài nghi hỏi: “Ngươi đúng thật là đại phu, có cái gì chứng minh không?”

Noãn Ngữ lạnh nhạt nói: “Cần chứng minh gì sao? Vì sao ta lại phải gặt ngươi chứ, ngươi để ta xem qua các cô nương xong chẳng phải sẽ biết sao?”

Nguyệt di nhìn Noãn Ngữ thật lâu, cuối cùng nàng gật đầu nói: “Được, ta tin ngươi, vậy ngươi nói xem, ngươi cùng ta làm gì để giúp ta phát tài?” Nàng lần lộn phong trần nhiều năm như vậy, tới giờ chưa ai dám nói chuyện làm ăn với nàng, lá gan nữ tử này quả không nhỏ.

“Người để chúng ta trọ lại, không tính tiền ăn ở của chúng ta, ta có thể xem bệnh miễn phí cho các cô nương của người, còn có thể đảm bảo sự an toàn của các cô nương trong lầu.” Noãn Ngữ thần nhiên nói: “Cho dù có cô nương mắc bệnh, ta cũng có thể chữa khỏi, tính phí khám và chữa bệnh cũng là mười hai lượng bạc một người.”

Nguyệt di kinh hãi kêu lên: “Người xem bệnh cho các cô nương của ta rồi lại không tính tiền ăn ở, thế nhưng còn muốn thu tiền khám và chữa bệnh, mỗi người mười hai lượng, không bằng người cứ giết ta đi, người nghĩ ta là đồ ngọc à! Vụ làm ăn này không phải là lão nương lỗ chết sao.”

Duyên nhi khẽ cười, khuyên can: “Nguyệt di, người không nghĩ lại đây là nơi nào sao, nơi này bệnh dịch dễ tới nhất, người nói thử xem, nếu các cô nương trong lầu không bị mắc bệnh người còn kiếm được một ít bạc, ngộ nhờ một người bị bệnh người không phải là mất hết hay sao, nếu không may chính người bị mắc bệnh, cũng không phải là bạc có thể giải quyết hết được.”

Noãn Ngữ không để ý tới biểu hiện kinh ngạc của Nguyệt di, giọng nói vẫn bình thản như trước: “Trong lầu của người thật sự không có cô nương nào phát sốt sao? Ta ngồi được trên người các người có mùi, hơn nữa ta khẳng định nếu mấy hôm nữa không xem bệnh cho nàng, vậy thì các nàng chỉ có đường chết, nếu người cảm thấy không có lời, vậy chúng ta sẽ đi, tin rằng trong Dự Châu bây giờ nơi nào cũng muốn tìm đại phu.” Nói xong lại xoay người chuẩn bị lên xe ngựa rồi đi, xem chừng quả thật không định ở lại.

“Chờ chút.” Nguyệt di nhanh chóng gọi Noãn Ngữ, nghiêm túc nói: “Thật sự người có thể chữa khỏi cho các cô nương của ta, hơn nữa còn cam đoan các cô nương không nhiễm bệnh?”

Noãn Ngữ gật gù đầu, trấn định nhìn vào mắt Nguyệt di, điềm tĩnh nói: “Ta có thể, nhưng ta chỉ không tính phí kiểm tra cùng dự phòng bệnh dịch, nhưng nếu thật sự có bệnh, phí trị liệu tăng sáu lần.”

Nguyệt di suy nghĩ, kiên quyết cắn chặt răng, gật đầu nói: “Được, thống nhất thế, lão nương sẽ cùng làm ăn với người, nhưng nếu không không chữa được cho các cô nương của ta, lão nương sẽ không tha cho các người.”

Noãn Ngữ bình thản nói: “Không thể có chuyện đó.”

Nguyệt di hít sâu một hơi nói: “Được, vậy nhóm người đi theo ta.” Nói xong liền đi vào bên trong, có trời mới biết bây giờ trong lòng nàng có bao nhiêu tức giận, nàng chèo chống Bách Hoa lầu nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có người bàn bạc về lợi nhuận trước mặt nàng, đứa nhỏ này còn trẻ mà đã lợi hại như thế.

Noãn Ngữ, Duyên nhi và mặt sẹo đi theo đằng sau, mấy tên bảo tiêu kia sừng sốt trong chốc lát nhưng cũng vội vàng theo kịp, ngược lại gã sai vặt sảo nảo nhìn mọi người rồi đi, mọi việc tại sao lại biến thành như thế này, vốn tưởng có thể báo thù, không ngờ được bọn họ có thể đi vào, nhưng nàng kia thật lợi hại, có thể khiến tú bà á khẩu không nói được, lần đầu tiên hắn thấy tú bà kinh ngạc như thế, thật sự là khó hiểu.

Nguyệt di mang Noãn Ngữ vào bên trong Bách Hoa lầu, các cô nương đang ở trong phòng nghe được tin tức đều chạy ra, tò mò nhìn Noãn Ngữ, có một số tùm nập ba khe khẽ nói nhỏ, trộm cười, còn mấy người khác đều đứng ngoài cửa kiêu căng nhìn ba người Noãn Ngữ, trong mắt đầy coi thường.

“Vị cô nương này là đại phu Bách Hoa lầu mời đến– Tiêu đại phu, các người đều phải đối xử lễ độ, còn nữa, nếu trong người các người có chỗ nào không thoải mái thì nói ngay cho Tiêu đại phu.” Nguyệt di nói với mấy cô nương trên lầu xong thì quay qua hỏi Noãn Ngữ: “Tiêu thầy thuốc, trong lầu có mấy cô nương đã sốt cao vài ngày vẫn chưa đỡ, người đi xem trước đi.”

Mọi người nghe thấy Noãn Ngữ là đại phu, vẻ khinh thường lẫn nhạo báng ban đầu đều chuyển thành kính trọng và phấn khởi. Đại phu đó, phải biết rằng bây giờ bệnh dịch hoành hành, đại phu trong Dự Châu quan trọng tới mức nào, hơn nữa đại phu cũng sẽ không bằng lòng tới thanh lâu xem bệnh cho các cô nương.

Noãn Ngữ im lặng gật đầu: “Ta sẽ xem qua, người để tất cả các cô nương quay về phòng, ta phải kiểm tra từng người một, còn nữa, làm phiền người chuẩn bị cho ta một chậu nước nóng, có việc cần dùng.”

“Tất cả trở về phòng cho ta, lát nữa Tiêu đại phu sẽ tới phòng kiểm tra cho các người.” Nguyệt di quát các cô nương trên lầu, rồi nói với tiểu nha hoàn bên cạnh: “Thu Cúc, người đi chuẩn bị một chậu nước nóng đi, nhanh lên, lát nữa đến phòng Thu Lăng.”

“Chờ một chút.” Noãn Ngữ gọi Thu Cúc đang định rồi đi, nói: “Nhìn người cũng chỉ có mười bốn mười năm tuổi, cẩn thận bị phỏng, mặt sẹo, người đi cùng nàng đi, giúp nàng bưng nước, người cũng không cần phải sợ, tuy bộ dáng mặt sẹo hung ác nhưng thật ra là người tốt, sẽ không làm hại người.”

Thu Cúc cảm động gật đầu, nhìn thoáng qua mặt sẹo rồi vội vã thu hồi ánh mắt, sau đó nhanh chóng chạy đi, xem ra nàng cũng sợ mặt sẹo, mặt sẹo nhìn qua Noãn Ngữ rồi bước hai bước đuổi theo, song chỉ đi theo đằng sau Thu Cúc cũng có thể dọa nàng sợ rồi.

Đội các cô nương trong lầu đều quay về trong phòng của mình, Nguyệt di mới vội vã nói với Noãn Ngữ: “Tiêu đại phu, phiền nàng xem qua Thu Lăng trước, nàng ấy chính là hoa khôi trong lầu chúng ta, nếu có chuyện gì xảy ra, Bách Hoa lầu này cũng không cần mở cửa nữa.”

Duyên nhi nhìn Nguyệt di bằng một ánh mắt xem thường, nàng cũng quá thực dụng, sinh mệnh của các cô nương khác thì không phải là sinh mệnh, tính mạng của hoa khôi lại là vàng, quả nhiên là người mở kỹ viện, nịnh hót!

Noãn Ngữ chỉ điềm đạm gật đầu, bình tĩnh nói: “Vậy người đưa chúng ta đi, chúng ta vừa đi vừa nói, người nói cho ta biết rốt cuộc có bao nhiêu cô nương bị bệnh sốt cao? Bắt đầu từ khi nào? Mặt khác kể cho ta tình trạng bệnh của Thu Lăng cho ta.”

“Ôi chào, thật ra mọi việc bắt đầu từ ba ngày trước, có bốn năm cô nương bị sốt cao, ta dùng phương thuốc chữa cảm lạnh cho các nàng, có hai cô nương đỡ hơn một chút, nhưng hai người còn lại thì không được.” Nguyệt di đi đằng trước, vừa đi vừa nói nhỏ: “Còn về Thu Lăng, nàng chính là hoa khôi Bách Hoa lâu chúng ta, bộ dáng xinh đẹp, tính thông cảm kỳ thi họa, nhưng hai ngày trước đột nhiên hôn mê trên giường, sốt cao không bớt, khiến ta lo lắng.”

Duyên nhi đột nhiên chen ngang: “Vì sao người không đi tìm thầy thuốc, dù sao tính mạng của các cô nương khác đều không quan trọng, nhưng tính mạng hoa khôi của người thì người cũng sẽ không bỏ mặc chứ.” Trong giọng nói Duyên nhi thoáng vẻ bằng lòng.

“Nàng có lẽ sẽ cho ta là bà chủ nhẫn tâm, đúng thế, chỉ có điều nơi này chính là thanh lâu, làm sao có thể để người khác biết các cô nương của ta bị bệnh, về sau còn ai dám tới cửa nữa, nếu ta thật sự ác độc thì ta phải để các nàng tự thân tự diệt bên ngoài, không việc gì phải giữ lại chỗ này để tự gây phiền toái, hơn nữa Thu Lăng chính là bằng hiệu của Bách Hoa lâu, nếu ta nói cho người khác nàng bị bệnh chẳng phải là tự hủy đi bằng hiệu của mình đi sao.” Nguyệt di lạnh lùng nói rồi dành thờ dài một tiếng, “Ai. Chúng ta đều là nữ tử trong thanh lâu, đó chính là số phận của chúng ta, cuộc sống nơi này vốn là khác nghiệt.”

Duyên nhi bĩu môi, nhưng cũng không phản bác, quả thật tú bà này nói không sai, nếu nàng thật sự độc ác, nàng có thể đem vứt những cô nương này ra bên ngoài, mặc kệ sự sống chết của các nàng, nhưng nàng vẫn còn lại một chút lương tâm, ít ra để các nàng ở lại uống thuốc, hơn nữa tú bà này nói thật thê lương, có lẽ sự nhẫn tâm của các nàng đều đến từ hoàn cảnh cuộc sống.

Ánh mắt Noãn Ngữ phức tạp nhìn bóng dáng Nguyệt di, lâu thật lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng nói ra mọi câu, “Hồng trần ki đa sầu khổ, chích khiếu nhân tâm toan lạc lệ.....” (*Mun: Thế gian có bao nhiêu buồn lo, chỉ khiến lòng người xót xa rơi lệ)

Thân người Nguyệt di chợt khễ cứng lại, ngay cả bước chân cũng khựng lại một giây, nhưng khôi phục rất nhanh, nàng giả vờ, nhưng tất cả vẫn rơi vào trong mắt Noãn Ngữ, Noãn Ngữ dịu dàng nhìn bóng dáng Nguyệt di, có lẽ bề ngoài người này hung hãn mạnh mẽ nhưng thật ra lại không giống như những gì mọi người thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Không Phải Bệnh Dịch

♥Edit: Mun

Nguyệt di đứng trước một phòng, “Đây là phòng Thu Lăng, Tiêu đại phu, mời vào.” Nói xong liền đẩy cửa đi vào.

“Đợi chút, Nguyệt di, người ở lại bên ngoài đi, bệnh dịch dễ lây, ít tiếp xúc cùng với người bệnh càng tốt.” Noãn Ngữ nói với Nguyệt di đang muốn đi vào, rồi xoay sang nói với Duyên nhi: “Chúng ta vào thôi, đừng quên đóng cửa.” Nói xong đẩy cửa bước vào.

Duyên nhi đi theo, tại thời điểm nàng đang chuẩn bị đóng cửa thì thấy vẻ mặt lo lắng của Nguyệt di, khiến nàng hơi mềm lòng, có lẽ nữ nhân này là người tốt, nàng mỉm cười an ủi: “Người không cần lo lắng, y thuật của Noãn nhi rất cao, sẽ khỏe lên rất nhanh thôi.” Nói xong liền đóng cửa lại

Noãn Ngữ nhìn nữ tử đang nằm trên giường, quả là một mỹ nhân, ngũ quan đều vô cùng xinh đẹp và cân xứng, khiến người ta có một loại cảm giác muốn thương hại, hơn nữa trên người còn có một cỗ khí chất tỏa ra từ bên trong, chắc có liên quan tới nàng, đáng tiếc hiện giờ khuôn mặt nàng trắng bệch dọa người, lông mày nhíu lại, mất ý thức, cả người mất đi sức sống, có thể thấy hiện giờ chắc chắn là đang vô cùng đau đớn.

Duyên nhi đi tới bên cạnh Noãn Ngữ, thận trọng nhìn nữ tử trên giường, trong mắt hiện lên một tia kinh động, nàng vuốt cằm, tán thưởng: “Không tồi, quả là có tố chất mỹ nhân, chẳng qua so với Noãn Ngữ của nhà chúng ta thì vẫn kém xa, Noãn nhi, muội sẽ không ngại người nhìn nàng đó chứ, mặc kệ như thế nào, nàng cũng không đẹp bằng muội đâu!” Lời nàng nói đều là sự thật, bộ dáng Noãn nhi nhà nàng tựa như với tiên nữ, còn hơn đại mỹ nhân trước mắt vài lần, đáng tiếc nàng luôn che mặt, người khác không thấy được vẻ đẹp của nàng.

“Duyên nhi, tỷ càng ngày càng giỏi khua môi múa mép, muội nhìn nàng chăm chăm là bởi vì cảm giác được có chút khác lạ thôi, hơn nữa tỷ không phát hiện trên người nàng có một mùi không bình thường sao?” Noãn Ngữ mỉm cười, vươn tay đặt lên mạch của Thu Lăng, vừa chạm vào mạch, trong mắt của nàng hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó liền trở lại bình tĩnh, nàng thu tay, nói nhỏ: “Thì ra là thế, không biết là ai lại có thủ đoạn lợi hại như thế, thật sự làm hại không ít người!”

Duyên nhi tò mò nhìn chăm chăm Noãn Ngữ, nghi hoặc hỏi: “Noãn nhi, thế nào rồi? Là bệnh dịch sao?” Nàng không nhìn lắm chứ, vừa rồi trong mắt Noãn nhi rất ngạc nhiên, hơn nữa vừa rồi lại nói thầm, có thể khiến cho Noãn nhi ngạc nhiên như thế, chuyện này chắc chắn không phải bệnh dịch thông thường.

Noãn Ngữ hơi cau mày, đầu tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu, khiến Duyên nhi ngồi nhìn mà thấy mờ mịt trong đầu, Duyên nhi lo lắng hỏi: “Noãn nhi, muội mau nói ra đi, tỷ tò mò muốn chết.”

Noãn Ngữ hơi thờ dãi, giải thích: “Đây đúng là bệnh dịch, nhưng không phải bệnh dịch thông thường, trận bệnh dịch này là có người truyền đi, hơn nữa người mắc bệnh thật ra là trúng phần độc, triệu chứng giống như bệnh dịch, mà mùi khác lạ trên người nàng chính là mùi của độc dược, nếu người tiếp xúc với Thu Lăng mà hít vào hoặc đụng phải loại phần độc này thì sẽ cùng trúng độc giống nàng, rất lợi hại, nhưng cũng thật ác độc, không biết ai có thể nghĩ ra thủ đoạn độc ác như thế.”

Duyên nhi ngạc nhiên hỏi: “Còn có loại độc dược như thế này sao? Nhưng Bách Hoa lâu nhiều cô nương như thế, làm sao chỉ có bốn năm người trúng độc, những người còn lại lại không làm sao!”

Noãn Ngữ giải thích: “Loại phần độc này có một nhược điểm, phải có đủ lượng thuốc mới có thể lây bệnh, cho dù trúng độc trước hay trúng độc sau, chỉ cần trên người có đủ lượng thuốc, thì sẽ lây cho người khác, ngược lại, nếu không đủ thì sẽ không lây bệnh.”

Duyên nhi sùng sốt vài giây, kinh ngạc khó tin nói: “Trời ạ, cho nên dân chúng Dự Châu không phải mắc bệnh dịch mà là trúng độc, người hạ độc làm sao lại độc ác như thế, vì sao hẳn phải làm như vậy?”

Noãn Ngữ lắc đầu, thờ dãi nói: “Muội cũng không biết, tuy vậy muội mơ hồ có cảm giác rằng người kia làm vì Âu Dương Minh, cho nên việc này chúng ta phải đi tìm Âu Dương Minh tra hỏi.”

Duyên nhi nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Noãn nhi, nếu người kia tìm Âu Dương Minh, chúng ta còn muốn dính dáng tới nữa không?”

Noãn Ngữ cười nhẹ nói: “Có, đương nhiên muốn dính dáng nữa rồi, không phải chúng ta cũng phải tìm Âu Dương Minh sao? Coi như chuyện này là giúp hấn bận rộn một chút, khiến thân y nợ chúng ta một ân huệ, không phải là chuyện đáng hứng thú hay sao? Đi thôi, trước tiên chúng ta đi xem qua những người khác, có phải bị trúng độc giống nhau hay không.”

Hai người đi ra cửa, Nguyệt di, Thu Cúc và mặt sẹo lo lắng đợi ở ngoài cửa, nhìn thấy Noãn Ngữ và Duyên nhi đi ra đều lộ ra vẻ vui mừng, Nguyệt di lo lắng hỏi: “Tiêu đại phu, thế nào rồi?”

Mặt sẹo bùng nước ầm tới bên người Noãn Ngữ, Noãn Ngữ lấy ra một bao thuốc bột hòa vào trong nước ầm, chỉ thấy một tiếng “Xèo”, thuốc bột hòa tan rất nhanh, còn tỏa ra một trận khói trắng, nhìn có chút dọa người, mà Noãn Ngữ lại với tay vào, ngâm vài giây rồi mới đem ra, sau đó nàng cười nhẹ: “Đi thôi, chúng ta đi xem các cô nương khác trước, người có thể yên tâm, không có việc gì cả.” Nàng cũng không định nói chuyện này với Nguyệt di, tránh có người hại nàng.

Nguyệt di thờ phào nhẹ nhõm, sau đó đưa Noãn Ngữ đi các phòng khác, mọi phòng đều được kiểm tra một lần, cuối cùng Noãn Ngữ xác định một việc, các cô nương này đều mắc phải một loại độc, chẳng qua hít phải phần độc nhiều hay ít thôi, may rằng vận số tốt, nếu qua ngày mai chỉ sợ không sống được.

Noãn Ngữ viết ra một đơn thuốc đưa cho tú bà, dặn dò: “Dược liệu này đều là dược liệu rất bình thường, nhưng mỗi loại dược liệu đều phải chia không sai, hơn nữa phải trước chiều mới trộn lẫn dược liệu rồi rang khô thành dược cho các nàng ăn vào, nếu làm sai hoặc chậm hơn thì năm người này sẽ không sống được.”

Nguyệt di nhận đơn thuốc, chăm chú tỉ mỉ nhìn các dược liệu trên đó, sau đó nàng nghiêm túc gật đầu, “Dược, ta sẽ đi làm, Thu Cúc, đưa ba vị này đến Nguyệt các, chuẩn bị phòng lâu một cho họ, hầu hạ cho tốt, không được sơ suất.” Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

“Tiêu đại phu thật sự lợi hại, Nguyệt di chưa từng như vậy, cũng không đối tốt với người khác như thế, Tiêu đại phu chính là cứu tinh của chúng ta.” Thu Cúc nhìn theo hướng Nguyệt di rồi đi cười ngọt ngào, sau đó lễ độ nói với Noãn Ngữ: “Ba vị, xin đi theo ta!”

Ba người Noãn Ngữ đi theo Thu Cúc tới một tiểu viện độc lập, bên trong chỉ có một tòa lầu hai tầng lẻ loi, nơi này yên tĩnh thanh nhã, mọi vật đều được bố trí tao nhã đơn giản, không giống bố trí hào nhoáng tầm thường trong Bách Hoa lâu, trong không khí đều tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt, so với mùi hương nồng nặc trong Bách Hoa lâu thì kém một trời một vực, khiến Noãn Ngữ và Duyên nhi có một chút kinh ngạc, không ngờ là sau Bách Hoa lâu lại có một nơi thanh tịnh và đẹp đẽ như thế.....

Thu Cúc nhìn hai người đang kinh ngạc, mỉm cười giải thích: “Thực ra nơi này chính là nơi Nguyệt di ở, bình thường nơi này đều do Nguyệt di sửa sang, các cô nương trong lầu bình thường đều phải được cho phép mới có thể đi vào, ngay cả người vào quét tước cũng phải được sự đồng ý của Nguyệt di, Nguyệt di nhất định rất thích các vị, bằng không sẽ không cho các người vào ở, đi thôi, ta đưa các vị vào xem phòng.”

Thu Cúc đưa các nàng tới một gian phòng bên ngoài, mở cửa ra, dùng tay ra hiệu mời vào, mỉm cười nói: “Mời Tiêu đại phu vào, đây là phòng của nàng, phòng các vị đều cùng một nơi, ta phải nhắc cho các vị, lầu hai là nơi Nguyệt di ở, các vị không thể tùy tiện lên đó, Nguyệt di không thích người khác tự ý xông vào phòng nàng, còn nữa, lầu hai có một phòng là khu cấm, nói chung các vị không lên đó là được.”

Noãn Ngữ gật đầu, thích thú trần trụi nhìn bố trí tao nhã trong phòng, càng ngày càng cảm thấy Nguyệt di này không đơn giản, cuối cùng vẫn cảm giác người nữ tử này có rất nhiều bí mật, khiến người khác muốn tìm tòi, nếu có cơ hội nhất định phải tìm hiểu chút.

Duyên nhi bĩu môi, không vừa lòng nói: “Nguyệt di này làm sao lại phiền phức như thế chứ, ở một phòng mà lại có nhiều chú ý như thế!” Đối với Nguyệt di nàng vốn đã không bằng lòng, nghe được quy củ này quy củ kia lại càng khiến nàng bất mãn, phiền phức như thế, chẳng thà không ở chỗ này còn hơn.

Thu Cúc nghe thấy tiếng phàn nàn của Duyên nhi, khẽ cười, ngọt ngào nói: “Vị tỷ tử này đã hiểu lầm rồi, thật ra Nguyệt di tốt lắm, tuy có lúc tính tình không tốt nhưng cũng không phải người không rõ lý lẽ, không quá tính toán, rất biết nghĩ cho các cô nương!”

Duyên nhi thờ ơ nói: “Biết nghĩ cho các cô nương? Vậy sao nàng ta không mời thầy thuốc cho các cô nương bị bệnh, lại đem các nàng nhốt trong phòng rồi tùy ý cho uống thuốc chữa cảm lạnh, vậy mà còn được gọi là người tốt?”

Thu Cúc nghiêm túc nhìn Duyên nhi, thanh minh: “Vị tỷ tỷ này thật sự hiểu lầm, mấy vị chủ thanh lâu trong Dự Châu đều cảm bạc chạy đi, các cô nương đều bị đưa ra kiểm tra, nếu nhiễm bệnh đều bị thiêu chết, ngay cả người không nhiễm bệnh cũng không được ra khỏi cửa, Nguyệt di không muốn vứt bỏ các cô nương nhiễm bệnh, giữ vững Bách Hoa lâu, Bách Hoa lâu đã nhiều ngày không mở cửa, hơn nữa Nguyệt di còn tự mình đi trông nom các cô nương nhiễm bệnh, chưa bao giờ để nha hoàn chúng ta làm, thật ra để các nàng uống thuốc chữa bệnh cảm lạnh cũng là bắt buộc dĩ, tìm thầy thuốc chính là thông báo cho nha môn, vậy các cô nương này cũng sẽ không sống được.”

Duyên nhi khinh hoàng nói: “Thật không? Theo người nói thì Nguyệt di này đúng là người tốt, xem ra ta đã thật sự hiểu lầm, không ngờ nàng lại là một nữ tử trọng tình nghĩa như thế.”

Thu Cúc gật đầu, nói: “Đúng thế, ở trong lòng chúng ta, Nguyệt di luôn là người tốt, tuy rằng tới thanh lâu đều bởi vì thân bất do kỷ, nhưng có thể tới Bách Hoa lâu quả là may mắn của chúng ta.”

Duyên nhi hoàn toàn thay đổi thái độ đối với Nguyệt di, nàng thay đổi cái nhìn của nàng đối với tú bà thanh lâu, hóa ra tú bà thanh lâu cũng cỡ người tốt, nhìn Thu Cúc nói về Nguyệt di như thế, xem ra ở Bách Hoa lâu trong lòng các cô nương thì Nguyệt di quả là một nữ tử vĩ đại.

Noãn Ngữ vẫn yên lặng nghe, quả nhiên, nữ tử này không phải là một tên buôn tham tiền như chúng ta nghĩ, ngược lại còn là một nữ tử trọng tình nghĩa, không biết một nữ tử kiên nghị như thế từng có quá khứ như thế nào, lại có thể một mình chèo chống Bách Hoa lâu, cho thấy nàng thật sự rất lợi hại.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gặp Gỡ Âu Dương Minh

♥Edit: Mun

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Noãn Ngữ cùng Duyên nhi nhìn nhau, trời đã tối như vậy mà cũng có người tới tìm các nàng, ánh trăng mờ ảo chiếu rọi bầu trời đêm đen tối, mấy vì sao lấp lánh ánh sáng, gắng sức làm đẹp bầu trời đêm, khiến cho đêm nay trở nên an bình.

Đêm tĩnh lặng như thế, nhưng có người lại không yên lòng, cửa phòng mở ra, một nữ tử áo tím xuất hiện, trên mặt nàng che một tấm mạng trắng như tuyết, tóc xoắn, không phải Noãn Ngữ thì là ai.....

Khi cửa phòng Noãn Ngữ vừa mở ra vài giây, cửa phòng bên cạnh nàng cũng mở ra ngay lập tức, lộ ra một cái đầu, quay sang mỉm cười với Noãn Ngữ, sau đó Duyên nhi liền từ trong phòng đi ra, nàng nói nhỏ: “Noãn nhi lần nào cũng thế, lợi dụng đêm hôm khuya khoát làm việc, may mắn chúng ta hiểu nhau, hơn nữa tỷ hiểu muội, cho nên muội đừng nghĩ tới việc bỏ tỷ sang một bên.” (Mun: Ôi... Duyên nhi à Duyên nhi, cái này người ta gọi là hóng đây tỷ có biết không=)))

Noãn Ngữ mỉm cười, dịu dàng nói: “Muội không định gạt tỷ qua một bên, chỉ muốn xem chúng ta hiểu nhau như thế nào thôi, đúng là chỉ có Duyên nhi tỷ là thực sự hiểu muội, vậy chúng ta đi thôi!” Nói xong bóng hình gần cửa cứ thế biến mất, chỉ để lại một dải ánh sáng trắng, trong bóng đêm đặc biệt nổi bật.

Duyên nhi bĩu môi, bóng hình chợt lóe, nhanh chóng đi theo, nếu không thì một lát sẽ bị bỏ rơi.....

Ở nơi các nàng rời đi đột nhiên xuất hiện một nữ tử, do đêm tối nên không nhìn rõ dáng người, nhưng có thể thấy nàng mặc quần áo đỏ như lửa, nhìn về hướng hai người rời đi, nở nụ cười thư thái, “Hay lắm, thật sự thú vị, các người quả nhiên rất thú vị!” Tiếp đó bóng dáng chợt lóe lên, người liền biến mất.....

Noãn Ngữ và Duyên nhi đi vào Ngự Mãn lâu, quả thật Ngự Mãn lâu rất rộng lớn, gồm ba tầng, hơn nữa còn có rất nhiều phòng, tìm như thế này quả thật rất phiền phức, hơn nữa không thể phòng nào cũng vào, Duyên nhi sâu sắc nhìn các phòng của Ngự Mãn lâu, nói nhỏ: “Noãn nhi, nhiều phòng như thế này, chúng ta phải tìm như thế nào, chúng ta cũng không biết hình dáng Âu Dương Minh ra sao?”

Noãn Ngữ nói khẽ: “Đi theo muội là được.” Nói xong liền bước từng bước qua các phòng, tốc độ rất nhanh, mỗi lần dừng lại đều chỉ có vài giây, sau đó lại đi tiếp.....

Duyên nhi ngoan ngoan đi theo nàng, tuy không rõ Noãn nhi đang làm gì, thế nhưng luôn tin tưởng là đạo lý của nàng.

Cuối cùng Noãn Ngữ dừng lại trước một phòng vắng vẻ ở tầng ba, Duyên nhi dừng bước, chỉ chỉ phòng này, Noãn Ngữ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Gõ cửa đi! Đèn phòng còn sáng, hẳn chưa ngủ đâu.” (Mun: Giống lên lút hện hò quá >.<)

Duyên nhi gõ cửa, cửa mở ra rất nhanh, một nam tử anh tuấn rần rỏi đứng ở cửa, khuôn mặt ôn hòa có thể coi là hoàn hảo, trên mặt còn mang theo nụ cười dịu dàng, đáy mắt có một tia ngạc nhiên, trên người hần mang theo khí chất nam tử, khiến người khác có cảm giác ấm áp dễ chịu, đặc biệt đôi mắt dịu dàng gọn sóng, giống như Noãn Ngữ.... (Mun: Bạn chém bạn chém=)) Tả Minh ca sao thấy giống con gái quá =))))))

Noãn Ngữ yên lặng nhìn hần, lạnh nhạt nói: “Âu Dương thần y, chẳng lẽ ngươi muốn nói chuyện với chúng ta như thế này sao?”

Âu Dương Minh dẫu đi sự kinh ngạc dưới đáy mắt, cười nhạt nói: “Hai vị cô nương, đêm đã khuya, hai vị cô nương không nên vào thì tốt hơn, có chuyện gì để mai hãy nói, dù sao nam nữ khác biệt, ta không muốn làm mất đi sự trong sạch của cô nương.”

Noãn Ngữ vẫn thản nhiên nói: “Âu Dương thần y đã lo lắng quá rồi, sự trong sạch không dựa vào miệng người khác mà ở trong lòng mình, Âu Dương thần y hào hiệp như thế chẳng lẽ không nhận ra sao?”

Âu Dương Minh nhìn Noãn Ngữ khen ngợi, khẽ cười, tránh sang một bên, “Cô nương nói phải, mời hai vị vào.”

Noãn Ngữ và Duyên nhi vào trong phòng, Âu Dương Minh đóng cửa lại, cười nhạt hỏi: “Mời hai vị ngồi, không biết đêm hôm khuya khoắt hai vị cô nương đến đây có việc gì?” (Mun: Ngắm zai ’>=)). Noãn nhi: *tung chuông* Bạn Mun đã hi sinh +.+’ *bay bay bay bay*)

“Âu Dương thần y quả nhiên danh bất hư truyền, với việc chúng ta đột nhiên đến thăm lại không hề ngạc nhiên, lại có thể thản nhiên nói thẳng vào chủ đề, không tẻ, không tẻ.” Noãn Ngữ ngồi xuống, bình tĩnh đối mặt với Âu Dương Minh, sau đó nói: “Đầu tiên tiểu nữ tự xin tự giới thiệu, tiểu nữ tự tên là Tiêu Noãn Ngữ, đệ tử Vô Cốc, đây là tỷ tỷ của ta, Tiêu Duyên, Âu Dương thần y, chúng ta tới tìm người vì một vấn đề.”

Âu Dương Minh khó hiểu hỏi: “Tiêu cô nương, ta nhớ rõ ta không quen các nàng, hai vị cô nương không phải là có chuyện khó xử chứ, đừng ngại, cứ nói.”

Khóe miệng Noãn Ngữ khẽ cong lên, điềm đạm nói: “Chuyện là thế này, ban đầu ta tới tìm Âu Dương thần y là vì sự phụ của ngươi – Hàn Nhân, ta có việc muốn ngài ấy chứng thực, không biết Âu Dương thần y có muốn giúp đỡ không?”

Lúc này Âu Dương Minh rất ngạc nhiên, hần sừng sốt vài giây rồi thở dài một tiếng: “Không phải là ta không muốn giúp cô nương, nhưng sự phụ đã biệt lập nhiều năm, đã lâu ta chưa thấy ngươi, cho dù ta đưa Tiêu cô nương đi Trích Tiên cốc, cô nương cũng sẽ không gặp được người. Không biết là chuyện gì, nếu cô nương thuận tiện nói cho ta, có lẽ ta cũng biết.”

Trong mắt Noãn Ngữ hiện lên một tia thương cảm, nhưng rất nhanh đã biến mất không chút dấu vết, vẫn bình tĩnh không chút gọn sóng như cũ, nàng lạnh nhạt nói: “Cũng không phải không được, ta tin Âu Dương thần y. Thật ra ta muốn hỏi sự phụ của ngươi một việc, mười năm trước sau khi Kiên Trữ cung cháy, có phải Hoàng Thượng thật sự bệnh nặng tới mức học máu, thiếu chút nữa không chữa được.”

Âu Dương Minh bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Thật xin lỗi, chuyện này ta không rõ lắm, chuyện năm đó sự phụ chưa từng nhắc đến, nhưng nếu cô nương khẳng khái muốn đi gặp gia sư, ta có thể đưa cô nương đi, chuyện của cô nương chưa chắc đã đúng, cô nương có thể chờ ta giải quyết dứt khoát dịch bệnh ở Dự Châu được không?”

Noãn Ngữ gật đầu, tiếp tục nói: “Đã giải quyết xong việc thứ nhất, tiếp đó là vấn đề thứ hai, ta phát hiện ra một điều, vốn dĩ Dự Châu không có bệnh dịch mà là phản độc, chẳng qua tình trạng giống bệnh dịch thôi.”

Trong mắt Âu Dương Minh hiện lên một tia sắc thái kỳ lạ, hần có chút kích động hỏi: “Làm sao Tiêu cô nương biết?” Sau đó hần phát hiện mình có chút thất thường, liền nhanh chóng khôi phục lại cảm xúc, áy náy nói: “Thật xấu hổ, tại ta có chút kinh ngạc.”

Noãn Ngữ gật đầu, chậm rãi nói: “Ta chỉ hiểu một chút y thuật, Âu Dương thần y, nếu ta đoán không sai, phản độc kia không chỉ có một loại?”

Âu Dương Minh thoáng cau mày nói: “Hai ngày qua ta phát hiện dân chúng Dự Châu trúng độc, nhưng độc này thật kỳ lạ, càng ngày càng khó giải, tuy không phải quá khó nhưng cũng khiến ta kiệt sức, không biết là ai, nhưng tạo ra được loại độc được kỳ dị này, khiến người ta không thể đề phòng.”

“A, Âu Dương thần y có cảm thấy có người nhắm vào ngươi hay không?” Noãn Ngữ cau mày, chăm chú nhìn Âu Dương Minh hỏi: “Dự Châu bị hạ độc cũng là vì muốn dụ ngươi tới Dự Châu, thật ra mục đích hôm nay ta đến là muốn hỏi ngươi một chút, rốt cuộc ngươi làm mất lòng ai, người kia làm sao lại muốn dùng tính mạng dân chúng Dự Châu để nhắm vào ngươi.”

Âu Dương Minh nặng nề lắc đầu, sự lạnh nhạt và bình tĩnh ban đầu cũng bị buồn rầu thay thế, “Ta cũng không biết, ta không gây thù kết oán, một lòng chỉ muốn cứu người, luôn nhớ tới lời dạy của sự phụ, không làm hại người tốt, không ngờ là có nhiều người bị thương vì ta như thế.”

Noãn Ngữ nhìn bộ dạng tự trách của Âu Dương Minh, lòng dịu xuống, không nhẫn tâm đánh an ủi nói: “Âu Dương thần y, ngươi không nên tự trách mình, ta vẫn hoài nghi, có khi nào người kia lợi dụng danh tiếng của ngươi? Hành tung của ngươi vẫn là câu đố, thế nhưng bây giờ lại có nhiều người biết ngươi đã tới Dự Châu, rõ ràng là có người có ý tiết lộ, ngươi không thấy như thế rất quái lạ hay sao?”

Âu Dương Minh lặng im suy nghĩ, khi hần ngẩng đầu lên lại trở thành nam tử hờ hững, hần mỉm cười nói: “Cám ơn Tiêu cô nương, tại hạ xin thất lễ, Tiêu cô nương nói quả không sai, chuyện này quả thật kỳ quái, từ trước tới nay ta đều đi du ngoạn khắp nơi, bây giờ đến đây quả thật là vì bệnh dịch ở Dự Châu, nhưng hành tung của ta hần là không ai biết mới đúng, làm sao lại có nhiều người biết như thế, tuy vậy rốt cuộc người kia muốn làm gì?”

“Điều này chúng ta không biết, dù sao những người này đều đã tới Dự Châu rồi, chúng ta cũng không biết làm sao, đành tùy cơ ứng biến, việc quan trọng trước mắt là chữa bệnh cho dân chúng Dự Châu.” Noãn Ngữ yên lặng nhìn Âu Dương Minh, nghiêm túc hỏi: “Âu Dương thần y, nếu cần giúp đỡ cứ tới

Bách Hoa lâu tìm chúng ta, còn giờ chúng ta xin từ biệt.”

Âu Dương Minh sững sốt vài giây, sau đó đứng dậy tiễn các nàng rời đi, nhưng Noãn Ngữ từ chối, “Không cần đâu, người nên nghỉ ngơi sớm đi!” Nói xong liền ra cửa rời đi, chỉ để lại một cái bóng màu tím dần dần biến mất trong bóng đêm

Duyên nhi nghỉ hoặc nhìn Âu Dương Minh, liếc mắt một cái rồi nhanh chóng đi theo. Âu Dương Minh vẫn đứng ở cửa nhìn bóng dáng Noãn Ngữ, cho tới khi bóng dáng màu tím kia bị bóng đêm hoàn toàn chiếm lấy hắn mới lấy lại tinh thần. Hắn hít sâu một hơi, đóng cửa, ngồi xếp bằng trên giường, trong miệng niệm tâm quyết, ngọn nến chợt lóe lên, căn phòng dần trở nên mờ mịt, hình dáng hắn cũng dần dần bị bóng đêm chìm ngập

Mặt khác, Noãn Ngữ và Duyên nhi đang trên đường trở lại Bách Hoa lâu, ánh mắt Duyên nhi vẫn chăm chăm nhìn Noãn Ngữ, trong mắt mang theo nghi ngờ và lạ lẫm. Mà Noãn Ngữ vẫn lẳng lặng đi, dường như đang nghĩ gì đó, quyết định không quan tâm với việc Duyên nhi đang nhìn mình chăm chăm

Cuối cùng Duyên nhi không nhịn được, mở miệng hỏi: “Noãn nhi, tỷ muốn hỏi muội, vì sao hôm nay muội đối xử tốt với Âu Dương Minh thế?” Đây là vấn đề khiến nàng bức bối, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa thấy Noãn nhi đối xử với người lạ tốt như thế.

Noãn Ngữ đột nhiên dừng bước, quay người nhìn Duyên nhi, hoài nghi: “Muội đối với hắn tốt lắm sao?”

Duyên nhi bĩu môi, cúi đầu, nói thầm: “Tỷ chưa thấy muội nói nhiều với một người xa lạ như thế, không những thế lại còn quan tâm, an ủi hắn, ôi chao, theo tính cách của muội mà nói, có thể nói trên một hai câu là đã tốt lắm rồi.”

Noãn Ngữ sững sốt vài giây, sau đó dịu dàng cười nói: “Thứ nhất muội là vì có việc, giải thích rõ ràng cùng với Âu Dương Minh không phải một hai câu là có thể nói hết, thứ hai, an ủi hắn vì muội cảm thấy muội và hắn là cùng một loại người thôi.”

Duyên nhi ngẩng đầu, chăm chú nhìn Noãn Ngữ, nghiêm túc nói: “Noãn nhi, muội phải nhớ kỹ, nếu muội gặp được người muội muốn yêu, muốn bảo vệ, nhất quyết không nên do dự, cũng không nên trốn tránh hay buông tay, được không?”

Hai người cứ nhìn nhau như thế, thật lâu sau đó, Noãn Ngữ mỉm cười gật đầu, nàng dịu dàng nói: “Duyên nhi, cảm ơn tỷ, tỷ yên tâm, muội sẽ không sợ hãi cũng sẽ không trốn tránh, bởi vì muội là Tiêu Noãn Ngữ, nhưng Duyên nhi, nếu tỷ cũng gặp, tỷ không nên trốn tránh, hãy dũng cảm đón nhận, muội tin là mẫu hậu ở trên trời cũng hy vọng như thế.”

Mặt Duyên nhi bỗng trở nên hồng, nàng ngược nhìn sang hướng khác, bĩu môi nói: “Noãn nhi, muội đang nói gì thế, cả đời này tỷ chỉ cần gần muội là đủ rồi, về phần tình yêu, nam nhân gì đó, với tỷ không là gì cả.”

Noãn Ngữ dặt tay Duyên nhi, tiếp tục đi tới Bách Hoa lâu, nàng trêu đùa: “Duyên nhi, tỷ đã nói quá sớm rồi, nếu duyên phận tới chắc không ai cản được đâu!”

Duyên nhi nũng nịu nói: “Noãn nhi, cả đời này tỷ tuyệt đối không rời muội, cho dù gặp người yêu thương nhưng Noãn nhi vẫn là người quan trọng nhất của tỷ.....”

Noãn Ngữ nắm chặt tay Duyên nhi, bởi vì các nàng có ý nghĩ giống nhau, cho dù sau này có tìm được người yêu hay không, người kia vẫn luôn là người quan trọng nhất trong tim mình, các nàng phải làm tỷ muội tốt cả đời

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đầu Mối

♥Edit Mun Sáng sớm hôm sau, Noãn Ngữ và Duyên nhi tới chỗ những cô nương phát bệnh kiểm tra, tuy các nàng chưa tỉnh nhưng cũng không có gì đáng ngại, ngày hôm qua Nguyệt di đã dứt thuốc cho các nàng uống, bao giờ tỉnh thì tùy theo mức độ các nàng trúng độc.

Noãn Ngữ cùng Duyên nhi đi đến ngoài phòng Thu Lăng, nghe được tiếng nói bên trong, đoán rằng người đang nói là Nguyệt di, còn có một giọng nói của nữ tử rất yếu ớt, chắc là Thu Lăng đã tỉnh, Duyên nhi gõ cửa hỏi: “Thu Lăng cô nương tỉnh chưa?”

Cửa được mở rất nhanh, Nguyệt di mỉm cười nhìn hai người, trong mắt tràn đầy ý cười, nàng vui mừng nói: “Hóa ra là Tiêu đại phu, mau vào đi, vừa rồi ta và Thu Lăng đang nói đến Tiêu đại phu, dù sao Tiêu đại phu cũng đã cứu các nàng! Bằng không Bách Hoa lâu cùng ta cũng phải đóng cửa.”

Noãn Ngữ và Duyên nhi đi vào phòng, nhìn về phía Thu Lăng trên giường, xem ra thần sắc của nàng qua tốt hơn nhiều so với ngày hôm, nhưng vẫn có chút thiếu sức sống, trúng độc mà, luôn cần nghỉ ngơi an dưỡng, nhưng hiện tại có vẻ như nàng trông đã xinh đẹp hơn hôm qua, nhiều sinh lực hơn một chút, so với người nằm trên giường thì tốt hơn rất nhiều.

Thu Lăng biết đây là Tiêu đại phu đã cứu nàng, biểu lộ ra một nụ cười biết ơn, tuy rằng lộ vẻ tái nhợt, nhưng lại khiến người càng có cảm giác thương tiếc, nàng yếu ớt nói: “Tiêu đại phu, đa tạ ân cứu mạng của nàng, Thu Lăng chắc chắn sẽ báo đáp.”

Giọng nói tuy nhẹ nhưng Noãn Ngữ và Duyên nhi vẫn nghe thấy, Noãn Ngữ lắc đầu nói: “Không cần, ta thu tiền khám thì phải chữa bệnh, đưa tay ra, ta xem bệnh cho ngươi.”

Thu Lăng vươn tay, tay nàng vừa trắng vừa mềm, ngón tay dài mảnh, rất xinh đẹp, trong lúc vô tình Noãn Ngữ liếc nhìn tay nàng một cái, trong mắt hiện lên tâm tư khác thường, nhưng vẫn bị nàng giấu đi. Noãn nhi đưa tay ra bắt mạch Thu Lăng, một lát sau, nàng thu hồi tay, trầm trầm nói: “Ngươi không có việc gì, nghỉ ngơi một ngày là có thể xuống giường, nhưng không được ăn thức ăn mặn hay béo ngậy.”

Thu Lăng gật đầu, yếu ớt nói: “Cảm ơn Tiêu đại phu, nàng thật tốt.”

Noãn Ngữ nhìn nàng, gật đầu nói: “Đừng khách khí, Thu Lăng cô nương, trước kia ngươi có tiếp xúc với ai nhiễm bệnh, hay đã có chuyện gì xảy ra?”

Thu Lăng nhú mày, cân nhắc, một lát sau nàng nhìn Noãn Ngữ, yếu ớt nói: “Ta chỉ nhớ trước khi ngắt xiu ta cùng Thái Y trò chuyện về khúc nhạc mới, sau đó cái gì cũng không rõ, cả người giống như nằm mê, rất đau đớn.”

Noãn Ngữ gật đầu, bình thản nói: “Ngươi tiếp tục nghỉ ngơi đi, cáo từ.” Dứt lời liền đứng dậy rời khỏi phòng Thu Lăng, để lại cho ba người một bóng dáng lạnh nhạt.

Duyên nhi nhìn Thu Lăng nháy mắt, mỉm cười nói: “Đừng để ý, tính cách Noãn nhi vốn là như thế, nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong chớp mắt đã không thấy người.

Thu Lăng gật đầu, cười nhẹ nhìn hai người rời đi, Nguyệt di dịu dàng nói: “Ngươi bắt đầu giữ gìn sức khỏe cho tốt đi, may mà lúc này có Tiêu đại phu, nếu không chỉ sợ rằng đám các ngươi đã nhiễm dịch bệnh mà chết rồi. Thu Lăng, ngươi muốn ăn chút gì không? Ta sai người đi làm.”

Thu Lăng mỉm cười nói: “Nguyệt di, ta cũng không muốn ăn gì, cứ làm chút cháo trắng thôi, chẳng phải Tiêu thầy thuốc cũng nói phải ăn nhạt một chút hay sao?” Giọng nói của nàng mềm mại ngọt ngào, cùng với bộ dáng yếu đuối khiến người khác bất giác muốn yêu thương.

Nguyệt di mỉm cười đứng dậy, thùy mị nói: “Ngươi chờ chút, ta sẽ cho phòng bếp làm cho ngươi, ngươi cũng đừng làm loạn, chỉ cần ở trên giường nghỉ ngơi tốt là được.” Nói xong nhanh chóng rời khỏi phòng.

Đội Nguyệt di rời khỏi, nụ cười trên mặt Thu Lăng liền biến mất, trở thành bộ dáng ác nghiệt, trong mắt tràn đầy coi thường và sát khí, sau đó liền nhắm mắt lại.

Noãn Ngữ nhanh chóng bước tới bên ngoài một phòng, rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào, một nữ tử xinh xắn mở to mắt, sợ hãi nhìn Noãn Ngữ, run rẩy hỏi: “Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?” Tuy giọng nói của nàng nhẹ nhưng lại hơi run rẩy, rõ ràng hiện giờ đang rất sợ hãi.

Noãn Ngữ lạnh lùng nói: “Ta là Tiêu đại phu, tới xem bệnh cho ngươi, đưa tay ra.”

Nữ tử lúc này mới bình tĩnh, không còn kích động, nàng vươn tay, yếu ớt hỏi: “Tiêu đại phu, ta sẽ chết sao? Xin ngươi cứu ta, ta không muốn chết.” Nói xong khóe mắt nàng đã ngập đầy nước mắt, nhìn vô cùng đáng thương.

Noãn Ngữ liếc mắt nhìn tay nữ tử, sau đó đưa tay bắt mạch của nàng, một lúc lâu sau, nàng thu hồi tay, trầm trầm nói: “Ngươi không chết, mai có thể xuống giường, nhưng trước khi ngươi nhiễm bệnh đã ở cùng một chỗ với ai, hoặc có chuyện đặc biệt gì đã xảy ra?”

Nữ tử nghĩ rồi trả lời: “Ta nhớ ta và Thu Lăng cùng nhau nói về khúc nhạc mới của nàng, thật sự ta cũng không hiểu khúc nhạc đó lắm, nhưng Thu Lăng nói muốn dạy ta đánh, sau đó ta cảm giác đầu choáng váng, khi trở về tới phòng thì ngắt đi, có cảm giác cả người mê man, luôn luôn hôn mê.”

Noãn Ngữ gật đầu, lạnh nhạt hỏi: “Mạo muội hỏi một câu, ngươi vào Bách Hoa lâu trước hay sau? Quan hệ với Thu Lăng có tốt không?”

Nữ tử hơi ngần ngại, sau đó bắt đầu đau buồn, nàng đau lòng nói: “Lúc trước ta và mẹ dệt vải kiếm sống, nhưng rồi mẹ sinh bệnh qua đời, cha quen thói đánh bạc, đem ta bán vào Bách Hoa lâu, Thu Lăng là người tốt, chỉ có nàng thật lòng đối xử tốt với ta, hứa dạy ta đánh đàn.”

Noãn Ngữ cũng có chút thông cảm với cảnh ngộ của nữ tử, nàng đứng dậy, dịu dàng dặn dò: “Được rồi, đừng buồn, ngươi nghỉ ngơi chút đi, thân thể của ngươi không chịu được cực nhọc.” Nói xong liền rời khỏi phòng.

Duyên nhi chờ ở ngoài cửa, tò mò hỏi: “Noãn nhi, không phải muội đã kiểm tra nơi này sao? Tại sao lại đột nhiên quay lại, có phải phát hiện ra cái gì không?”

Noãn Ngữ ra hiệu, Duyên nhi gật đầu, sau đó liền đi theo Noãn Ngữ, biểu tình trên mặt rất phấn khởi.

Về phòng Noãn Ngữ, Duyên nhi chú ý nhìn một chút xung quanh, rồi cẩn thận đóng cửa, xoay người nhìn chằm chằm Noãn Ngữ, tò mò hỏi: “Noãn nhi, nói mau đi, rốt cuộc phát hiện ra chuyện gì?”

Noãn Ngữ nhú mày, từ từ nói: “Vừa rồi ta đi tới phòng của Thái Y, rất rõ ràng, Thái Y và Thu Lăng cùng trúng độc, nhưng Thu Lăng trúng độc nhẹ hơn một chút.”

Duyên nhi có chút kích động nói: “Vậy vừa rồi muội đi tìm Thái Y có phải đã phát hiện ra chuyện gì không? Không lẽ là nàng hạ độc, nhưng nàng cũng không cần hạ độc chính mình. A! Ta biết rồi, nàng làm như vậy sẽ không có ai nghi ngờ được.”

Noãn Ngữ cương quyết nói: “Không phải Thái Y, người sử dụng độc nhất định sẽ có mùi thuốc đặc biệt, trên người Thái Y chỉ có mùi độc phấn, không có mùi khác, hơn nữa lúc trước nàng là người dệt vải, vết chai trên tay là do bị ma sát mà tạo thành, trên hai tay đều có, so với vết chai trên tay người luyện võ khác hoàn toàn, hơn nữa trong cơ thể nàng không có một tia nội lực, nên không có gì đáng nghi.”

Duyên nhi nghĩ nghĩ, nàng kinh hoàng kêu: “Không phải Thái Y..... A! Không lẽ là.....”

“Duyên nhi, đây chỉ là đoán thôi, chúng ta không có chứng cứ rõ ràng, không nên nói ra là tốt hơn.” Noãn Ngữ chặn tiếng kêu sợ hãi của Duyên nhi, bình tĩnh nói: “Hiện tại chúng ta cần phải xem rốt cuộc người kia muốn làm gì.”

Có người tới, rốt cuộc là ai có khả năng, Duyên nhi ra mở cửa, nhìn thấy người trước cửa nàng ngạc nhiên nói: “Âu Dương thần y, sao lại là ngươi? Ngươi vào bằng cách nào?”

Âu Dương Minh thân nhiên cười nói: “Từ cửa đi vào.”

Hắn nói rất tự nhiên khiến trên trán Duyên nhi hiện lên ba đường hắc tuyến (Mun: a.k.a đen mặt, Yu: Pà Mun xì tin phát ón hem), nàng nhấn mạnh: “Ý của ta là Nguyệt di cho ngươi vào sao? Nguyệt các của nàng luôn luôn không cho ngươi vào.”

“Nguyệt di? Là tú bà kia sao? Ta chỉ nói ta là Âu Dương Minh, tới tìm Tiêu cô nương, nàng liền đưa ta tới nơi này.” Hắn cười nhẹ: “Chẳng lẽ các ngươi đối xử với khách như thế sao?” (Mun: ô... O.O Minh ca bắt đầu bộc lộ bản chất đều rồi kìa =)))

Duyên nhi nhanh chóng tránh đường, “Mời vào, mời vào..... Ngươi ngồi đi..... Mời uống trà.....”

Âu Dương Minh mỉm cười ngồi xuống, nâng chung trà lên, nhả nhận nhìn về phía Noãn Ngữ, hỏi: “Tiêu cô nương, ngươi đã tìm được manh mối gì sao?”

Noãn Ngữ cũng ngồi xuống, nàng liếc Âu Dương Minh một cái, lạnh nhạt nói: “Âu Dương thần y đến thật đúng lúc, ta còn nghĩ rằng ngươi chú trọng tới thể diện nên sẽ không đến tìm ta, không ngờ là ngươi lại coi mở như thế, không những đến mà lại còn đến nhanh như thế.” (Mun: Yeeee.... Nói đều thần chương :> À không, phải là đá xoáy thần chương mới đúng =)) Cho Minh ca chết đi :-“ Dám tới phòng Noãn nhi ngồi à :-“, Yu: chứ ko ngồi thì cung mún ảnh lờ mờ, khờ khờ)

Âu Dương Minh cười gượng nói: “Thể diện so với tính mệnh của dân chúng, ta chỉ có thể chọn một, không phải sao? Đối với người tài không phải cũng chia ra nhiều loại sao, về điểm này ta nghĩ đã rất rõ ràng rồi, đúng rồi, Tiêu cô nương, nàng không cần gọi ta là Âu Dương thần y, nghe rất không dễ chịu.” Thật ra còn một nguyên nhân khác, nhưng nguyên nhân này hắn chỉ có thể giấu trong lòng.

Noãn Ngữ nhú nhú mi, khoe miệng dưới mạng che hơi gọn lên, nhưng giọng nói vẫn điềm đạm như trước: “Được, Âu Dương công tử, ngươi đến nhanh như thế, chắc là có manh mối gì chăng?”

Âu Dương Minh mỉm cười, nhưng trong nụ cười này hàm chứa một chút cay đắng, hắn gạt đầu, lấy một tờ giấy trong ống tay áo đưa cho Noãn Ngữ, tiếp tục nói: “Đúng vậy, ta có một chút manh mối. Hôm qua ta có suy nghĩ sơ qua một chút, gần hai ngày nay những người lần lượt tụ tập ở Dự Châu đều là võ lâm nhân sĩ nổi danh trên giang hồ, cùng với người kiệt xuất trong thương giới và người trong triều đình, hơn nữa đều trúng độc, mỗi loại độc đều vô cùng xảo trá, không phải ta thì không giải được, đây là danh sách người trúng độc.”

Ánh mắt Noãn Ngữ chột lóe lên, cầm lấy danh sách, càng xem càng ngạc nhiên, nàng ngừng đầu chăm chú nhìn Âu Dương Minh, nghiêm túc hỏi: “Thương nhân vì tiền, quan lại vì thế, nhưng còn người trong giang hồ, không phải hẳn tự rước thêm phiền toái sao? Hẳn khiến mọi người đều tụ tập trong này, nếu độc của bọn họ được giải, không phải hẳn tự tạo chương ngại vật cho mình hay sao?”

Duyên nhi đột nhiên nói chen vào: “Tỷ không hiểu được, cho dù những người đó nếu có võ công cao cường làm sao lại dễ dàng trúng độc? Cho dù những kẻ đó lợi hại, cũng không thể nào tới nhà những người đó mà hạ độc chứ, hơn nữa còn có chương môn và nhiều đệ tử nữa.”

Âu Dương Minh giải thích: “Tiêu cô nương không biết rồi, nửa tháng sau là võ lâm đại hội, hơn nữa lần này tổ chức ở Dự Châu, ta đã hỏi qua, những nhân sĩ giang hồ tới tham dự đều bị ám toán trên đường, mà độc những người đó đều lợi hại vô cùng, phải tốn rất nhiều tâm sức và được liệu mới có thể giải được, cho dù ta có thể giải độc cho họ trong vòng nửa tháng, nhưng võ công của bọn họ không thể trở lại ba phần như cũ, mà ta cũng không có biện pháp truyền nội lực.”

Noãn Ngữ im lặng, võ lâm đại hội, đúng lúc nhân sĩ giang hồ đều tới Dự Châu, cho nên chỉ cần chờ trên đường mà hạ độc là được, mà hắn đưa ba cỗ thể lực tụ tập lại một chỗ, hơn nữa còn có thần y, vừa vận một lần có thể hút gọn một mẻ, được lắm, quả là một kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận..... Ngươi trừ tính kế hoạch này rất khôn ngoan, tuyệt đối là người khó đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Biện Pháp Duy Nhất

Duyên nhi khó hiểu nhìn hai người đang lâm vào lặng im, nghi hoặc nói: “Các người lo lắng cái gì, nếu chúng ta đã biết kế hoạch của hắn thì có thể phá hỏng rồi.”

Âu Dương Minh thờ dài nói: “Không kịp rồi, ta giải xong độc cho những người này là vừa tròn nửa tháng, người kia tính toán thật chính xác, xem ra hắn đã điều tra ta rõ ràng, đến lúc đó chúng ta đều không có sức phản kháng.”

Duyên nhi nghĩ nghĩ, không hiểu: “Nếu hắn muốn một mẻ tóm gọn mọi người, sao không thừa dịp những người này trúng độc mà ra tay? Hơn nữa trực tiếp hạ độc giết hết bọn họ không phải dễ hơn sao, vì sao phải rầy rà khiến người cứu bọn họ?”

Noãn Ngữ cau mày, nói lẩm bẩm: “Bởi vì hắn muốn làm tiêu hao sức mạnh của Âu Dương công tử, nếu hắn đã tính toán kế hoạch chu đáo cẩn thận, làm sao để lại chướng ngại cho kế hoạch của mình, hắn sợ Âu Dương công tử phá hỏng kế hoạch của hắn, cho nên hắn tính toán tất cả, thả rằng tổn nhiều công sức, đến lúc đó một lần liền tiêu diệt hết.”

Mặt Duyên nhi lộ vẻ kinh hoàng, trời ạ, trên đời này sao lại có người gian xảo như thế, có thể nghĩ ra kế hoạch nham hiểm như thế này, làm ra chuyện kinh khủng như thế này, nếu để nàng gặp được, không thể không làm thịt hắn. Duyên nhi đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, kêu to lên: “Noãn nhi, còn có chúng ta nữa!”

Âu Dương Minh không hề vui mừng, vẫn nặng nề nói: “Hai vị cô nương, chuyện này không liên quan tới hai người, cho dù hai người muốn giúp đỡ, chỉ với sức lực hai người thì cũng không có cách này ngăn cản tai họa lần này. Tranh thủ bây giờ bọn họ chưa đe dọa tính mạng của hai cô nương, tốt nhất nên rời đi! Mà ta vì đã có liên quan tới chuyện này, không thể mặc kệ.”

Noãn Ngữ cười lạnh nói: “À? Âu Dương thần y thật đúng là đại nhân đại nghĩa. Người là thần y, không phải thần thánh, người cho rằng chỉ với sức mạnh của mình người mà có thể cản trở được hắn sao? Âu Dương thần y, người muốn dùng tính mạng mình để chứng minh người có bao nhiêu đại nghĩa hay sao? Không những thế chúng ta còn trở thành loại người sợ chết.” Vừa nói xong nàng liền hối hận, nàng quá kích động, nghe thấy hắn nói một mình gánh chịu, nàng không nhịn được buột miệng nói ra.

Âu Dương Minh nhanh chóng giải thích: “Không phải, Tiêu cô nương, nàng hiểu lầm rồi, ta không có ý đó, ta biết Tiêu cô nương không phải là người sợ chết, nhưng ta không muốn liên lụy cô nương,.....”

Noãn Ngữ kìm nén cảm xúc khác lạ trong lòng, nguy trang bằng vẻ thờ ơ nói: “Thật ra cũng không phải không còn cách, dù sao chuyện này liên lụy tới đại thần triều đình, chỉ cần triều đình bằng lòng xuất binh, còn có cơ hội cứu sống.”

Âu Dương Minh lắc đầu, bất lực nói: “Ta cũng từng nghĩ tới, nhưng không có khả năng Hoàng Thượng phái binh tới, vì giang hồ vẫn là nỗi lo lắng của triều đình, có cơ hội diệt trừ như thế này tất nhiên là hắn không cản trở. Mà những đại thần này đều là những tên đại tham quan Hoàng Thượng phải bỏ đi, nhưng không có bằng chứng thôi, người nói thử xem lúc này có cơ hội diệt trừ hai họa lớn trong lòng hắn, hắn có thể tham dự vào sao?”

Noãn Ngữ trầm tĩnh một lát, một lúc lâu sau, nàng hít sâu một hơi, nói: “Ta có biện pháp, nhưng có một vấn đề, cũng là điều kiện của ta.”

Âu Dương Minh đột nhiên ngẩng đầu, lần đầu tiên, trong tình cảnh nguy nan này, trong mắt hắn có tia dậy sóng, hắn đề cảm xúc mừng rỡ trong lòng, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Có việc gì? Nàng nói đi,.....” Nghe ra trong giọng nói của hắn đã có chút run rẩy.

“Chỉ cần sự phụ người – Hàn Nhân trả lời vấn đề của ta, ta sẽ tự có biện pháp.” Noãn Ngữ chăm chú nhìn Âu Dương Minh, hỏi: “Đây cũng là điều kiện của ta, ta phải biết chuyện của mười năm trước.”

Âu Dương Minh kích động nói: “Được, ngày mai chúng ta liền xuất phát đi Trích Tiên cốc, chỉ cần có một chút hy vọng ta sẽ không bỏ qua.”

Noãn Ngữ kinh ngạc nhìn Âu Dương Minh xúc động, ngạc nhiên hỏi: “Vậy còn người bệnh thì làm sao bây giờ?” Nàng bắt đầu không hiểu nam tử này, một người lãnh đạm như thần tiên lại có thể xúc động như thế, có lẽ hắn cũng là người làm theo lệ cũ, đem bản thân giấu sau vẻ ngoài lạnh lùng.

“Tiêu cô nương yên tâm, ta sẽ để lại thuốc, chỉ cần bọn họ mỗi ngày dùng đúng giờ thì có thể ngăn chặn độc tính, nhưng dựa vào số người lẫn số thuốc, e rằng chỉ có thể kiềm nén độc tính của bọn họ trong ba ngày, trong vòng ba ngày nếu không trở về kịp, sẽ bị chất độc chạy vào trong tim, đến khi đó e rằng uống thuốc lần châm cứu đều không còn tác dụng.” Âu Dương Minh bắt đầu bình tĩnh lại, mày cũng tự nhiên nhíu, “Thật ra Trích Tiên cốc cách Dự Châu không xa, cố gắng thì một ngày cũng đủ, nhưng phải vượt qua ba cửa của sự phụ mới là khó khăn.”

Noãn Ngữ nghi hoặc hỏi: “Người là đồ đệ của hắn, không lẽ không có cách phá giải ba cửa kia sao?”

Âu Dương Minh bất đắc dĩ lắc đầu, “Cách nửa năm sự phụ đều tạo lại ba cửa, mỗi lần ta quay lại Trích Tiên cốc đều phải vượt qua ba cửa, mỗi một lần đều khiến ta tốn rất nhiều thời gian và tâm lực*.” (*: a.k.a tâm tư và lao lực @@)

Noãn Ngữ suy nghĩ một chút, kiên quyết nói: “Đêm nay chúng ta xuất phát, tranh thủ cho bản thân một chút thời gian, hướng chỉ đến lúc đó người còn cần thời gian điều chế thuốc, cho nên chúng ta phải ở lại đây trong hai ngày,..... Còn về ngựa Âu Dương công tử phải chuẩn bị!”

Âu Dương Minh hơi sững sốt, sau đó liền lộ ra nụ cười, không nghĩ rằng nàng đã suy nghĩ chu đáo như vậy, không sai, cho dù ngày thứ ba hắn trở về đúng lúc cũng không có thuốc để giải độc, vậy mà hắn cũng quên điễm ấy, “Được, ta sẽ đi chuẩn bị ngay, Tiêu cô nương, cáo từ trước.” Dứt lời cũng nhanh rời đi, ánh mặt trời phủ lên người hắn, khiến hắn càng giống thần tiên theo gió mà đi. (Mun: Ô... @@ tiên nữ tỷ tỷ =)) Từ giờ ta không gọi là Minh ca nữa mà gọi là Minh tỷ a~ :>. Âu Dương Minh: *lườm* .. gió lạnh nổi lên. Bạn Mun đóng băng!)

Noãn Ngữ xoay người, đứng lúc nhìn thấy Duyên nhi đang có hứng thú nhìn nàng chăm chăm, nàng gõ nhẹ lên đầu Duyên nhi, khẽ cười nói: “Còn không mau đi chuẩn bị hành lý.”

Duyên nhi giả vờ tủi thân bĩu môi, an ủi cái trán rồi dời đi. Noãn Ngữ mỉm cười nhìn bóng dáng Duyên nhi, nàng biết ý Duyên nhi, hôm nay mình thật khác lạ, Noãn Ngữ lặng lẽ nói với chính mình, Tiểu Noãn Ngữ, người không thể tiếp tục như thế.....

Ban đêm, trời trở nên đen tối, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, Noãn Ngữ cầm hành lý cùng Phượng cầm, nói với Duyên nhi bên cạnh: “Chúng ta đi thôi!” Nói xong đã đứng dậy chuẩn bị mở cửa.

Duyên nhi đột nhiên gọi nàng lại, hoài nghi hỏi: “Noãn nhi, chúng ta thực sự không mang mặt sẹo theo sao? Để một mình hấn ở chỗ này được không?”

Noãn Ngữ thờ dãi nói: “Không phải muội muốn để hấn ở chỗ này, võ công hấn rất thấp, muội sợ trên đường sẽ có nguy hiểm, nên để hấn lại vẫn an toàn hơn, hơn nữa muội đã để thư lại, Nguyệt đi cũng sẽ chú ý hấn, tỷ không cần lo, không phải hai ngày nữa chúng ta sẽ trở về sao?”

Duyên nhi gật đầu, cầm hành lý đi theo phía sau Noãn Ngữ, vừa mới ra khỏi cửa liền rung mình một cái, trời ạ, sao hôm nay lạnh thế, một lát nữa cười ngửa không phải là chết vì lạnh sao.

Đúng lúc Âu Dương Minh đi tới cửa, nhìn thấy hai người trước cửa không khỏi sửng sốt, không ngờ võ công các nàng tốt như thế, tuy rằng mình không có giấu đi tiếng bước chân, nhưng cũng không phải dễ bị phát hiện, không nghĩ rằng xa như vậy mà các nàng có thể nghe thấy.

Noãn Ngữ yên lặng nhìn hấn, “Đi thôi.” Nói xong đã bước đi, Âu Dương Minh lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó nhanh chóng đi lên theo.

“Ôi chào. Làm sao mà đi nhanh thế” Duyên nhi khẽ nói thầm, sau đó cũng nhanh chóng đuổi theo.

Ba người thân tốc rời khỏi Bách Hoa lâu, bọn họ không biết rằng trên lầu hai Nguyệt các có một người yên lặng nhìn hết mọi thứ, trong bóng đêm có thể thấy được nàng vẫn mặc quần áo đỏ rực như trước, trong mắt nàng tràn đầy thích thú, còn mang theo sự khen ngợi lẫn thương hại, nàng nhẹ giọng nói: “Hai tiểu nha đầu, chúc các người thuận buồm xuôi gió!” Nói xong thân hình nữ tử lại biến mất trong bóng đêm.

Đêm, vẫn tĩnh lặng như thế, gió vẫn lạnh như thế, tiếng vó ngựa “Tích tích đáp đáp....”, trong đêm yên tĩnh như tạo nên một khúc nhạc động lòng người, ba bóng người trên con đường trong đêm đen, mặc cho tóc bay hỗn loạn, mặc cho chân tay đã xanh tím, ba người cũng chưa từng dừng lại phút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đào Lâm Trận

♥Edit: Mun

Qua một đêm tối sáng, trên tóc ba người đều là sương sớm, sắc mặt tái nhợt, môi xanh tím, cứ như chỉ cần gió thổi qua sẽ ngã xuống, ba con ngựa đứng dưới chân một ngọn núi, không ngừng thở hổn hển, xem ra đã rất mệt. May là Âu Dương Minh bỏ ra một số tiền lớn mua thiên lý mã, nếu không ắt là đã sùi bọt mép, hơn nữa bọn họ cũng sẽ không đến nơi nhanh như thế.

Ba người xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn những tầng mây cao vút, không biết trong lòng đang nghĩ gì, khóe miệng Duyên nhi khẽ giật, khó tin hỏi: “Người nói đây là Trích Tiên cốc? Làm sao lại ở trên ngọn núi, sơn cốc không phải là ở dưới chân núi hay sao?”

Âu Dương Minh khổ tâm cười nói: “Trích tiên cốc ở trong một sơn động trên đỉnh núi, ngựa chỉ có thể đưa chúng ta tới đây, đường tiếp theo chúng ta phải tự mình đi, hai nàng còn đi được không? Nên ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, sắc mặt các nàng đều kém lắm rồi.” Kỳ thật hấn cũng thế, qua một đêm gió sương, quần áo ẩm ướt, tay chân giống như vừa qua một đêm trong nước lạnh, đau từ ngoài vào trong, đau đến nổi tê tê. Lần đầu tiên, hấn cảm giác ngọn núi này thật cao lớn.

Noãn Ngữ lắc đầu, dùng bàn tay vì đông lạnh đã chuyển sang xanh tím gạt nhẹ sợi tóc ướt đầm mồ hôi trên trán, kiên quyết nói: “Sợ gì, Duyên nhi, chúng ta đã từng sợ khi nào, chẳng qua chỉ là một ngọn núi, không lẽ làm khó được chúng ta sao?”

“Noãn nhi nói đúng, Noãn nhi, chúng ta lên đi, chẳng lẽ ngọn núi này làm khó được chúng ta sao?” Lời nói của Noãn Ngữ khiến Duyên nhi tự tin ngay lập tức. Nàng chà xát đôi tay xanh tím, cảm thấy đau đớn, nhưng cơn đau lúc này cũng không kể là gì, vì học võ chút đau đớn này đều nhịn được, hiện giờ lại đi sợ hãi một ngọn núi là làm sao, nếu để nữ mẫu biết, chắc sẽ bị cười nhạo cho xem.

Âu Dương Minh mỉm cười, xốc lại tinh thần: “Được, chúng ta đi thôi, khó khăn tiếp theo cũng không ít đâu!” Hấn có điểm bội phục bọn họ, thân là nữ tử lại có thể kiên cường như thế, sự kiên cường của các nàng khiến người khác cảm động, làm cho hấn là nam nhân cảm thấy tự xấu hổ, chẳng qua chỉ là

một ngọn núi mà thôi.

Ba người gắng sức khởi hành, nếu bình thường để các nàng lên núi trong nửa canh giờ không hề khó, nhưng bây giờ thân thể các nàng đều yếu ớt, không nói đến toàn thân bị lạnh cóng một đêm, ngay cả bụng cũng đói, hơn nữa càng đi lại càng đói, nếu không phải bọn họ có nội lực hộ thể, e rằng đã ngã xuống rồi.

Duyên nhi một bên leo núi, một bên nhẹ giọng nói thầm, “Trời ơi, sao tỷ lại quên mang đồ ăn, thật sự là sai lầm, làm tỷ đói bụng muốn chết. Hiện giờ tỷ ăn gì cũng được, bất cứ chút gì cũng tốt.”

Noãn Ngữ không thèm nhìn tới Duyên nhi, buồn cười nói: “Giữ sức để leo núi đi, tỷ nói nhiều như vậy làm gì, càng thêm lãng phí sức lực, lát nữa té xỉu muội sẽ để tỷ lại, như thế tỷ sẽ hết một nha.”

“Noãn nhi, thật nhẫn tâm mà, muội để tỷ ở đây, chẳng phải tỷ sẽ trở thành bữa tối cho dã thú sao? Tỷ không cần, cùng lắm thì tỷ không nói nữa.” Nói xong Duyên nhi mỉm cười, xem ra không định nói chuyện.

Không biết đã đi bao lâu, bọn họ phát hiện cây cối xung quanh đều biến thành rừng đào, đẹp lạ lùng, còn mang theo mùi thơm, khiến người ta thoải mái, con đói còn cao đều biến mất, giống như cả người đang ở trong cõi bồng lai.

Âu Dương Minh nhíu mày, kinh ngạc kêu lên: “Nguy rồi, đây là Đào lâm trận, mọi người không được để mùi hương của nó mê hoặc, nơi này là một mê cung, khiến người ta như lạc vào tiền cảnh, chính mùi này sẽ khiến người dần dần ngủ say, cảm giác đáng sợ đều biến mất, sau đó hạnh phúc chết đi...”

Duyên nhi nghe Âu Dương Minh nói xong nhanh chóng nín thở, vừa rồi nàng có hít vài hơi, mùi này thật dễ ngủ, hơn nữa lại thấy đỡ đói, Hàn Nhân này cũng thật lợi hại, có thể tạo ra một trận pháp như thế này....

Âu Dương Minh giải thích: “Không cần nín thở, chỉ cần tâm không có gì, sẽ không bị mùi hương của nó mê hoặc, duy trì hô hấp bình thường, mùi này sẽ không có hại với cơ thể, chỉ có tác dụng với người có dục vọng.”

Duyên nhi nhanh chóng khôi phục hô hấp bình thường, cố gắng đem dục vọng trong đầu biến mất, quả nhiên, khi phục hồi hô hấp bình thường thì cũng không còn cảm giác lơ lửng, nhưng bụng lại càng đói, không thể không có dục vọng, đói bụng so với đi thì đương nhiên chết đáng sợ hơn....

Noãn Ngữ chăm chú quan sát vùng rừng đào, nàng nhớ rõ vừa nãy còn ở trong rừng, tại sao bây giờ lại thành rừng hoa đào, hẳn là có điều kỳ lạ trong đó, Noãn Ngữ quay đầu về phía Âu Dương Minh, hỏi: “Người có biết ra ngoài như thế nào không? Ta có cảm giác Đào lâm trận này không phải là trận pháp bình thường, bên trong có chút huyền thuật.” (*: a.k.a ma thuật :>)

Âu Dương Minh nặng nề nói: “Nàng đoán không sai, mùi này chính là huyền thuật, rừng đào này cũng là huyền thuật, mà chúng ta đã tiến vào mê trận. Sư phụ đã nghiên cứu nhiều năm, đem trận pháp lẫn huyền thuật kết hợp, cho dù người không bị huyền thuật mê hoặc cũng không thể ra được, trừ khi chúng ta phá bỏ trận pháp, ta có thể phá trận pháp này, nhưng cần rất nhiều thời gian, chỉ e chúng ta không có đủ.”

Đáy mắt Noãn Ngữ hiện lên một tia sáng, “Nếu chúng ta không có thời gian, vậy mong lệnh sư hy sinh một chút!”

Âu Dương Minh nhìn Noãn Ngữ, mà Noãn Ngữ lấy một bao thuốc bột trong hành lý, sau đó vẩy trên một thân cây, sau đó Duyên nhi lấy trong hành lý một vật gì đó, thổi hai hơi, tạo nên ngọn lửa, Noãn Ngữ đưa ngọn lửa tới nơi có thuốc bột, cây kia dần dần bốc cháy, lửa càng ngày càng lớn, rất nhanh nương theo thuốc bột, khiến cây cối đều bốc cháy, cây liền với cây, một gốc cây, hai gốc, ba gốc đều dần dần bốc cháy, càng lúc càng lớn....

Ánh mắt Âu Dương Minh biến hóa rất nhanh, biểu tình trên mặt trở nên khiếp sợ, đây là Đào lâm trận sư phụ đã nghiên cứu nhiều năm, vậy mà lại bị đốt cháy, hẳn có thể tưởng tượng sau khi sư phụ biết sẽ tức giận như thế nào, nhưng sau đó hẳn cũng khâm phục nữ tử này, đủ quyết đoán, đủ nhanh nhẹn, e rằng bây giờ chỉ có biện pháp này là nhanh nhất....

Đột nhiên rừng hoa đào đang bốc cháy biến thành rừng cây, lửa đang cháy to, còn có cảm giác nóng bức, Noãn Ngữ vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ, hướng gió bây giờ cũng giúp mình, lửa đang cháy lên đỉnh núi, Hàn Nhân, ta rất muốn thấy ngươi không thoát được.

Duyên nhi ngạc nhiên nhìn lửa càng lúc càng lớn, cảm giác nóng bức khiến người nàng đều hồng lên, mồ hôi tuôn nhanh, nhưng lửa đang lan tới đỉnh núi, khẳng định là Noãn nhi đã tính tới điểm này mới yên tâm phóng hỏa... (Mun: @@ các chị đốt rừng. E gọi kiểm lâm nhaaaa... >w<)

Âu Dương Minh đã khôi phục bình tĩnh, nhưng nhìn thấy lửa đang lan tới đỉnh núi vẫn có chút lo lắng, nhưng hẳn đoán là sư phụ đã biết, vừa rồi đã dỡ bỏ Đào lâm trận, lúc này hẳn đã đi dập hỏa, nếu không thì Trích tiên cốc sẽ bị đốt cháy. Chiều này của Tiêu cô nương cũng thật lợi hại, không những phá Đào lâm trận, còn bức sư phụ phải đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hàn Nhân

♥Edit: Mun –

Quả nhiên như Noãn Ngữ đoán, phía trên rừng cây xuất hiện một bóng người, trên tay ôm một thùng nước lớn, thùng nước gần như che khuất cả người hắn. Hắn đánh một chuông vào thùng nước, hướng về phía đám cháy, ngay lập tức thùng nước nứt toác, bọt nước văng khắp nơi, lúc này hắn lại vung tay, nội lực thâm hậu khiến toàn bộ bọt nước hướng về phía ngọn lửa, trong nháy mắt, ngọn lửa đang cháy to liền bị dập tắt.

Nam tử trên rừng cây đứng trước mặt Noãn Ngữ, mái tóc bạc dài, dáng người thon dài, ngũ quan khôi ngô, trên người hắn tỏa ra một cỗ uy thế, khiến Duyên nhi thở gấp, Duyên nhi vô thức cúi đầu, Âu Dương Minh cười nhẹ nhìn hắn, trong mắt tràn đầy tôn kính.

Noãn Ngữ quan sát hắn cẩn thận, trong lòng đã đoán ra, nam tử đó là Hàn Nhân, xem ra thần y này không phải là nhân vật đơn giản, khí thế trên người cũng có thể khiến người khác ngừng thở.

Thật lâu sau, uy thế trên người Hàn Nhân đột nhiên biến mất, hắn tràn đầy tức giận hô to: “Được lắm Âu Dương Minh, tên tiểu tử này, thế nào, dẫn người tới phá hủy Trích tiên cốc của sư phụ?”

Âu Dương Minh đã chuẩn bị tâm lý đối phó với sự tức giận của Hàn Nhân, hắn bình tĩnh giải thích: “Sư phụ, người nghe con giải thích.”

“Không cần giải thích, ngươi khiến sư phụ đau lòng, ngươi ngoan ngoãn phá trận không được sao? Làm sao phải đốt rừng cây của ta, ta nghiên cứu đảo lâm trận đã nhiều năm.” Về mặt Hàn Nhân buồn rười rượi, quát: “Ngươi nói làm sao ta không thất vọng chứ. Ta nuôi dạy ngươi hai mươi năm, không ngờ tới kết quả này, oa. Ta không muốn sống.” (Mun: Hức.. Bạn đánh hơi thấy mùi đam mê thầy trò =)))) ôi chết mất . Bạn không muốn sống nữa =)))) Bạn đọc ngôn tình mà bạn cứ liên tưởng tới đam mê thôi :>. Yur: zời ơi, gái nhà tôi, sao lại chẳng khác zi tôi thế này =(()

Hàn Nhân che mặt trông giống một tiểu hài tử, còn luôn đầm ngực dậm chân, khiến Duyên nhi đầy một đầu hắc tuyến, làm sao? thần y này cùng người vừa rồi lại khác nhau nhiều thế, khác như thế này cũng già đời quá đi nha. ...

“Sư phụ, người nghe con giải thích đã.” Âu Dương Minh cũng biết Hàn Nhân không khác thật, hơn nữa vừa rồi bọn họ cũng quá đáng, sư phụ tức giận nháo loạn lên cũng là bình thường, tính sư phụ là thế, lúc tức giận giống hệt tiểu hài tử, căn bản nói không để ý, chẳng qua hết giận cũng nhanh, lúc này xem ra thật sự tức giận.

“Ta không nghe, không nghe, không nghe, ta nuôi không thành nhãi nhóc nhà ngươi, ngươi lại phá hủy đi tâm huyết nhiều năm của vi sư, ô ô ô.” Hàn Nhân ôm mặt khóc, dáng vẻ như đau lòng muốn chết, khiến ba người bên cạnh đều cảm thông.

Noãn Ngữ cắt ngang tiếng kể lể của Hàn Nhân, thờ ơ nói: “Thần y, rừng là ta đốt, ngươi không cần trách hắn.” Nàng không ngờ được là tính tình thần y này giống lão ngoan đồng (a.k.a ông già mang tính nét ranh con =))), Âu Dương Minh kia không có biện pháp đối phó.

Hàn Nhân ngừng khóc, ngẩng đầu lên, trong mắt không có tới một giọt nước mắt, giống như hắn biết mệnh số của mình đã bị lộ, chỉ kín đáo nhìn thẳng Noãn Ngữ, đi quanh nàng một vòng, vừa đi vừa hỏi: “Nha đầu, ngươi có biết ta tồn không ít tâm tư vào Đảo lâm trận, thế mà ngươi lại đốt hết của ta, ngươi nói ta phải trả hận như thế nào?” Đột nhiên trên người bật lên một cỗ uy thế, hướng tới Noãn Ngữ, so với nam tử vừa khóc hu hu đáng thương vừa nay quả là hai người.

“Sư phụ.” Âu Dương Minh vừa mở miệng đã bị Hàn Nhân ngăn lại, hắn lớn tiếng quát: “Xú tiểu tử (a.k.a tiểu tử thôi. Mun: OMG Minh ca thôi :-), ngươi câm miệng, chờ ta giải quyết xong nha đầu này sẽ tìm ngươi tính sổ.”

Âu Dương Minh lo lắng nói: “Sư phụ, người không nên trách nàng, nàng làm thế cũng là bất đắc dĩ, nếu ngươi muốn trách thì cứ trách con là được rồi, đồ nhi nguyện gánh hết.”

Hàn Nhân giống như phát hiện ra điều gì, ánh mắt hắn không ngừng xoay quanh Âu Dương Minh lẫn Noãn Ngữ, đột nhiên, hắn phì cười, vỗ vai Âu Dương Minh, cười nói: “Ai nha, sư phụ cũng không phải người không biết điều, ngươi cứ yên tâm đi, ta sẽ không làm hại nha đầu kia, vừa rồi chỉ dọa các ngươi thôi, coi các ngươi căng thẳng.” (Yur: mí lão sư phụ nhà mình đầu có tính cách kỳ quái, rứa là sao?!)

Âu Dương Minh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng không rõ ánh mắt Hàn Nhân vừa nãy có ý tứ gì, thật ra lúc này, trong lòng Hàn Nhân đang tính toán lại, xem bộ dáng lo lắng của đồ đệ quý báu, e rằng đã động tình (a.k.a sinh lòng yêu thương), nhưng dường như quan hệ giữa bọn họ vẫn đơn giản, xem ra sư phụ này cần phải nghĩ biện pháp thôi.

Đối với uy thế của Hàn Nhân, Noãn Ngữ không có chút sợ hãi, nàng lạnh nhạt nói: “Thần y, ta hỏi ngươi, thân là thần y được mọi người được mọi người kính trọng ca ngợi, mạng người đối với ngươi có quan trọng hay không.”

Hàn Nhân kiêu hãnh nâng cằm, tự hào nói: “Lẽ tất nhiên, lương y như từ mẫu, ta là thần y vì ta tế thế cứu nhân, người nào cũng cứu, cho dù là kẻ ác, cứu rồi giết là được.”

Noãn Ngữ khẽ cười: “Nếu chúng ta hao tâm tổn trí giải trận này, đã có mấy chục mạng người chết đi vì khoảng thời gian đã mất kia, thân là thần y ngươi cũng không mong như thế chứ!”

Hàn Nhân vừa nghe thấy liên quan tới mấy chục mạng người liền lập tức nghiêm túc, dựa vào tính tình đồ đệ hắn, tuyệt đối không lấy mạng người ra nói đùa, càng không thể phá hủy tâm huyết của mình, nếu không phải là chuyện quan trọng liên quan tới mạng người, hắn cũng sẽ không để nha đầu kia đốt

Đào lâm trận.

Hàn Nhân nghiêm túc nhìn Noãn Ngừ, chăm chú hỏi: “Nghiêm trọng thế nào, các người mau nói cho ta biết!”

Noãn Ngừ và Âu Dương Minh liếc nhìn nhau, Âu Dương Minh nói trước: “Con đến Dự Châu giúp đỡ dân chúng bị bệnh dịch, vốn là không có ai biết hành tung của con, nhưng lại có rất nhiều người tới Dự Châu nhờ con xem bệnh, người trong giang hồ, nhân tài kiệt xuất trong thương giới, còn có tham quan triều đình, hơn nữa bọn họ đều trúng một loại kịch độc rất xảo quyệt, mà bệnh dịch cũng là một loại phần độc, không phải bệnh dịch thật. Đúng lúc Tiêu cô nương tìm được con, hỏi tung tích của sư phụ, nàng nói nàng cũng phát hiện điểm đáng ngờ.....”

“Đề ta nói tiếp.....” Noãn Ngừ cắt ngang lời Âu Dương Minh, từ từ nói tiếp, “Chúng ta cảm thấy đây là một âm mưu, mục đích là dẫn dụ những người này tới Dự Châu một mẻ hốt gọn, nhưng người trong võ lâm đều trúng kịch độc, căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể nhờ triều đình xuất binh, thân y cũng hiểu được là không có chuyện triều đình xuất binh vì người trong giang hồ lần tham quan.”

“Ta hiểu, hoàng đế vẫn muốn loại bỏ giang hồ cùng tham quan.” Nhắc tới hoàng đế, sắc mặt Hàn Nhân đột nhiên trầm xuống, trong giọng nói mang theo tức giận cùng bức mình, “Các người tìm ta thì làm được gì, tuy năm đó ta cứu hấn, nhưng cũng không thể khiến hấn xuất binh, huống chi chúng ta cũng là..... Ta cũng không muốn gặp lại hấn.”

Trong đầu Noãn Ngừ oanh một tiếng, chỉ nghe thấy câu nói kia của Hàn Nhân, “Năm đó ta cứu hấn”, nàng cố kiềm nén chấn động trong lòng, run rẩy hỏi: “Người vừa nói năm đó người cứu hấn, là chuyện của mười năm trước sao? Nói vậy mười năm trước hấn thật sự học máu vì chuyện Kiên Trữ cung bị cháy?”

Tay Hàn Nhân nắm chặt, cả người giống như bạo phát, hai mắt trở nên đỏ đậm, một quyền hướng tới đại thụ bên cạnh, một quyền kia khiến thân cây kiên cường bị gãy, thậm chí mấy cây sau đó đều bị đánh nghiêng vẹo, đánh xong một quyền. hấn chán chường ngồi xồm trên đất, ôm đầu, thoát nhìn vô cùng đau khổ....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chuyện Xưa

♥Edit: Mun

—

Âu Dương Minh lo lắng gọi: “Sư phụ, người làm sao vậy, người có khỏe không?” Hấn chưa bao giờ trông thấy sư phụ đau khổ như vậy, ngoài cái ngày vào mười năm trước ra, người vừa khóc lóc vừa không ngừng đánh lên thân cây, không biết gãy bao nhiêu cây, đến khi hai nắm tay đều chảy máu, nội lực kiệt quệ, người mới ngất đi, cũng vào ngày đó, mái tóc đen của sư phụ đã trở thành trắng như tuyết, từ đó về sau không hề bước ra khỏi Trích Tiên cốc.

Đột nhiên Hàn Nhân đứng dậy, xem ra đã bình tĩnh hơn, màu đỏ trong mắt cũng bớt đi, nhưng hai tay vẫn nắm chặt, hấn bước tới trước mặt Noãn Ngừ, nghiêm túc nhìn nàng, giọng nói vẫn khàn khàn, hỏi: “Người tên gì? Làm sao biết được chuyện năm đó, vì sao muốn hỏi ta về vấn đề này?” Giọng nói hấn có chút run run, khỏe mắt cũng có nước mắt, giống như đã đoán ra được điều gì.

Noãn Ngừ hơi sững sốt, nàng không ngờ Hàn Nhân sẽ có phản ứng như thế, chẳng lẽ sự tình năm đó còn có bí mật, Noãn Ngừ cố khiến bản thân tỉnh táo, nàng hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Ta là Tiêu Noãn Ngừ, sự việc mười năm trước ta tận mắt chứng kiến, ta muốn biết có phải hoàng đế thật sự muốn giết Hiên Viên Noãn Ngừ và Tiêu hoàng hậu không.”

Cơ thể Hàn Nhân run mạnh, bước chân hư ảo, thiếu chút nữa là ngã xuống, may được Âu Dương Minh bên cạnh đỡ kịp thời.

“Người là Tiêu Noãn Ngừ, nữ nhi của Nghi Thủy, thảo nào..... Chẳng trách.....” Ánh mắt Hàn Nhân nhìn Noãn Ngừ thay đổi, bên trong mang theo yêu thương sâu lắng cùng nhớ nhung đậm sâu, ánh mắt như đang nhìn một người khác.

Noãn Ngừ kích động hỏi: “Người và mẫu hậu có quan hệ gì? Vì sao người lại biết tên mẫu hậu?” Nàng thấy nhưng nhớ và yêu thương trong mắt Hàn Nhân, nàng biết tình cảm này là vì Nghi Thủy, vì mẫu hậu của nàng.

Hàn Nhân lấy lại tinh thần, hấn lau lệ nơi khóe mắt, cố gắng mỉm cười, dùng ánh mắt yêu thương nhìn Noãn Ngừ, dịu dàng nói: “Con rất giống mẫu hậu con, cũng kiên cường như khi nàng còn trẻ, thông minh như nhau, ta và mẫu hậu con là huynh muội kết nghĩa, nhưng ta yêu nàng, mà nàng lại yêu phụ hoàng của con, rất yêu, rất yêu.....” (Mun: Chỗ này bạn thay đổi cách xưng hô :> Tự xưng thấy tội Hàn Nhân :s Bạn là bạn muốn Nhân ca với Minh ca một đôi :)) hô hô :-“, Yu: nàng ghen, càng lúc càng...đc ghen=]])

Noãn Ngừ cúi đầu trầm lặng, một lúc sau, đột nhiên nàng ngẩng đầu, trong mắt ánh lên ánh sáng long lanh, nàng nói dứt khoát: “Hàn thần y, xin người

cho ta biết chuyện năm đó, ta cần phải biết tất cả.”

Hàn Nhân gật đầu, nhìn nơi xa, từ từ rơi vào hồi tưởng, “Năm đó Nghi Thủy là mỹ nhân đứng đầu Thương Long quốc, võ công, tài năng và học vấn đều nhất, là một nữ tử đặc biệt. Ta và phụ hoàng con năm đó cũng là huynh đệ tốt, thường xuyên kết giao ra ngoài dạo chơi, một lần kia, chúng ta gặp mẫu hậu con rồi đồng thời cùng yêu thương nàng, nhưng ta lại nhất gan không dám thổ lộ, chỉ có thể nhìn bọn họ ngày càng hòa hợp, tuy khổ trong lòng, nhưng cũng chỉ có thể chúc nàng hạnh phúc.....”

“Từ đó, cách một thời gian ta mới đi thăm nàng, nhìn thấy nàng hạnh phúc ta cũng rất vui, nhưng ta phát hiện ánh mắt phụ hoàng ngời nhìn chúng ta dần thay đổi, trở nên ghen ghét, nghi ngờ, ta không muốn hủy hoại hạnh phúc của bọn họ, thế nên ta rời đi, vân du khắp nơi, để quên nàng, đồng thời ra sức nghiên cứu y thuật.” Ánh mắt Hàn Nhân tưởng niệm nhìn xa xăm, khiến khung cảnh trở nên thật xót xa.

Hàn Nhân nắm chặt tay, cảm hận nói: “Mười năm trước, ta nghe nói Kiền Trữ cung cháy, vì thế liều mạng chạy về Minh thành, đúng lúc đó tính mạng phụ hoàng con nguy cấp, ta hận chính bản thân mình, năm đó ta nên mang mẫu hậu con cao chạy xa bay, ta càng hận mình mười năm trước vì sao lại cứu hắn.”

Noãn Ngữ bình tĩnh nghe hắn kể lại chuyện xưa, nhìn biểu tình tuyệt vọng cùng căm thù của Hàn Nhân, nàng hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Đúng, người nên hận chính mình, hận sự yếu đuối của người, vì sao người không thử khiến mẫu hậu ta yêu thương người? Vì sao người không dám đấu tranh? Vì sợ sệt khiến bản thân người mất đi cơ hội, nhưng giờ mọi việc đều không còn nghĩa gì nữa, mẫu hậu ta cũng đã mất.”

Hàn Nhân ngây ngốc nhìn Noãn Ngữ, hắn cười cay đắng: “Con nói đúng, ta thật yếu đuối, mãi cho tới khi nàng đi rồi ta mới có dũng khí thừa nhận ta yêu nàng, nhưng không còn ý nghĩa gì, yêu hay hận đều không có nghĩa gì nữa, con rất giống nàng, nhưng càng kiên cường hơn nàng, ta tin mẫu hậu con trên trời nếu có linh thiêng sẽ rất vui mừng.”

Noãn Ngữ yên lặng nhìn Hàn Nhân, nghiêm túc nói: “Ta nghĩ mẫu hậu không phải không hiểu tình yêu của người, chỉ là không muốn phá hủy tình cảm của các người lúc đó, nên tất cả đều là lựa chọn của nàng, nàng không hy vọng thấy người sống trong đau khổ. Về việc người cứu Hiên Viên Tuyên, ta rất bội phục, bởi tình yêu của người rất sâu đậm, ta nghĩ mẫu hậu trên trời cũng cảm động! Nàng lương thiện nên bất cứ ai trong hai người bị thương đều là chuyện nàng không muốn, không phải sao?”

Hàn Nhân gật đầu, lộ ra nụ cười cười mở, lúc này hắn đã bình tĩnh lại, oán hận nhiều năm cũng có thể bỏ qua, Nghi Thủy, nàng nhận ra nỗi đau của ta sao? Nên để Noãn Ngữ đến để cởi bỏ những đau khổ của ta sao, nàng đã sinh ra một nữ nhi rất tốt, đứa nhỏ và nàng đều lương thiện, lại càng kiên cường hơn nàng....

Hàn Nhân yêu thương nói với Noãn Ngữ: “Noãn nhi, ta có thể gọi con là Noãn nhi không? Con cứ kêu ta là Nhân bá đi, cảm ơn con, nếu không có con e rằng ta sẽ vẫn đau khổ tự trách, về sau nếu có chuyện gì cứ tới tìm Nhân bá, nhưng không cần đốt trận pháp của ta.”

“Được, Nhân bá.” Noãn Ngữ vui vẻ cười, tiếc rằng nụ cười tuyệt mỹ lại bị mạng che mặt, nàng ngẩng đầu nhìn trời, thầm nói: “Mẫu hậu, người có thấy không? Là người đã dẫn con đến nơi này.....”

Hàn Nhân lấy một bình sứ từ trong tay áo đưa cho Noãn Ngữ, dịu dàng nói: “Mười năm trước ta đi khắp thiên hạ tìm các loại bách thảo làm ra ba viên hoàn hồn đan (a.k.a thuốc tái sinh), một viên đã dùng để cứu Hiên Viên Tuyên, nơi đây chỉ còn hai viên, chỉ cần còn một hơi thở thì đều có thể cải tử hoàn sinh. Con cầm đi, coi như là quà gặp mặt ta đưa cho con, con yên tâm, thuốc này sẽ không hỏng.”

Noãn Ngữ mỉm cười nhìn Hàn Nhân, đưa tay nhận bình dược, nhẹ nhàng nói: “Nhân bá, cảm ơn người!”

Hàn Nhân khoát tay, cười nói: “Ha ha..... Hàn Nhân ta có thể sống tiếp cần phải cảm ơn con mới đúng, đúng rồi, chắc các con đói bụng lắm, theo ta lên núi đi, ăn chút gì rồi hãy xuống núi.”

Noãn Ngữ nhìn trời, bây giờ chắc đã qua trưa, nàng nhìn sắc mặt tái nhợt của hai người, gật đầu, bọn họ cần ăn cơm, nếu không e rằng lát nữa tất cả sẽ ngất mất....

“Các con theo ta là được rồi, thật ra đường lên núi tốt lắm, miễn là không có cơ quan thì sẽ đến nơi rất nhanh.” Nói xong đã đi dẫn đường, mỗi đoạn đường đều có một cơ quan ẩn giấu, khiến Noãn Ngữ và Duyên nhi cảm thấy lạnh run, hóa ra nơi này không chỉ có ba cửa thôi.

Ba người nhanh chóng đi, lát sau đã tới đỉnh núi, bọn họ theo Hàn Nhân vào một sơn động, trong sơn động nơi nào cũng tối đen, không biết Hàn Nhân chạm vào cơ quan nào, sơn động bỗng sáng lên, trên vách đá có ngọn đèn, vừa đủ để họ có thể thấy rõ đường.

Mấy người đi theo Hàn Nhân lên trước, đi trong chốc lát, đèn đột nhiên tắt, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến người ta được mở rộng tầm mắt, hóa ra trong sơn động có một động tiên khác, bên trong rộng lạ thường, là một hang động tự nhiên, hơn nữa vô cùng sáng, có vô số ngọn đèn trong hang, giống như ban ngày, hơn nữa bên trong cái gì cũng có, giống như nhà, còn có vườn hoa, các loại hoa nở rộ, cảnh tượng thật đẹp.....

Noãn Ngữ cẩn thận quan sát hang động, cảm giác nơi đây khiến nàng rất thoải mái, tuy phong thái không bằng với nhà đại gia, nhưng lại rất hiền hòa thân mật, nếu để nàng ở nơi này, nàng cũng bằng lòng.

Duyên nhi vừa bước lên ánh mắt đã dừng lại trên bàn cơm, căn bản không rảnh quan tâm tới cảnh đẹp khác, trong mắt đều là hình đồ ăn, nếu đây không phải nhà người khác, e rằng đã sớm xông lên ăn ngấu ăn nghiến, nhưng giờ cũng chỉ có thể nuốt nước miếng chịu đựng.

“Thế nào? Nhà ta trang trí không tệ chứ, nơi này là phòng khách, động trong núi này có rất nhiều hang, ta đều bày biện thành phòng ở, nếu muốn có thể tới đây ở.” Hàn Nhân cười nói: “Mấy thứ kia đều chuẩn bị để chiêu đãi các con, được rồi, các con mau ăn đi, cứ tha hồ ăn..... Ăn nhiều hay ít cũng

được.”

Vốn ba người đều đói không chịu được, nghe thấy lời Hàn Nhân đều bắt đầu động đũa, Duyên nhi ăn như hổ đói, cứ như người chết đói, nhưng Noãn Ngừ vẫn ăn từ tốn, mỗi động tác đều duyên rữ, dịu dàng.

Ấu Dương Minh ăn cũng không nhanh không chậm, còn thường liếc nhìn Noãn Ngừ, có điều những hành động mờ ám này của hắn đều rơi vào trong mắt Hàn Nhân. Hàn Nhân mỉm cười nhìn, bản thân mình cũng Nghi Thủy vô duyên, mong rằng Minh nhi và Noãn Ngừ có thể hữu duyên. Minh nhi, mọi việc đều do bản thân con, dù sao cũng không được yếu đuối giống sư phụ.

Ba người ăn xong liền nhanh chóng xuống núi, Hàn Nhân có nhiều điều muốn nói nhưng cũng chỉ có thể để mọi người rời đi, hắn tiễn mọi người xuống núi, sợ bọn họ không cẩn thận đụng vào cơ quan, đã ăn no, hơn nữa xuống núi không hề gặp trở ngại, qua một khắc mọi người đều xuống tới chân núi. Ba con ngựa trắng vẫn ăn cỏ xanh dưới chân núi như trước, xung quanh Trích Tiên cốc này không có người, ngựa cũng vì thế mà không mất được.

Ba người từ biệt Hàn Nhân, dưới ánh mắt yêu thương của Hàn Nhân leo lên ngựa, sau đó nhanh chóng rời đi, theo như dự định, đến tối là có thể về tới Dự Châu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thăm Dò

♥Edit: Mun –

Sau ba canh giờ, khi ba người cưỡi ngựa tới bên ngoài Bách Hoa lâu trong thành Dự Châu thì đã là rạng sáng ngày hôm sau. Lúc này, tất cả mọi người đều còn đang ngủ say, Bách Hoa vẫn còn đóng cửa. Duyên nhi Noãn Ngừ xuống ngựa, chấp tay hướng Ấu Dương Minh nói: “Ấu Dương công tử, người về nghỉ ngơi sớm đi.”

Ấu Dương Minh mỉm cười, “Hai vị cô nương nghỉ ngơi đi, hai ngày nay hai vị cũng vất vả rồi, tại hạ cáo từ trước.” Nói xong liền lên ngựa rời đi, bóng tuyết trắng trong đêm càng ngày càng xa.

Noãn Ngừ cùng Duyên nhi nhìn nhau, rồi vượt tường quay về Nguyệt các. Vừa đến nơi liền có một cảm giác rất quen thuộc, tuy chỉ ở lại vài ngày, nhưng lại khiến các nàng có cảm giác như đang nhà, dù sao có một nơi dừng chân vẫn tốt hơn so với ngày ngày bốn ba khắp nơi. Cả hai trở về phòng nghỉ ngơi, đêm nay cần phải ngủ thật ngon.

Sáng hôm sau, lúc Noãn Ngừ và Duyên nhi vừa đi ra khỏi cửa phòng liền thấy Mặt Sẹo đang luyện võ, nghe thấy tiếng động, trông hai nàng, thì phần khởi chạy lại. Hắn xúc động kêu lên: “Chủ tử, Duyên nhi tiểu thư, mọi người trở lại nhanh thế! Trong thư không phải nói ít nhất là hai ngày sao? Trên đường có gặp chuyện gì không.”

“Rạng sáng hôm qua chúng ta đã trở về, trên đường cũng không gặp chuyện gì, cả đường đều an bình.” Duyên nhi day dứt nhìn mặt sẹo, xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, chúng ta chỉ sợ trên đường có nguy hiểm gì đó, nên mới không đưa người theo.”

Mặt Sẹo gãi đầu, cười nói: “Duyên nhi tiểu thư không cần nói xin lỗi, võ công của ta quả thật không tốt, nếu như có chuyện gì, e rằng chỉ gây thêm phiền toái cho chủ tử, nhưng bây giờ ta siêng năng tập võ, chủ tử, Duyên nhi tiểu thư, ta sẽ không tạo thêm phiền toái cho các người.” Hắn không trách hai nàng, chỉ tại võ công của mình quá kém, không thể giúp được các nàng, hắn cần luyện võ công, tương lai phải bảo vệ chủ tử và Duyên nhi tiểu thư.

Thành ý trong lời nói của hắn vô cùng chân thành, khiến Noãn Ngừ và Duyên nhi vô cùng cảm động, Noãn Ngừ mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một quyển bí tịch đưa cho Mặt Sẹo (a.k.a sách quý =p~), dịu dàng nói: “Mặt Sẹo, luyện võ không phải dựa vào sức mạnh. Người chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân, chiêu thức lung tung, không áp dụng đúng lúc. Đây là bí tịch ta lấy từ Nhân bá, rất thích hợp cho người luyện.”

Mặt Sẹo cầm bí tịch, ánh mắt đầy vẻ xúc động, đột nhiên hắn quỳ xuống mặt đất, kích động nói: “Chủ tử, đa tạ người vẫn nhớ tới ta, đại ân đại đức của chủ tử, cả đời này Mặt Sẹo sẽ nhớ mãi.” Hắn không ngờ chủ tử không chỉ nhớ đến hắn, mà còn nhớ đến võ công của hắn, có thể đi theo chủ tử thật sự là may mắn của hắn.

“Mặt Sẹo, người đứng lên đi, nam tử hán đại trượng phu, đội trời đạp đất, làm sao có thể tùy tiện quỳ chứ. Lòng trung thành của người ta thấy rõ, trong mắt ta người không phải đầy tớ, chúng ta đều là người một nhà, quý tới quý lui còn ra thể thống gì nữa, người phải nhớ, nam nhân chỉ lạy cha mẹ và trời đất, không thể vứt bỏ danh dự.” Lời nói Noãn Ngừ mạnh mẽ, sự uy phong trong giọng nói khiến Mặt Sẹo thảm kinh hãi trong lòng, nhưng hắn lại càng thêm cảm kích, hắn ghi tạc lời nói này vào lòng.

Mặt Sẹo đứng dậy, nhìn Noãn Ngừ nói: “Chủ tử, Mặt Sẹo sẽ nhớ kỹ lời của người.” Bọn họ không hề biết, lời nói của Noãn Ngừ hôm nay đã thay đổi cuộc đời Mặt Sẹo, khiến hắn trở thành một anh hùng được người người ngưỡng mộ, nhưng đây là chuyện của sau này.

Noãn Ngữ gạt đầu, đưa cho Duyên nhi một phong thư, dặn dò: “Duyên nhi, tỷ đến Minh thành ngay lập tức, giao cho Hoàng Thượng phong thư này. Trên đường phải cẩn thận, nếu gặp nguy hiểm phải phóng pháo báo hiệu ngay.”

Duyên nhi cất thư đi, kiên định gạt đầu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Mặt Sẹo nhìn Noãn Ngữ nghi hoặc, lo lắng nói: “Chủ tử, Duyên nhi tiểu thư có gặp nguy hiểm không?” Đều tại võ công của mình không tốt, nếu không Duyên nhi tiểu thư sẽ không cần bận ba.

Noãn Ngữ vỗ vai hắn, an ủi: “Yên tâm, võ công Duyên nhi không thấp, hiện giờ người có thể làm hại tới nàng rất ít, có điều hiện tại chúng ta có việc quan trọng hơn cần hoàn thành, Mặt Sẹo, ngươi theo ta đến đây!”

Hai người đi đến giữa Bách Hoa lâu, các cô nương thấy Noãn Ngữ đều rất phấn chấn, nhưng ngại Mặt Sẹo phía sau Noãn Ngữ, nên các nàng cũng không dám tới gần, nếu không đã sớm lên xin Noãn Ngữ kiểm tra cho các nàng rồi.

Noãn Ngữ cùng Mặt Sẹo đến ngoài phòng Thu Lăng, Noãn Ngữ thân nhiên nói: “Mặt Sẹo, ngươi canh giữ bên ngoài, đừng cho ai đi vào!” Dứt lời người liền đi vào.

Mặt Sẹo đứng ngoài cửa, nhìn như một pho tượng đáng sợ, khiến các cô nương chùn bước, chỉ có thể thất vọng trở lại phòng mình.

Trong phòng, Thu Lăng đang ngồi trên nhuyễn tháp chăm chú nhìn vật gì đó, cảm giác có người đi vào, nàng quay đầu, thấy người tới là Noãn Ngữ liền lộ ra nụ cười vui mừng, nàng nhả nhận nhìn Noãn Ngữ nói: “Tiêu đại phu, nàng đã đến rồi, hai ngày nay không thấy nàng đến, ta còn tưởng làm sao! Mời nàng ngồi, ta vừa pha trà ngon, nàng nếm thử chút đi!” Nói xong đem tách trà đặt trước mặt Noãn Ngữ.

Noãn Ngữ yên lặng ngồi xuống, nâng chung trà lên ngửi, rồi đặt xuống, nàng lạnh nhạt nói: “Thu Lăng cô nương, thân thể ngươi chưa hoàn toàn hồi phục, không nên mệt nhọc.”

Thu Lăng điềm đạm cười nói: “Tiêu đại phu, thân thể ta đã tốt hơn rất nhiều, may mà có Tiêu đại phu, nếu không Thu Lăng đã trở thành cô hồn từ lâu rồi. Hơn nữa những ngày ta vương phải bệnh thật là đáng sợ, thế nên ta mới xem sách cho hết thời gian.”

Noãn Ngữ gạt đầu, bình tĩnh nói: “Nhưng vẫn nên chú ý thân thể một chút, lát nữa ta phải đi, cho nên kiểm tra cho các cô nương một lần nữa, Thu Lăng cô nương, phiền ngươi đưa tay ra.”

Thu Lăng đưa tay, lo âu nói: “Tiêu đại phu phải đi sao? Bệnh dịch đã kết thúc chưa? Tại sao ta nghe nói bệnh dịch vẫn nghiêm trọng, nếu Tiêu thầy thuốc đi rồi, không phải Bách Hoa lâu sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Noãn Ngữ vừa bắt mạch cho Thu Lăng vừa nói: “Thu Lăng cô nương yên tâm, qua mấy ngày ta sẽ trở về, chỉ muốn mời sư phụ tới đây giúp đỡ. sư phụ ta y thuật cao minh, nhất định có thể xua tan bệnh dịch.”

Noãn Ngữ rút tay về, bình tĩnh đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Ta đi kiểm tra cho các cô nương khác, cáo từ.”

Thu Lăng mỉm cười gạt đầu, Noãn Ngữ vừa rời đi thì trong nháy mắt, gương mặt nàng cũng trở nên lạnh băng. Nàng còn chăm chú nghe tiếng động ngoài cửa, đợi nghe được tiếng bước chân Noãn Ngữ đi xa, bỗng đứng vỗ bàn “Bang!”, trong mắt đầy sát khí.

Noãn Ngữ vẫn kiểm tra các cô nương bị bệnh, kiểm tra xong liền đi vào trong phòng Nguyệt di, Nguyệt di thấy Noãn Ngữ phải đi, khuôn mặt niềm nở lập tức xụ xuống. Nàng lo lắng nhìn Noãn Ngữ, thờ dãi nói: “Tiêu đại phu phải đi ta cũng không ngăn được, nhưng bây giờ bệnh dịch vẫn chưa hết, ta lo cho các cô nương ở Bách Hoa lâu lỡ như. Tiêu đại phu không thể ở thêm vài ngày sao?”

Noãn Ngữ bình tĩnh nói: “Nguyệt di yên tâm, qua mấy ngày ta sẽ trở về, hơn nữa ta có thể cam đoan, các cô nương trong Bách Hoa lâu sẽ không bị tái mắc bệnh.” Nàng càng tiếp xúc với Nguyệt di lại càng bị nữ tử này thu hút, không còn cảm giác xa lạ, trong lòng nàng luôn có cảm giác, cảm thấy nàng sẽ không làm hại mình.

Khuôn mặt Nguyệt di lập tức tràn đầy vui mừng, nàng phấn khởi nói: “Tiêu đại phu nói thật không? Vậy là tốt rồi, ta đương nhiên là tin Tiêu đại phu, Tiêu đại phu đã cứu Bách Hoa lâu của ta, Nguyệt di ta cũng không phải loại người vong ơn phụ nghĩa. Tiêu đại phu có thể ở lại Bách Hoa lâu bất kỳ lúc nào cũng được, ba gian phòng kia ta sẽ giữ lại cho các nàng.”

Một cảm giác ấm áp chảy vào trong tim Noãn Ngữ, khuôn mặt dưới mạng che mặt của Noãn Ngữ hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt cũng không thờ ơ như trước mà có thêm một tia ấm áp, khiến Nguyệt di cũng không do dự mà khen ngợi ánh mắt xinh đẹp này, “Cảm ơn ngươi, Nguyệt di! Ta phải đi, cáo từ.” Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Nguyệt di hồi phục tinh thần, muốn tiễn Noãn Ngữ một đoạn, Noãn Ngữ vội ngăn lại, “Nguyệt di, chúng ta chỉ tạm thời rời đi? Vậy nên không cần phải tiễn.”

Nguyệt di gạt đầu, điềm đạm nói: “Được rồi, ta sẽ không tiễn nàng, nàng nhớ trở về Nguyệt các của ta nhé.”

Noãn Ngữ gạt đầu, tiếp đó xoay người rời đi không chút do dự, hôm đó, rất nhiều người thấy Noãn Ngữ và Mặt Sẹo ngồi trên xe ngựa, không nhanh không chậm rời khỏi thành Dự Châu.

Chương 31: Nghe Trộm

♥Edit: Mun –

Đêm xuống, trời tối đen, một thân người màu đen từ trong phòng Bách Hoa lâu vọt ra, thoạt nhìn vô cùng mảnh khảnh, hẳn là một nữ tử. Bóng đen nhanh chóng băng qua nóc nhà, sau đó nhảy xuống chỗ bức tường, bước vào trong trạch viện, rồi núp trong một căn phòng. Trong phòng đen như mực, nhưng lại có thể thấy một bóng người ngồi trên ghế, khí thế uy nghiêm hòa trong không khí, khiến cả phòng đều tràn đầy áp lực.

Thân ảnh mảnh khảnh kia quỳ trên mặt đất, cung kính nói: “Thuộc hạ thỉnh an chủ thượng, báo cáo chủ thượng, hôm nay Tiêu đại phu rời đi, nhưng qua mấy ngày nữa sẽ trở về, nàng còn nói muốn mời sư phụ của nàng đến dập tắt bệnh dịch, nàng nói sư phụ của nàng có y thuật rất cao, tuyệt đối có thể xua tan dịch bệnh.” Đúng là giọng nói nữ tử, lại vô cùng hồ hững, khiến người nghe cảm thấy rùng mình.

Một giọng nói nam nhân vang lên, điềm đạm mỉa mai hoặc lại mang theo sát ý nhẹ nhàng, khiến người ta không tự giác mà run rẩy, “Vậy à? Tiêu Noãn Ngữ, ta đã phái tất cả thám tử nhưng không tra ra được thông tin gì về nàng, có thể nói nữ tử này không biết từ đâu xuất hiện. Người có nghe ngóng được tin gì không, rốt cuộc nàng là ai? Vô công như thế nào? Hơn nữa sư phụ của nàng thật ra là ai?”

Cơ thể nữ tử khẽ run lên, nàng cố gắng khôi phục giọng nói sợ hãi, trả lời: “Thuộc hạ bất tài, Tiêu Noãn Ngữ ít xuất hiện, tính cách quái dị, thuộc hạ không dò la ra tin tức gì của nàng, cũng không cảm giác được nàng có võ công, xin chủ thượng trách phạt.”

“Ha ha.....” Lãng nhĩ, người theo ta nhiều năm như thế, làm sao ta nhẫn tâm trách phạt người? Chẳng lẽ trong mắt người ta tàn nhẫn như thế? Đứng lên đi.....” Giọng nói nam tử điềm đạm vang lên, nhưng không khiến nữ tử yên tâm, ngược lại còn run rẩy hơn.

Nữ tử đứng dậy, đè nén giọng nói run sợ, nói: “Tạ ơn chủ thượng!”

Nam tử hòa nhã nói: “Xem ra Tiêu Noãn Ngữ kia tuyệt đối không phải nữ tử bình thường. Không thể để bọn họ phá hoại kế hoạch của ta, khó khăn lắm mới nhân cơ hội này hốt gọn một mẻ, chỉ cần bọn chúng chết, sự nghiệp trong tay chúng sẽ do ta quản lý, còn thứ gọi là võ lâm chính đạo, một lòng muốn giết ta, không giết bọn chúng thì trước sau gì cũng trở thành tai họa lớn, ta sẽ không cho phép ai cản đường ta, Lãng nhĩ, người nói nên đối phó với Tiêu Noãn Ngữ này như thế nào?”

Nữ tử lạnh lùng nói: “Trí tuệ chủ thượng siêu việt, nhất định đã có kế hoạch, Lãng nhĩ sao dám can nhiễu trước mặt chủ thượng.”

Nam tử hừ lạnh một tiếng, một cổ khí thế sắc bén bắn về phía nữ tử, khiến nữ tử sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Chủ thượng bớt giận, Lãng nhĩ.....”

Nam tử khẽ cười: “Lãng nhĩ, người sợ cái gì, bản giáo chủ thương người như vậy, làm sao có thể tổn thương người? Người có ý kiến gì cứ nói ra, bằng không bản giáo chủ sẽ tức giận đó!”

Thân mình nữ tử hơi chấn động, nàng suy nghĩ, từ tốn nói: “Chủ thượng, hiện giờ Âu Dương Minh vì cứu võ lâm nhân sĩ đã tổn hao nhiều nội lực và chân khí, đã không còn đáng sợ nữa, nhưng hiện tại e rằng Tiêu Noãn Ngữ là tai họa ngầm của giáo ta, Lãng nhĩ cảm thấy, cần phải diệt trừ tai họa ngầm trước tiên.”

Nam tử cười ha hả, cười đến nỗi khiến người ta sợ hãi, rất lâu sau, ánh mắt hắn dừng trên người nữ tử, dịu dàng nói: “Lãng nhĩ, tục ngữ nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhưng chúng ta không biết gì về Tiêu Noãn Ngữ, hiện tại bản giáo đang rất cần dùng người, tuyệt đối không được làm hại tới giáo chúng bản giáo, người biết nên làm gì rồi chứ?”

“Thuộc hạ hiểu, mượn dao giết người.” Nữ tử cau mày, lo lắng nói: “Nhưng mà, chủ thượng, hiện tại võ lâm nhân sĩ đều trúng kịch độc, làm sao có thể giết Tiêu Noãn Ngữ.”

Nam tử đứng lên, tới bên người nữ tử, vươn tay nâng cằm nữ tử, đối diện với nàng, nhẹ nhàng nói: “Người giải độc cho bọn họ không phải là được rồi sao, nhưng không phải là bây giờ, chờ khi Tiêu Noãn Ngữ trở lại Dự Châu giải độc, tiếp đó phao tin, khiến võ lâm nhân sĩ đuổi giết nàng, hơn nữa người lên lút giúp là được rồi. Võ lâm đại hội vô cùng cấp bách, hơn nữa truyền thống này không thay đổi, lúc này, ta muốn bọn họ tranh đấu lưỡng bại câu thương, ta có thể làm ngư ông đắc lợi.”

Nữ tử cau mày lo lắng, “Nhưng Âu Dương Minh thì sao? Quan hệ giữa hắn và Tiêu Noãn Ngữ không tệ, trái lại như thế lại thành giúp hắn.”

Nam tử nở nụ cười trong chốc lát bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt hắn dò xét trên người nữ tử, ánh mắt suông sẽ lại gian ác, hắn tà mị cười nói: “Nếu hắn giúp Tiêu Noãn Ngữ không phải là tốt sao? Chúng ta là tà giáo, Lãng nhĩ, chẳng lẽ bản lĩnh bày mưu tính kế người cũng có sao? Những kẻ tự xưng là võ lâm chính đạo, thật ra đầu óc lại chẳng khác gì heo, người chỉ cần bày bày đơn giản, bọn họ sẽ tự động nhảy vào.....” Lãng nhĩ, chúng ta đã lâu không gặp, người biết phải làm sao chứ.”

Nữ từ hơi sùng sốt, sau đó từ từ cởi bỏ vạt áo, chậm rãi nằm trên giường, nam từ khẽ cười, ánh mắt suông sã liếc nhìn thân người nữ từ.....

Trong phòng tràn ngập tiếng rên rỉ, hai người không hề phát hiện ngoài phòng có người, chính là Âu Dương Minh cùng Noãn Ngữ, Âu Dương Minh mặc sắc trường bào (aka trường bào màu mực. Tức là a ý mặc quần áo đen sì sì na~ =)), ánh trắng chiếu rọi lên dáng người rần rỏi của hắn, \. Noãn Ngữ mặc y phục màu tím, dáng người duyên dáng cùng với vẻ ngoài hoàn mỹ không tì vết, bọn họ liếc nhìn nhau, mặt Âu Dương Minh đã hồng hồng, dễ thấy đã biết chuyện đang xảy ra trong phòng, mà ánh mắt Noãn Ngữ vẫn yên ả không một gợn sóng, nàng nghi hoặc nhìn Âu Dương Minh, dường như muốn hỏi điều gì đấy.

Âu Dương Minh dùng tay ra hiệu cho Noãn Ngữ, sau đó hai người nhanh chóng rời khỏi nơi này. Vừa về tới Ngự Mãn lâu, trong phòng Âu Dương Minh, Noãn Ngữ tò mò hỏi: “Âu Dương công tử, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Tiếng đó là tiếng gì, còn nữa người.....” (Mun: Ôi, Noãn nhi ngây thơ, Minh ca đen tối =))))) tội lỗi, tội lỗi =). Bọn ghét cái tên chủ thượng kia =3=’ cũng là nam phụ đó, nhưng dám làm thế trc mặt Noãn nhi >__< Bọn đâm bạn chém. Chém chém chém. ..., Yu: nói nào ngay em nam phụ cũng có ý muốn giúp Noãn nhi phổ cập chút kiến thức thoaj mà, đừng ghét :lol)

Bỗng chốc mặt Âu Dương Minh lại hồng lên, hắn ngăn Noãn Ngữ lại, vờ như không có chuyện gì, nói: “Không có việc gì, Tiêu cô nương, nàng về nghỉ ngơi đi, kế hoạch vừa rồi chúng ta đều nghe rõ, ngày mai còn phải tìm cách đối phó, về phần sau Tiêu cô nương không nghe thấy cũng không sao.” Tiêu cô nương là một nữ tử trong sáng như thế, vẫn không nên nói về loại chuyện dơ bẩn này cho nàng.

Noãn Ngữ gật đầu, “Được, ta về nghỉ trước, Âu Dương công tử cũng nghỉ sớm đi.” Tuy kỳ quái nhưng thấy mặt Âu Dương Minh vẫn đỏ bừng, không nên hỏi thì hơn, xem ra không phải chuyện tốt đẹp gì, nàng không nên biết.

Noãn Ngữ rời đi, Âu Dương Minh đóng cửa phòng, cả mặt vẫn đỏ bừng, hắn xoa xoa hai gò má nóng như thiêu, bắt đắ dĩ thờ dài một tiếng, sau đó ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu niệm khời tâm kinh, nhưng lúc này, cho dù hắn niệm như thế nào, trong đầu hắn vẫn xuất hiện đôi mắt yên bình không gợn sóng xinh đẹp kia, không quên được.....

Noãn Ngữ về tới phòng, trần trở nằm trên giường mà như thế nào cũng không ngủ được, trong đầu nhớ tới chuyện đêm nay, cùng với hai gò má đỏ bừng của Âu Dương Minh, vô tình chìm vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thư Tín

♥Edit: Mun –

Tối hôm đó, Noãn Ngữ ngồi trên giường luyện công, cảm giác có hơi thở chập chòn ngoài cửa, nàng lập tức mở mắt, khỏe miệng hơi nhếch, nàng đã biết là ai. Hắn là Duyên nhi đã trở lại, cũng đã qua ba ngày, nàng ấy cũng nên trở về, nếu không vỡ kịch cũng không bắt đầu được.

Quả nhiên, một nữ tử tiến phi vào từ cửa sổ, mái tóc rối loạn, đi đường mệt nhọc, không phải là Duyên nhi đây sao, vào cùng với Duyên nhi còn có sáu nam tử, mỗi người đều uy vũ rần rỏi, nét mặt khôì ngò, hơn nữa trên người đều toát ra khí thế sắc bén, vừa thấy đã biết không phải người bình thường.

Duyên nhi thấy Noãn Ngữ trên giường, xúc động đến nỗi nước mắt lưng tròng, rồi cứ thế mà tràn ra, nàng kích động kêu: “Duyên nhi, tỷ đã trở lại rồi!” Dứt lời liền mở rộng hai tay, xem chừng muốn bỏ nhào về phía trước.

Sáu nam tử phía sau nàng đột ngột quỳ xuống, kính cẩn nói với Noãn Ngữ: “Thuộc hạ ám vệ, tham kiến công chúa!”

Tiếng kêu này khiến Duyên nhi bị dọa vội rút tay về, Duyên nhi xoay người, liếc nhìn trừng mắt với sáu người đằng sau, bất mãn nói: “Các người xuất hiện không tiếng động sau lưng ta làm gì, ta cùng với Noãn nhi của ta muốn nói chuyện, các người ở trong này chúng ta nói chuyện như thế nào.” Mấy tên này, trên đường đi vẫn bày ra vẻ mặt này, ám vệ thì giỏi lắm sao, nàng vẫn là người đầu tiên bên cạnh công chúa nè.

Ai dè sáu người kia vẫn giữ nguyên tư thế quỳ dưới đất, ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn tới Duyên nhi, đối với oán trách của nàng căn bản là nhắm mắt làm ngơ. Duyên nhi thấy bọn họ từ đầu tới cuối không phản ứng với nàng, bèn dựa sát bên người Noãn Ngữ, dùng vẻ mặt uất ức nhìn Noãn Ngữ, giống như muốn Noãn Ngữ vì nàng mà lên tiếng.

Noãn Ngữ đứng dậy đi đến bên cạnh Duyên nhi, vỗ vỗ bả vai nàng, dịu dàng nói: “Duyên nhi, tỷ đã vất vả rồi, tỷ nhanh đi nghỉ ngơi đi, phòng của tỷ ngay bên phải gian kia, ngày mai chúng ta sẽ nói về việc xảy ra mấy ngày qua.”

Tất nhiên Duyên nhi cũng biết có chừng có mực, nàng nghiêm chỉnh gật đầu, “Được rồi, vậy ta về nghỉ trước!” Sau đó đứng dậy rời khỏi phòng, nhân tiện đóng cửa.

Ánh mắt Noãn Ngữ quét trên người sáu nam nhân kia, uy thế mãnh liệt khiến da đầu ám vệ quỳ trên đất tê dại, không dám động đậy. Bọn họ là ám vệ

bảo vệ của Hoàng Thượng, cho dù đứng bên người Hoàng Thượng cũng không cảm thấy khí thế mãnh liệt như thế, không ngờ được khí thế trên người công chúa lại đáng sợ như thế, bọn họ không dám coi thường công chúa này.

Một lúc sau, Noãn Ngữ chậm rãi mở miệng nói: “Các người đứng lên đi, là hoàng đế phái các người tới giúp ta.” Không tệ, dù sao cũng là ám vệ do một tay Hiên Viên Tuyên huấn luyện, nội lực thâm hậu, đủ vững vàng, có thể dùng được.

Cơ thể mấy người thị vệ đều cứng lại, chắc chắn không nghĩ đến Noãn Ngữ sẽ gọi Hoàng Thượng như thế, nếu ở Thương Long quốc là tội đại bất kính, nhưng người này vẫn là công chúa Hoàng Thượng thương yêu nhất, tuy đây là lần đầu bọn họ biết tới vị công chúa này, nhưng theo thái độ của Hoàng Thượng, vị công chúa này vô cùng đặc biệt đối với người.

Lúc này một ám vệ cấp bậc cao hơn trả lời: “Dạ, công chúa, Hoàng Thượng đã dặn dò, mọi việc đều phải nghe theo lời của công chúa.”

Noãn Ngữ yên lặng nhìn bọn họ, cười lạnh nhạt: “Vậy à? Chắc hẳn cũng đưa thư cho các người chứ!” Giọng điệu của nàng vô cùng nhạt nhẽo, hoàn toàn không hiểu có ý gì, nhưng cũng khiến sáu ám vệ không khỏi toát mồ hôi. Công chúa này sao lại thông minh như thế, còn khó đối phó hơn so với Hoàng Thượng.

Một ám vệ lấy một phong thư từ trong người giao cho Noãn Ngữ, cung kính nói: “Bẩm công chúa, đây là mật thư Hoàng Thượng giao cho công chúa.”

Ám vệ kia đưa ra một khối kim bài, kính cẩn trình lên, “Công chúa, đây là kim bài Hoàng Thượng ngự ban, có thể điều động quân đội lẫn quan phủ.”

Noãn Ngữ nhận thư cùng kim bài, thầm hít một hơi, rồi mở thư ra, Noãn Ngữ nhận ra nét chữ này đúng là chữ của Hiên Viên Tiêu: Noãn nhi, mười năm trước phụ hoàng không nên rời khỏi các người, là lỗi của phụ hoàng, khiến con phải lưu lạc nhân gian, cũng khiến mẫu hậu con mất mạng nơi biển lửa, nhưng Noãn nhi, phụ hoàng chưa bao giờ muốn làm hại con và mẫu hậu, con phải tin phụ hoàng. Sáu ám vệ này đã bảo vệ phụ hoàng nhiều năm qua, bây giờ, phụ hoàng phái họ đi giúp con, ngoài ra, phụ hoàng tặng cho con một khối ngự ban kim bài. Bằng kim bài này con có thể điều động quân đội khắp nơi, Noãn nhi biết lo nghĩ cho dân chúng quả thực là may mắn của đất nước. Noãn nhi, phụ hoàng tôn trọng lựa chọn của con, nếu con muốn, con có thể trở về bất cứ lúc nào, nếu con không muốn, phụ hoàng cũng không bắt ép con, Noãn nhi, phụ hoàng mong con được bình an, chú ý giữ gìn sức khỏe.

Tâm Noãn Ngữ nổi lên một trận phong ba, nàng đã hiểu rõ chân tướng năm đó, cũng không hận ông, nhưng nàng cũng không thể gọi ông một tiếng phụ hoàng như trước. Về phần hoàng cung, nơi đó tuy không có quan hệ với nàng, nhưng nàng vẫn quyết định lấy thân phận Hiên Viên Noãn Ngữ trở về, nàng nhất định phải tra rõ thực hư chuyện năm đó...

Noãn Ngữ hít sâu một hơi, áp chế mọi cảm xúc, đem thư đặt trên đầu ngọn nến, nàng lạnh nhạt nói: “Các người đứng lên đi, ta chỉ là Tiêu Noãn Ngữ, không cần để ta nghe thấy hai chữ công chúa, gọi ta là tiểu thư! Còn nữa, đừng tùy tiện quỳ xuống, ta không thích.”

Ám vệ đứng lên, cúi đầu kính cẩn nói: “Dạ, tiểu thư!” Đối với khí thế trên người công chúa này bọn họ tâm phục khẩu phục, mà nữ tử này cũng không để tâm đến những việc nhỏ nhặt, thảo nào Hoàng Thượng lại yêu thương nàng như thế.

Noãn Ngữ giương mắt nhìn bọn họ, bình tĩnh hỏi: “Các người tên gì?”

Nhóm ám vệ hơi sững sốt, sau đó lần lượt nói tên bản thân, “Ám Thương” “Ám Tuyệt” “Ám Dạ” “Ám Huy” “Ám Khải” “Ám Vũ”

Noãn Ngữ ghi nhớ vào đầu tên cùng diện mạo mỗi người, rồi gật đầu, lãnh đạm nói: “Nhóm các người là nhóm ám vệ do một tay ông ấy huấn luyện, vậy cũng không tệ, ta có nhiệm vụ giao cho các người. Ám Thương, người đi Bách Hoa lâu giám sát Thu Lăng, có động tĩnh gì đều phải báo cho ta, về phần Thu Lăng là ai, người tự đi thăm dò đi.”

Ám Thương nhú mày, cung kính gật đầu, “Dạ, tiểu thư!”

“Ám Tuyệt, Ám Dạ, các người giả vờ là khách trà trộn vào trong Ngự Mãn lâu, chú ý trong lâu có người nào khả nghi, ta sẽ nói Âu Dương công tử giữ cho các người trong phòng, mọi người ở Ngự Mãn lâu đều bị trùng kích độc, hóa trang cho giống một chút.” Noãn Ngữ phát tay qua hai người, ánh mắt dừng lại trên người Ám Huy, nàng phân phó: “Ám Huy, người đi nha môn chờ lệnh ta.”

Ba người cung kính gật đầu, “Dạ, tiểu thư...”

Ánh mắt Noãn Ngữ dừng lại trên người Ám Khải, bình tĩnh nói: “Ám Khải, người đi bảo vệ Âu Dương thân y, nếu có vấn đề gì, ta sẽ hỏi tội người.” Khí thế mãnh liệt vô thanh vô tức dừng lại trên người Ám Khải, khiến da đầu Ám Khải run rẩy một trận.

Ám Khải cúi đầu áp chế nhịp tim đập lung tung, cung kính nói: “Dạ, tiểu thư! Thuộc hạ sẽ bảo vệ tốt Âu Dương thân y.”

“Ám Vũ, người đi theo dõi Châu phù, một lát ta sẽ mang người đi.” Khuôn mặt Noãn Ngữ dưới mạng che hiện lên một nụ cười, vỗ tay nói: “Được rồi, các người đi đi, ta sẽ nói Âu Dương công tử chuẩn bị phòng cho các người. Các người đi đường vài ngày cũng đã mệt, tới căn phòng thứ ba bên tay trái mà nghỉ, Ám Vũ ở lại.”

Năm ám vệ nhanh chóng rời đi, chỉ để lại Ám Vũ đang đứng thẳng chờ đợi mệnh lệnh Noãn Ngữ. Noãn Ngữ lặng yên nhìn Ám Vũ, gật đầu nói: “Đi theo ta!” Nói xong thân hình chợt lóe, biến mất rất nhanh, chỉ có một góc áo màu tím hiện lên trong mắt Ám Vũ.

Ám Vũ thầm kinh sợ, không nghĩ võ công của công chúa cao như thế, hẳn không dám sơ suất, lập tức đi theo. Hai người nhanh chóng tới một đại trạch tử, đứng trên nóc nhà, Noãn Ngữ nói nhỏ: “Ám Vũ, võ công người trong nhà này đều sâu không lường được, người nhất định phải ẩn nấp, nếu có cái gì

nguy hiểm, thả cái này ra.” Nói xong Noãn Ngữ lấy ra một vật rất nhỏ giao cho Âm Vũ.

Âm Vũ hiển nhiên biết đó là vật gì, hần cất vào người, cung kính nói: “Tạ ơn tiểu thư, Âm Vũ đã hiểu.”

Noãn Ngữ gật đầu với hắn, “Chúng ta về đi!” Nói xong thân hình lại lóe lên biến mất, khi Âm Vũ nhìn thấy thì Noãn Ngữ cũng đã đi xa, Âm Vũ kinh ngạc nhanh chóng đi theo.....

—

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vực Sâu

♥Edit: Mun—

Sáng hôm sau, Noãn Ngữ cùng Duyên nhi và mặt sẹo về Bách Hoa lâu, tin này được truyền đi rất nhanh, Nguyệt di cùng các cô nương hiển nhiên vô cùng chào đón Noãn Ngữ trở về, thậm chí còn bày tiệc rượu đón tiếp cho bọn họ. Nhưng vào đêm, lại có chuyện kỳ lạ xảy ra, độc trên người võ lâm nhân sĩ ở Ngự Mãn lâu đều được giải, tuy nhiên lại có người nào đó để lại một tờ giấy, cho biết người hạ độc là Tiêu Noãn Ngữ, còn nói nàng là thánh nữ ma giáo...

Vì thế sáng hôm sau, võ lâm nhân sĩ này liền vây quanh cửa Bách Hoa lâu, yêu cầu giao Tiêu Noãn Ngữ ra. Sáng sớm Nguyệt di nghe được tiếng hò hét ngoài cửa, lông mi nàng đều dựng thẳng lên, cho dù thế nào ta cũng không tin Tiêu cô nương là người hạ độc. Nhưng Bách Hoa lâu của nàng căn bản không thể bảo vệ Tiêu cô nương được, đợi võ lâm nhân sĩ tiến vào, Bách Hoa lâu của nàng sẽ bị hủy, giờ phải làm sao đây....

Ba người Noãn Ngữ vội vã từ sau viện đi tới. Hôm nay ngoài đại sảnh Bách Hoa lâu có tiếng kêu gào như sấm, mạng che mặt của Noãn Ngữ thoáng gọn lên, tốt, không ngờ người đã không chịu được, thật đáng tiếc....

Nguyệt di nghe được tiếng bước chân đằng sau, xoay người, nhìn thấy Noãn Ngữ, kinh ngạc kêu to: “Tiêu đại phu, nàng ra đây làm gì?” Trong giọng nói còn mang theo ý lo lắng, khiến Noãn Ngữ cảm thấy ấm áp trong lòng. Hóa ra vẫn còn có người tin nàng.

Các cô nương Bách Hoa lâu thấy Noãn Ngữ, sắc mặt có chút khó coi, vẻ mặt sợ hãi, giống như sợ nàng giết, cũng có vài người lo lắng vì các nàng là các cô nương đã được Noãn Ngữ giúp.

Noãn Ngữ bình tĩnh nhìn Nguyệt di, nói: “Nguyệt di, người bên ngoài đều tới tìm ta, để ta ra ngoài đối diện, tránh tổn hại Bách Hoa lâu.”

“Đứng. Đứng. Để nàng đi đi, tránh hại chúng ta.” Các cô nương trên lầu bắt đầu nói lung tung, cố ép Noãn Ngữ ra ngoài, chỉ cần nàng không ở lại thì bọn họ không cần ra ngoài chịu chết.

“Các ngươi cầm miệng cho ta, ta mới là chủ của Bách Hoa lâu. Tất cả trở về phòng ngay.” Nguyệt di quát to, tất cả các cô nương đều ngậm miệng, buộc phải quay về trong phòng. Nguyệt di lúc tức giận trông thật đáng sợ.

Đợi các cô nương về phòng, Nguyệt di mới lo âu nhìn Noãn Ngữ, hỏi: “Không được, tuy Nguyệt di ta chỉ là một tú bà, nhưng cũng không phải người không phân biệt được đúng sai phải trái, hơn nữa nàng vẫn là ân nhân của Bách Hoa lâu, ta không thể để nàng ra ngoài chịu chết. Tiêu đại phu, nàng nên đi đi, đi thật xa, võ lâm nhân sĩ không tìm thấy nàng thì sẽ bỏ đi thôi.”

Trong mắt Noãn Ngữ thoáng vẻ cảm động, nàng mỉm cười nói: “Nguyệt di, với sự từng trải của người, người thật sự tin rằng bọn họ không tìm thấy ta thì sẽ hết hy vọng sao? Người yên tâm, ta không có việc gì, có một số việc ta muốn tự mình giải quyết, chạy trốn không giải quyết được việc gì, hơn nữa ta vô tội, vì sao phải chạy trốn chứ?”

Nguyệt di trầm mặc vài giây, do dự nói: “Nhưng Những người đó rõ ràng là không để ý, sẽ không bỏ qua cho nàng. Bên ngoài đồn người là thánh nữ ma giáo, cho dù nàng không phải, bọn họ tin hay không thì cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng ra ngoài là tự tìm cái chết đó!”

Noãn Ngữ nhanh chóng điểm huyết đạo Nguyệt di, Nguyệt di đứng cố định tại chỗ, khó hiểu nhìn Noãn Ngữ, Noãn Ngữ mỉm cười nói: “Nguyệt di, ta đã bị oan, nên phải rửa sạch oan khuất của ta, hơn nữa ta không thể liên lụy tới Bách Hoa lâu, Duyên nhi, mặt sẹo, chúng ta đi thôi!”

Duyên nhi cùng mặt sẹo liếc nhìn nhau, sau đó vững vàng đi theo Noãn Ngữ ra ngoài Bách Hoa lâu. Ba người vừa bước ra, tất cả võ lâm nhân sĩ liền ngừng ồn ào náo động, một một nam tử xuyên qua đám đông bước ra tiến từng bước về phía trước, lớn tiếng nói: “Tại hạ là chương môn Vũ Dương – Lưu Trường Khanh, xin hỏi cô nương là?”

Noãn Ngữ lạnh lùng nói: “Không phải các ngươi vừa gọi tên ta đó sao? Ta là Tiêu Noãn Ngữ.”

Trong đám người có kẻ lớn tiếng la: “Tên yêu nữ này, ngươi làm việc ác, hạ độc các vị võ lâm chính đạo, hiện giờ gian kế của ngươi đã bị lộ, còn không nhanh chóng đưa tay chịu tội, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.” (Mun: Cái thằng thùng rỗng kêu to này !!! Đám nói Noãn Ngữ nhà chúng ta như thế à >.< Ta nhét giày dép, đá, sỏi, hằm bà lăm đủ mọi thứ vào mồm mi nà. ... Xem mi còn dám nói lung tung nữa không :-w)

Noãn Ngữ lạnh nhạt nhìn bọn họ, bình tĩnh nói: “Yêu nữ? Các ngươi có chứng cứ gì? Các ngươi nhìn thấy ta hạ độc sao?”

Lưu Trường Khanh lấy ra một tờ giấy, chia ra trước mặt Noãn Ngữ, cười lạnh nói: “Yêu nữ, ngươi còn muốn nguy hiểm, đây là chứng cứ, chúng ta đều đã được giải độc, ngươi giải độc cho chúng ta để lại tờ giấy này, bây giờ ngươi còn gì để nói không?”

Noãn Ngữ lạnh nhạt liếc tờ giấy một cái, trên tờ giấy viết một hàng chữ: người hạ độc là Tiêu Noãn Ngữ, thánh nữ ma giáo, tuân mệnh phá hoại võ lâm đại hội, để ma giáo thống nhất võ lâm

Duyên Nhi nhìn tờ giấy, hừ lạnh một tiếng, “Ngu xuẩn, dựa vào tờ giấy đó các ngươi có thể tha hồ vu oan người khác sao? Tờ giấy này ai cũng có thể viết, chẳng lẽ viết bừa tên một người là có thể chứng minh nàng là người của ma giáo, hơn nữa, chúng ta vì các ngươi chạy tới Trích Tiên cốc xa xôi vạn dặm tìm thân y, việc đó có thể là giả hay sao, các ngươi cũng không nghĩ lại, ngay cả thân y cũng không thể giải độc, người có bản lĩnh giải được độc, trừ người hạ độc còn ai có thể có thuốc giải?”

Võ Lâm Nhân Sĩ đều ta nhìn người người nhìn ta (Mun: chúng mình nhìn nhau :’>), tất cả cũng cảm thấy lời Duyên Nhi không phải là không có lý. Đúng lúc đó một giọng nói của m tử trẻ tuổi vang lên: “Vậy người giải thích xem tại sao người hạ độc lại cho chúng ta thuốc giải? Đó không phải là việc ngu xuẩn hay sao? Còn nữa, vì sao hẳn phải vu oan cho ngươi? Nếu ngươi không phải thánh nữ ma giáo, vậy ngươi nói thân phận của ngươi ra, rốt cuộc ngươi là ai?”

Võ Lâm Nhân Sĩ đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời nói nam tử, ánh mắt sắc bén đều bắn về phía Noãn Ngữ, muốn nàng phải đưa ra một lời giải thích, ngay cả dân chúng trên đường cũng chỉ trỏ Noãn Ngữ. (Mun: Bọn a dua x-(thích chết hả?)

Noãn Ngữ cười lạnh nói: “Xem ra hôm nay các ngươi sẽ không bỏ qua cho ta, ta – Tiêu Noãn Ngữ cũng không phải là người dễ ức hiếp.” Một cỗ khí thế cường đại tỏa ra, độ ẩm chung quanh đều lập tức giảm xuống vài độ.

Một trung niên nam tử hô to: “Vậy ý ngươi là ngươi thừa nhận mình là yêu nữ ma giáo, các vị võ lâm chính đạo, chúng ta cùng nhau tiêu diệt yêu nữ ma giáo này, vì võ lâm diệt trừ tai họa.”

Lưu Trường Khanh đứng đầu ngăn cản mọi người, uy phong nói: “Chúng ta đánh nhau ở nơi này sẽ làm bị thương dân chúng xung quanh.” (Mun: Ôi cái lũ a dua đó, muốn 1 chưởng đánh chết hết chúng nó quá :-<)

Võ Lâm Nhân Sĩ đều dừng lại, Lưu Trường Khanh nói với Noãn Ngữ: “Ngươi có dám theo chúng ta tới vực Tuyết Phong quyết đấu, không nên ở nơi này tổn thương dân chúng vô tội.”

Noãn Ngữ lạnh lùng nói: “Ta nói lại lần nữa, ta không phải yêu nữ, nhưng các ngươi quả thật khinh người quá đáng, vực Tuyết Phong sao, được, các ngươi đừng hối hận.”

Một đám người từ từ áp tải ba người Noãn Ngữ tới vực Tuyết Phong, võ Lâm Nhân Sĩ nhanh chóng đi, còn sử dụng khinh công, rất nhanh đã tới đỉnh núi Tuyết Phong.

Một đám người vây quanh ba người Noãn Ngữ, chiến sự vô cùng căng thẳng, lúc này không biết ai hô to một tiếng, “Giết yêu nữ!” Sau đó một đám người liền xông vào Noãn Ngữ.

Noãn Ngữ và Duyên Nhi sử dụng kiếm, mặt sọc dùng đao, nhất thời vô cùng hùng dũng, võ Lâm Nhân Sĩ không thể tổn thương bọn họ, nhưng dù sao đối phương cũng nhiều người, lại đều là cao thủ trên giang hồ, ba người tuy lợi hại nhưng cũng không thể lấy một chống lại một trăm, Mặt Sọc bị bao vây tầng tầng lớp lớp, trên người đã có chỗ chảy máu, sức lực cũng mất nhanh chóng, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ vũ khí đang không ngừng lao tới.

Duyên Nhi lo lắng hô: “Mặt Sọc.!” Dứt lời phóng tới chỗ Mặt Sọc, nhưng lúc này có người nhân cơ hội đánh lên, tàn nhẫn đánh Duyên Nhi một chưởng, Duyên Nhi phun ra một ngụm máu, gắng gượng lấy kiếm chống đỡ thân thể, nhưng ánh mắt vẫn lạnh băng nhìn những tên võ Lâm Chính Đạo đang không ngừng tiến tới, trong mắt tràn đầy vẻ coi khinh. ...

Noãn Ngữ phóng tới bên Mặt Sọc và Duyên Nhi, võ công của nàng khiến võ Lâm Nhân Sĩ có chút kiêng dè, không ai dám tiến lên. Không ngờ võ công nữ tử này lợi hại thế, lúc này, ai đó hô: “Mọi người cùng tiến lên, hai tên đã không chống cự được, mọi người cùng giết yêu nữ này.”

Tất cả võ Lâm Nhân Sĩ đều phóng tới hướng Noãn Ngữ, trong chốc lát đã vây quanh Noãn Ngữ, Noãn Ngữ xuất chiêu, ngăn cản đòn tấn công như mưa, có người nhân lúc Noãn Ngữ phân tâm lên đánh trộm một chưởng, đứng vào lưng Noãn Ngữ, khiến nàng rơi xuống vách núi.

Duyên Nhi cùng Mặt Sọc kinh hoàng hô to: “Noãn Nhi (Chú tử).” Hai người liều mình xông tới vách đá nhưng không thấy được bóng dáng Noãn Ngữ.

Duyên Nhi quay đầu, trừng mắt đám võ Lâm Nhân Sĩ, lạnh lùng nói: “Các ngươi sẽ gặp báo ứng, ta có làm quỷ cũng sẽ không tha cho các ngươi.” Nói xong liền gieo mình xuống vực Tuyết Phong, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi nhóm võ Lâm Nhân Sĩ.

Mặt Sọc hung dữ trừng mắt với bọn họ, “Ủng hộ các ngươi đều là võ Lâm Chính Đạo, căn bản không bằng cường đạo, không phân biệt được đúng sai, không rõ phải trái.” Sau đó cũng nháy xuống.

Võ lâm nhân sĩ không ngờ tới kết quả này, nhưng bọn họ cũng không quan tâm, bọn họ diệt trừ yêu nữ ma giáo, không việc gì phải buồn, cũng không có gì phải áy náy, mọi người cười cười nói nói đi xuống núi, không chú ý tới có vài người về mặt thay đổi.

Mà trên vách đá vực Tuyết Phong có ba sợi dây mây, trên ba sợi dây có ba người, ba người này chính là Noãn Ngữ, Duyên nhi và Mặt Sẹo, ba người nhìn nhau, ý cười trong mắt không ngừng.

Đội không nghe thấy tiếng cười nói của võ lâm nhân sĩ, Noãn Ngữ nắm chặt dây mây, dùng một chút lực leo lên, Duyên nhi cũng theo lên sau, các năm dùng sức kéo dây mây, Mặt Sẹo cũng lên tới đỉnh núi.

Duyên nhi cười hi hi nói: “Noãn nhi, chúng ta diễn không tệ, khẳng định đã gạt được bọn họ!”

Noãn Ngữ đưa Duyên nhi một cái bình sứ, cười nói: “Chỉ tội Mặt Sẹo, bị người ta chém hai kiếm, tỷ giúp hắn bôi thuốc đi.”

Duyên nhi mở bình thuốc, cẩn thận bôi thuốc cho Mặt Sẹo. Mặt Sẹo sờ sờ tóc cười ngây ngô, ha ha nói: “Vết thương nhỏ thôi, không là gì cả, chỉ cần giúp được chủ tử, cho dù mất mạng ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Duyên nhi bôi thuốc cho hắn xong, vỗ hai phát trên vai hắn, khen ngợi: “Tốt lắm, quả nhiên là người trung thành, chúng ta thật sự không nhìn lầm người.”

Noãn Ngữ nhàn nhạt cười, bình tĩnh nói: “Chúng ta xuống núi thôi, e là Âu Dương công tử đang nôn nóng chờ đợi!” Nói xong từ từ đi xuống núi, Duyên nhi và Mặt Sẹo liếc nhau, rồi đi theo...

Trời đêm, trong trạch viện Châu phủ, một nam tử ngồi trong một căn phòng tối đen, y bào màu trắng nhìn vô cùng chói mắt, ánh mắt nam tử nhìn chăm chú người trên mặt đất, tà mị nói: “Người khẳng định bọn Tiểu Noãn Ngữ rơi vào vực Tuyết Phong sao?” Giọng nói hắn nghe thật trầm ấm, nhưng khiến người ta không khỏi sợ tóc gáy.

Trên mặt đất, một bóng người đang quỳ, giọng nói có chút run rẩy, một giọng nam vang lên, nam tử kia sợ hãi nói: “Bản giáo chủ, thuộc hạ tận mắt thấy bọn họ rơi xuống vực Tuyết Phong, tuyệt đối không có cơ hội sống sót.”

Nam tử cười ha ha, xem ra nghe thấy tin vui, hắn khẽ cười nói: “Được, ngươi đã nói thế, bản giáo chủ tin ngươi, nhưng nếu bọn họ không chết, bản giáo chủ sẽ khiến ngươi đền mạng, nhưng ngươi cũng đừng lo, không phải ngươi bảo đã tận mắt thấy họ chết hay sao?”

Người trên mặt đất run rẩy, “Thuộc hạ quả thật đã thấy bọn họ rơi xuống vực Tuyết Phong, xin giáo chủ tha mạng!”

Nam tử lắc đầu, nhìn người run rẩy cầu xin trên mặt đất khinh thường, không có chút thông cảm, ngược lại còn hiện lên tia chán ghét, hắn lạnh lùng nói: “Đồ vô dụng, ta nói muốn giết người sao? Còn không mau cút đi cho ta, bản giáo chủ không bao giờ muốn thấy mặt ngươi nữa.”

Nam tử trên mặt đất liên tục dập đầu nói: “Tạ ơn giáo chủ không giết, nô tài cút ngay, cút ngay bây giờ....” Nam tử ngã lộn nhào dưới đất, sợ hãi người trong phòng đổi ý muốn giết hắn, thấy nam tử kia vừa bước ra khỏi phòng liền hét lên một tiếng, sau đó đem lại trở về yên tĩnh như thường, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Từ trong căn phòng tối, một bóng đen đi ra, có thể thấy rất mảnh khảnh, một giọng nói nữ tử vang lên, lạnh nhạt khác người, “Ngươi có thể yên tâm, bọn họ đều rơi xuống vực Tuyết Phong, xác định là chết rồi.”

Nam tử tà mị khẽ cười: “Yên tâm? Chỉ cần một ngày chưa thành công, ta sẽ không yên tâm....”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Võ Lâm Đại Hội, Tập Kích Ma Giáo

♥Edit: Mun –

Yêu nữ ma giáo đã chết, người trúng độc đều được giải, ngay cả bệnh dịch không hiểu vì sao cũng biến mất, nhưng Âu Dương Minh lại đột nhiên mất tích, theo những lời võ lâm nhân sĩ nói thì Âu Dương Minh vì bảo vệ yêu nữ ma giáo nên mới rời khỏi Dự Châu, lại có tin đồn không quan việc trong giang hồ, lời đồn này sau hai ngày không còn ai nhắc lại, rõ ràng thần y ở trong lòng dân chúng rất uy nghiêm, hiển nhiên không ai muốn si nhục hắn.

Võ lâm đại hội được tổ chức, khí thế bừng bừng, nhất thời Dự Châu trở nên vô cùng náo nhiệt, không còn tiêu điều như mấy ngày trước, khắp nơi trên đường đều là tiếng cười vui vẻ, ngựa xe như nước, rất náo nhiệt...

Ngày trôi qua mau, hôm đó là ngày tổ chức võ lâm đại hội, tất cả dân chúng đã tới nơi tổ chức từ lâu, trên mặt ai ai cũng đều vô cùng phấn khởi. Bón

năm mới có một lần nha, có thể nhìn thấy nhiều cao thủ võ lâm quyết đấu, quả là hình ảnh tuyệt vời...

Nhưng năm nay thời gian gấp rút, nên không được xa xỉ như năm rồi, nhưng cũng không lộn xộn, hai bên võ đài đều có một vài chiếc ghế dựa, để võ lâm nhân sĩ ngồi, còn một bên đặc biệt chỉ dành cho quan lại thương nhân ngồi, hơn nữa còn dùng một đoạn lụa đỏ bao quanh nơi đó, không cho dân chúng vào, vì thế bọn họ cách rất xa, nhưng cũng không có người xông vào, nếu như bị liên lụy tới mạng nhỏ này thì xong.....

Tất cả môn phái đều dựa theo thứ tự ngồi xuống, cũng sắp đến lúc bắt đầu, đội tất cả vị trí đều đầy, chương môn phái Vũ Đương – Lưu Trường Khanh đi lên võ đài, cao giọng tuyên bố: “Các vị võ lâm đồng đạo, hôm nay là ngày chúng ta tranh chức võ lâm minh chủ, dựa theo cách rút thăm để quyết định môn phái đối thủ, mỗi môn phái có thể phái một cao thủ lên đài luận võ, rời khỏi võ đài là thua cuộc, nhưng lão phu muốn nói một điều, chúng ta chú trọng luận võ, không được làm hại tới mạng người, được rồi.... Rút thăm.....”

Lưu Trường Khanh vừa tuyên bố xong liền bắt đầu rút thăm, sau khi rút thăm xong, từng môn phái phái đệ tử mình tham gia trận đấu, trận quyết đấu bắt đầu, trên đài võ cùng sôi nổi, dưới đài theo dõi chăm chú, ngay cả dân chúng cũng cố gắng cổ vũ, võ cùng náo nhiệt....

Trận đầu kết thúc, người thắng tiếp tục rút thăm, hai bên tiếp tục quyết đấu, càng lúc càng phấn khích, khiến người xem được một phen toát mồ hôi.

Tiếp theo là thời gian cao thủ quyết đấu, nửa chiều cũng là mấu chốt quyết định thắng thua, những người xung quanh đều vô cùng hồi hộp, không biết qua bao lâu, mặt trời đã xuống núi, mà trên võ đài vẫn còn hai cao thủ, một người là Hư Không đại sư của Thiếu Lâm, người còn lại là Vũ Đương chương môn – Lưu Trường Khanh....

Phần lớn đều nghĩ Lưu Trường Khanh chiếm lợi thế, vì Lưu Trường Khanh đã từng là võ lâm minh chủ, võ công lẫn mưu trí đều được thừa nhận, nhưng Hư Không đại sư cũng không kém, hẳn chính là phương trượng võ công cao nhất trong Thiếu Lâm, trận chiến giữa hai người khẳng định sẽ rất ngoạn mục....

Hai người đứng trên võ đài, không khí xung quanh trở nên nghiêm túc và trang trọng, tất cả mọi người căng thẳng đứng dậy, càng thêm mong chờ....

Cuối cùng cả hai cũng bắt đầu trận đấu, chiêu thứ nhất ẩn chứa nội lực thật lớn, khiến người xung quanh đều âm thầm kinh hãi, dân chúng tuy cách một đoạn xa, nhưng khi bọn họ bắt đầu liên tục giật lùi lại vài bước, đứng càng gần càng cảm thấy hơi thở bị đè ép.

Hai người đã so hơn mười chiêu, vẫn không biết cao thấp, trong lúc tất cả mọi người đang chú tâm thì một mùi hương ngào ngạt theo gió bay ra, nhưng mọi người đều bị trấn đầu đặc sắc thu hút, làm sao biết được mùi gì, nhưng hai người trên võ đài lại cảm thấy có điều không thích hợp, bọn họ dừng luận võ, thở hổn hển dữ dội....

Dưới võ đài, mọi người không hiểu tại sao, đứng nhìn hai người ngừng luận võ, có người đã kêu to, muốn bọn họ tiếp tục, hai người liếc nhìn nhau một cái, trong lòng hiểu rõ, nội lực trong cơ thể bọn họ bỗng dưng biến mất, chắc chắn có liên quan tới mùi hương kỳ lạ kia....

Lúc này mọi người dưới đài cũng cảm nhận thấy có điều không thích hợp, toàn thân bọn họ như nhũn ra, thân thể không động đậy được, lúc này mọi người mới kinh hãi, sao lại thế này, làm sao có thể như vậy?

Đúng lúc này những cánh hoa từ trên trời rơi xuống, sau đó hai nữ tử che mặt chậm rãi bay tới, dáng người xinh đẹp, y phục hồ hang, phía sau hai nàng còn bốn nam tử nâng kiệu, trên mặt đều mang mặt nạ, dáng người vô cùng khỏe mạnh, mà đằng sau bọn họ là một loạt nam tử lẫn nữ tử, nam tử đều mang mặt nạ, nữ tử che mặt, trong cơn mưa hoa từ từ lên trên võ đài...(Mun: @@ Gớm quá =)) Hoa với chả hoét. Hoa hậu VN khi xuất hiện cũng chỉ được mấy tờ giấy bay lơ lửng =)) A ý cho cả cơn mưa hoa .)

Bên ngoài cổ kiệu là một tấm màn hồng nhạt, có thể thấy trong kiệu có hai người, một nam một nữ, ngồi trong kiệu ôm nhau, đôi khi còn thân mật...(Mun: Σ (°° |||) Em...không còn gì để nói. Em quyết định về sau sẽ không ủng hộ ca đến với Noãn nhi nữa.)

Tất cả mọi người sững sờ đứng đó, vài giây sau mới hồi phục, hoảng sợ nhìn người trên võ đài, là yêu nghiệt ma giáo.....

Một giọng nói tà mị từ trong trướng truyền ra, khiến mọi người hãi hùng, giống như rơi vào giữa hầm băng, “Các ngươi nghĩ gì thế? Yêu nghiệt ma giáo đúng không, ha ha ha..... Không sao, dù sao các ngươi đều phải chết, ta cũng sẽ không tức giận, nhưng các ngươi sẽ phải chết thảm hơn....”

Hư Không đại sư dùng sức lực cuối cùng rống lớn: “Yêu nghiệt, ngươi muốn làm gì?” Sau tiếng rống toàn thân hắn trở nên vô lực, chỉ có thể nhờ vào binh khí cố gắng đỡ cơ thể đứng thẳng....

“Làm gì? Tiền bối Hư Không đại sư thông minh như thế, chẳng lẽ không biết bản giáo chủ muốn làm gì sao? Đơn giản là giết các ngươi thôi, không phải ngày nào các ngươi cũng muốn trừ tận gốc bản giáo chủ sao? Xem ai diệt trừ ai trước?” Giọng nam tử vô cùng điềm đạm, nhưng lại lộ ra sát ý bên trong, khiến cả người nổi ớn lạnh.

Hư Không đại sư hừ lạnh, nhưng bây giờ hắn không có sức lực phản kháng, chỉ có thể tùy người định đoạt, không ngờ rằng Hư Không hẳn một đời lẫy lừng, lại bị yêu nghiệt này thừa cơ tập kích, giờ lại tự dưng chết không rõ ràng, thật không cam lòng.....

Lưu Trường Khanh đang cố khôi phục chân khí, mong độc được trong cơ thể mau chóng bị dồn nén, không biết tại sao càng cố gắng thì chân khí giống như bị hút vào khoảng không, ngày càng vô lực....

Trong trướng truyền ra tiếng cười khê của nam tử: “Haha..... Lưu chương môn, ngươi không cần vận công nữa, loại độc hương này càng vận công càng có hại, nội lực của ngươi bị áp chế, cứ an tâm mà chờ chết, đây dựa làm chi?”

Lưu Trường Khanh phẩy tay, không hé răng, ánh mắt sắc bén lướt qua mọi người, nam tử kia đột nhiên cười ha ha, dường như đang cười nhạo bọn họ, hần vừa cười vừa nói: “Haha. Bản giáo chủ nói cho các ngươi một bí mật, biết Tiêu Noãn Ngừ là ai không? Căn bản nàng không hề là thánh nữ ma giáo ta, nàng chính là ân nhân cứu mạng các ngươi, mà người hạ độc các ngươi là thánh nữ ma giáo ta, cũng chính nàng đã giải độc cho các ngươi, ha ha.”

Tất cả mọi người giật mình, Hư Không đại sư hừ lạnh mắng: “Yêu nghiệt đề tiện, vì sao ngươi muốn hãm hại Tiêu cô nương? Nàng không có hận thù gì với ngươi, tại sao ngươi lại nỡ làm hại nàng?” Không ngờ Tiêu cô nương bị oan, bọn họ đã làm hại tới ba mạng người, ba mạng người vô tội, thật sai lầm. .

Nam tử đứng dậy cười ha ha, chế nhạo: “Vì sao không được? Dù sao ta cũng là giáo chủ ma giáo, làm chuyện này là bình thường, về phần Tiêu Noãn Ngừ, chỉ có thể trách nàng đã phá hủy kế hoạch của ta. Bản giáo chủ không cho phép kế hoạch bị phá hủy, bây giờ không phải rất tốt sao? Các ngươi giết Tiêu Noãn Ngừ, bản giáo chủ giết các ngươi, cái này gọi là gì nhỉ, đúng rồi. Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu*, ha ha ha.” (*Đường lang bộ thiên hoàng tước tại hậu : Bộ ngựa rình ve sầu, phía sau có chim sẻ. Ý là người ngu dốt định làm chuyện gì, bị người khác lợi dụng cơ hội làm hại.)

Mọi người kinh hãi nhìn nam tử sau màn đang cười, không ngờ rằng hần lại hèn hạ như thế, mà bây giờ mọi người cũng bắt đầu hiểu thế nào là sợ hãi, trong đám thương nhân đã có người kêu to: “Chẳng phải ngươi chỉ muốn bạc thôi sao, thả ta ra, ta sẽ cho ngươi bạc, ít hay nhiều cũng được.”

Lời vừa nói ra, những người khác cũng bắt đầu cầu xin, nam tử sau màn cười lạnh, chế nhạo: “Ngươi nói không sai, thứ bản giáo chủ muốn chính là bạc, nhưng cũng muốn mạng các ngươi, các ngươi không cần phải cầu xin, các ngươi chắc chắn phải chết, Lăng nhi.”

Một bóng người màu đen nhanh chóng bay từ sau màn ra, đứng trên võ đài, nữ tử lộ ra dung nhan tuyệt đẹp, ngũ quan khiến người khác có cảm giác thương tiếc, nhưng khi tức trên người lại vô cùng lạnh lùng, ánh mắt nàng quét qua mọi người, trong mắt mang theo sát ý.

Trong đám người đã có người nhận ra nữ tử, kinh ngạc kêu lên: “Ngươi là hoa khôi Thu Lăng của Bách Hoa lâu, ngươi là Thu Lăng, ngươi.” Người nọ chưa nói xong đã gục trên đất, trên trán có một cây ngân châm, máu chưa chảy, nhưng làn da nhanh chóng biến thành màu tím, xem ra là đã trúng kịch độc.

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Không được nhắc tới Bách Hoa lâu, ta là thánh nữ ma giáo, không phải hoa khôi, ai dám nhắc lại, ta sẽ khiến hần sống không bằng chết.” Ánh mắt nữ tử quét mọi nơi, khiến mọi người không dám nhìn thẳng nàng, cả người run rẩy.

Nam tử sau màn lười biếng nằm xuống, ánh mắt sắc bén quét về phía nữ tử, sột ruột nói: “Lăng nhi, vô nghĩa như thế làm gì, động thủ đi!” Nói xong liền cầm tách trà bên cạnh uống một ngụm, chuẩn bị xem động tác nữ tử.

Nữ tử đột nhiên rút một cây roi mềm từ thắt lưng, sát ý bắn về phía mọi người, giống như đang lựa chọn giết ai trước, ánh mắt hàm chứa sát ý khiến mọi người run rẩy, né tránh tầm mắt nữ tử.

Hư Không đại sư hét to: “Yêu nữ, yêu nghiệt, nhanh bỏ đao xuống, nếu không Phật tổ sẽ không tha cho các ngươi, sau khi chết các ngươi sẽ xuống địa ngục.”

Ánh mắt nữ tử lạnh lùng nhìn Hư Không đại sư, roi mềm trong tay không chút khách khí đánh tới hướng Hư Không đại sư, tất cả mọi người quay mặt đi, không nỡ nhìn một màn đầm máu, đột nhiên một bóng người màu tím nhanh chóng vọt đến trước người Hư Không đại sư, một thanh nhuyễn kiếm chặn đứng đòn tấn công của roi mềm, tạo ra âm thanh vang dội. .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Tình Hình Đảo Ngục

♥Edit: Mun –

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn một màn trên võ đài, một nữ tử tướng mạo xinh đẹp cầm nhuyễn kiếm chắn trước người Hư Không đại sư, tất cả đều biết nữ tử này, nàng là người nhảy theo Noãn Ngừ xuống vực Tuyệt Phong. Các nàng chưa chết sao? Bọn họ còn cứu.

Phút chốc một bóng người màu tím chậm rãi đi từ xa tới, đôi mắt mỹ lệ bình tĩnh không gợn sóng, như ngọc lưu ly rực rỡ mê người, chẳng phải đó là Tiêu Noãn Ngừ đó sao? Theo sau còn có một nam tử vạm vỡ, hần dè dặt ôm một cây đàn, cứ như đang cầm báu vật hiếm thấy.

Bọn họ không nhanh không chậm từ từ tiến đến võ đài, bốn phía đều là ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ. Không ngờ Tiêu Noãn Ngừ chưa chết, có nghĩa là bọn họ vẫn có hy vọng, nhưng sau đó ánh mắt họ tràn đầy lo lắng, chỉ dựa vào võ công ba người này tuyệt đối không thể chống lại yêu nghiệt ma giáo, đến đây cũng như chịu chết.

Noãn Ngừ đứng trên võ đài, mắt nhìn chăm chăm vào người trong kiệu, lãnh đạm nói: “Tư Đồ Thiên, dừng tay đi, nếu ngươi đi ta còn có thể tha ngươi

một mạng.” Tuy rằng lúc này có thể đối phó với Tư Đồ Thiên, nhưng kết quả cũng chỉ là lưỡng bại câu thương, mà nơi này còn nhiều dân chúng như thế, nàng không muốn đả thương người vô tội.

Trong mắt Tư Đồ Thiên hiện lên tia hứng thú nhìn thẳng vào Noãn Ngữ, tà mị nói: “Vậy sao? Nàng là Tiêu Noãn Ngữ, quả nhiên gan dạ sáng suốt, nàng là người đầu tiên dám gọi thẳng tên bản giáo chủ? Bản giáo chủ sẽ cho nàng một cơ hội, chỉ cần nàng đồng ý làm nữ nhân của bản giáo chủ, bản giáo chủ sẽ không giết ba người các nàng, sao?”

Duyên nhi và mặt sọc tức giận trừng mắt nhìn Tư Đồ Thiên, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng hắn đã chết mấy vạn lần, nhưng Noãn Ngữ lại không tức giận, vẫn nhìn Tư Đồ Thiên lạnh nhạt như trước, bình tĩnh hỏi: “Người thật sự không muốn dừng tay sao?”

Tư Đồ Thiên khẽ cười ha ha, đứng dậy, “Dừng tay? Vì sao? Kế hoạch bản giáo chủ đã thực hiện được, chẳng lẽ chỉ bằng ba người các ngươi mà muốn ta dừng tay sao? Cho dù nàng không chết, cũng không phải đối thủ của ta, tiêu mỹ nhân, không thì ngươi cứ làm nữ nhân của bản giáo chủ, nếu không mất mạng thì thật tiếc....”

Duyên nhi hô to: “Tên trăn tráo kia, dám làm nhục Noãn nhi, ta sẽ dạy cho ngươi một bài học.” Nói xong nắm chặt kiếm phóng về hướng người trong kiệu.

Lăng nhi vội vàng đưa roi mềm lên đỡ, nhất thời, hai nữ tử không phân được thắng thua, khiến võ lâm nhân sĩ kinh ngạc không nói lên lời. Tại sao nữ tử này võ công lại cao thế, xem ra ngày ấy ở vực Tuyệt Phong nàng đã không sử dụng toàn lực, xem ra bọn họ có hi vọng sống sót...

Lăng nhi cùng Duyên nhi võ công như nhau, qua mấy trăm chiêu cũng không phân thắng thua, sức lực hai người ngang nhau, ai cũng không thể đả thương đối phương, lúc này Noãn Ngữ gọi nhỏ: “Mặt Sọc, đàn.”

Mặt Sọc đưa đàn đặt trước mặt Noãn Ngữ, Noãn Ngữ khoanh chân ngồi đất, đặt đàn lên đùi, ngón tay nhẹ lướt qua dây đàn, tiếng đàn trầm bổng từ từ theo ngón tay nàng tản ra, khiến mọi người đắm chìm trong đó, mà kiếm trong tay Duyên nhi cũng ngày càng nhanh, nội lực phát ra ngày càng mạnh, khiến Lăng nhi không thể đánh trả, chỉ có thể thụ động ngăn cản công kích của Duyên nhi...

Tư Đồ Thiên ngồi trong kiệu nhẹ nhàng gõ ngón tay, ánh mắt nhìn Noãn Ngữ đang đánh đàn một cách sâu xa, trong mắt hiện lên ánh sáng lạ thường, khóe miệng cong một cung độ hoàn mỹ, giống ánh mắt đang nhìn con mồi, đầy tính chiếm hữu...

Đột nhiên Thu Lăng bị Duyên nhi đâm một nhát, roi mềm trong tay bị cắt thành hai đoạn, nàng lui về sau hai bước, miệng tràn ra một tia máu, ôm chặt ngực, liều chết trừng mắt nhìn Duyên nhi.

Lúc này tiếng đàn của Noãn Ngữ dần dần dừng lại, thần trí của những người chìm đắm trong tiếng đàn lúc này mới quay lại, trong mắt những bậc tiền bối tràn đầy kinh ngạc, tiếng đàn này là võ công cầm kiếm song hợp đã mất tích mười năm trước, đôi tỷ muội kia cũng dựa vào bộ võ công này mà trở thành không có đối thủ, nhưng các nàng đột nhiên mất tích, không ngờ hôm nay bọn họ có cơ hội nhận thức cảnh cầm kiếm song hợp...

“Ba ba ba.....” Tiếng vỗ tay vang lên, lại chính là Tư Đồ Thiên trong kiệu, hắn vừa vỗ tay vừa tán thưởng: “Không tệ, không tệ, tiếng đàn quả là thỏa mãn ta, không ngờ rằng còn có người tuyệt vời như thế. Có điều vừa rồi các nàng sử dụng cầm kiếm song hợp, giáo chủ đời trước đã từng nói qua, cầm kiếm song hợp là một phương pháp tu luyện tuyệt vời, có được nó thì có thể thống trị thiên hạ, hôm nay được thấy, quả nhiên đáng chú ý.”

Noãn Ngữ đứng lên, cầm đàn trong tay, lạnh nhạt nói: “Không dám, đã quá khen.”

Ánh mắt Tư Đồ Thiên đột nhiên dừng ở cây đàn trong tay Noãn Ngữ, hắn tà mị cười nói: “Nếu bản giáo chủ đoán không sai, đàn trong tay tiểu mỹ nhân là Phụng cầm bị mất trộm trong cung.”

Noãn Ngữ thờ ơ nói: “Đây đúng là Phụng cầm, nhưng không phải mất trộm, đó là đàn của ta, vốn là vật của ta, đây chỉ là vật về chủ cũ, hơn nữa Phụng cầm cùng giáo chủ không có quan hệ, chỉ cần giáo chủ dừng tay, ta sẽ không đuổi cùng diệt tận.”

Khóe miệng Tư Đồ Thiên gọi lên, khẽ cười nói: “Ha ha ha..... Cầm kiếm song hợp quả nhiên rất lợi hại, nhưng nàng nghĩ có thể đối phó với ta sao? Tiêu mỹ nhân, nàng quá ngây thơ rồi.”

“Còn có ta.....” Một âm thanh vang lên, sau đó một người xuất hiện trên võ đài, là Âu Dương Minh – người đã rời khỏi, một thân bạch sam càng khiến hắn trở nên phiêu dật xuất trần, hắn lạnh nhạt đứng trên võ đài, mỉm cười nói: “Không biết đối với giáo chủ, ta có thể đối phó với ngươi không?”

“Hóa ra là Âu Dương thần y, hóa ra ngươi không rời đi, ta nên nghĩ ra sớm, tất cả chỉ là mưu kế thôi.” Khóe miệng Tư Đồ Thiên khẽ nhếch, sau đó từ từ ra khỏi kiệu, lộ ra dung nhan đẹp tuyệt trần khiến mọi người ngừng thở, trời ạ, nam tử này tại sao lại yêu nghiệt như thế, còn xinh đẹp hơn nữ tử, hơn nữa khóe miệng đang cười tà mị kia, càng giống yêu nghiệt hơn....

Âu Dương Minh cười nhạt nói: “À? Đáng tiếc bây giờ đã quá muộn.....” Khí chất như tiên của hắn cùng Tư Đồ Thiên yêu nghiệt hiện lên sự đối lập rõ ràng, hơn nữa còn một Tiêu Noãn Ngữ thần bí, khiến bức tranh trước mặt càng trở nên kỳ dị...

Tư Đồ Thiên tà mị cười nói: “Không muộn, không muộn, cho dù bốn người các ngươi không trúng mê hương của ta, bản giáo chủ cũng không sợ, thuộc hạ của ta đều ở đây, người bên cạnh ta đều là tinh anh trong ma giáo, chẳng lẽ không đối phó được với bốn người các ngươi.....”

Nam nữ xung quanh cổ kiệu đều đứng dậy, chuẩn bị chiến đấu, trong tay đều cầm vũ khí không giống nhau.....

Âu Dương Minh cười nhạt nói: “Hử? Có đúng không? Vậy mời giáo chủ mở to hai mắt nhìn xem rốt cuộc ai đông hơn?” Ánh mắt Âu Dương Minh nhìn

xuống dưới võ đài.

Sáu người dưới võ đài đứng dậy, bộ dáng đặc biệt, lúc này Hư Không đại sư và Lưu Trường Khanh đều đứng dậy, không có dáng vẻ yếu ớt, căn bản không giống trùng độc, mà các võ lâm nhân sĩ cũng từ từ đứng lên, giống như độc trên người đã được giải.

Ánh mắt Tư Đồ Thiên chợt lóe, biến sắc, cười ha ha, “Không ngờ được, Tư Đồ Thiên ta tính kế lâu như thế, nhưng lại bị người tính kế, tốt lắm, tốt lắm, thật thú vị.” Hắn cười mà như không cười, khiến người khác không lạnh mà run.

Noãn Ngữ nhẹ nhàng nói: “Tư Đồ Thiên, ta đã khuyên ngươi, sớm dừng tay, ngươi đã không muốn, vậy đánh một trận đi, nhưng không cần đá thương người vô tội.”

Tư Đồ Thiên cười lạnh một tiếng, vỗ tay ra hiệu, giáo chúng ma giáo từ chỗ khuất đi ra, vây quanh tất cả mọi người, không một khe hở, “Không đá thương người vô tội, Tư Đồ Thiên ta từ khi nào thì tốt bụng như thế, cho dù các ngươi có bao nhiêu người, tốt nhất nên ngoan ngoãn chịu trời, không thì những người dân vô tội này sẽ chết trước.”

Hắn chưa nói xong bỗng nhiên trên tay dân chúng xuất hiện vũ khí, bắt đầu đánh giáo chúng ma giáo, mà ở nơi bị che khuất đột nhiên xuất hiện quan binh vọt tới bên này, ở trên góc cao còn có vô số binh lính cầm cung tiễn chuẩn bị bắn, trong nháy mắt cảnh tàn sát khốc liệt, máu chảy khắp nơi, người ngã xuống không ngừng, có người chết, nơi này trở thành chiến trường, tràn ngập mùi chết chóc.

Mà Duyên Nhi cũng đâm nhuyễn kiếm về hướng Thu Lăng, hai người lại chiến đấu, lúc trước Thu Lăng đã bị thương, cho nên lúc này Duyên Nhi không cần Noãn Ngữ giúp đỡ đã khiến Thu Lăng không còn sức phản công.

Âu Dương Minh cùng Noãn Ngữ đang đánh với Tư Đồ Thiên, hai người hợp lực tấn công Tư Đồ Thiên. Trong khoảng thời gian ngắn Tư Đồ Thiên rơi vào thế bất lợi, nhưng không thể khiến hắn bị một chút thương tổn nào, có thể thấy ma công của hắn vô cùng lợi hại. ...

“Tư Đồ Thiên, không được kháng cự, thánh nữ của ngươi đã trong tay ta, nếu ngươi chống lại, ta sẽ giết nàng.” Giọng nói Duyên Nhi khiến mọi người ngừng lại, thực sự lúc này Thu Lăng đã bị Duyên Nhi bắt, hơn nữa kiếm trong tay Duyên Nhi kề trên cổ nàng, chỉ cần dùng chút sức, Thu Lăng sẽ chết.

Tư Đồ Thiên thấy Thu Lăng bị bắt, điềm đạm cười: “Lăng nhi, ngươi nói ta có nên vì ngươi mà đưa tay chịu trời không?” Giọng nói hắn dịu dàng vô cùng mê hoặc, người không biết còn tưởng hắn đang nói người yêu, không hề biết đây là một ám hiệu, mang ý tử vong. ...

Ánh mắt Thu Lăng chợt lóe, nàng rất hiểu ý tứ trong mắt giáo chủ, nhưng nàng không muốn chết, nàng thật sự không muốn chết, từ nhỏ nàng đã vào ma giáo đi theo bên người giáo chủ, tuy nàng biết giáo chủ lạnh lùng vô tình bao nhiêu, nàng vẫn nguyện dâng hiến tất cả cho hắn, bởi nàng yêu hắn, nhưng giáo chủ căn bản không yêu nàng, cho tới giờ nàng vẫn chỉ là một công cụ, nàng không cam lòng chết như thế, nàng cố kéo dài hơi thở thoi thóp, nàng liều mình tập luyện để được sống sót, nàng sẽ không để bản thân mất mạng. ...

Ánh mắt Thu Lăng thay đổi, lộ ra nụ cười thần nhiên, cười xinh đẹp vô cùng, “Giáo chủ, cả đời Thu Lăng sống vì giáo chủ, tuyệt đối không cho phép ai dùng Thu Lăng để uy hiếp giáo chủ, giáo chủ, Thu Lăng đi.”

Nói xong nàng cắn thứ gì đó, miệng liền tràn máu, rồi ngã xuống đất. ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đánh Bại Ma Giáo

Tất cả mọi người sửng sốt, không ngờ Thu Lăng lại trung thành như thế, bằng lòng tự sát để bảo vệ giáo chủ ma giáo, nữ tử trung thành như thế đúng là hiếm thấy, đáng tiếc lại là người của ma giáo, nếu ở trong giáo phái chính nghĩa thì cũng là một hiệp nữ rồi.

Thời điểm mọi người chưa hồi phục tinh thần, giọng nói Tư Đồ Thiên lại vang lên: “Thế nào? Nàng còn muốn lấy gì để uy hiếp bản giáo chủ đây? Có điều, nếu nàng dùng nàng ta cũng không uy hiếp được bản giáo chủ, ha ha ha.”

Duyên Nhi trừng mắt nhìn Tư Đồ Thiên, chất vấn: “Ngươi chẳng cảm thấy buồn chút nào sao, nói thế nào thì nàng ấy cũng là người của ngươi, hơn nữa lại vì ngươi mà chết, vậy mà ngươi còn cười được.” Rốt cuộc hắn có phải là người hay không, thuộc hạ vì mình mà chết, hắn lại coi như không có việc gì.

Tư Đồ Thiên nhìn thoáng qua thi thể Thu Lăng trên đất, nói không chút cảm tình: “Buồn? Ngươi nghĩ hiện giờ ta nên như thế nào? Khóc lóc nức nở sao? Nàng là thuộc hạ của ta, chết vì bản giáo chủ là điều hiển nhiên, hơn nữa là do nàng tự nguyện, bản giáo chủ rất cảm động, trở lại ma giáo sẽ khen thưởng nàng.”

Duyên Nhi lạnh lùng trừng mắt nhìn Tư Đồ Thiên, phỉ báng: “Ngươi đúng là đồ lòng lang dạ sói, nàng hy sinh vì ngươi đúng là không đáng.”

Tư Đồ Thiên thì mỉa nói: “Nàng là thuộc hạ của ta, hơn nữa ta vốn là người ma giáo, không phải các ngươi đều gọi ta là yêu nghiệt sao? Người ác thì làm gì có cái gọi là lương tâm, nực cười, nực cười thật!” Đối với hắn, Thu Lăng chỉ là một thù hạ, tuy nàng là nữ nhân của mình, nhưng hắn chưa bao giờ thích nàng, tuy rằng có chút đáng tiếc, thiếu mất một người hữu dụng.

“Ngươi thử nhìn những thuộc hạ anh dừng chiến đấu tới mức đầu rơi máu chảy này đi, họ đều liều mạng vì ngươi, chẳng lẽ đối với ngươi họ cũng xứng đáng như thế sao?” Duyên nhi chỉ vào những giáo chúng ma giáo cùng quan binh đang chém giết, tuy rằng cũng có người chết, nhưng thi thể trên đất phần lớn đều là giáo chúng ma giáo, mọi thứ ngay trước mắt mà ma đầu này lại chẳng hề có một chút cảm giác.

Tư Đồ Thiên nhìn giáo chúng ma giáo đang liều mạng, cùng những thi thể ngổn ngang dưới đất, vẻ mặt vẫn thản nhiên như trước. Họ đều là giáo chúng của hắn, nhưng hắn không buồn chút nào, giáo chúng ma giáo nhiều như thế, chết một ít có là gì, chỉ tiếc cho kế hoạch của hắn, đáng lẽ đã thành công, nhưng giờ lại thất bại thảm hại...

Noãn Ngữ nhìn về mặt Tư Đồ Thiên ngậy ra, lạnh lùng nói: “Thực ra ngươi là một người đáng thương, cũng là người đáng buồn, ngươi sống trên đời không có tác dụng gì, một người không hiểu tình là gì thì căn bản không thể có được tình cảm chân thật của người khác, một người ngay cả cảm giác hổ thẹn cũng không có căn bản không nên tồn tại trên đời.”

Ánh mắt Tư Đồ Thiên chợt lóe, trong mắt hiện lên một tia gì đó, hắn vỗ tay tán thưởng: “Nói rất hay, thật cảm động, Tư Đồ Thiên ta dù tính trăm kế ngàn kế nhưng vẫn thua trong tay nàng, Tiêu Noãn Ngữ, bản giáo chủ sẽ nhớ nàng, chúng ta sẽ còn gặp lại, hẹn ngày tái ngộ!” Hắn vừa nói xong liền biến mất.

Noãn Ngữ cùng Âu Dương Minh không cố giữ hắn lại, hai người bọn họ cũng chỉ có thể bắt phân thắng bại với Tư Đồ Thiên, nếu hắn thật sự muốn bỏ trốn, không ai có thể ngăn cản được, nếu giữ hắn lại chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, nếu Tư Đồ Thiên muốn tất cả cùng chết, sẽ có nhiều người phải hy sinh.

Thuộc hạ của hắn người thì chết người thì bị thương, giáo chủ đã bỏ trốn, thù hạ cũng không còn lòng dạ chiến đấu, tất cả đều buông vũ khí, lúc này quan binh trói toàn bộ ma giáo giáo chúng, chuẩn bị đưa tới quan phủ xử trí.

Một người mặc giáp sắt, dáng người cao to đến trước mặt Noãn Ngữ, đang định quỳ xuống nhưng phát hiện ra không thể quỳ, hắn kinh ngạc nhìn Noãn Ngữ, lúc này Âm Huy đến bên người nam tử, nói nhỏ bên tai hắn điều gì đó, nam tử hiểu ra, liền kính cẩn nói với Noãn Ngữ: “Tại hạ là phó tướng Dự Châu – Từ Đức Nghĩa, ra mắt Tiêu cô nương.”

Noãn Ngữ gật đầu, hồ hững nói: “Từ phó tướng, ngươi đã vất vả rồi, công của ngươi ta sẽ ghi nhớ.”

“Tiêu cô nương không cần bận tâm, đây vốn là việc thuộc hạ phải làm, làm quan nên bảo vệ dân chúng, cô nương là một nữ tử nhưng lại tài năng và thông minh, khiến tại hạ vô cùng khâm phục.” Từ Đức Nghĩa cung kính nói: “Nếu giáo chúng ma giáo đã bắt được hết, tại hạ xin được rời đi, Tiêu cô nương bảo trọng.”

“Được, Từ phó tướng, để bọn Âm Huy hộ tống một đoạn.” Noãn Ngữ gật đầu, cho dù lời nói của hắn là thật lòng hay giả vờ, hôm nay hắn thật sự đã lập công lớn, nếu là quan tốt, có thể tiến cử với Hiến Viên Tuyên.

Từ Đức Nghĩa gật đầu, phát tay binh lính, “Đi.....” Nói xong bước đi.

Sáu ám vệ chấp tay hướng Noãn Ngữ, đợi sau khi Noãn Ngữ đồng ý thì đi theo, mọi người chậm rãi rời đi, trái lại người trong giang hồ vừa trải qua một trận ác chiến lại không hề có phản ứng, giang hồ cùng triều đình không hề dính dáng tới nhau, tại sao bây giờ triều đình lại phái quân tới cứu bọn họ?

Noãn Ngữ quay ra phía Âu Dương Minh, Duyên nhi và mặt sẹo gật gật đầu, ba người lập tức hiểu được ý nàng, bốn người chuẩn bị rời đi, một giọng nói già dặn gọi họ lại, là Hư Không đại sư. Ông thông thả bước tới trước mặt Noãn Ngữ, cảm kích nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của Tiêu cô nương, trước đây lão nạp hiểu lầm cô nương, mong cô nương tha thứ.”

Noãn Ngữ nhả nhận nhìn Hư Không đại sư, bình tĩnh nói: “Hư Không đại sư không nên để ý, thật ra mọi việc đều là kế hoạch của ta và Âu Dương thần y, chỉ là chưa nói với Hư Không đại sư cùng các vị, mong các vị đừng để ý.”

Lúc này Lưu Trường Khanh tiến lên giải thích: “Kế hoạch này lão phu cũng biết, nhưng đại sư là người trong phật môn, nên Tiêu cô nương không muốn phá ảnh hưởng đến sự thanh tu của đại sư, Tiêu cô nương nghi ngờ Tư Đồ Thiên cài người trong chúng ta, nên chúng tôi mới gạt các vị, mong các vị lượng thứ.”

Âu Dương Minh cũng điềm đạm nói: “Xin các vị thứ lỗi, càng ít người biết càng tốt, sẽ không bị lộ sơ hở.”

“A đi đi phật, thiện tại thiện tại, lão nạp là người trong phật môn, quả thật không thể tham gia kế hoạch này, Tiêu thí chủ suy nghĩ thật chu đáo.” Ánh mắt Hư Không đại sư âm thầm quét toàn vô đài, nhả nhận nói: “Lão nạp tin các vị vô lâm đại hiệp cũng không để ý.”

Vô lâm nhân sĩ bị ánh mắt Hư Không đại sư đảo qua, lập tức gật đầu lia lịa tỏ ý mình sẽ không để ý, cũng nhìn Noãn Ngữ giải thích, Noãn Ngữ gật đầu tỏ ý hiểu....

Lưu Trường Khanh gượng tay lên, tất cả im lặng, hắn điềm đạm nhìn Noãn Ngữ nói: “Tiêu cô nương cứu cả vô lâm, hơn nữa tài trí lẫn võ công chúng ta đều thấy tận mắt, không biết Tiêu cô nương có muốn làm vô lâm minh chủ lãnh đạo chúng ta diệt trừ ma giáo, nếu được thì quả là may mắn của mọi người.”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Lưu Trường Khanh, không ngờ hắn chủ động nhường chức vô lâm minh chủ cho một nữ tử, một nữ tử lãnh đạo bọn họ chẳng phải sẽ khiến người khác cười rụng răng hàm hay sao, trong đám người bắt đầu có kẻ không phục, tất cả vô lâm nhân sĩ bắt đầu nói lên ý kiến của

chính mình, cũng có một số ít ủng hộ Noãn Ngữ....

Noãn Ngữ thân nhiên lắc đầu, hồ hững nói: “Lư chương môn, ta không muốn chức vị mình chủ, chuyện trong võ lâm không liên quan đến ta. Lần này tham gia chính là vì không muốn thấy trăm họ lâm than, nhưng ta cũng có một câu muốn nói với các vị.”

“Ồi..... Nếu cô nương không muốn, lão phu cũng không ép, nếu về sau Tiêu cô nương cùng Âu Dương thân y có việc cần giúp đỡ, cho dù lão phu phải đầu rơi máu chảy cũng không từ chối.” Lư Trường Khanh thở dài, dịu dàng nhìn Noãn Ngữ, “Tiêu cô nương có việc gì cứ nói.”

Noãn Ngữ gật đầu, từ từ nói: “Chính và tà, mặc dù cả hai không thể cùng tồn tại, nhưng cũng có một điểm cân bằng ở giữa, thế gian này có chính tất sẽ có tà, có tà mới có chính, giữa thiện và ác chỉ ngăn cách bằng một tia mỏng manh, phải nhìn vào cách đối xử với người mới có thể định nghĩa chính tà.”

“A đi đà phạt, lời nói của Tiêu cô nương đã khiến lão nạp hiểu ra cái gì là chính? Cái gì mới là tà? Xem ra cô nương rất thấu hiểu, lão nạp thật hổ thẹn, hổ thẹn.” Hư Không đại sư mỉm cười nói: “Nếu Tiêu cô nương có thời gian, mời tới Thiếu Lâm tự một lần, lão nạp cung kính chờ đợi.”

“Đại sư quá lời, nếu có cơ hội ta sẽ đi Thiếu Lâm thăm hỏi đại sư, ta xin cáo từ.” Noãn Ngữ mỉm cười với Hư Không đại sư, sau đó rời đi không nhanh cũng không chậm, tuy bước chân nàng nhỏ nhưng trong vài giây lại đi được mấy trăm thước...

“Các vị, ta cũng nên đi, cáo từ.” Âu Dương Minh chấp tay hướng mọi người, ngay cả lời nói mời ở lại cũng chưa kịp ra khỏi miệng thì người đã thấy hắt đi xa, tất cả chỉ có thể nhìn bóng dáng hắt mà than thở, bóng hình bốn người thật lộng lẫy....

Mãi cho đến khi bọn họ rời đi, võ lâm nhân sĩ mới hồi phục tinh thần, bọn họ không hiểu những lời Tiêu cô nương nói có nghĩa là gì, vì thế ánh mắt đều hướng tới Hư Không đại sư, hỏi Hư Không đại sư về ý nghĩa của câu nói kia, nhưng Hư Không đại sư chỉ mỉm cười không nói gì....

Nhưng Lư Trường Khanh dường như hiểu được điều gì đó, hắt cung kính nói với Hư Không đại sư: “Những lời của Tiêu cô nương ẩn chứa nhiều bí ẩn, tuy lão phu không thể hiểu hết được, nhưng cũng hiểu được không ít, Hư Không đại sư, không biết người có muốn nhận chức mình chủ này?”

Hư Không đại sư lắc đầu cười nhạt: “Lư chương môn, lão nạp vốn là người trong phật môn, chốn giang hồ máu chảy đầu rơi không hợp với lão nạp, theo lão nạp thì chức vị mình chủ này Lư chương môn có thể tổ chức đại hội võ lâm một lần nữa, có thể có người phù hợp.”

“Nếu Hư Không đại sư không muốn chức mình chủ kia, lão phu cũng không ép, nhưng lão phu cũng không muốn chức mình chủ này.” Lư Trường Khanh thở dài rồi tuyên bố: “Ba tháng sau, lão phu tổ chức võ lâm đại hội lần nữa, sẽ phát thiệp mời cho các vị.”

Hư Không đại sư mỉm cười gật đầu: “Lư chương môn chắc hẳn cũng hiểu được, tốt, tốt, tốt, lão nạp xin cáo từ trước, Lư chương môn, nếu có thời gian có thể tới Thiếu Lâm tự.” Hẳn Lư chương môn cũng qua lời Tiêu cô nương mới hiểu ra, chức vị mình chủ hư vô này không có ý nghĩa gì, để người trẻ tuổi làm đi.

Lư Trường Khanh mỉm cười gật đầu, “Được, nếu lão phu có thời gian sẽ tới làm phiền, Hư Không đại sư đi đường cẩn thận.”

Hư Không đại sư gật đầu mỉm cười, sau đó từ từ rời đi, trong chớp lát liền mất trong ánh mắt mọi người....

Lư Trường Khanh cũng chấp tay cười nói: “Các vị võ lâm đồng đạo, xin từ biệt, hẹn gặp lại trong võ lâm đại hội ba tháng sau.” Nói xong cũng rời đi, bóng dáng dần biến mất trong ánh chiều tà.

Võ lâm đại hội thế là kết thúc, các võ lâm nhân sĩ đều từ biệt nhau rồi rời đi, thành Dự Châu lại trở về yên lặng như cũ, mọi việc giống như chỉ là một giấc mơ, nhưng vẫn có phần chân thật rõ ràng, khiến mọi việc được xác định là đã xảy ra, mà dân chúng Dự Châu đều bàn luận về vị Tiêu đại phu thần bí, nữ tử kì dị che mặt kia....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nỗi Lòng

Đêm nay dường như là một đêm vô cùng xinh đẹp, ánh trăng to tròn lơ lửng giữa không trung, vô số vì sao lấp lánh trên bầu trời, có lẽ đêm nay là đêm đẹp nhất trong mấy ngày gần đây. Noãn Ngữ bình thân đứng bên cửa sổ nhìn trời, lúc này nàng giống như tiên nữ sắp lên trời, vẻ đẹp không giống người trần gian...

Mà Duyên nhi vẫn ngồi ở đằng kia ăn bánh ngọt uống trà, luôn luôn nhìn Noãn Ngữ, nàng vừa thấy dáng vẻ Noãn Ngữ lúc này là đã biết hẳn nàng đang có tâm sự, không nên quấy rầy thì tốt hơn, hơn nữa, bánh ngọt ở đây ăn rất ngon, phải ăn nhiều một chút, không ngày mai rời đi lại không ăn được, lúc đi cũng nên mua một ít mang đi ăn trên đường, được, quyết định thế....

Sáu ám vệ trở lại phòng thấy Noãn Ngữ đang đứng ở cửa sổ liến ngổ người, người nhìn ta, ta nhìn người, nháy mắt mấy cái, cuối cùng Âm Huy mở

miệng trước: “Bẩm tiểu thư, giáo chúng ma giáo đều đã bị giải tới nha môn, trên đường cũng không xảy ra chuyện gì.”

Noãn Ngữ thần nhiên gật đầu, tiếp tục nhìn trời đêm, sáu ám vệ nhìn về phía Duyên nhi, Duyên nhi nuốt miếng bánh ngọt trong miệng, nhún nhún vai, tươi cười nói: “Vừa rồi định nói cho các người, bây giờ Noãn Ngữ đang suy nghĩ vấn đề, các người đừng làm phiền nàng, nhưng các người lại nói ra mất rồi, ta không kịp nhắc.” Thật ra Noãn nhi cũng có phản ứng, hơn nữa cũng không tức giận, nhưng ai bảo bọn họ không nhìn nàng, phải dọa bọn họ một phen.

Ám Vệ cung kính đứng đó, dự định chờ Noãn Ngữ suy nghĩ xong rồi bẩm báo lại, chuyện này cũng bình thường, Hoàng Thượng cũng thường như thế, sau này bọn họ nhất định phải nói cho Hoàng Thượng biết điều này.

Lâu sau đó, cuối cùng Noãn Ngữ cũng mở miệng, nàng yếu ớt hỏi: “Nhiệm vụ của các người đã hoàn thành, nên về hoàng cung đi!”

Nhóm ám vệ liếc nhau, Âm Tuyết cung kính trả lời: “Bẩm tiểu thư, nhiệm vụ đã hoàn thành, quả thật chúng ta phải trở về, không biết tiểu thư còn cần dặn gì nữa không?”

Noãn Ngữ xoay người, ánh mắt cô liêu nhìn bọn họ, lấy một phong thư từ trong người ra, lạnh nhạt nói: “Nơi này có một bức thư, người đưa cho hần, nói nếu hần làm được chuyện trong thư, ta sẽ trở về gặp, nếu không làm được, ta sẽ không bao giờ làm Hiến Viên Noãn Ngữ.”

Âm Tuyết nhận thư, cung kính nói: “Dạ, tiểu thư yên tâm, thuộc hạ sẽ dâng lên cho người.” Bọn họ đều biết ông ấy trong miệng công chúa nói là ai, khắp thiên hạ cũng chỉ có công chúa có gan gọi Hoàng Thượng như thế, nhưng việc này không liên quan tới bọn họ, bọn họ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được.

Noãn Ngữ khoát tay, nhẹ giọng nói: “Các người nghỉ ngơi đi, ta cũng mệt rồi, các người đi cũng không cần nói cho ta, sáng sớm mai ta cũng sẽ đi.”

Sáu người cùng đồng thanh: “Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Nói xong sáu người cung kính lui ra ngoài.

Duyên nhi buông bánh ngọt, uống một ngụm trà, thận trọng nhìn xem ngoài cửa có người hay không, sau đó đóng cửa, kinh ngạc hỏi: “Noãn nhi, tại sao muội lại quay về? Vừa rồi muội suy nghĩ chuyện này đúng không? Không phải muội trở về là muốn giết hoàng đế đó chứ?”

Noãn Ngữ nhìn Duyên nhi đang kinh sợ, dở khóc dở cười nói: “Tỷ nghĩ đi đâu thế, vì sao muội phải trở về giết hần? Nếu muội đã biết thánh chỉ năm đó không phải do hần hạ, sao muội lại phải giết hần, đúng không?”

Duyên nhi yên tâm gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Vậy vì sao muội muốn trở về? Noãn nhi, tuy ngoài miệng muội không nói ra, nhưng tỷ biết muội vẫn để ý, vẫn không có cách tha thứ cho hần, bằng không muội sẽ không gọi là ‘hần’, việc này chứng minh muội vẫn trách hần. Noãn nhi, trở về muội sẽ không vui, cũng không khiến bản thân mệt mỏi hơn, muội đã không thuộc về nơi đó nữa.”

Noãn Ngữ cảm động nhìn Duyên nhi, vỗ nhẹ vai nàng, mỉm cười nói: “Duyên nhi, tỷ luôn là người hiểu muội, quả thật muội vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho hần, nhưng muội trở về là vì mẫu hậu, năm đó nếu không phải hần hạ chỉ, vậy đến tội cùng là ai giả truyền thánh chỉ hại chết mẫu hậu, muội phải tìm ra sự thật năm đó, muội cũng muốn tìm ra thủ phạm, Duyên nhi, tỷ cũng muốn thế, đúng không?”

Duyên nhi trầm lặng một lát, bất chợt nghiêm túc nói: “Noãn nhi, tỷ ủng hộ muội, chúng ta quay về tìm hung thủ báo thù cho mẫu hậu.”

Noãn nhi gật gật đầu, kiên quyết nói: “Cảm ơn tỷ, Duyên nhi!” Nhiều năm qua đều là Duyên nhi ở bên nàng, cho dù khổ đến đâu nàng vẫn luôn cùng mình trải qua, cho nên trong lòng mình, Duyên nhi chính là người thân của mình, ngoài mẫu hậu ra thì là người quan trọng nhất.

Duyên nhi cười ha ha sờ sờ đầu, nghi hoặc hỏi: “Noãn nhi, trong thư muội viết gì thế?”

Noãn Ngữ nhìn nàng một cách thần bí, lắc đầu: “Muội không thể nói cho tỷ, đây là bí mật, nếu hần làm được, tỷ nhìn sẽ biết.”

Duyên nhi tuy tò mò nhưng cũng không truy tìm nguồn gốc, nàng cầm bánh ngọt trên bàn, cười hi hi nói: “Vậy được rồi, muội không nói tỷ cũng không hỏi, giữ một chút huyền bí cũng rất thú vị, tỷ muốn nghỉ ngơi, Noãn nhi, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon! Duyên nhi.” Noãn Ngữ mỉm cười nhìn Duyên nhi rời đi, sau đó tới bên cửa sổ, nhìn sao trên bầu trời đêm, trong mắt có nỗi nhớ không lời cùng vẻ lo lắng, mẫu hậu, người ở trên trời có thấy Noãn nhi không, người sẽ không muốn Noãn nhi trở lại hoàng cung, xin lỗi, mẫu hậu, đây là lần đầu tiên Noãn nhi không nghe lời người, thật xin lỗi.....

Lúc này một bóng người tới bên cửa, một giọng nói trầm trầm nhưng vô cùng rõ ràng vang lên, “Tiểu cô nương, ta có thể vào không?”

Noãn Ngữ lấy lại tinh thần, xoay người, quả nhiên là Âu Dương Minh, nàng bình tĩnh nói: “Âu Dương công tử, người có muốn lên đó ngồi với ta không?”

Âu Dương Minh hơi sững sốt, nhìn nóc căn phòng, sau đó mỉm cười gật đầu.

Hai người cùng phi thân lên nóc nhà, lặng lẽ ngồi, Noãn Ngữ vẫn yên lặng nhìn màn đêm, trong mắt tràn đầy nhung nhớ, mà Âu Dương Minh cũng lặng yên cùng nàng nhìn trời đêm, không khí lúc này thật sự rất yên lặng, cũng rất hài hòa, ai cũng không muốn phá vỡ sự yên lặng giờ phút này....

Cuối cùng, Noãn Ngữ không nhìn bầu trời, quay đầu nhìn Âu Dương Minh, yếu ớt nói: “Âu Dương công tử, người có biết vì sao ta lại tới nơi này không? Vì nơi này rất gần mẫu hậu, ta có thể cảm giác hơi thở của nàng, ta thực sự rất nhớ nàng, chỉ cần yên tĩnh ta sẽ lại nhớ nàng, cảnh mười năm trước vẫn xuất hiện trong mộng của ta, mỗi lần ta tỉnh dậy từ trong giấc mơ, liền cảm thấy cảm giác vắng vẻ.”

Âu Dương Minh dịu dàng cười nói: “Ta tin mẫu thân nàng ở trên trời nhìn thấy nàng sẽ rất vui mừng, vì nàng trở thành một nữ nhân tốt như thế này, không nên buồn, nàng cũng không đơn độc, vì bên người nàng còn có rất nhiều quan tâm nàng, Duyên nhi cô nương, mặt sẹo, còn có..... Còn có ta..... Chúng ta không phải là bạn bè sao?”

Noãn Ngữ đối diện với Âu Dương Minh, giờ phút này, lòng nàng có một cảm giác khác lạ, khiến mặt nàng trở nên đỏ bừng, ngay cả tim cũng đập rất nhanh, nàng dời ánh mắt, cố gắng bình phục tâm trạng, cố bình tĩnh nói: “Cám ơn người, rất nhiều chuyện ta không thể nói cho Duyên nhi, không biết vì sao, nói với người liền cảm thấy thoải mái hơn, cảm ơn người đã đồng ý ngồi đây cùng ta.”

Mặt Âu Dương Minh cũng hơi đỏ, tim cũng đập nhanh hơn, tai hắn có thể nghe được nhịp tim của mình, hắn hít thở một hơi, cố cường chế rung động trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Tiểu cô nương, nàng không cần khách sáo với ta, ta bằng lòng cùng tâm sự với nàng.”

Noãn Ngữ quay đầu chăm chú nhìn hắn, mềm mỏng hỏi: “Chúng ta là bằng hữu đúng không?”

Âu Dương Minh gật đầu, không hiểu ý nàng là sao, Noãn Ngữ mỉm cười nói: “Nếu đã như thế, từ nay về sau người không cần gọi ta Tiểu cô nương, ta cảm thấy không thoải mái.” Không biết vì sao nàng không thích hắn nói ‘Tiểu cô nương’, có lẽ chính mình đã coi hắn là bằng hữu.

Âu Dương Minh ngạc nhiên, rồi lộ ra nụ cười mê người, “Được, vậy ta gọi nàng là Ngữ nhi được không? Vậy nàng cũng đừng gọi ta là Âu Dương công tử, cứ gọi là Minh.” Hắn không muốn gọi giống người khác, Ngữ nhi, là tên chỉ một mình hắn gọi.

“Được, Minh.....” Noãn Ngữ gật đầu, cố gắng kiềm nén trái tim đang đập mạnh, điềm đạm nói: “Ta quyết định trở lại hoàng cung, làm Hiến Viên Noãn Ngữ, có như thế ta mới có cơ hội tìm hung thủ giết mẫu hậu, ta không thích cuộc sống người lừa ta gạt, nhưng ta phải trở về.”

Âu Dương Minh dịu dàng nhìn nàng, mỉm cười nói: “Nàng còn nhớ những lời nàng nói ban ngày không? Chính và tà suy cho cùng cũng chỉ là một, quyết định là do bản thân mình thôi, một khi đã thế, nàng cần gì phải quan tâm ở nơi nào? Chỉ cần giữ vững suy nghĩ của nàng, là chính nàng thế là đủ rồi.” (*Mun: Be u... be yourself=) Honda =))))))

Noãn Ngữ hơi giật mình, khẽ cười: “Đúng vậy, sao ta lại hồ đồ như thế, trong cuộc sống làm sao lại không có người lừa ta gạt, ta chỉ nghĩ hoàng cung là một nơi đáng sợ, thật ra cũng như nhau, quan trọng là lòng mình, cảm ơn người.”

“Nàng hôm nay đã cảm ơn ta quá nhiều rồi, thật ra nàng cũng chỉ là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường thôi.” Âu Dương Minh dịu dàng cười nói: “Ngữ nhi, ta tin nàng sẽ kiên cường, nàng biết nên làm như thế nào, cũng sẽ tìm được thủ phạm đứng sau tất cả.”

Noãn Ngữ cảm động nhìn Âu Dương Minh, rồi đứng dậy mỉm cười nói: “Ta phải về, người cũng về nghỉ ngơi đi, hôm nay thật sự rất cảm ơn người, Minh.” Nói xong Noãn Ngữ liền rời khỏi nóc nhà.

Âu Dương Minh mỉm cười nhìn bóng nàng, trong mắt tràn đầy dịu dàng, Ngữ nhi, giúp nàng thành công, ta luôn luôn ủng hộ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trở Lại Thượng Quan Gia

Hôm sau sáu ám vệ nhanh chóng quay trở về Minh thành, hắn là nô nòng trở về báo cáo nhiệm vụ, mà Âu Dương Minh cũng biến mất một cách thần bí. Không ai biết hắn đi nơi nào, về hắn thì vẫn còn là một điều bí ẩn. Riêng về phần ba người Noãn Ngữ, bọn họ đánh xe ngựa thông thả trở lại Minh thành, trên đường đi luôn xen vào chuyện người khác không dám ngăn cản, diệt trừ không ít kẻ ác cho dân.....

Ba ngày trước, đột nhiên Hoàng Thượng hạ một đạo thánh chỉ chiêu cáo thiên hạ đã tìm được Hiến Viên Noãn Ngữ – nữ nhi của Tiểu hoàng hậu, còn sắc phong nàng là đệ nhất công chúa của Thương Long quốc, ngự ban Thanh Long ngọc bội, cũng để nàng quản chuyện trong hậu cung. Phải biết rằng Thanh Long ngọc bội tượng trưng cho hoàng quyền, hơn nữa Hoàng Thượng còn giao hậu cung cho nàng, đệ nhất công chúa có thể nói là dưới một người trên vạn người....

Giữa trưa hôm đó, ba người Noãn Ngữ ngồi trong quán trà, yên tĩnh uống trà, nghe khách trong quán trà nói chuyện trên trời dưới đất cũng có cái hay của nó, nhưng đề tài đứng đầu trong quán trà hôm nay là về đệ nhất công chúa – Hiến Viên Noãn Ngữ, cùng với Thanh Long ngọc bội....

“Người không nghe sao? Hoàng Thượng đem Thanh Long ngọc bội truyền cho đệ nhất công chúa, cũng không biết công chúa này là thần thánh phương nào lại được Hoàng Thượng sủng ái như thế....”

“Đúng thế, Thanh long ngọc bội là bảo vật trấn quốc nước ta, có nó tương đương với nắm hoàng quyền trong tay, chỉ có thể truyền cho thái tử sắp đăng cơ, không ngờ Hoàng Thượng lại truyền cho một công chúa, nếu như vậy, không lẽ Hoàng Thượng định truyền ngôi cho vị công chúa này....”

“Các người không thể đoán mò, Hoàng Thượng không thể truyền ngôi cho một vị công chúa, vị Huy vương gia tài trí xuất chúng, hơn nữa võ công lẫn mưu lược đều là người giỏi nhất, ngôi hoàng đế tám phần là dành cho hần.....”

“Các người vẫn còn nói, việc này không nhất định phải như thế, ngay cả hậu cung Hoàng Thượng cũng giao cho đệ nhất công chúa này, phải biết bây giờ quản lý hậu cung là Uyển phi nương nương, như thế này không phải là trực tiếp tạt Uyển phi nương nương một cái hay sao?”

“Hần nói có lý đó, hơn nữa đệ nhất công chúa này là nữ nhi của Tiêu hoàng hậu, chuyện mười năm trước cũng không còn là bí mật nữa, tất cả mọi người đều biết, Hoàng Thượng vì các nàng mà suýt nữa mất mạng, bây giờ tìm được công chúa rồi đương nhiên là phải yêu thương gấp đôi.”

“Hơn nữa nghe nói đệ nhất công chúa từ nhỏ đã thông minh, còn sáng suốt hơn cả Huy vương gia, mà tiếng đàn giống lại như tiếng nhạc của trời, hèn chi Hoàng Thượng yêu mến như thế.....”

“Nhưng nghe nói năm đó đáng về đệ nhất công chúa.....” (Mun: Sao cái lũ này nói nhiều thế nhở = __ =’ Đúng là hóng hớt ghê :-ss Phải gọi đây là đội ngũ paparazi thời cổ :-“)

.....

Một vị nam tử đi vào quán trà, dáng vẻ anh tuấn lạ thường, đôi mắt như chim ưng nhanh chóng quét qua mọi chỗ ngồi trong quán trà, cuối cùng dừng trên bàn Noãn Ngữ, nam tử bước nhanh tới bàn Noãn Ngữ, nói nhỏ: “Tiểu thư, lão gia sai thuộc hạ tới hỏi tiểu thư, bao giờ về nhà?”

Noãn Ngữ liếc nam tử một cái, khiến nam tử giật mình, bình tĩnh nói: “Ám Dạ, ngồi xuống uống một ngụm trà đi!” Nói xong còn cầm chén trà đồ cho Ám Dạ một ly.

Ám Dạ ngồi xuống, hạ giọng, cung kính hỏi: “Công.....” Lời nói còn chưa ra khỏi miệng đã bị ánh mắt Noãn Ngữ khiến hần nghẹn lời, hần nhanh chóng sửa lại: “Tiểu thư, không biết bao giờ tiểu thư mới muốn trở về phủ? Lão gia vô cùng sốt ruột, lão gia nói người đã làm được điều tiểu thư muốn, chỉ hy vọng tiểu thư sớm trở lại bên cạnh lão gia.”

Noãn Ngữ uống một ngụm trà, không nhanh không chậm nói: “Hần nôn nóng như thế sao? Nếu điều ta muốn hần đều làm được, ta tự nhiên sẽ trở về, ngày mười bảy là ngày tốt, bảo hần tới giờ thì sai người mang kiệu tới Thượng Quan gia đón ta hồi cung, hơn nữa tổ chức yến hội trong cung, ta muốn ai cũng phải tới, không ai được phép vắng.” Xem ra năng lực ám vệ này quả không tệ, thế này mà hần cũng có thể tìm được, nhưng nhìn dáng vẻ hần mệt mỏi do đi đường, e rằng cũng đã vất vả vài ngày.

Ám Dạ yên tâm gật đầu, cung kính nói: “Nếu đã thế thuộc hạ về trước bẩm báo lão gia, để lão gia đỡ phải sốt ruột.” Dứt lời đứng dậy rồi đi, lại phát hiện thế nào cũng không đứng dậy được, hần nghi hoặc nhìn Noãn Ngữ.

Noãn Ngữ bình tĩnh nhìn hần, lạnh lùng nói: “Vội như thế làm gì, trà của người còn chưa uống.” Ánh mắt của nàng nhìn trà trên bàn, ý tứ rất rõ ràng ai..., làm ám vệ cũng khổ cực, đến thời gian uống một ngụm trà cũng không có.

Ám Dạ hơi sững sốt, trong mắt hiện lên một tia hứng thú, sau đó nhanh chóng uống xong, thì nhận ra mình có thể cử động, hần cung kính chấp tay nói với Noãn Ngữ: “Hy vọng tiểu thư sớm hồi phủ, thuộc hạ cáo lui.” Nói xong người liền biến mất.

Noãn Ngữ buông chén trà, nhìn đường phố, chậm rãi nói: “Chúng ta cũng nên đi, trở lại Minh thành còn có việc phải làm.”

Ba người rời khỏi quán trà, tiếp tục hành trình, xe ngựa chạy không nhanh không chậm, trong xe ngựa truyền ra tiếng đàn du dương, khiến người khác cảm thấy hòa vào trong đó, những người nghe được tiếng đàn đều dừng bước nhìn xe ngựa, khen ngợi tiếng đàn tuyệt diệu, mãi cho tới khi xe ngựa biến mất, tiếng đàn trở nên xa xôi, bọn họ vẫn đang suy đoán, người đàn trong xe ngựa rốt cuộc là thần thánh phương nào.....

Trước đây các nàng không đi xa Minh thành, tuy xe ngựa đi rất chậm, trưa ngày hôm sau các nàng đã về tới Minh thành, xe ngựa đứng trước cửa Thượng Quan gia, Duyên nhi Noãn Ngữ xuống xe ngựa, Mật Sẹo gõ cửa, cửa mở, một nam tử trung niên thò đầu ra, thấy Mật Sẹo liền run một cái, run rẩy kêu: “Đây là Thượng Quan phủ, người đi mau, nơi đây không chào đón người, bằng không ta sẽ gọi quan phủ.”

Mật Sẹo rõ là nửa cười nửa mỉa, đầu hần rối loạn, oan ức nhìn Duyên nhi đang che miệng cười trộm, ai..... Sao hần lại xui xẻo như thế, chưa làm gì cũng có người nói phải báo quan.....

“Hần không phải người xấu, người nhanh đi thông báo, nói Tiêu cô nương đã trở lại, không chừng còn được thưởng.” Duyên nhi khẽ cười: “Còn không đi nhanh lên.”

Trung niên nam tử kia vừa nghe Tiêu cô nương liền chạy nhanh vào thông báo, không lâu sau, một bóng người khôi ngô vội vội vàng vàng tiến tới, vừa thấy Noãn Ngữ ngoài cửa liền kích động kêu: “Noãn nhi, cuối cùng các nàng cũng trở lại.”

Noãn Ngữ gật gật đầu, áy náy nói: “Thượng Quan đại ca, thật xin lỗi, khiến mọi người lo lắng.”

Thượng Quan Phong hòa nhã cười nói: “Ta thì không có gì, nhưng mẫu thân ta đang la hét ầm lên, cha ta ra bên ngoài bàn chuyện làm ăn, nương đang đợi mọi người trong đại đường, chúng ta mau vào thôi.”

Ba người Noãn Ngữ đi theo Thượng Quan Phong vào đại đường, Thượng Quan phu nhân đang nói chuyện quay đầu lại, thấy bóng Noãn Ngữ liền chạy tới ngay lập tức, một tay ôm Noãn Ngữ vào lòng, kích động nói: “Nha đầu nhà người, làm sao lại đi mà không nói một tiếng, tính con giống mẫu thân con quá, thật là dọa chết người mà.”

Noãn Ngữ khẽ Thượng Quan phu nhân ôm, nàng biết mình đã khiến bà lo lắng, vội nói ngọt: “Linh di, con sợ người thấy con đi sẽ buồn, cam đoan với người về sau sẽ không như thế nữa, cho dù con đi đâu cũng sẽ nói trước cho Linh di được không?”

Thượng Quan phu nhân buông Noãn Ngữ ra, hờn dỗi: “Nha đầu này, cái miệng nhỏ càng ngày càng ngọt, được rồi, về là tốt rồi, nếu không ta thật có lỗi với Thủy nhi.....” Nói xong Linh di cũng muốn khóc, nước mắt đã tràn đầy hốc mắt.

“Linh di, đừng khóc mà, khóc sẽ không đẹp đâu!” Noãn Ngữ cầm tay Linh di, dịu dàng nói: “Linh di, lần này đi con cũng biết được một số tin tốt, con tìm được Hàn Nhân, cũng biết chân tướng sự việc.”

Nước mắt Thượng Quan phu nhân ngừng rơi, nàng nghiêm túc nói: “Ta biết rồi, thánh chỉ đã ban ra, ta cũng đoán được, nhưng Noãn nhi, cuộc đời mẫu hậu con bị hủy trong hoàng cung, Linh di không muốn con quay về nơi nguy hiểm đó, chẳng ai biết sau này sẽ có bao nhiêu mối nguy, con trở về, ta càng lo lắng, hơn nữa ta biết Thủy nhi cũng không hy vọng con về lại nơi đó.”

“Con cũng biết mẫu hậu không hy vọng con trở về, nhưng con phải về. Linh di, con không thể để mẫu hậu chết không minh bạch được!” Noãn Ngữ kiên định nhìn Thượng Quan phu nhân, an ủi: “Linh di, người không cần lo lắng quá, thánh chỉ không phải đã được ban xuống hay sao? Con đã là đệ nhất công chúa, còn có Thanh Long ngọc bội, muốn đối phó với con cũng không phải dễ dàng.”

“Nhưng.....” Thượng Quan phu nhân do dự muốn nói gì đó, lại bị Noãn Ngữ chặn lại, Noãn Ngữ nháy mắt với nàng, “Chẳng lẽ Linh di không tin con hay sao? Con chính là Tiểu Noãn Ngữ.”

Thượng Quan phu nhân yêu thương vuốt ve tóc Noãn Ngữ, dịu dàng nói: “Nha đầu này vẫn còn làm nũng với ta, ai, con đã quyết ta cũng không ngăn được, nhưng con phải nhớ kỹ, Thượng Quan gia ta là đệ nhất thế gia cũng không phải là giả mạo, nếu ai dám làm khó con, Linh di sẽ ủng hộ con tới cùng.”

Noãn Ngữ cảm động gật đầu, ngượng ngùng nói: “Linh di thật tốt, Linh di, con cũng nghĩ tới việc nhờ người giúp đỡ.”

Thượng Quan phu nhân vui mừng cười nói: “Nói đi, con bằng lòng, Linh di vui còn không kịp.”

Noãn Ngữ ngượng ngùng nói: “Ngày mốt con sẽ hồi cung, con nói với Hiền Viên Tuyên, yêu cầu hấn ở trong cung mở yến tiệc, nhưng lại muốn đi kiệu từ Thượng Quan gia ra ngoài, nên.....”

Thượng Quan phu nhân cũng là người thông minh, lập tức hiểu ra ý định của Noãn Ngữ, nàng cười nói: “Cho nên, người muốn có người giúp người chuẩn bị trang phục, không thành vấn đề, Linh di cam đoan có thể khiến Noãn nhi trở nên xinh đẹp vô cùng, nhưng Noãn nhi, con khoa trương như thế, e có người ghen tị, không phải sẽ có rất nhiều rắc rối hay sao?”

Noãn Ngữ nói có ý tứ: “Đáng diệu càng tự cao càng tốt, chỉ có như thế mới có thể dụ rắn ra khỏi hang, ghen tị thường dễ để lộ ra dấu vết.”

Thượng Quan phu nhân bưng tỉnh, nàng có chút lo lắng: “Biện pháp này cũng dễ thôi, nhưng sẽ tạo ra không ít kẻ thù, nhưng muốn sống sót trong hoàng cung thì cũng phải kiêu ngạo, con càng biết điều, những người khác càng bắt nạt con.”

Noãn Ngữ nắm tay Linh di, mỉm cười nói: “Con biết Linh di sẽ hiểu ý con mà, Linh di à, ngày mười bảy con hồi cung, không biết có chuẩn bị ổn thỏa được không.”

Thượng Quan phu nhân vỗ nhẹ tay Noãn Ngữ, khẽ cười: “Yên tâm, trang phục Thượng Quan gia nhiều vô cùng, hơn nữa Linh di sẽ không để con phải tủi thân, con chờ chút, Linh di phải đi sắp xếp, Phong nhi, Noãn nhi giao cho con, phải tiếp chuyện với nàng thật tốt.” Nói xong nhanh chóng rời đi.

“Noãn nhi, nương ta tính tình vốn thế, mấy ngày nay lúc nào nàng cũng nhắc tới muội, may là muội bình an vô sự trở về.” Thượng Quan Phong hòa nhã nói: “Mấy ngày nay đã có chuyện gì? Có phải chịu khổ gì không?”

Noãn Ngữ thần nhiên nói: “Thượng Quan đại ca yên tâm, muội không sao, mấy ngày nay quả thật đã xảy ra một chuyện.....”

Noãn Ngữ từ từ kể loại chuyện xảy ra mấy ngày qua, Thượng Quan Phong nghe được âm thầm kinh hãi, nhưng càng thêm khâm phục tiểu cô nương này, tuổi nhỏ nhưng lại vô cùng thông minh, những ngày không có hấn ở cạnh bên, nàng đã phải chịu không ít khổ sở, sau này hấn sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng phải chịu vất vả nữa....

Thượng Quan Phong nhìn về hướng Mặt Sẹo đang ôm đàn, mỉm cười, điềm đàm nói: “Huynh là Mặt Sẹo, quả nhiên là nam tử tốt, mấy ngày nay phiên huynh chăm sóc Noãn nhi rồi.”

“Đâu có, đều là chủ tử cùng Duyên nhi tiểu thư chăm sóc ta, nếu không có bọn họ, Mặt Sẹo vẫn còn là một tên đạo tặc.” Mặt Sẹo cười ha ha, ngây ngô nói: “Đã sớm nghe tới oai danh của Thượng Quan thiếu gia, hôm nay vừa gặp quả là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Đâu phải, huynh cũng khách khí rồi, tuy huynh từng đi làm đường, nhưng ta cũng bội phục đạo lý của huynh, một người có nghĩa khí cũng chính là một hảo hán, huynh đã tới Thượng Quan gia, không nên khách khí, huống chi huynh lại là người của Noãn nhi, thì cũng là người nhà Thượng Quan phủ.” Thượng Quan Phong nói với Mặt Sẹo xong, liền quay sang dịu dàng nói với Noãn Ngữ: “Noãn nhi, ta đưa mọi người tới tiểu viện, thời gian qua mẫu thân vẫn sai người tới quét dọn.....”

Noãn Ngữ gật đầu, bốn người từ từ tới tiểu viện, nhìn khung cảnh thanh tịnh đẹp đẽ trên đường, cảm nhận khoảnh khắc thoải mái hiếm thấy, về tới

Thượng Quan gia giống như về nhà, cảm giác ấm áp khiến người ta thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tuyệt Thế Chi Dung

Sáng hôm sau, Thượng Quan phu nhân mang theo mấy nha hoàn háo hức tiến tới tiểu viện, trong tiểu viện, nàng kêu lên thích thú: “Noãn nhi, Duyên nhi, Linh di đã chuẩn bị xong quần áo trang sức cho các con, ta cam đoan các con sẽ rất thích.”

Noãn Ngữ và Duyên nhi đi ra khỏi phòng, thấy Linh di đang vui mừng, hai người không khỏi nhìn nhau cười, vội vàng nghênh đón, Duyên nhi kinh ngạc nhìn bảy nha hoàn đi sau Linh di, tò mò hỏi: “Linh di, người mang đến bao nhiêu y phục thế, tại sao lại nhiều như vậy?”

Linh di dắt tay các nàng đi vào phòng, yêu thương nói: “Chỗ này làm sao đủ, các con vào cung làm sao có thể ít được, yển hội ngày mai khẳng định nhóm phi tử lẫn công chúa sẽ mặc trang phục sa hoa, nếu không khiến các con trở nên xinh đẹp như tiên, các nàng sẽ cười các con, hơn nữa các con như con gái của ta, cho các con dùng Linh di mới không đau lòng.”

Duyên nhi vội vàng khoát tay, “Linh di, con không cần phải trang điểm, con trở về mặc quần áo cung nữ là được.” Tới hoàng cung nàng nhất định phải cẩn thận giữ đúng bổn phận chính mình, làm sao có thể cùng ngồi với công chúa, như thế mọi người sẽ giễu cợt Noãn nhi.

Noãn Ngữ nhìn Duyên nhi, nghiêm túc nói: “Duyên nhi, từ lúc tỷ rời hoàng cung, tỷ đã không còn là cung nữ, tỷ là tỷ tỷ của Tiêu Noãn Ngữ ta, cho dù vào cung cũng thế, cho nên tỷ cũng phải trang điểm thật xinh đẹp, ta muốn cho tất cả mọi người biết tỷ là tỷ tỷ của muội, muội sẽ không để tỷ chịu oan ức, được không?”

Duyên nhi cảm động gật đầu, trong mắt đã chứa nước mắt, Noãn nhi đối với nàng tốt quá, kỳ thật có thể được Noãn nhi đối tốt như vậy nàng đã thoải mái rồi, cung nữ thì sao, chỉ cần cảm thấy hạnh phúc là được, nàng do dự nói: “Nhưng Noãn nhi, người khác sẽ cười cợt muội, dù sao lúc đầu ta cũng chỉ là một tiểu cung nữ”

Noãn Ngữ nghiêm túc nhìn Duyên nhi nói: “Duyên nhi, đó là trước kia, từ lúc mẫu hậu nhận tỷ là nữ nhi thì tỷ chính là tỷ tỷ của muội, không ai được giễu cợt, trở lại hoàng cung, muội sẽ yêu cầu Hiền Viên Tuyên phong tỷ làm công chúa, muội tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào giễu cợt tỷ.”

Duyên nhi lo lắng nói: “Không cần, Noãn nhi, không cần làm như thế, tỷ không cần được tứ phong gì cả.”

Noãn Ngữ dịu dàng nhìn Duyên nhi, khẽ cười nói: “Không nhớ rõ sao? Tỷ là Tiêu Duyên Nhi, đúng không? Cho nên muội muốn khiến tất cả mọi người biết tỷ là Tiêu Duyên Nhi.”

Duyên nhi gật gật đầu, nàng kiên quyết nói: “Noãn nhi, tỷ sẽ nhớ kỹ, tỷ là Tiêu Duyên Nhi, cho nên tỷ cũng sẽ kiên cường như muội.” Nàng sẽ nhớ rõ lời nói của Noãn nhi, nàng sẽ không bao giờ sợ hãi nữa, bởi vì bên cạnh nàng có Noãn nhi, trách nhiệm của nàng chính là bảo vệ cho Noãn nhi, nên nàng phải kiên cường lên.

Noãn Ngữ vỗ vai nàng, Linh di nhẹ nhàng vỗ tay bọn họ, cười hiền từ: “Hai tiểu nha đầu các ngươi không cần nói nữa, dù sao trong lòng Linh di hai ngươi đều như nhau, được rồi, đến xem Linh di đã chuẩn bị cái gì, mau, lại đây.”

Linh di vừa nói xong, bảy nha hoàn liền mang đồ vật lên, Linh di mở hòm thứ nhất, lấy y phục từ trong hòm ra trước mặt Noãn Ngữ cùng Duyên, khẽ cười nói: “Trang phục này ta chuẩn bị vì Noãn nhi, chính tay đệ nhất may vá Thượng Quan gia ta tự tay làm, còn có tên rất hay, tên là tử sắc điệp tiên (a.k.a cánh bướm màu tím @@), rất nhiều tiểu thư khuê các đến mua ta cũng không đồng ý bán, ngay cả công chúa giàu có cũng muốn mua bộ trang phục này, nhưng hôm nay ta đưa cho Noãn nhi.”

Noãn Ngữ nhìn trang phục trước mắt tán thưởng, vạt áo màu tím tạo cảm giác mờ lung, giống như bản thân lay động theo gió, bướm bướm trên áo trông rất sống động, cứ như chuẩn bị chấp cánh bay đi, mỗi đường kim mũi chỉ trên áo đều thỏa đáng, bộ trang phục này như có sự sống, hấp dẫn người khác, e rằng chỉ có thể dùng từ khéo léo tuyệt vời để hình dung...

Miệng Duyên nhi mở thật to, vẻ mặt không thể hình dung được, cuối cùng nàng lấy lại tinh thần, kinh ngạc kêu to: “Linh di, trang phục này đẹp quá, có cảm giác thần bị lại vô cùng tự nhiên, tin rằng Noãn nhi mặc trên người là đẹp nhất.”

Linh di khẽ cười ha ha, nàng bỏ y phục màu tím vào trong hòm, sau đó tự hào mở hòm thứ hai, lấy quần áo bên trong ra, kiêu hãnh nói: “Đây là của con, tuy không bằng bộ thứ nhất, nhưng cũng chứa đựng tất cả tâm huyết của ta.”

Duyên nhi kinh ngạc nhìn trang phục trong tay Linh di, tuy không giống như tử sắc điệp tiên, nhưng lại mang theo cảm giác có sức sống, áo ngoài màu trắng thùy mị, áo trong màu xanh đậm tỏa sinh lực, đai lưng màu vàng không làm mất đi anh khí, hoa văn lộng lẫy trên trang phục, đây thật sự là dành cho nàng sao?

Linh đi cẩn thận cất y phục đi, sau đó mở hai hòm khác, khẽ cười nói: “Đây là trang sức cho Noãn nhi, vòng cổ, nữ trang cùng những thứ khác đều là vật báu của Thượng Quan gia ta, vô giá, đảm bảo phi tử công chúa ghen tị đến chết.”

Linh đi vừa nói vừa mở hòm còn lại, “Đây là trang sức của Duyên nhi, còn có son phấn nghìn vàng khó mua, do ta đích thân chọn lựa, các con vốn là đại mỹ nữ, có điều dùng tới mấy thứ này, ta đảm bảo sẽ đẹp tựa thiên tiên.”

Noãn Ngữ nhìn hòm trang sức tán thưởng, Thượng Quan gia không hổ là đệ nhất thế gia, những trang sức quần áo đều là tinh hoa vô giá, chỉ e trong thiên hạ khó tìm đồ tốt như vậy, Noãn Ngữ cảm kích nói với Linh đi: “Linh đi, đa tạ người, nhưng đó đều là bảo bối Thượng Quan gia, chúng con không thể nhận.”

Duyên nhi nghe Noãn Ngữ nói, từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, nàng khép miệng lại, ra sức xua tay nói: “Noãn nhi nói đúng, Linh đi, mấy thứ này người giữ lại đi, chúng con không thể nhận được.”

Sắc mặt Linh đi dao động, mắt hững hờ nói: “Các con nói thế tức là không coi Linh đi như người một nhà, thật đau lòng, ta tìm trang sức này cho các con, là hy vọng ngày mai các con có thể trở nên xinh đẹp bước vào hoàng cung, bù đắp thay cho mẫu thân các con, các con lại từ chối lòng tốt của ta.” Nói xong nàng càng đau lòng, nước mắt đã tràn quanh mắt, sắp rơi xuống.

Noãn Ngữ cùng Duyên nhi liếc nhau, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, chúng con nhận là được.”

Lúc này Linh đi chuyển từ buồn sang vui, cười tươi như trẻ con, nàng phấn khích nói: “Vậy là được rồi, không uổng công ta lo lắng xếp đặt, ngày mai phải ăn mặc thật đẹp, khiến nhóm phi tử công chúa kiêu ngạo kia phải nhìn hai nha đầu xinh đẹp nhà chúng ta.”

Duyên nhi thấy đáng vẻ hăng hái của Linh đi, trêu ghẹo: “Linh đi, người không biết còn tưởng rằng người đang chuẩn bị cho con gái ! Những thứ này làm đồ cưới đều đầy đủ cả.”

Linh đi yêu mến nhìn hai người cười nói: “Nha đầu kia, các người giống với con gái bảo bối của ta, khi nào các con xuất giá, Linh đi sẽ chuẩn bị đầy đủ đồ cưới cho các con.” Ánh mắt nàng nhìn Noãn Ngữ có ý tứ khác, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng vẫn khiến Noãn Ngữ cảm thấy có điểm khác thường, dù vậy Noãn Ngữ cũng không nghĩ sâu sa, nàng biết rằng Linh đi sẽ không làm hại nàng.

Duyên nhi cười hì hì nói: “Con không cần xuất giá, con và Noãn nhi cả đời cũng không tách ra.”

Linh đi có chút xúc động nói: “Đúng vậy, năm đó ta cũng nói như thế, nhưng việc đời luôn thay đổi, ai cũng không biết sau đó sẽ có chuyện gì, duyên phận tới thì có đuổi cũng đuổi không đi, chỉ có thể chấp nhận.”

Duyên nhi chu miệng không nói, Noãn Ngữ dịu dàng nói: “Duyên phận là chuyện khó nắm bắt, nhưng tình cảm giữa chúng con sẽ không thay đổi, cho dù có người thương yêu, nhưng con tin chúng con sẽ giữ nguyên tình cảm của cả hai, Linh đi, đã nhiều năm như thế, tình cảm giữa người và mẫu hậu không phải vẫn sâu đậm như cũ sao?”

Linh đi có chút đầm chiêu nói: “Nha đầu này, cái miệng nhỏ nhắn của người thật lợi hại, con nói không sai, cho dù không được gặp lại sư tỷ, tình cảm giữa chúng ta vẫn như cũ, Noãn nhi, Duyên nhi, các người đàn một khúc cho Linh đi đi, Linh đi muốn cảm nhận lại cảm giác năm đó.”

Hai người gật đầu, Noãn Ngữ ôm đàn tới bên trong viện từ ngồi xuống, nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, tiếng đàn du dương vang lên, Duyên nhi cầm nhuyễn kiếm đứng trong viện từ, múa theo tiếng đàn, mỗi động tác đều cùng tiếng đàn kết hợp hoàn mỹ, không ai ngờ khúc nhạc hay như vậy cùng với điệu múa đẹp như thế lại ẩn chứa chết người.

Linh đi lặng lẽ đứng một bên, mê mải nhìn hai người trong viện từ, như trở về mười năm trước, nàng cùng sư tỷ cũng là như thế, đàn kiếm hài hòa, nhưng ngày đó không trở về nữa, cả đời này nàng không còn cơ hội cùng múa kiếm với sư tỷ.

.....

Hôm sau, trong tiểu viện vô cùng náo nhiệt, Noãn Ngữ cùng Duyên nhi bị một đám nha hoàn vây quanh trang điểm, mà Linh đi chạy chạy bên này, nhìn nhìn bên kia một cái, chỉ điểm chỉ điểm nha hoàn này, không kèm được còn tự mình ra tay.

Người bị trang điểm đầu tiên là Duyên nhi, trên mặt được trang điểm nhạt, màu da sạm nắng ban đầu cũng trở nên trắng hồng, tóc nàng được búi lên, tạo thành một búi tóc đơn giản, để lại một đoạn bên tai, thoạt nhìn đầy sức sống nhưng cũng không mất đi phần nữ tính, còn quần áo kia trợ giúp dáng người không hoàn hảo của nàng, cùng với đồ trang sức, vốn là một thiếu nữ xinh đẹp trở thành một tiểu mỹ nữ, khiến ai nhìn đều chảy nước miếng.

Linh đi tán thưởng nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt, không ngờ Duyên nhi không quá xinh đẹp nhưng sau khi trang điểm lại trở nên như thế này, nếu hiện tại có nam nhân e rằng đều chảy nước miếng.

Lúc này một nha hoàn kinh ngạc kêu thành tiếng, Linh đi cùng các nha hoàn khác tò mò xoay người, thấy nha hoàn kia đứng ngơ ngác nơi đó, biểu tình trên mặt vô cùng khiếp sợ, Linh đi không hiểu vỗ vỗ bả vai nha hoàn kia, nhẹ giọng kêu: “Tiểu cúc, tiểu Cúc, người làm sao vậy?” (Mun: Mẹ ơi =)) Tiểu cúc =)) óa hoa cúc nhỏ. =))))) Đau bụng cười quá! Mình lầy nhiễm đam mỹ quá rồi !> Yur: zời ơi, tâm ý tương thông, ko hện mà gặp =]])

Vỗ vài cái, cuối cùng tiểu Cúc mới lấy lại tinh thần, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Noãn Ngữ, thì thào lẩm bẩm “Đẹp quá, đẹp quá, tại sao lại có người đẹp như vậy.”

Linh đi nghe thấy tiểu Cúc tự nói, nghi hoặc nhìn Noãn Nhi, chẳng lẽ dung mạo Noãn Nhi khiến tiểu Cúc khiếp sợ hay sao? Nói thật, nàng cũng không rõ lắm, Noãn Nhi vẫn thường đeo mạng che mặt, nàng cũng không biết dung mạo ra sao, nhưng mười năm trước đồn rằng dung mạo của nàng vô cùng xấu xí, nhưng rõ ràng tiểu Cúc vừa nói.

Cuối cùng tiểu Cúc ngừng nói, nàng đột nhiên nhớ ra điều gì, thỉnh thoảng trên mặt đất, hoảng sợ nói: “Công chúa thứ tội, tiểu Cúc không cố ý, tiểu Cúc không cố ý.”

Noãn Ngữ yên lặng nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi, ta không trách ngươi, sau này không cần tự tiện quỳ.”

Tiểu Cúc sợ hãi liếc mắt nhìn Noãn Ngữ, thấy nàng không trách mắng từ từ đứng lên, sợ hãi trong mắt cũng biến thành cảm kích, công chúa không trách nàng lại còn nói chuyện với nàng, công chúa thật tốt !

Linh đi nhìn màn này, tò mò hỏi: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Cúc, ngươi nói đi.”

Tiểu Cúc sợ hãi nói: “Vừa rồi. Vừa rồi. phu nhân cùng mọi người đều nhìn Duyên Nhi tiểu thư, tiểu Cúc cài trâm cho công chúa, không cẩn thận. không cẩn thận vén mạng che của công chúa, tiểu Cúc thấy, thấy khuôn mặt của công chúa, đẹp quá. Cho nên mới sợ ngây người.” Trong đầu nàng vẫn dừng lại trên khuôn mặt, nàng chưa gặp qua người đẹp như thế, ngũ quan kia thật sự hoàn mỹ.

Linh đi chăm chú nhìn Noãn Ngữ, lúc này Noãn Ngữ đã mặc xong, từ sắc điệp y khiến dáng người nàng trở nên hoàn mỹ, mang theo cảm giác tự nhiên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió bay đi, búi tóc đơn giản nhưng không mất đi vẻ đẹp, trang sức càng khiến tăng thêm cảm giác lay động theo gió như tiên nữ, mạng che mặt tăng thêm phần thần bí, khiến người khác không nhìn được muốn đi tìm hiểu.

“Các ngươi lui xuống trước đi, ra giữ cửa.” Linh đi nói một tiếng, các nha hoàn đều rời đi, trước khi đi tất nhiên cũng đóng cửa.

Linh đi ngượng ngùng nói: “Noãn Nhi, nếu không ngại có thể cho ta xem dung mạo con?”

Giống như đã đoán trước, nàng gật gật đầu, từ từ tháo mạng che mặt, dung nhan tuyệt trần hiện ra, Linh đi ngỡ ngàng nhìn Noãn Ngữ trước mặt, nàng giống như không còn hồn phách, không biết nên làm gì, chỉ biết đứng ngây ngốc, ngây ngốc nhìn.

Duyên Nhi vỗ vỗ bả vai Linh đi, nhẹ giọng kêu: “Linh đi, tình tình nào, thất lễ quá, Linh đi.”

Linh đi lập tức bình tĩnh, nhưng vẫn không thể nào hồi phục tinh thần, nàng thì thào nói: “Noãn Nhi, con. Con. Không ngờ con đẹp như thế.”

Duyên Nhi khẽ cười, trêu chọc nói: “Linh đi không ngờ chứ gì, Noãn Nhi bị tiểu nhân đầu độc trong lúc mang thai, về sau nhũ mẫu tìm được thuốc giải, sau đó ngâm mình trong suối thiêng, bây giờ Noãn Nhi đeo mạng che mặt bởi vì bất cứ ai nhìn thấy dung mạo của nàng đều có phản ứng này, ngay cả con đã nhìn từ nhỏ cũng vẫn ngây người.”

Linh đi khen ngợi: “Đúng, nhớ năm nào Nghi Thụy là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, dung mạo kinh người, đẹp không giống người phàm, không ngờ ngày nay con còn đẹp hơn mẫu hậu con, Nghi Thụy trên trời nếu có linh thiêng cũng được an ủi.”

Duyên Nhi còn muốn nói gì đó nhưng cửa vang lên một trận tiếng đập cửa, một nha hoàn ở cửa nói: “Phu nhân, kiệu đã đến.”

Linh đi đeo mạng che cho Noãn Ngữ, dặn dò: “Noãn Nhi, con trở lại cung, không thể để ai nhìn dung mạo con, địa vị của con đã khiến người khác ghen tị, nếu để người ta nhìn thấy dung mạo, chắc chắn sẽ gặp nhiều phiền toái hơn, nhớ lời Linh đi nói.”

Noãn Ngữ gật đầu cười nói: “Linh đi, người yên tâm, con không có ý định để người khác thấy dung mạo con.”

Linh đi yên tâm gật đầu, cười nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trở Lại Hoàng Cung

♥Edit: Mun—

Một cỗ kiệu rực rỡ tráng lệ đứng trước cửa Thượng Quan phủ, người khiêng kiệu còn mặc y phục cấm vệ quân, bên cạnh kiệu có hai nam tử anh tuấn, chính là Âm Thương cùng Âm Vũ, bọn họ được an bài đặc biệt đến để bảo vệ Noãn Ngữ, nhóm dân chúng đều tò mò nhìn cỗ kiệu, đoán rằng sắp có một đại nhân vật xuất hiện.

Noãn Ngữ ôm Phụng cảm cùng Duyên nhi đi bên cạnh Thượng Quan phu nhân đi ra cửa, dân chúng tới xem náo nhiệt ngơ ngác nhìn hai tiên nữ bước ra từ Thượng Quan gia, mắt cũng không chớp....., oa..... Đẹp quá.....

Thượng Quan Phong cũng đang thông dong bước ra cửa, nhìn thấy hai người cũng hơi sửng sốt, nhưng nhanh chóng phục hồi, hần đi lên trước, dịu dàng nói với Noãn Ngữ: “Noãn nhi, nhớ nhé, Thượng Quan gia vĩnh viễn ủng hộ muội.” May là theo kịp, cha ra ngoài, việc buôn bán của Thượng Quan gia đều do hần làm chủ, thật vất vả mới có thời gian, vội vã trở về chỉ để nói cho Noãn nhi những lời này.

Noãn Ngữ cảm kích, gật gật đầu, “Thượng Quan đại ca, cảm ơn huynh! Huynh yên tâm, bọn muội sẽ không sao.”

Thượng Quan Phong gật đầu, hần làm sao có thể yên tâm, hoàng cung là nơi người lừa ta gạt, là nơi nguy hiểm nhất trên đời, để Noãn nhi ở đó, hần không thể yên tâm một chút nào, nhưng những lời này có thể nói với Noãn nhi sao? Nói ra e sẽ khiến nàng càng thêm bất an.

Án Thương tiến lên, cung kính nói: “Công chúa, mời lên kiệu, Hoàng Thượng đã bày yến hội nghênh đón công chúa trong ngự hoa viên.”

Noãn Ngữ gật đầu, nhìn về mặt luyến tiếc của Linh di, nhẹ nhàng nói: “Linh di, đừng lo cho con, con đi rồi, người nhớ bảo trọng, có cơ hội con sẽ trở về thăm người.”

Noãn Ngữ nhìn Duyên nhi một cái rồi vào trong kiệu, Duyên nhi cũng vào theo, kiệu từ từ di chuyển, Linh di cùng Thượng Quan Phong vẫn nhìn theo, cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng các nàng nữa, Thượng Quan Phong điềm đi nói với Linh di: “Nương, chúng ta về phủ thôi, các nàng không sao đâu, con sẽ sai người theo dõi chặt chẽ tình huống trong cung, người có thể yên tâm.”

Thượng Quan phu nhân gật đầu, nhưng trong mắt vẫn có chút lo lắng, nhưng vẫn để Thượng Quan Phong đỡ đi.

Kiểu chậm rãi đi, tay Duyên nhi nắm thật chặt, mười năm, thời điểm khi nàng bước vào nơi này một lần nữa, trong lòng nàng vẫn rất sợ hãi, năm đó nàng chỉ là một cung nữ nhỏ bị người bắt nạt, trở lại nơi này khiến nàng nhớ tới cuộc sống.....

Noãn Ngữ nhận ra Duyên nhi đang lo lắng, nàng nắm tay Duyên nhi, mỉm cười gật đầu với nàng, cho nàng thêm tự tin, nàng không mong Duyên nhi có cảm giác thấp hèn, các nàng đều là người, chẳng qua địa vị khi sinh ra không giống nhau, không cần vì xuất thân của mình mà để ý, chỉ cần được sống vui vẻ, xuất thân có quan hệ gì chứ?

Duyên nhi cổ cười nhẹ, nhưng vẫn có chút cứng ngắc, tuy vậy so với mảy may nhứt nhĩ thì tốt hơn nhiều.

Không biết qua bao lâu, cỗ kiệu dừng lại, giọng nói Ám Huy bên ngoài cỗ kiệu vang lên, “Mời công chúa rời kiệu.”

Noãn Ngữ vừa định ra khỏi kiệu, Duyên nhi đã giữ chặt trang phục nàng, mỉm cười nói: “Noãn nhi, đưa phụng cảm cho tỳ!” Noãn nhi mới là công chúa, nếu ôm đàn đi vào, những người đó sẽ chê cười nàng.

Noãn Ngữ mỉm cười, đưa Phụng cảm cho Duyên nhi rồi rời khỏi kiệu, nhìn thấy nơi không hề xa lạ này, trong lòng không biết có cảm giác gì, Duyên nhi ra sau, cũng không muốn nhìn phong cảnh trong cung, chỉ nhìn Noãn Ngữ, giống như nhìn thấy nàng mới có thể khiến bản thân an tâm.

Cầm vệ quân mang cỗ kiệu đi, Ám Huy cung kính nói: “Công chúa, mời đi theo thuộc hạ.”

Trên suốt đường đi, mỗi người đều có tâm sự trong lòng, không có tâm trạng ngắm nhìn phong cảnh, không biết đi bao lâu, cuối cùng họ cũng thấy ngự hoa viên, hai bên đường đầy rẫy thị vệ, tất cả đều nhìn về phía trước, Vương công công đã đứng chờ sẵn ở cửa, vừa thấy Noãn Ngữ cùng Duyên nhi, đầu tiên là ngăn người, sau đó lớn giọng hô: “Đệ nhất công chúa giá lâm!” Giọng lạnh lạnh khiến Noãn Ngữ và Duyên nhi có chút khó chịu.

Sau đó thị vệ đều cung kính quỳ xuống hô to: “Thuộc hạ tham kiến công chúa, công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Noãn Ngữ cau mày, lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, về sau nhìn thấy bốn cung không cần tự tiện quỳ, bốn cung không thích.” Nàng ghét nhất hô ra là bị người khác quỳ trước mặt, tuy nơi này là hoàng cung, nhưng nàng cũng không bỏ qua điểm này.

“Dạ, công chúa.” Thị vệ đều đứng lên, cung kính đứng nơi đó, giống như một bức tượng không nhúc nhích.

Lúc này, Vương công công tiến lên, cung kính nói: “Lão nô thỉnh an công chúa, Hoàng Thượng đặc biệt lệnh lão nô chờ ở đây, mời công chúa đi theo lão nô.” Hần không ngờ nàng lại có khí thế này, e rằng nhòm hoàng tử công chúa không ai có thể so được với nàng, quả nhiên là nữ nhi của Tiêu hoàng hậu, quả là nữ nhân không thua kém nam nhân!

Noãn Ngữ gật đầu, nói nhẹ: “Làm phiền công công, không biết xưng hô với công công như thế nào.” Nhìn quần áo trên người Vương công công có thể đoán cấp bậc không thấp, nếu Hoàng Thượng phái hần tới, nói cách khác hần là thái giám bên cạnh Hoàng Thượng, đối với loại cận thân này, dù không có quan hệ tốt nhưng cũng không thể đắc tội.

Vương công công đối với thái độ của Noãn Ngữ có chút kinh ngạc, hần mỉm cười nói: “Lão nô họ Vương, danh Khiển, công chúa muốn gọi thế nào đều được, mời công chúa theo lão nô.” Công chúa Noãn Ngữ này quả nhiên là một người thông minh, hần có chút thiện cảm đối với nàng.

Noãn Ngữ quay sang gật gật đầu với Duyên nhi, sau đó mấy người liền đi theo Vương công công vào ngự hoa viên, Hiên Viên Tuyên ngồi trên cao, ánh mắt sáng rực nhìn Noãn Ngữ đang chậm rãi đi tới, mười năm, cuối cùng hần có thể nhìn thấy nữ nhi, nữ nhi bảo bối của hần càng ngày càng xinh đẹp động lòng người, giống Nghi Thủy năm đó....

Ngồi dưới hắt là Uyển phi, trên mặt nàng vẫn giữ nụ cười dịu dàng như trước, nhưng bàn tay đã nắm chặt lại, trên mặt nhóm phi tử mỗi người có một biểu tình khác nhau, tuy trong lòng hận muốn chết nhưng lại giả vờ vui mừng, nét tươi cười hoàn toàn khó coi.

Về phần nhóm hoàng tử cùng công chúa, sắc mặt cũng không tốt hơn chút nào, chỉ toàn ghen tị và ghen tị, liệu chết trùng mắt Noãn Ngừ, nhóm hoàng tử là bởi Noãn Ngừ có được Thanh Long ngọc bội, còn nhóm công chúa là bởi vì trang phục của nàng, phẩm là nữ tử đều biết, trang phục trên người nàng đều là vật báu của Thượng Quan gia, các nàng nghĩ trăm phương nghìn kế cũng không mua được, thế nhưng bây giờ lại trên người các nàng.

Mà ý hận dày đặc nhất chính là Hiên Viên Doanh, nàng không chỉ thấy trang phục trên người Noãn Ngừ mà còn thấy Phượng cầm Duyên nhi ôm trên tay, đó là bảo bối của nàng mười năm nay, cho dù hóa thành tro ta cũng nhận ra được, thế nhưng lại ở trên tay bọn họ, các nàng chính là kẻ trộm Phượng cầm của mình.

Mà Hiên Viên Huy, ngoại trừ vẻ bình tĩnh giống Hiên Viên Tuyên, đáy mắt hắt có một ít vui sướng, nàng thật sự không chết.

Vương công công, Duyên nhi, Âm Thương cùng Âm vũ quý trên mặt đất thỉnh an: “Xin thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân, Vương công công, Âm Thương, Âm Vũ, các người lui xuống trước đi.” Hiên Viên Tuyên yêu thương nhìn Noãn Ngừ, trong mắt tràn ngập niềm vui, hắt cố áp chế tâm trạng kích động, nhẹ nhàng nói: “Noãn nhi, mười năm qua, không ngày nào phụ hoàng không nhớ tới con. Chỉ cần con trở về là tốt rồi, tốt rồi.”

Ba người lui sang một bên, Noãn Ngừ đối với yêu thương của Hiên Viên Tuyên có chút cảm động, nhưng sau vài giây liền biến mất, nàng chỉ lãnh đạm hành lễ: “Xin thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cát tường.”

Ánh mắt Hiên Viên Tuyên liền trầm xuống, vui sướng ban đầu đã biến mất, thay thế bằng vẻ mặt đau buồn, hắt thở dài một hơi, buồn bã nói: “Noãn nhi, chẳng lẽ con vẫn không muốn tha thứ cho trẫm? Trẫm rất muốn con gọi một tiếng phụ hoàng.”

Dáng vẻ thất vọng của hắt khiến một góc trong lòng Noãn Ngừ mềm ra, Noãn Ngừ bình tĩnh nói: “Hoàng Thượng, xin cho Noãn Ngừ một chút thời gian.” Không phải nàng không muốn gọi, là không nói ra được, nhìn thấy hắt lại khiến nàng nhớ tới khung cảnh mười năm về trước.

Sắc mặt Hiên Viên Tuyên tốt hơn một chút, hắt thở dài một hơi, bắt đầu dĩ nói: “Được rồi, dù sao Noãn nhi đã rời đi mười năm, trẫm cũng không thể miễn cưỡng. Trẫm sẽ cho Noãn nhi thời gian, người bên cạnh Noãn nhi chính là Duyên nhi đúng không?”

Noãn Ngừ gật đầu, bình tĩnh nói: “Đúng, Hoàng Thượng, Duyên nhi là nữ nhi mẫu hậu nhận làm nghĩa nữ năm đó, nàng đã bên ta mười năm.”

Duyên nhi bị ánh mắt Hiên Viên Tuyên đảo qua, cả người cứ như bị thứ gì đó đâm vào lưng, nhanh chóng quỳ xuống, cung kính kêu: “Nô tỳ Duyên nhi khấu kiến Hoàng Thượng.”

Hiên Viên Tuyên điềm đạm nhìn Duyên nhi nói: “Đứng lên đi, người không phải là nô tỳ, vừa rồi Noãn nhi đã nói, mười năm trước hoàng hậu đã nhận người làm nữ nhi, hơn nữa người chăm sóc Noãn nhi nhiều năm như thế, từ nay về sau người là Giai Duyên quận chúa, là nghĩa nữ của trẫm.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Duyên nhi đứng dậy, mỉm cười với Noãn Ngừ, quận chúa, chính là con gái Vương gia, mình từ một cung nữ trở thành quận chúa, đây quả là điều không thể tin được.

Hiên Viên Tuyên dịu dàng nói: “Được rồi, mọi người ngồi xuống đi.” Hắt chỉ vào vị trí gần mình nhất, cũng là vị trí đối diện Uyển phi.

Noãn Ngừ cùng Duyên nhi vừa ngồi xuống, Hiên Viên Doanh đứng lên, không phục nói: “Phụ hoàng, Doanh nhi có điều muốn nói.”

Sắc mặt Hiên Viên Tuyên thay đổi, kiềm nén tức giận trong lòng hỏi: “Doanh nhi có chuyện gì có thể để sau nói, hiện tại là tiệc đón tiếp hoàng tử người, có chuyện gì yên hội xong sẽ nói sau.”

Hiên Viên Doanh ngạo nghễ nhìn Noãn Ngừ cùng Duyên nhi, cười nhạo nói: “Hoàng tử cái gì, nàng ta chỉ là một tên trộm.”

“Doanh nhi, không được nói lung tung, người đừng quên bây giờ là lúc nào, người thân là công chúa lại không ra thể thống gì.” Hiên Viên Tuyên quát to một tiếng, khiến tất cả mọi người hoảng sợ, không khí nhất thời trở nên không tự nhiên, đồng thời cũng dần dần trở nên lạnh.

Uyển phi không ngờ Hiên Viên Doanh sẽ làm Hoàng Thượng tức giận, người thông minh đều biết lúc này Hiên Viên Noãn Ngừ được yêu thương bao nhiêu, tại sao nàng lại đụng tới vết thương đó, đúng là một nữ nhi ngu ngốc, không biết phải trái, Uyển phi tức giận quát lớn: “Doanh nhi, con thật vô lễ, lập tức ngồi xuống cho bổn cung, nếu không mẫu hậu sẽ phạt con.”

Hiên Viên Huy nháy mắt với Hiên Viên Doanh, Hiên Viên Doanh vờ như không thấy, tiếp tục hô to: “Con không nói sai, nha đầu chết tiệt kia cầm Phượng cầm của con, các nàng chính là kẻ trộm Phượng cầm, phụ hoàng, người nên phân xử cho Doanh nhi.” Nói xong mắt nàng đã chứa đầy lệ, như có thể khóc bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Hiên Viên Tuyên vô cùng tệ, hắt nghiêm mặt nói: “Phân xử! Trẫm đã nói người không được nhắc lại chuyện Phượng cầm, hôm nay người lại làm trò trước nhiều người như thế, hoàn toàn không để ý tới thân phận công chúa, rốt cuộc người có biết thẹn hay không, người đem lời trẫm nói trở thành gió thoảng bên tai! Uyển phi! Nàng còn không mau quản nữ nhi của nàng.”

Uyển phi bị Hiên Viên Tuyên dọa, mười mấy năm qua chưa bao giờ nàng thấy hắt quát lớn như thế, hôm nay Doanh nhi quả thật rất ngu xuẩn, nhưng hắt

cũng không thể mắng nài như thế, hấn đặt mình ở đâu. Uyển phi đem tức giận nuốt xuống, toàn bộ đều tại Noãn Ngữ, nàng tức giận nói: “Doanh nhi, đừng gây chuyện nữa, có nghe không?”

Hiên Viên Doanh oan ức nhìn phụ hoàng mẫu hậu, bình thường không phải họ đều thương nàng sao? Tại sao lại mắng nàng, đều vì Hiên Viên Noãn Ngữ, nàng nhất định sẽ không bỏ qua. Hiên Viên Doanh nén nhịn nước mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Noãn Ngữ, ngồi xuống nhưng không phục, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, về sau nàng sẽ trừng phạt Hiên Viên Noãn Ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đàn Đút Dây

Noãn Ngữ đứng lên, lạnh lùng nói: “Vừa rồi Phong Doanh công chúa nói Phụng cầm trong tay Duyên nhi là của mình, nhưng mười năm trước cũng là đồ của ta, đây là phần thưởng Hoàng Thượng ban cho ta, bây giờ chỉ là vật về chủ cũ thôi, hơn nữa đàn tốt phải xứng với tri âm, nếu Phong Doanh công chúa có thể thắng ta về cầm nghệ, Phụng cầm liền thuộc về ngươi.” Nàng đã sớm đoán được kết quả này, Uyển phi, bây giờ ngươi chắc đang rất tức giận.

Hiên Viên Doanh không phục đứng dậy, cao ngạo nhìn Noãn Ngữ, nói: “Được, như ngươi nói, một khi đã như vậy chúng ta so tài đi, nếu ta thắng đàn sẽ thuộc về ta, ngươi thua chắc rồi, ta không phải Hiên Viên Doanh năm đó.” Từ lần đó nàng đã học tập vất vả, chỉ có nàng mới xứng với Phụng cầm, trên đời này không ai có thể thắng nàng.

Noãn Ngữ cười nhạt nói: “Được, đáng tiếc ngươi nói sai rồi, kết quả mười năm trước và mười năm sau không khác nhau, căn bản ngươi không có tư cách đánh đàn.” Điều ngoa, tùy hứng, không dùng tới đầu óc, Uyển phi, tại sao bà lại có thể dạy ra được nữ nhi như thế này.

Hiên Viên Doanh hơi sùng sốt, bị khí thế tự tin của Noãn Ngữ dọa, nhưng nàng nhanh chóng phản ứng lại, hừ lạnh một tiếng, chăm chăm trừng Noãn Ngữ, nàng sẽ không thua, tuyệt đối không.

Noãn Ngữ bình tĩnh ngồi xuống, khoe miệng dưới mạng che đã tạo nên một nụ cười tuyệt đẹp, Hiên Viên Doanh vô cùng kích động, trong lòng nghĩ Noãn Ngữ không thể đàn hay được, đừng nói tới chuyện dùng Phụng cầm, nực cười, nực cười.

Nhóm phi tử cùng hoàng tử, công chúa đều lộ ra bộ mặt đang xem kịch vui, cho dù ai thắng các nàng đều sung sướng, dù sao từ trước tới nay các nàng đều không vừa mắt bộ dạng ngang ngược của Hiên Viên Doanh, nàng vẫn ý mình là con gái Uyển phi nên vô cùng kiêu ngạo, si nhục người khác, nếu nàng thua, bọn họ đều vui mừng xem nàng bị bẽ mặt, nhưng nếu nàng thắng cũng có thể làm giảm khí thế của Hiên Viên Noãn Ngữ, khiến phụ hoàng không xem trọng nàng nữa, mà bọn họ được xem một màn kịch vui.

Sắc mặt của Uyển phi cùng Hiên Viên Huy vô cùng khó coi, bọn họ đều biết Doanh nhi đã thua một nửa, tâm tình của nàng bây giờ căn bản không thể đàn hay, làm sao có thể đấu cùng Noãn Ngữ, thật là bẽ mặt.

“Chuyện của các con sẽ do các con tự giải quyết, trẫm không tham dự, bây giờ trẫm tuyên bố một việc.” Ánh mắt Hiên Viên Tuyên lướt qua mọi người, khí thế uy nghiêm khiến mọi người bất giác cúi đầu, hấn cao giọng tuyên bố: “Trẫm tuyên bố thân phận đệ nhất công chúa của Noãn nhi, giao Thanh Long ngọc bội cùng Phụng ấn giao cho nàng, từ nay về sau, thấy Noãn nhi như thấy trẫm.”

Lúc này Vương công công mang một khay gỗ lên, trên đó là hai đồ vật, một là con dấu hậu cung, một là Thanh Long ngọc bội, Hiên Viên Tuyên vung tay, Vương công công liền đem khay gỗ tới trước mặt Noãn Ngữ cung kính nói: “Công chúa, đây là Phụng ấn và Thanh Long ngọc bội.”

Noãn Ngữ gật đầu, bình tĩnh nói: “Làm phiền công công, hai thứ này có thể nhờ công công giữ tạm, sau yến hội bốn cung sẽ gặp lại công công, được chứ?” Nàng có thiện cảm đối với Vương công công, trong ánh mắt hấn không có cảm giác ác ý, ngược lại mang theo thiện cảm và quan tâm.

Vương công công hơi sùng sốt, trong mắt có một tia cảm động, hấn mỉm cười nói: “Vay lão nô sẽ tạm giữ thay công chúa.” Nói xong mang khay gỗ xuống.

Noãn Ngữ mỉm cười gật đầu, đứng dậy nhìn Hiên Viên Tuyên, bình tĩnh nói: “Hoàng Thượng yên tâm, mặc dù Noãn nhi xa cách mười năm nhưng vẫn nắm rõ quy củ, sẽ không để Hoàng Thượng thất vọng.”

“Tốt, tốt, trẫm biết Noãn nhi sẽ không khiến trẫm thất vọng, Noãn nhi ngồi xuống đi, không cần khách khí với trẫm như thế.” Hiên Viên Tuyên cười to nói: “Được rồi, mọi người vừa ăn vừa xem trình diễn đi, trước đó vài ngày trẫm đã lệnh các vũ cơ sáng tác một điệu múa mới biểu diễn trong ngày hôm nay.”

Âm nhạc chậm rãi vang lên, một vài nữ tử xinh đẹp đi vào ngự hoa viên, nhảy múa theo tiếng nhạc, từ đầu tới cuối, mỗi động tác đều hoàn hảo, lộ vẻ quyến rũ xinh đẹp, ánh mắt nhóm hoàng tử không chớp chút nào, nhóm cung chúa lại không hề nhìn, trên mặt lộ vẻ miệt thị.

Noãn Ngữ nghiêm túc quan sát màn diễn, không thể không thừa nhận vũ cơ trong cung quả không tồi, mỗi động tác đều chính xác, cùng với trang phục và âm nhạc thật quyến rũ xinh đẹp, chỉ tiếc thiếu cảm giác sống động, lại thừa điểm dứa lẻo lết, là khuyết điểm trí mạng của màn biểu diễn này.

Điều múa kết thúc, nhóm vũ cơ lui xuống nhưng âm nhạc vẫn chưa dừng, một nữ tử xinh đẹp tuyệt sắc đi tới, bắt đầu nhảy theo tiếng nhạc, mày không kẻ mà đẹp, môi không điểm mà hồng, lớp son nhẹ khiến da thịt trắng trẻo lại lộ điểm hồng, vũ y hóa hồng tôn lên dáng người hoàn mỹ của nàng, ngắm thấy vô cùng phong tình vạn chủng, ánh mắt nhóm hoàng tử đều hướng tới.

Nữ tử lộ ra ánh mắt lẳng lơ lướt khắp mọi nơi, khiến tất cả nam nhân đều run lên, nước miếng chảy xuống, mắt không chớp tới một cái, e rằng nếu không phải đang ở yến hội họ đã lao lên rồi.

Tiếng nhạc dần dừng lại, nữ tử cũng ngừng múa, đứng tại chỗ cung kính hành lễ với Hiến Viên Tuyên: “Nô tỳ Vũ Nương tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Lúc này khuôn mặt nữ tử không còn xinh đẹp như vừa rồi, ngược lại hiện lên khí tức lạnh lạnh, dập tắt ánh mắt mê đắm của nhóm hoàng tử.

Hiến Viên Tuyên mỉm cười nói: “Vũ Nương, vũ đạo không tồi, không hổ là đệ nhất vũ cơ Thương Long quốc, vì điệu nhảy này trăm quyết định ban thưởng cho ngươi, ngươi muốn gì?”

Vũ Nương nhàn nhạt cười nói: “Hoàng Thượng quá khen, Vũ Nương không cần danh lợi tiền tài, chỉ có một yêu cầu, vừa rồi Vũ Nương nghe đệ nhất công chúa nói ‘đàn tốt phải xứng với tri âm’, Vũ Nương vô cùng bội phục, hơn nữa Vũ Nương nghe nói mười năm trước cảm nghệ của công chúa khiến đệ nhất nhạc sư cảm thấy không bằng..., cho nên Vũ Nương công chúa có thể gảy một bản để Vũ Nương múa một khúc.”

Hiến Viên Tuyên nhìn về phía Noãn Ngữ chờ ý kiến của nàng, Noãn Ngữ nhìn Vũ Nương, nàng cảm giác nữ tử này sẽ không làm hại mình, bèn gật đầu, thân nhiên nói: “Được, ta cũng khâm phục tài năng của Vũ Nương, sẵn lòng vì Vũ Nương đàn một khúc.”

Lúc này một giọng nói vang lên, là Hiến Viên Doanh, nàng lớn tiếng kêu: “Phụ hoàng, con cũng muốn tham gia, nhân cơ hội này giành lại Phượng cầm của con, mong phụ hoàng đồng ý.”

Hiến Viên Tuyên nhìn Noãn Ngữ, thấy Noãn Ngữ gật gật đầu, hần quay sang hỏi Vũ Nương: “Vũ Nương, ngươi có đồng ý không?”

Vũ Nương cười nhạt: “Có thể, nhưng Vũ Nương có yêu cầu, quyền phân định sẽ do Vũ Nương đảm đương, nếu tiếng đàn của một trong hai vị công chúa có thể khiến cơ thể Vũ Nương không kim lòng được mà múa theo sẽ là người thắng.” Con người nàng chỉ múa vì khúc nhạc hay nhất, nàng đã tìm kiếm rất lâu nhưng không một ai có thể khiến nàng tự động múa theo tiếng nhạc, đáng tiếc, không một ai có thể làm được.

Hiến Viên Tuyên gật đầu, “Được, trăm đồng ý, vậy thì Noãn nhi, Doanh nhi, trong các con ai sẽ biểu diễn trước.”

Hiến Viên Doanh lập tức đứng dậy, kích động nói: “Con trước, nhưng Doanh nhi muốn dùng Phượng cầm, con phải chứng minh chỉ có con mới thích hợp với Phượng cầm.” Nàng không muốn nha đầu kia diễn trước, nếu như nàng thành công, mình chẳng phải là chưa đấu đã thua, nàng phải thắng nàng ta, không cho nàng ta có cơ hội phản kích.

Hiến Viên Tuyên nhìn về phía Noãn Ngữ, Noãn Ngữ quay sang nhìn Duyên nhi, Duyên nhi đưa Phượng cầm cho Hiến Viên Doanh, Hiến Viên Doanh nhận Phượng cầm, kiêu ngạo trừng mắt Noãn Ngữ, sau đó bắt đầu đàn. Tiếng đàn du dương phát ra, nhưng khiến mọi người có một cảm giác khác lạ, mọi người đều biết đây là sở trường của Phong Doanh công chúa, đáng lẽ nên dịu dàng trầm bổng, nhưng bây giờ lại mang theo tàn bạo, khiến người khác không muốn nghe.

Hiến Viên Doanh dường như không nghe thấy tiếng nhạc chính mình, vẫn kiêu ngạo đàn khúc nhạc này, còn thường ngạo mạn liếc Noãn Ngữ, nhưng nàng dần dần bối rối, nàng thấy Vũ Nương vẫn đứng ở đó, vẻ mặt không kiên nhẫn, không có bất cứ ý muốn múa, nàng càng nhíu mày, sau đó càng gắng đàn tốt, nhưng tâm tình lại càng ảnh hưởng tới tiếng đàn của nàng, khiến Vũ Nương thậm chí không muốn nghe tiếp, đừng nói tới việc múa.

Vũ Nương quay đầu đi chỗ khác, không muốn nghe Hiến Viên Doanh đàn tiếp, trời sinh nàng đối với âm nhạc vô cùng nhạy cảm, yêu cầu cả đời là âm nhạc lẫn vũ đạo thuần khiết, nhưng khúc nhạc này đáng lẽ là một khúc nhạc hay, nhưng vì tâm tình người đàn mà bị hủy hoại, lãng phí khúc nhạc, lại càng làm nhục Phượng cầm.

Hiến Viên Doanh thấy động tác Vũ Nương như thế càng nóng nảy, động tác trên tay ngày càng nhanh, “Bang.” Dây đàn bị đứt, nàng khẽ kêu một tiếng rồi nhanh chóng ôm tay, e rằng ngón tay đã bị thương.

Noãn Ngữ lẫn Vũ Nương đồng thời lắc đầu thờ dài, đàn tốt như thế, từ trước tới nay dây của Phượng cầm vô cùng bền, khó có thể đứt, theo truyền thuyết nó rất có linh tính, nếu không muốn sẽ khiến người đàn không thể đàn được, không ngờ thật sự có chuyện như thế.

Uyển phi thấy tay Hiến Viên Doanh bị thương lập tức chạy lại, lo lắng nhìn vết thương trên tay nàng, miệng vết thương không lớn nhưng Uyển phi vẫn vô cùng lo lắng, nàng kêu thị vệ bên người: “Mau, truyền thái y!”

Thị vệ nhanh chóng chạy đi, Uyển phi lo lắng nhìn Hiến Viên Doanh, trong mắt tràn đầy thương xót, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được, Doanh nhi thua, thua hoàn toàn, khúc nhạc vừa rồi không thể nghe, khó trách Phượng cầm tự động đứt dây đàn.

Hiến Viên Tuyên thờ dài một hơi, ai. Tại sao hần lại sinh ra một đứa con như thế này, kiêu căng ngạo mạn, tự cao tự đại.

Thái y tới rất nhanh, cẩn thận băng bó tay Hiến Viên Doanh, yến hội lại tiếp tục, nhưng Phượng cầm đã trở thành một cây đàn đứt dây, căn bản không thể đàn tiếp, trong mắt Vũ Nương đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Hiên Viên Tuyên lo lắng hỏi: “Noãn nhi, phụ hoàng đòi đàn cho con, ngày mang phụ hoàng sẽ sai người đi sửa chữa Phượng cầm.”

Noãn Ngữ lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt ve Phượng cầm, vô cùng dịu dàng, khiến người xem không khỏi ước ao được là cây đàn dưới tay nàng, Noãn Ngữ tự tin nói: “Không cần, cho dù nó trở thành một cây đàn đứt dây nhưng ta vẫn có thể đàn ra khúc nhạc như trước, chúng ta là tâm linh tương thông, nó biết phải thể hiện tâm ý của ta như thế nào.”

Hiên Viên Tuyên hơi sững sốt, lập tức lộ ra một nụ cười yêu thương, mười năm trước không phải Noãn nhi cũng cười như thế sao? Vẫn khiến ta kinh ngạc như trước, hẳn tin Noãn nhi sẽ tạo nên kỳ tích, vì nàng là nữ nhi của Nghi Thủy.

Vũ Nương kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt lại dấy lên hy vọng lần nữa, nàng mong chờ Noãn Ngữ biểu diễn, tâm linh tương thông sao? Ta xem xem làm sao người có thể dùng cây đàn đứt dây này để khiến cơ thể ta tự động múa.

Noãn Ngữ vuốt ve dây đàn, sau đó khẽ nhắm mắt, rồi nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, tiếng đàn tuyệt vời vang lên, giai điệu uyển chuyển động lòng người giống như thể hiện tình cảm bản thân, giai điệu như tiến vào lòng người, khiến người ta tự động lắng nghe, như hòa vào làm một.

Vũ Nương nhắm mắt, cảm giác xúc động tận tim gan, nàng cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể mình đều sống lại, kêu gào đòi nhảy múa, nàng để cơ thể làm chủ, tự động múa theo tiếng nhạc, vô cùng tinh tế, không có vướng bận, không có quy định, tùy theo lòng mình mà múa, đây là điều nàng theo đuổi cả đời.

Một khúc nhạc tuyệt vời, một điệu múa hoàn mỹ, cả hai kết hợp lại khiến mọi người nhớ mãi, tất cả không còn ý chí của riêng mình, giống như khúc nhạc này, điệu múa này mới là linh hồn của bọn họ.

Tiếng đàn dần dừng lại, vũ đạo cũng dần ngừng, Noãn Ngữ lẫn Vũ Nương đồng thời mở to mắt, trong mắt đều có cùng một cảm xúc, Vũ Nương hít sâu một hơi, tán thưởng: “Ta nghĩ thắng thua đã rõ, Noãn Ngữ công chúa khiến ta đạt được điều ta theo đuổi cả đời, Phượng cầm là của nàng, đối với người đánh đàn, một cây đàn đứt dây đã không còn giá trị gì, nhưng công chúa có thể khiến cây đàn này phát huy sâu sắc như thế, không hổ là đệ nhất công chúa, Vũ Nương bái phục.”

Noãn Ngữ thần nhiên cười: “Không dám, Vũ Nương cũng khiến Noãn Ngữ khâm phục không thôi.”

Hiên Viên Tuyên hài lòng cười to nói: “Được rồi, trận đấu đã có kết quả, yến hội hôm nay cũng coi như đã xong, trăm cảm thấy rất vui, được rồi, trời cũng đã tối, hôm nay trăm còn tấu chương chưa phê duyệt, về hết đi! Noãn nhi, đi cùng trăm! Còn có một vài điều muốn nói với con.” Nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Mọi người đều cung kính quỳ lạy nói: “(Thần thiếp) Chúng con cung kính tiễn (Hoàng Thượng) phụ hoàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nghi Ngữ Cung

Hiên Viên Tuyên đưa Noãn Ngữ tới trước một cung điện rộng lớn, xa hoa, vô cùng xa xỉ, so với Kiền Trữ cung còn hơn nhiều. Hiên Viên Tuyên chỉ vào tòa cung điện trước mắt, tự hào nói: “Noãn nhi, sau khi Kiền Trữ cung bị hủy, phụ hoàng liền sai người xây nên cung điện này, bởi phụ hoàng tin ông trời sẽ không tàn nhẫn tới mức mang con đi, quả nhiên con đã trở về bên cạnh phụ hoàng, phụ hoàng vẫn chưa đặt tên cho nơi này, hôm nay con đặt đi.”

Noãn Ngữ nhìn cung điện xa hoa trước mắt, trong lòng có cảm giác không nói lên lời, thực sự nàng không hề vui mừng, nhưng vẫn có chút ấm áp, ít nhất hẳn vẫn nhớ tới mình và mẫu hậu, mẫu hậu trên cao có linh thiêng cũng sẽ rất vui!

Hiên Viên Tuyên lo lắng nhìn Noãn Ngữ, lưỡng lự hỏi: “Noãn nhi, con không vui khi phụ hoàng chuẩn bị món quà này cho con?”

Noãn Ngữ hơi lắc đầu, nói nhẹ: “Không phải, ta đang nghĩ tên thôi, cứ kêu là Nghi Ngữ lâu đi!”

Hiên Viên Tuyên thở phào, dịu dàng nói: “Tên rất hay, Noãn nhi, con quả nhiên có óc xét đoán, phụ hoàng đưa con vào xem nhà, đi thôi!” Hẳn nhận ra Noãn Ngữ không phải rất thích, nhưng nàng vẫn đồng ý nhận đủ chứng minh nàng đã bắt đầu nhận hẳn là phụ hoàng, lòng hẳn cũng được an ủi đôi chút.

Noãn Ngữ cùng Duyên nhi đi theo Hiên Viên Tuyên vào Nghi Ngữ lâu, cung nữ thái giám đứng đầy trong cung, bọn họ đang muốn quỳ xuống, Hiên Viên Tuyên vội khoát tay, điềm đạm nói: “Từ nay về sau các người phải hầu hạ công chúa cho thật tốt, nếu trăm phát hiện có ai bất kính với công chúa, trăm sẽ không dễ yên cho người đó.” Hẳn đảo mắt một vòng, một cổ khí thế uy nghiêm khiến các cung nữ thái giám không dám ngẩng đầu, cả người run rẩy.

Cung nữ thái giám trong cung đều cúi đầu kêu: “Dạ Hoàng Thượng.” Họ đều biết đệ nhất công chúa hiện tại được ưu ái bao nhiêu, Hoàng Thượng vô

cùng cung chiều nàng, đâu ai có gan dám bắt kính với công chúa.

Hiên Viên Tuyên hải lòng gật đầu, nhẹ nhàng nói với Noãn Ngữ: “Noãn nhi, trẫm đưa con đi xem nhà mới của con, đến đây!”

Hiên Viên Tuyên vừa nói xong, Vương công công đã tới bên người, nói nhỏ bên tai Hiên Viên Tuyên: “Hoàng Thượng, lễ bộ thượng thư, lại bộ thượng thư, công bộ thượng thư, thái phó, quốc sư, hộ quốc đại tướng quân đều chờ ở ngự thư phòng, nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.”

Vương công công nói rất nhỏ, nhưng e rằng Noãn Ngữ đã nghe được, nhưng việc hấn giấu đầu hờ đuôi này khiến Noãn Ngữ khẳng định những người tới có liên quan tới chuyện của mình. Noãn Ngữ vờ không nghe thấy, nhưng thăm quan sát biểu tình Hiên Viên Tuyên.

Mây Hiên Viên Tuyên nhăn lại, trong mắt có tia tàn bạo, hẳn là đoán ra những đại thần muốn nói gì, hấn nén giận vào lòng, bình tĩnh nói với Noãn Ngữ: “Noãn nhi, phụ hoàng có chút chuyện cần xử lý, con và Duyên nhi đi dạo đi, nhưng tốt nhất vẫn nên gọi người tới đi cùng, cung điện này không nhỏ, phụ hoàng đi trước, ngày mai lại tới thăm con, được không?”

Noãn Ngữ gật đầu, Hiên Viên Tuyên nhanh chóng rời đi, giống như rất vội vàng, hơn nữa còn mang theo con tức giận không nhỏ, Vương công công mỉm cười với Noãn Ngữ rồi nhanh chóng đi theo Hiên Viên Tuyên.

Noãn Ngữ nhìn đám cung nữ thái giám, tất cả đều cúi đầu, cơ thể run rẩy, điều này khiến nàng cảm thấy mình thực đáng sợ, khiến họ sợ hãi như thế. Noãn Ngữ lạnh nhạt nói: “Nhớ kỷ quy định của ta, thứ nhất, khi không có ai không được gọi ta là công chúa, kêu tiểu thư; thứ hai, không được tự tiện quỳ xuống; thứ ba, không cần nơm nớp lo sợ ta; thứ tư, ta không dặn dò không ai được tới phòng ta, hiểu chưa?”

Nhóm cung nữ thái giám sợ hãi tới mức giọng nói cũng run lên, sợ hãi nói: “Dạ, công chúa.” Tại sao công chúa này còn đáng sợ hơn Hoàng Thượng, quy định ở trong cung đều là cấm kỵ, công chúa lại còn nói thế, bị người khác biết sẽ bị xử phạt, tại sao số họ khổ vậy, bị phân tới điện này.

Đối với thái độ bọn họ, Noãn Ngữ thật bất đắc dĩ, nàng muốn thay đổi thói quen của bọn họ, mặc kệ các cung khác, nhưng người trong cung mình đều nơm nớp lo sợ, chẳng phải khó chịu muốn chết, Noãn Ngữ lạnh lùng hỏi: “Ai là tổng quản, đứng ra nói tên cho ta nghe.”

Một nữ tử có tuổi tiến lên từng bước, khoảng tầm trên dưới hai mươi, bề ngoài dễ nhìn, nàng không sợ hãi như người khác, cung kính trả lời: “Nô tỳ là cung nữ chương quản cung này, tên là Yến nhi.” Tuy nàng cố bình tĩnh nhưng Noãn Ngữ vẫn cảm giác trong lời nói của nàng hơi run rẩy.

Một thái giám hơn hai mươi tuổi bước ra, cung kính cúi đầu: “Nô tài là thái giám chương quản cung này, tiểu thư có thể gọi nô tài là Tiểu Đức Tử.” Biểu hiện của hấn vô cùng bình tĩnh, không những thế lại còn nhớ những lời Noãn Ngữ nói, xem ra không phải người đơn giản.

Noãn Ngữ nhìn thẳng vào Tiểu Đức Tử, phát hiện hình dáng hấn cũng dễ nhìn, khiến người ta có cảm giác thoải mái, không có giọng nói éo lá của thái giám, ngược lại có một chút khí khái anh hùng. Noãn Ngữ lạnh nhạt nói: “Tiểu Đức Tử, trước kia ngươi là người hầu trong cung nào?” Trong giọng nói của nàng không nghe ra vui hay giận, khiến đám cung nữ thái giám toát mồ hôi lạnh.

Tiểu Đức Tử cung kính trả lời: “Nô tài là người hầu theo Vương công công, cũng là Vương công công cố ý an bài nô tài trong này. Vương công công nói tiểu thư vừa hỏi cung, không quen thuộc trong cung, nô tài ở trong cung cũng có thể giúp tiểu thư và công chúa vui vẻ.” Kỳ thật trong lòng hấn có chút hồi hộp, theo một chủ tử không nhìn ra vui buồn, tương lại có điểm cần kiểm chế, thảo nào Vương công công muốn an bài hấn đến đây, khí thế công chúa này cũng không nhỏ.

Noãn Ngữ nhìn Tiểu Đức Tử, không tồi, mồm miệng lanh lợi, nhanh nhẹn, không hổ là người của Vương công công, ở bên cạnh sẽ rất được việc, Noãn Ngữ bình thân nói: “Tiểu Đức Tử, từ hôm nay mọi chuyện trong Nghi Ngữ lâu do ngươi quản, làm tốt ta sẽ không xử tệ với ngươi, Yến nhi, ngươi theo bên người ta, có chuyện gì trong cung liền giao cho Tiểu Đức tử, bố trí hai cung nữ lanh lợi đi theo Duyên nhi, hiểu chưa?”

Hai người đồng thanh nói: “Dạ, tiểu thư.” Không ngờ mọi việc lại thay đổi hoàn toàn, Tiểu Đức Tử vô cùng vui mừng, không ngờ hấn được thăng quan, chẳng trách lúc trước Vương công công dạy hấn nên mồm miệng lanh lợi một chút, không được có biểu hiện khiếp sợ, hóa ra là vì lý do này, mà sắc mặt Yến nhi vô cùng khó coi, chắc vì những ngày về sau của mình mà lo sợ.

Duyên nhi thấy sắc mặt mọi người cũng kém đi, cười xì ra tiếng, nàng trêu chọc nói: “Muội xem không khí trong cung này thật sự là không thoải mái, các người yên tâm, Noãn nhi tốt lắm, chỉ cần các người không có suy nghĩ gian dối, Noãn nhi sẽ không đối xử tệ với các người, các người xem ta lúc trước là cung nữ đi theo Noãn nhi, không phải cũng tốt sao?”

Bọn cung nữ thái giám đều ngẩng đầu nhìn thoáng qua Duyên nhi, tất cả đều cảm thấy quận chúa thật đáng yêu, nghe nàng nói lúc trước nàng là cung nữ bên người chủ tử, có thể theo công chúa làm quận chúa, nàng thật sự lợi hại, nếu bọn họ cũng có may mắn như thế thì tốt.

Duyên nhi nhún vai, khẽ cười nói: “Thật ra Noãn nhi hơi lạnh lùng nhưng tốt lắm, rất ít khi tức giận, chỉ là nàng không thích người khác coi nàng là chủ tử, không thích người khác quỳ xuống, cho nên bình thường các người cứ thoải mái một chút, thời gian dài các người sẽ quen, được rồi, các người cần làm gì thì làm đi, đừng đứng đây như cây cột nữa, nếu mệt thì cứ ngồi xuống nghỉ ngơi là được.”

Duyên nhi nói vô cùng thoải mái nhưng nhóm cung nữ thái giám lại không cảm thấy vậy, trong lòng bọn họ đều vô cùng lo lắng, chủ tử nào cũng giống nhau, một giây trước nói không giận, một giây sau sẽ nói người coi thường chủ tử rồi phạt người, việc này trong cung là chuyện cơm bữa, cho nên bọn họ không nên tin là tốt hơn, đối với chủ tử chỉ là đùa vui, nhưng với bọn họ thì mạng nhỏ này coi như xong. . .

Duyên nhi nhìn mọi người vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không ai nghe lời nàng, nàng bất đắc dĩ nhún vai, ai, nàng cũng không có biện pháp, tám phần là nhóm cung nữ thái giám này đang sợ hãi, nên mặc dù chủ tử ra lệnh nhưng cũng không dám làm, kệ vậy, thời gian sau họ sẽ hiểu được, thật ra hai nàng không hề đáng sợ.

Duyên nhi cười ngọt ngào với Noãn Ngừ nói: “Noãn nhi, chúng ta vào xem đi, đại sảnh rất đẹp nhưng lại quá nghiêm trang, luôn ở chỗ này cũng khó tránh được việc trở nên nghiêm túc.” Thật là, ở nơi này mãi sớm hay muộn cũng sẽ trở nên nghiêm túc, bây giờ nghĩ lại mình quả là may mắn, có thể rời khỏi hoàng cung, nếu không chẳng phải mình cũng giống các cung nữ này sao.

Noãn Ngừ vừa định gật đầu, bên ngoài có một tiếng lạnh lạnh truyền tới, “Đệ nhất công chúa tiếp chỉ” Giọng nói khiến người nghe đau tai, khiến Noãn Ngừ và Duyên nhi đều cảm thấy không thoải mái, nhú lông mày theo bản năng, thái giám trong cung nhiều như thế nhưng giọng nói khó nghe như vậy thì đây là người đầu tiên.

Giọng nói vừa kết thúc thì một lão thái giám nghênh ngang thò tay tiến vào, vừa thấy Noãn Ngừ lập tức cúi đầu khom lưng a dua nói: “Lão nô khấu kiến đệ nhất công chúa, khấu kiến Giai Duyên quận chúa, khởi bẩm công chúa, quận chúa, vừa rồi Hoàng Thượng ban cho lạng la trăm thắt, hoàng kim vạn lượng, châu bảo hai tương*, còn có thợ may riêng cho hai vị, hiện tại đang chờ ở bên ngoài, nô tài đến thông báo chúc mừng.” (* trăm cuộn lụa quý, vạn lượng vàng, hai hòm châu báu)

Noãn Ngừ cùng Duyên nhi liếc nhìn nhau, đều nhận ra sự chán ghét trong mắt đối phương, xem bộ dáng lão thái giám này khẳng định vợ vét được không ít, bằng không tại sao lại béo như thế, hơn nữa nhìn hăn a dua là biết không phải người tốt.

Mọi người đều cúi đầu che giấu đi sự chán ghét trong mắt họ, nói thật dễ nghe, tới để thông báo tin vui, hăn là biết đệ nhất công chúa đang được sủng ái nên tới nịnh bợ, thuận tiện vợ vét một chút, Lâm công công này từ trước tới nay vẫn vậy, nịnh bợ chủ tử được sủng ái, không biết đã kiếm được bao nhiêu.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Trùng Phạt Phôi Công Công

Duyên nhi hạ nhẹ một tiếng, nghiêm túc hỏi: “Không biết nên gọi vị công công này như thế nào? Là người ở cung nào?” Nhìn chất lượng trang phục hăn là không thấp, nếu không cũng không thể được phái tới.

Công công họ Tưởng có gì đó tốt, cười nịnh nọt, phản chấn trả lời: “Lão nô là Lâm Tài, là chức quan nhỏ trong bảo các, hôm nay Hoàng Thượng ban thưởng cho công chúa và quận chúa nên lão nô đặc biệt tới chúc mừng hai vị.”

Duyên nhi giống như đột nhiên hiểu ra điều gì đó nói: “Lâm công công đúng không, người tới để chúc mừng chúng ta, nhưng tại sao lại phải chúc mừng chúng ta? Người nên nói thật ra, nếu nói thuyết phục, quận chúa ta sẽ có thưởng.” Ở trong bảo các các, thảo nào có dáng vẻ như thế này, có thể ở một chỗ thật tốt !

Lâm công công vừa nghe thấy có thưởng, cười càng tươi hơn khiến mỡ trên mặt đều dồn lại, hăn a dua nói: “Công chúa trở lại hoàng cung, Hoàng Thượng vô cùng thương yêu công chúa, bây giờ người chính là dưới một người mà trên vạn người ! Người xem, Hoàng Thượng ban rất nhiều vàng bạc châu báu, nói vậy sau này công chúa nhất định là phượng hoàng nổi bật giữa mọi người, hiển nhiên lão nô phải chúc mừng công chúa. Mà quận chúa người đây là từ một cung nữ trở thành quận chúa, thật lợi hại, vô cùng vinh quang, là tấm gương trong cung và trong dân gian, tương lai cũng sẽ lên như điều gặp gió.”

Mặt Duyên nhi đột nhiên trầm xuống, thấp giọng nói: “Vậy à? Lâm công công cho rằng bốn quận chúa là sẽ trở thành phượng hoàng đúng không? Tại sao bốn quận chúa cảm thấy Lâm công công đang nhắc nhở bốn quận chúa từng là cung nữ!”

Nhóm cung nữ thái giám không ngờ quận chúa lại tức giận, so với dáng vẻ hiền hòa vừa nãy hoàn toàn khác, vô cùng đáng sợ, nhưng rất thích, Lâm công công này vẫn ý vào thâm niên mà bắt nạt người mới, còn cắt xén tiền công, nhìn sắc mặt hăn tái xanh quả thật rất là hả hê.....

Lâm công công quỳ sụp xuống đất, chắc hẳn đầu gối rất đau, nhưng lúc này hăn không quan tâm, chỉ lo lắng giải thích: “Quận chúa nghe nô tài giải thích, nô tài chỉ muốn chúc mừng quận chúa, tuyệt không có ý kia, quận chúa dựa vào khả năng của bản thân, nô tài thực tâm khâm phục quận chúa.....”

“Khả năng của bản thân..... Lâm công công quả là khéo ăn khéo nói, không hổ là người có tuổi trong cung.....” Duyên nhi cười lạnh: “Ai cũng nói Hoàng Thượng niệm tình hoàng hậu nương nương và thể diện của công chúa mới ban tước vị quận chúa này cho ta, Lâm công công mỉa mai việc này của bốn quận chúa ta hả !”

Lâm công công thật sự có oan mà không thể biện hộ, hăn lo lắng giải bày: “Quận chúa hiểu lầm ý nô tài rồi, nô tài thật sự không có ý này, nô tài tự và miệng mình, là nô tài nói sao.” Nói xong Lâm công công bắt đầu và miệng, tiếng ba ba ba vang vọng trong đại đường, làm nhóm cung nữ thái giám đều cười thầm trong lòng.

Cho tới khi mặt Lâm công công đều sưng lên, dấu bàn tay hiện rõ trên mặt, Noãn Ngừ mới lạnh lùng nói: “Đủ rồi, người dừng lại đi, Lâm công công, hôm nay người đã nói sai, không chỉ có quận chúa còn có bốn cung.” Nói xong Noãn Ngừ lạnh lùng liếc Lâm công công một cái.

Toàn thân Lâm công công run rẩy, hấn sợ hãi dập đầu: “Lão nô sai rồi, lão nô không nên nói lung tung, cầu công chúa tha mạng.” Một ánh mắt công chúa còn đáng sợ hơn quận chúa, hấn cảm giác mình đang kề cận cái chết, phải biết rằng hiện tại ai cũng có thể làm mất lòng nhưng tuyệt đối không thể mất lòng công chúa, nếu không đừng hòng giữ lại cái đầu.

Noãn Ngữ dờ mắt, không muốn nhìn thấy loại tiểu nhân sợ chết lại còn tham lam, nhìn nhóm cung nữ thái giám, chắc hẳn bình thường Lâm công công cũng làm không ít chuyện xấu, trách hấn vậy là được rồi, để xem về sau hấn còn dám bắt nạt người khác không.

Noãn Ngữ lạnh lùng nói: “Bọn cung cũng không phải chủ tử thích trừng phạt người dưới, bọn cung niệm tình người vì phạm lần đầu, chuyện cũ bỏ qua, nhưng trước tiên có một điều kiện, chính là muốn xem ngày thường người làm người như thế nào, nếu nhóm cung nữ thái giám này xin tha cho người, như thế bọn cung có thể tha cho người, thế nào? Nếu không có ai xin tha cho người, người đâu!”

Hai thị vệ nghe thấy giọng Noãn Ngữ vội vàng chạy từ ngoài cung tới, cung kính cúi đầu nói: “Thuộc hạ tham kiến công chúa, công chúa có gì cần dặn?”

Noãn Ngữ liếc Lâm công công, nói: “Cũng không có gì, phiền hai vị chờ một chút, nếu không có ai cầu xin cho Lâm công công, hai vị hãy đưa hấn tới thống lĩnh Ngự lâm quân hoặc nơi tổng quản thái giám, nói phụng lệnh bọn cung điều tra Lâm công công, xem rốt cuộc hấn làm nhiều hay ít ‘chuyện tốt?’” Đối với người thế này không thể chỉ có bị trừng phạt ngoài da, phải cho hấn hiểu được lỗi của mình, khiến hấn hối hận vì chuyện mình đã làm.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!” Hai thị vệ nhìn thoáng qua vẻ mặt chủ trì của Lâm công công, đáy mắt không có chút thông cảm, ngược lại hiện lên một tia an ủi, không biết tại sao hấn lại mạo phạm công chúa, nhưng loại người nịnh hót tham tiền như hấn đáng lẽ phải chịu trừng phạt từ lâu, nếu không phải hấn nịnh bợ nhóm chủ tử trong cung, bọn họ đã nghiêm khắc trừng trị hấn từ lâu. ...

Giờ phút này Lâm công công đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, nếu bình thường hấn đã không hề sợ sệt, bởi sau hấn có nhiều chủ tử đỡ lưng, cho dù đi Ngự lâm quân hay nơi tổng quản thái giám, hấn vẫn có thể ngao nghê đi ra, nhưng hôm nay là lệnh của đệ nhất công chúa, bây giờ những chủ tử kia cũng không thể cứu hấn được, hơn nữa ngày thường mình cũng tạo ra không ít kẻ thù, hiện tại chắc chắn không có ai cầu xin cho mình, khó khăn lắm mình mới sống qua được bốn mươi năm, không lẽ bây giờ phải chết như vậy sao?

Duyên nhi nhìn Lâm công công đang hồn bay phách lạc, trong lòng vô cùng sung sướng, vẫn là Noãn nhi thông minh, đối với loại người thế này mấy bạt tai vẫn là nhẹ, phải như thế này mới hả giận, Duyên nhi quát lớn: “Lâm công công, cũng tới lúc rồi, bây giờ công chúa đồng ý cho người cơ hội, nếu đòi lại là bốn quận chúa thì không giống như thế, cũng tại ngày thường người làm nhiều việc ác, bản thân sợ sệt như thế khiến bốn quận chúa tự hiểu người là người như thế nào.”

Cơ thể mập mạp của Lâm công công run rẩy, lết vài bước về phía trước, dập đầu với nhóm cung nữ thái giám, liều mạng cầu xin: “Van xin các người, giúp ta đi, ngày thường ta đối xử với các người không tốt, bây giờ ta biết ta sai rồi, sau này ta sẽ không bắt nạt các người, van xin các người, xin tha cho ta, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ cho các người bạc..... Van xin các người.....”

Lâm công công quỳ trên mặt đất cầu xin một lúc lâu, trên trán đã tím bầm, như là có thể chảy máu bất cứ lúc nào, các cung nữ đều có phần mềm lòng, xem chừng muốn xin tha cho hấn, các nàng nhìn nhau vài lần nhưng rồi lại do dự không dám nói.

Duyên nhi dịu dàng nhìn các nàng, mỉm cười nói: “Các người muốn nói gì cứ nói, hôm nay các người nói tùy ý, có yêu cầu gì cũng có thể nói, bốn quận chúa tha tội cho các người.”

Một cung nữ nhỏ tuổi run rẩy nói: “Nô tỳ xin công chúa tha mạng cho Lâm công công, tuy rằng ngày thường hấn hay khẩu trừ không ít tiền công của nô tỳ, nhưng tội cũng không đáng chết, nhưng..... nhưng nô tỳ mong hấn đem bạc đó trả lại cho nô tỳ, trong nhà nô tỳ còn em nhỏ.....”

Tuy giọng của nàng rất nhỏ nhưng Noãn Ngữ và Duyên nhi vẫn nghe rất rõ, xem ra nàng mới mười bốn mười năm tuổi, không ngờ còn có áp lực nặng như thế, giọng Noãn Ngữ mềm mại chút, “Người yên tâm, bạc này hấn sẽ trả lại cho người.”

Duyên nhi liếc mắt nhìn Lâm công công đang run rẩy trên mặt đất, tiếp tục hỏi: “Các người có ai còn yêu cầu gì, nhanh chóng nói ra, qua lần này sẽ không xét lại nữa, đến lúc đó các người có oan ức gì chúng ta cũng không xen vào.”

Những cung nữ thái giám khác nghĩ nghĩ, rồi nói ra oan ức và yêu cầu của mình, song bọn họ vẫn còn tốt bụng, chỉ yêu cầu Lâm công trả bạc cho bọn họ, thậm chí có ít người cầu xin cho hấn.

Lần đầu tiên Lâm công công cảm giác được ngày thường mình thật sự làm nhiều việc ác, dập đầu biết ơn với nhóm cung nữ thái giám: “Cám ơn, cám ơn, ngày thường ta làm nhiều việc xấu như thế nhưng các người vẫn cầu xin cho ta, các ơn các người, các người đều là người tốt.”

Khóe miệng Noãn Ngữ hơi gợn lên, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước nhưng lại có thêm một chút dịu dàng: “Tốt, nếu lúc trước bọn cung đã nói qua, vậy giữ lại mạng của Lâm công công, nhưng..... Tiền công người phải trả lại cho bọn họ, về sau cũng không được bắt nạt người khác, người phải biết rằng, ông trời có thể thấy, không phải lần nào cũng may mắn như thế.”

Lâm công công cảm động nói: “Dạ, dạ, lão nô đã biết, tạ ơn công chúa không giết, lão nô sẽ không bao giờ ức hiếp người khác nữa, hơn nữa số bạc đó lão nô sẽ trả gấp đôi cho bọn họ.”

Duyên nhi nhắc nhở: “Không chỉ bọn họ, còn những người hay bị người bắt nạt hàng ngày, người lấy bạc của họ bằng nào thì trả lại cho họ bằng đó, vào cung làm cung nữ thái giám toàn là người nghèo khổ, người còn ăn bớt tiền công của bọn họ, lương tâm của người ở chỗ nào, nếu người phải nuôi cả gia đình, người khác lấy tiền của người người sẽ vô cùng khó sống.”

Lâm công công liên tục dập đầu nói: “Quận chúa dạy bảo rất đúng, lão nô bụng dạ thâm độc đến tột, về sau lão nô không dám nữa, quận chúa đại nhân đại lượng, tha mạng nhỏ cho lão nô..... Bạc này... lão nô sẽ hoàn lại.....”

Duyên nhi gật đầu, nói với nhóm cung nữ thái giám: “Nhớ kỹ lời Lâm công công nói hôm nay, chuyện hôm nay bốn quận chúa đã quyết, nếu hấn còn bất nạt các người thì cứ nói với bốn quận chúa, còn nữa, nếu hấn không trả tiền, các người cũng có thể nói, bốn quận chúa đòi thay các người, ta đòi không được, trên mặt sẽ có một cái mụn ! Được không?”

Mấy cung nữ nhỏ tuổi đã che miệng cười khê, về mặt lúc này không còn thận trọng như trước, rõ ràng qua chuyện vừa rồi đã thay đổi cảm nhận của mình về Noãn Ngữ và Duyên nhi, cũng hiểu được vị công chúa lạnh lùng không đáng sợ, ngược lại vô cùng tốt bụng.

Noãn Ngữ nói với hai vị thị vệ: “Làm phiền hai vị đưa Lâm công công tới thái y viện.”

“Dạ, công chúa, thuộc hạ cáo lui.....” Hai thị vệ cung kính cúi đầu, sau đó nhắc Lâm công công rời đi, xem bộ dạng yếu ớt của Lâm công công, ngay cả đứng cũng không đứng được, e rằng quá sợ hãi.

Noãn Ngữ cười thân nhiên: “Được rồi, hôm nay ta cũng mệt, trở về nghỉ ngơi, Yên nhi, người dẫn ta về phòng ! Các người cũng nghỉ ngơi đi, Nghi Ngữ cũng không cần chú ý nhiều như thế, Duyên nhi, tỷ chọn hai người đi cùng tỷ, muội về phòng nghỉ trước.”

“Dạ, tiểu thư.....” Yên nhi cung kính nói: “Tiểu thư theo Yên nhi tới đây đi!”

Noãn Ngữ theo Yên nhi rời đi, ánh mắt Duyên nhi đảo qua người mấy cung nữ, sau đó cười hi hi nói: “Ta khỏe lắm, không bắt ép ai cả, chúng ta cần mấy ngày để hiểu nhau, ta muốn các người tự nguyện theo ta, ta về phòng trước đây !” Nói xong liền chạy chạy nhảy nhảy rời đi.

Nhóm cung nữ thái giám mắt to trừng mắt nhỏ, bọn họ phát hiện đệ nhất công chúa và Giai Duyên quận chúa đều tốt, cũng không như các chủ tử khác đùa cợt người dưới, xem ra vận may của bọn họ cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Độc Y Mạc Cách

Mấy ngày qua trong Nghi Ngữ cung liên tục được ban thưởng, những thứ tốt đều đưa đến Nghi Ngữ cung, nhóm hoàng tử công chúa ngày thường được yêu thương đương nhiên tức giận trong lòng, nhưng cũng không làm được gì.

Trong hoàng cung tràn ngập ghen tị, nhưng trong cung điện vẫn có một người dịu dàng như trước, cùng nhóm phi tử tâm sự, chơi cò, vô cùng tự nhiên, người đó là Uyển phi, nàng không giữ quyền hạn trong hậu cung, ngược lại càng trở nên tự do, mỗi ngày đi lại ngoài cửa, ngắm hoa, phẩm trà, như thể mọi việc không liên quan tới nàng.

Hôm đó Uyển phi ngồi trong hoa viên, tao nhã xem sách, muốn bao nhiêu nhân nhả thì có bấy nhiêu, đột nhiên trong hoa viên xuất hiện một trận gió lớn, sau đó một người nhỏ bé xuất hiện, một thân áo xám, mang theo mặt nạ, hoàn toàn đối lập với cảnh trong hoa viên.

Nam tử cúi đầu cung kính nói: “Nô tài khẩu kiến nương nương, bẩm nương nương, Như Phi nương nương trong Ngọc Lan điện tức giận, hơn nữa đã đánh chết vài cung nữ, có vẻ như lần này không nhỏ.” Giọng nói chói tai khiến người nghe có cảm giác ong ong, vô cùng khó chịu.

Uyển phi buông sách trên tay, thanh nhã nhìn nam tử, mỉm cười hỏi: “Vậy à? Tức giận không ít? Bốn cung đoán có phải Hoàng Thượng lại đưa bảo vật tới Nghi Ngữ cung, hay là đã nhiều ngày qua không tới Ngọc Lan điện?” Hiện tại trong cung đây là việc bình thường, việc Hoàng Thượng yêu thương Hiền Viên Noãn Ngữ nàng cũng tức giận, nàng cũng hận, nhưng nàng không ngu xuẩn như vậy.....

Nam tử cười ha ha, giọng nói như ma quỷ dưới địa ngục, khủng bố quỷ dị, “Ha ha ha..... Nương nương dự liệu như thần, nô tài bội phục, đã vài ngày Hoàng Thượng chưa tới Ngọc Lan điện, quan trọng hơn là Như phi thấy Hoàng Thượng sai người mang đá quý tới Nghi Ngữ điện liền ngăn lại, Hoàng Thượng biết liền trách phạt, cấm nàng ra khỏi cung nửa bước.”

“Ha ha ha..... Tốt lắm tốt lắm, Như phi quả là người không có đầu óc, là người đều biết không nên chạm vào Hiền Viên Noãn Ngữ, thế nhưng nàng lại đụng vào, đáng lắm.” Uyển phi cười khê, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, nàng nói châm biếm: “Thời, quân cờ ngu xuẩn có cũng như không.”

Nam tử do dự hỏi: “Ý nương nương là gì? Như phi là do một tay nương nương đào tạo, không phải nương nương vẫn dùng nàng để đối phó với phi tử được sủng ái hay sao? Nếu nương nương vứt bỏ quân cờ này, thật đáng tiếc.....”

Uyển phi hừ lạnh, giọng nói vô tình khiến người ta cảm thấy rét lạnh, “Quả là tiếc thật, từ đầu bốn cung cũng tiếc quân cờ này mới cho nàng ở bên người Hoàng Thượng, thậm chí tha thứ khi nàng mang long thai, nhưng nàng lại ý vào đứa bé mà nghĩ tới việc trèo lên đầu bốn cung, cũng không nghĩ lại, bốn cung có thể đưa nàng lên, đương nhiên cũng có thể đạp nàng xuống.”

“Nương nương định làm thế nào?” Hắn sớm biết Uyển phi không vừa lòng Như phi, Như phi từ khi có thai đã không tới Uyển Trữ cung, hơn nữa cũng bắt đầu xa cách Uyển phi, Uyển phi đã sớm nghĩ tới việc diệt trừ nàng.

Uyển phi đột nhiên cười khê, khuôn mặt âm u cũng lộ ra nét cười dịu dàng, nàng vừa nói vừa mỉm cười: “Mạc Cách, bụng của nàng bây giờ như thế nào?” Người không biết còn tưởng nàng quan tâm tới đứa bé trong bụng Như phi.

Nam tử bị Uyển phi gọi là Mạc Cách cười tươi nói: “Nương nương yên tâm, nô tài đã sớm hạ độc không màu không mùi, hơn nữa loại độc này sẽ bị đứa bé trong bụng Như phi hấp thụ, dần dần, đứa bé sẽ trở thành một đồng máu loãng, khiến Như phi cũng bị độc chết, nhưng nương nương có thể yên tâm, độc này không chữa được, trừ khi mổ bụng Như phi, nếu không Như phi chỉ có thể sẩy thai mà chết.” Hắn đã tưởng tượng ra cảnh kia như thế nào, phải là loại độc được đáng sợ như thế nào, ha ha..... Hắn thật sự là thiên tài..... Ha ha.....

Uyển phi nhẹ ôm đầu, điềm đạm nói: “Nhưng bốn cung không muốn nàng chết như vậy, nàng là do một tay bốn cung đưa lên, cho dù chết cũng phải vì bốn cung làm ra điều gì đó, bốn cung muốn mượn đao giết người, đao này là Như phi, người này chính là Hiến Viên Noãn Ngữ! Không biết Mạc Cách độc y có cách nào hay không?”

Mạc Cách cười âm hiểm, hắn đoán nói: “Nương nương muốn một mũi tên trúng hai đích, rất đơn giản, loại Thực Cốt Phấn này có phản ứng tới hoa hải đường, chỉ cần ngửi thấy mùi hương kia, tốc độ độc phát của độc Thực Cốt sẽ nhanh hơn, chỉ cần sau nửa canh giờ, người trúng độc sẽ đi đòi nhà ma.”

Uyển phi kinh ngạc nhìn về phía Mạc Cách, nghi hoặc hỏi: “Nhưng trong hoa viên của Như phi có rất nhiều hoa hải đường, làm sao nàng có thể sống sót được?”

Mạc Cách cười cười: “Bởi vì nô tài hạ được nàng, khiến khứu giác của nàng tạm thời biến mất, không ngửi thấy hương hoa, tự nhiên sẽ không chết.”

Đáy mắt Uyển phi hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó nàng khẽ cười, nhìn nam tử khen ngợi: “Mạc Cách, không tệ, bước này của ngươi đúng là tuyệt vời, may mắn bốn cung không phải kẻ địch của ngươi, nếu không chết như thế nào cũng không biết.” Vậy mà hắn đã tính toán đầu vào đấy, Uyển phi yêu nhất là hoa hải đường, mà độc hắn vừa dùng lại phản ứng với hoa hải đường, người này thật đáng sợ, về sau phải đề phòng hắn.

Mạc Cách cúi đầu, lo sợ nói: “Nô tài chẳng qua là con chó của nương nương, làm sao đủ tư cách làm kẻ địch của nương nương, nương nương thông minh sáng suốt, là nhân trung long phượng, Mạc Cách nguyện làm trâu làm ngựa cho nương nương, cả đời làm kẻ hèn dè nương nương sai bải, báo đáp ân cứu mạng của nương nương năm đó.”

Uyển phi che miệng cười khê: “Bốn cung biết lòng trung thành của ngươi, bốn cung vẫn tin tưởng ngươi, ngươi không cần giải thích nữa.” Tuy hắn nói dễ nghe nhưng vào tai Uyển phi cũng cảm động.

Mạc Cách cúi đầu, cung kính hỏi: “Dạ, nương nương, không biết bao giờ người ra tay?”

Uyển phi mềm mòng nhìn Mạc Cách, dịu dàng cười nói: “Hôm nay không phải ngày tốt sao? Trời trong nắng ấm, thích hợp xuất môn, bốn cung liền đi Ngọc Lan điện an ủi Như phi, tránh cho nàng động thai khí, như vậy có phải tốt không?”

Mạc Cách cung kính cúi đầu nói: “Dạ, Mạc Cách liền đi chuẩn bị, trong chốc lát chỉ cần nương nương có chỉ thị, nô tài lập tức giải độc của Như phi.” Nói xong người liền mất trong hoa viên, không để lại cả một dấu chân.

Uyển phi hí hóp nhìn hướng Mạc Cách rồi đi có chút dăm chiêu, mười bảy năm trước mình vẫn là một tú nữ nho nhỏ, trong lúc vô tình cứu hắn, sau đó hắn nói phải báo ân cứu mạng, mười bảy năm qua hắn giúp nàng lên vị trí Uyển phi, đáng lẽ nàng nên tin tưởng lòng trung thành của hắn, nhưng nam nhân này thật đáng sợ, hắn luôn sắp xếp mọi thứ một cách hoàn hảo, hơn nữa đều vô cùng cẩn thận, nhưng Hiến Viên Noãn Ngữ kia..... Quên đi, không nghĩ nữa, chỉ cần đề phòng hắn, tin rằng hắn sẽ không gây ra rắc rối gì cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hư Tình

Uyển phi nói với nữ tử đứng ở cửa hoa viên: “Ma cô, ngươi cùng bốn cung tới Ngọc Lan điện.” Trên đời này e rằng chỉ có Ma cô là người nàng tin tưởng nhất, hơn ba mươi năm qua Ma cô luôn ở bên mình, lắng lắng an ủi mình, cũng không chỉ trích việc mình làm.

Nàng kia xoay người lại, khuôn mặt xinh đẹp và vô cùng hiền lành, gật đầu đi tới bên cạnh Uyển phi, cung kính đứng một bên, cũng hỏi rõ cuộc Uyển phi muốn làm gì.

Uyển phi cùng Ma Cô đi tới Ngọc Lan điện, Ngọc Lan điện cũng không cách Uyển Trữ cung quá xa, cho nên một lát sau hai người đã tới. Vừa tới cửa điện đã nghe thấy tiếng động binh binh bang bang, còn có tiếng cầu xin tha thứ, khiến không khí trở nên u ám kinh khủng....

Khóe miệng Uyển phi gọn lên, trên mặt vẫn là bộ dáng dịu dàng, trong mắt cũng là cười nhạt, cả tòa cung điện không có một thị vệ hay cung nữ thái giám, xem ra thị vệ đều bị điều đi, còn về cung nữ thái giám chắc hẳn bị phạt bên trong, xem ra lần này Như phi tức giận không nhỏ, lại dùng nhiều người để hạ hỏa.

Uyển phi nói khẽ: “Chúng ta vào thôi!” Nói xong hai người liền bước tiếp, trên lối đi đều là mảnh vỡ bình hoa đồ sứ, không có thứ gì nguyên vẹn, hoa viên cũng bị Như phi giày vò, nơi nơi đều là mảnh vụn của hoa lá cây cỏ, hoa hải đường bị cắt lung tung, chỉ còn mùi hương nồng đậm trong hoa viên, Uyển phi không khỏi cảm thấy đáng tiếc, mùi hương thế này nhưng nàng lại không ngửi được....

Mà trong phòng, một cung nữ bị thi hình đối diện Như phi, trên tay nàng cầm một thanh chủy thủ, có một cung nữ từ từ cắt, một đao một đao, khiến nàng bị da tróc thịt bong, tiếng kêu rên bên tai không dứt, nghe thảm thiết đáng sợ, gần đó các cung nữ khác đều run rẩy quỳ gối, mồ hôi lạnh rơi trên mặt đất, động cũng không dám động, sợ rằng tiếp theo sẽ tới lượt mình.....

Mà thái giám bên kia đều quỳ trên mặt đất, một số đã quỳ rạp trên đất, thờ cũng không dám thờ, trên người bọn họ đều da tróc thịt bong, quần áo rách nát, trên người mang vô số vết thương, máu tươi nhỏ từng giọt trên đất, một gã thái giám bộ dạng hơn ba mươi tuổi đứng đó, trên tay cầm một cây roi, mà trên ghế bên cạnh còn đặt một cái chậu lớn, mỗi roi tiếp theo sẽ ngâm trong chậu một chút, mà mỗi một roi xuống đều dùng hết sức.....

Uyển phi trông thấy màn này, trong mắt vẫn bình tĩnh không gợn sóng như trước, khóe miệng mang theo nụ cười thanh nhã, nàng tới trước cửa, điềm đạm gọi: “Như phi, người đang làm gì thế? Tại sao lại đối xử với hạ nhân như thế này?”

“Uyển phi tỷ tỷ, người tới rồi.” Như phi vừa thấy Uyển phi liền vui mừng cười, thế nhưng sau đó nàng đâm chủy thủ vào ngực cung nữ kia, lạnh lùng phân phó cung nữ một bên: “Kéo xuống đi, đem đi chôn.”

Cung nữ run rẩy trên mặt đất mang người kia ra, không biết đây là người thứ mấy, nhưng may mắn kẻ tiếp không phải nàng, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này, thật sự là rất đáng sợ.....

“Chẳng qua muội muội chỉ dạy bảo lại vài cung nữ thôi, tỷ tỷ không biết chứ, tiện nhân này ý mình có chút sắc đẹp, dám quyến rũ Hoàng Thượng, thật là không biết sống chết.” Như phi khẽ cười, ưu nhã lấy khăn tay lau vết máu, sau đó ném tới trên người thái giám, nàng mỉm cười đi tới cạnh Uyển phi, phần khởi nói: “Uyển phi tỷ tỷ đã lâu không tới? Làm sao hôm nay lại tới thăm hỏi muội muội thế?”

Uyển phi điềm đạm cười: “Đâu phải bốn cung lâu không tới, Như phi muội muội không phải bị thai nghén nên không thoải mái sao? Bốn cung tới thăm nhưng đều bị chặn ngoài cửa, nhưng hôm nay sao muội muội lại nổi giận như thế, cẩn thận động thai khí, ảnh hưởng tới đứa bé.” Hừ..... Hôm nay niềm nở như thế chắc là có việc muốn cầu ta, gặp chuyện oan ức mới nhớ tới bốn cung, bây giờ lại muốn lấy lòng bốn cung.

“A ! Đây nhất định là do đám hạ nhân không biết tốt xấu bất kính với tỷ tỷ, lát nữa muội muội sẽ dạy dỗ lại bọn chúng.” Nói xong hung hăng trừng mắt với đám cung nữ, một đám cung nữ run rẩy đứng đấy, động cũng không dám động.

Uyển phi dịu dàng cười, điềm đạm nói: “Muội muội không nên vì việc nhỏ này mà tức giận? Hạ nhân cũng vì muốn tốt cho muội, muội nên biết rằng tức giận sẽ làm hại tới thân thể, đặc biệt muội còn hoài long thai, thân thể là quan trọng nhất.”

Như phi xót thương xoa xoa bụng, đau lòng nói: “Muội muội cũng không muốn tức giận, dù sao trong bụng muội cũng đang có đứa bé, nên cũng hy vọng nó sẽ khỏe mạnh, nhưng trong lòng muội vô cùng đau lòng, nổi bực dọc này không có chỗ trút ra, Uyển phi tỷ tỷ, ta.....” “Nói xong trong mắt Như phi chan chứa đầy lệ, nhìn vô cùng đáng thương, người không biết còn tưởng nàng mới là người bị ngược đãi.

Uyển phi lấy khăn tay lau nước mắt cho Như phi, dịu dàng an ủi nói: “Muội muội đau lòng chuyện gì có thể nói cho tỷ tỷ, chẳng lẽ muội muội không tin tỷ tỷ hay sao? Cho tới nay tỷ tỷ luôn đối đãi với muội muội như ruột thịt, thấy muội muội đau lòng thế này, trong lòng bốn cung không chịu nổi.”

Như phi cảm động nhìn Uyển phi, nói: “Uyển phi tỷ tỷ, muội có lỗi với tỷ.” Nói xong Như phi liền quỳ xuống đất, nhưng bị Uyển phi nhanh chóng cản lại, Uyển phi lo lắng nói: “Muội muội làm gì thế, hiện tại đang có thai, tại sao lại làm chuyện như thế.”

Như phi được Uyển phi nâng lên, khóc lóc kể lể: “Uyển phi tỷ tỷ, muội có lỗi với người, là người đem muội từ trong thanh lâu ra ngoài, hơn nữa giúp muội vào cung làm phi tử, có người bắt nạt tỷ cũng đòi lại công bằng cho muội, tỷ giúp muội nhiều như vậy nhưng muội lại nghe lời gièm pha, đều là muội đáng chết, nếu tỷ tỷ giận muội cũng không biết nói gì.” Tại sao nàng lại ngốc đến thế, Uyển phi nương nương tốt với mình như vậy, nàng lại nghe lời người khác, bây giờ cũng chỉ có nàng thật tình đối tốt với mình.

“Hóa ra muội muội nghe lời xúi bẩy của người khác, cũng khó trách việc xa lánh bốn cung, bốn cung sẽ không trách muội, dù sao bốn cung cũng có chuyện muốn nói.” Uyển phi nhẹ nhàng vỗ vai Như phi, đáy mắt hiện ra một chút đau lòng, nàng hơi thờ dãi nói: “Bốn cung nên nói sớm với muội, nhưng bí mật này vẫn là vết thương trong lòng bốn cung, thật sự không muốn nói ra.”

Như phi hơi sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Uyển phi tỷ tỷ có gì cứ nói, đừng ngại.”

Chẳng lẽ có hiểu lầm gì ở đây, không lẽ từ trước tới giờ mình đã hiểu lầm tâm ý của nàng?

Uyển phi đau buồn nhìn Như phi, vươn tay vuốt ve hai gò má nàng, từ từ nói: “Bốn cung có một người em gái, tình cảm rất tốt, hai người luôn bên nhau, nhưng..... Nàng vì cứu bốn cung nên bị người cường hiếp, sau đó nàng thất cổ tự sát, nàng là người duy nhất bốn cung mắc nợ cả đời này, rồi ngày đó bốn cung gặp được muội, muội quá giống nàng, cho nên bốn cung mới..... Xin lỗi, bốn cung đã không nói cho muội.....” Nói xong Uyển phi che mặt khóc, xem ra vô cùng đau lòng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Giả Ý

Như phi đang thù người ra liền lấy lại tinh thần, nàng cầm tay Uyển phi, cảm động nói: “Uyển phi tỷ tỷ, muội muội xin lỗi người, muội muội không nên tin người, tỷ tỷ, đừng đau buồn.”

Uyển phi lau nước mắt, nắm tay Như phi, cười chua xót, bất đắc dĩ nói: “Thôi, đây đều là chuyện đã qua, bản cung không muốn nhắc lại nữa, muội muội cũng đừng nhắc lại nữa.”

Như phi gạt đầu, mỉm cười nói: “Uyển phi tỷ tỷ, chúng ta ra hoa viên đi.” Nàng liếc nhìn hoa viên hỗn loạn, ngượng ngùng đỏ bừng mặt.

Uyển phi khẽ cười nói: “Đi thôi, muội không biết hoa viên như thế này còn có cảm thụ khác sao? Chúng ta ngồi kia tâm sự thôi, còn có thể cảm nhận tình cảm chị em”

Như phi ngoan ngoan theo sau Uyển phi, biểu tình giống một con thỏ nhỏ, Uyển phi vẫn mang theo nụ cười lạnh, cho tới lúc quay đầu lại trong hoa viên, trên mặt liền khôi phục nét mặt dịu dàng, “Tới đây, chúng ta ngồi đây đi, muội muội, nói cho tỷ tỷ biết vừa rồi vì sao muội lại tức giận?”

Như phi ngồi xuống, nén giận nói: “Tỷ tỷ, tỷ có biết đệ nhất công chúa bây giờ được thương yêu biết là bao không, Hoàng Thượng tốt với nàng như thế, bảo vật gì đều đưa tới đó, kết quả sáng nọ muội muội ra ngoài đi dạo, đúng lúc thấy có người bùng đồ vào, ngăn lại xem lại thấy đó là đá quý lớn như vậy.” Nàng vừa nói vừa kho tay múa chân, có vẻ tức giận không nhỏ.

Uyển phi kinh ngạc nói: “Lớn thế sao, thế sao Hoàng Thượng không ban cho muội muội? Trước kia có bảo bối gì không phải Hoàng Thượng đều ban cho muội muội trước sao?”

Như phi oán hận nói: “Đều là tại công chúa này, càng tức giận là muội muội mang về cung, sau đó Hoàng Thượng biết liền nói muội muội nóng tính, sau đó nhốt muội muội tại đây, không được ra ngoài, tỷ nói muội có tức không?”

Uyển phi vỗ vỗ vai an ủi Như phi: “Được rồi, đừng nóng giận, không đáng đâu, Hoàng Thượng vẫn rất thương muội, bây giờ chẳng qua là thấy có lỗi với công chúa kia thôi, muội nghĩ xem, mười năm trước Hoàng Thượng vô cùng thương yêu nàng, kết quả lại tưởng nàng chết trong trận hỏa hoạn, bây giờ quay trở lại, tất nhiên sẽ yêu thương như thế. Chờ muội sinh hạ, người khẳng định sẽ trở lại bên muội.”

Như phi không phục kêu lên: “Không được, tỷ tỷ, muội muội không chịu được, hiện giờ trong lòng Hoàng Thượng đều là đệ nhất công chúa, không hiểu nàng có cái gì tốt, dù thế nào muội muội cũng làm rõ mọi việc, hơn nữa hôm nay Hoàng Thượng còn muốn đánh muội, nhưng nghĩ tới đứa bé trong bụng muội nên không ra tay.” ô ô ô.” Nói xong Như phi gào khóc, nước mắt rơi tí tách xuống đất.

Uyển phi bất đắc dĩ thở dài, an ủi: “Coi như hết, muội muội, nàng chỉ là một công chúa, không phải tần phi gì cả, có cái gì phải tranh giành? Muội cứ coi như ngủ mơ, cái gì nhìn được thì nhìn, muội nhìn tỷ tỷ coi, không có quyền lực hậu cung, không phải vẫn tốt hay sao?”

Như phi nức nở: “Không được, tỷ tỷ có thể không nghĩ tới nhưng muội không làm được, cho dù nàng chỉ là công chúa, cho dù Hoàng Thượng vì áy náy mà yêu thương nàng ta, nhưng muội không chịu được thái độ Hoàng Thượng đối với muội, nói sao thì muội cũng đang mang đứa con của người trong bụng, tại sao người có thể nhẫn tâm như vậy. Ô ô ô.”

Trong mắt Uyển phi lóe lên một tia hung ác, nhưng không ai phát hiện, Uyển phi dịu dàng vỗ lưng Như phi, bất đắc dĩ thở dài nói: “Muội muội, tại sao muội cứ nghĩ quẩn trong lòng, thôi, nhìn bộ dạng muội như thế này tỷ cũng không chịu nổi, tỷ tỷ nhắc muội một câu, trong bụng muội chính là long thai, nếu xảy ra chuyện gì thì ai cũng không tha thứ được, cho dù có là người được yêu thương nhất.”

Như phi kinh ngạc đứng dậy, hoảng sợ nói: “Không được, tỷ tỷ, đây là con của muội, không được, muội sẽ không để nó gặp chuyện gì.” Nàng bước lùi về phía sau, ánh mắt nhìn Uyển phi giống như đang nhìn quái vật, một quái vật mà bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt nàng.

Uyển phi nhanh chóng cầm tay Như phi, kích động nói: “Muội nói gì thế, tại sao tỷ tỷ lại hại con của muội, ý của tỷ tỷ là khiến Hoàng Thượng thất vọng đối với công chúa, muội nói xem nếu Hoàng Thượng thấy nàng muốn hại con của muội, người có thể thương xót công chúa này sao?”

Như phi bình tĩnh, nàng trầm mặc trong một lát rồi ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Được, tỷ tỷ, chúng ta diễn vở kịch này thôi, chỉ cần làm cho Hoàng Thượng trở lại bên cạnh muội, muội đồng ý. Tỷ tỷ, phải làm thế nào?”

Uyển phi mỉm cười nói: “Rất đơn giản, muội tới Nghi Ngự cung tìm đệ nhất công chúa, sau đó bản cung đi tìm Hoàng Thượng, tới lúc đó dẫn Hoàng Thượng tới Nghi Ngự cung, đến lúc đó muội diễn cho Hoàng Thượng thấy cảnh nàng ta bắt nạt muội, càng thảm thương càng tốt, tỷ không tin Hoàng Thượng còn có thể bao che nàng.”

Như phi bán tín bán nghi nói: “Vậy có được không tỷ tỷ? Có nguy hiểm gì không?” Nàng lo lắng, lỗ như con của mình bị sảy, nàng nên làm gì bây giờ.....

Uyển phi kiên định nhìn nàng, khẳng định nói: “Yên tâm, bốn cung sẽ ra hiệu cho muội, đến lúc đó bốn cung sẽ giả vờ té ngã rồi hét to một tiếng, sau đó muội liền bắt đầu đóng kịch, được không?”

Như phi do dự một chút, Uyển phi bỗng nhiên thở dài: “Thôi quên đi, nếu muội muội không tin tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không có cách gì đối với Hoàng Thượng, muội muội cứ tiếp tục mong chờ vận may.”

Như phi kiên định gật đầu: “Tỷ tỷ, muội làm, tỷ tỷ, khi nào chúng ta hành động?”

Uyển phi suy nghĩ, nói: “Tốt nhất là hôm nay, bây giờ muội phải tới Nghi Ngừ cung, tỷ đi tìm Hoàng Thượng ngay lập tức, tin rằng chuyện hôm nay sẽ khiến người đi ngay.”

Như phi gật đầu, sau đó gọi hạ nhân: “Tiểu Kì Từ, Tiểu Lan, theo ta tới Nghi Ngừ cung.”

Chỉ thấy cung nữ vừa đánh người cùng thái giám đi tới, cung kính đứng một bên, bỗng một mùi hương kì lạ bay vào mũi bọn họ.....

Như phi hít sâu một hơi, ngửi thấy mùi hoa hải đường nồng đậm, vui mừng nói: “Xem ra hôm nay ông trời cũng ủng hộ muội, tỷ tỷ, muội muội đi trước, tỷ mau tới tìm Hoàng Thượng.” Nói xong nhanh chóng rời đi, có vẻ khi ngửi thấy mùi hoa hải đường, tâm tình trở nên rất tốt.

Uyển phi nhìn ba người rời đi, khoe môi nhếch lên lạnh lùng, nàng cười nhạt nói: “Ma cô, đưa tờ giấy này cho Hoàng Thượng, đừng để người khác phát hiện, trước hết hồi cung, chờ xem trò hay.”

Ma cô nhận tờ giấy, thân ảnh chợt biến mất, Uyển phi hài lòng rời đi, nghĩ tới màn kịch do chính tay mình dựng lên liền thấy vô cùng hài lòng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Như Phi Kiêu Ngạo

Như phi tới bên ngoài Nghi Ngừ cung, kiểu trang trí và kiến trúc khiến nàng không khỏi khen ngợi một phen, trong lòng lại càng ghen tị. Trùng mắt nhìn cung điện long lẫy tráng lệ này, trong lòng Như Phi thầm mắng: Hừ..... Hoàng Thượng cũng không ban cho ta cung điện này mà lại ban cho người, ta không có thì người cũng đừng hòng.

Thị vệ ngoài cung thấy Như phi, nhanh chóng cung kính nói: “Như phi nương nương vạn phúc, không biết nương nương đến có chuyện gì?” Như phi này rõ ràng dịu dàng vui tươi, nhưng bọn cung nữ thái giám đều ngầm nói nàng lòng dạ độc ác, cũng không phải là chủ tốt, bọn họ đã được ra lệnh bảo vệ công chúa, nếu công chúa xảy ra chuyện gì tất cả họ đều phải gặp nạn.

Đôi mắt câu hồn của Như phi nhìn hai thị vệ sáng ngời, nũng nịu nói: “Ta chỉ tới hỏi thăm công chúa, hai người khấn trương như thế làm gì, ta cũng không ăn thịt các người.....” Nói xong liền đi vào bên trong.

Hai thị vệ ngăn Như phi lại, cung kính nói: “Như phi nương nương, người không thể vào, Hoàng Thượng có lệnh, nếu không có sự đồng ý của công chúa hoặc Hoàng Thượng, không ai được vào Nghi Ngừ cung, nương nương, không biết người có thánh chỉ không?”

Như phi trùng mắt nhìn hai thị vệ, bất mãn nói: “Ta chính là Như phi, các người giỏi lắm, dám chặn đường ta, ngay cả Hoàng Thượng cũng không quản ta, hai thị vệ nhỏ nhỏ như các người cũng dám đứng ra, ngăn cản ta, ta sẽ tâu lại với Hoàng Thượng trừng phạt các người.” Nói xong kiêu ngạo ngẩng đầu, nhắc chân chuẩn bị bước vào, xem chừng không vào được thì sẽ không bỏ qua.

Hai thị vệ dùng thân đao ngăn Như phi lại, giọng nói cũng trở nên nghiêm hơn, “Như phi nương nương, xin đừng làm khó hạ quan, chúng nô tài chỉ có trách nhiệm đứng canh, nếu nương nương nhất định phải vào, xin chờ một lát, hạ quan sẽ đi thông báo.”

Như phi xoa thắt lưng, xảo hoạt kêu lên: “Hừ, chờ ư, trong bụng ta chính là giọt máu của hoàng thất, thế nhưng các người lại muốn ta chờ ở cửa, không sợ liên lụy tới đứa bé trong bụng ta sao? Nếu các người khiến nó có chuyện gì, Hoàng Thượng sẽ lột da các người, còn không mau tránh ra, có chuyện gì ta sẽ chịu.” Nói xong nàng chống thắt lưng bước từng bước nghênh ngang thả vào trong Nghi Ngừ cung, về mặt đánh đá khiến hai thị vệ không biết nói gì, ra tay cũng không được, đành phải theo Như phi vào trong Nghi Ngừ cung.

Như phi trùng mắt liếc bọn họ, bất mãn kêu lên: “Hai người theo ta làm gì, chẳng lẽ sợ ta làm gì trong Nghi Ngừ cung hay sao? Cút ngay!” Hai tên niêm nhân* này, tâm trạng nàng vốn đã không tốt, đã thế lại còn dám khiến nàng tức giận, nếu là ở Ngọc Lan điện thì đã sớm bị lột da. (*niêm nhân a.k.a người keo =>) ý là 2 a thị vệ cứ tò tò theo sau bà Như phi như keo dán =>)

Hai thị vệ vẫn cúi đầu bước theo Như phi, như thể không nghe thấy lời nàng, nhưng trong lòng đối với Như phi này đã vô cùng chán ghét, hóa ra những gì trong Ngọc Lan điện không phải tin đồn, Như phi này quả là lòng dạ độc ác, không hề phân rõ phải trái, nếu vậy thì tin đồn nàng tàn nhẫn cũng không phải là giả.....

Như phi thấy bọn họ không có phản ứng cũng chỉ hung hăng trừng mắt một cái rồi đi tiếp. Trên đường đi, nàng phát hiện trong Nghi Ngự cung không có tới một cung nữ thái giám, đây là chuyện gì, hẳn là Hoàng Thượng phải phái rất nhiều người mới đúng, nàng quay lại hỏi hai thị vệ: “Này, tại sao trong Nghi Ngự cung lại không có một tên thái giám hay cung nữ?”

Hai thị vệ bắt đầu dè dặt nhau, một thị vệ trả lời: “Hồi bẩm Như phi nương nương, bây giờ là thời gian nghỉ trưa, Nghi Ngự cung có quy định, chỉ cần dùng xong bữa trưa, công chúa và quận chúa sẽ đi nghỉ, cung nữ thái giám cũng phải nghỉ ngơi, sau đó về cung làm việc.” Tại sao bọn họ lại xui xẻo như thế, hôm nay lại tới phiên trực trưa, nếu không cũng không đụng tới Như phi phiền toái này.

Như phi dò xét đại đường, phát hiện nơi này lớn hơn bình thường, cũng rộng rãi hơn, quả thực lớn gấp đôi so với Ngọc Lan điện, khiến trong lòng nàng không thoải mái, nàng tức giận nói với cung nữ thái giám bên cạnh: “Hai người mau đi tìm cho ta, ta không tin không tìm ra ai, hai người kêu lớn cho ta, cho tới khi có người ra mới thôi.”

Tiểu Lan và Tiểu Kỳ Tử phân công nhau tìm người, mỗi người một bên hô to: “Như phi nương nương giá lâm, mau ra tiếp giá..... Như phi nương nương giá lâm.....”

Hai thị vệ liếc nhìn nhau, bọn họ rất muốn tống Như phi ra ngoài, nhưng sợ động tới long thai trong bụng nàng, nếu như có chuyện gì bọn họ không gánh nổi, nhưng làm loạn trong này, nhờ khiến công chúa và quận chúa thức dậy, bọn họ cũng không đảm đương nổi, tuy rằng tính tình công chúa và quận chúa rất tốt, nhưng nếu làm trái với quy củ của bọn họ, đặc biệt là quy định ngủ trưa, ai..... Như phi quả là hại chết người !

Cuối cùng một cung nữ chạy tới, là Yến nhi, quỳ trên mặt đất, hành lễ với Như phi: “Nô tỳ thỉnh an Như phi nương nương, Như phi nương nương cát tường. Không biết hôm nay Như phi đến có gì dặn dò?”

Yến nhi quỳ trên đất âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng đánh thức công chúa, bình thường tính tình công chúa đều mềm mỏng, tuy có chút lạnh nhạt, nhưng dù vậy cũng không đánh chửi hạ nhân, cho nên mọi người đều thích nàng, nhưng công chúa không thích người khác làm trái quy định của nàng, như thời gian ngủ trưa chẳng hạn, Như phi sao lại chọn thời gian này mà đến.....

Như phi liếc nhìn Yến nhi, lạnh lùng hỏi: “Ta có việc sao có thể nói cho một cung nữ nhỏ nhoi như ngươi, công chúa nhà các ngươi đâu? Ta đến thăm nàng, nàng lại đóng cửa không ra, hóa ra Nghi Ngự cung đón khách kiểu này sao.” Kêu nửa ngày mới có một cung nữ đi ra, quả là đáng giận.

Yến nhi lo lắng nói: “Nương nương bớt giận, mỗi ngày công chúa đều phải ngủ trưa, nên không thể đón tiếp nương nương.” Như phi quả giống như lời đồn, vui giận không đoán được, tính nết tàn nhẫn, xem ra hôm nay quả là đến gây sự.

Như phi trừng mắt Yến nhi, khiến Yến nhi nổi da gà đầy mình, “Ngươi tên gì? Làm cái gì?”

Yến nhi run rẩy trả lời: “Khởi bẩm nương nương, nô tỳ là Yến nhi, là cung nữ bên cạnh chủ nhân.” Ánh mắt Như phi nhìn nàng thật khó chịu muốn chết, giống như dã thú nhìn chăm chăm con mồi, không, còn đáng sợ hơn dã thú.

Bỗng nhiên Như phi cười khế, nụ cười tươi như hoa nở rộ trên khuôn mặt, giọng nói như chuông bạc lại vang lên trong sảnh, nhưng không khiến Yến nhi dễ chịu, ngược lại, lại có cảm giác sờn gai ốc, khiến cả người nàng giống như bước vào địa ngục.....

Đột nhiên Như phi nâng tay tát Yến nhi một cái, khiến Yến nhi ngã xuống đất, khoe miệng tràn máu, đầu tóc rối tung, trên mặt có một vết tay thật to, xưng phũ lên, trông vô cùng nhếch nhác.....

Yến nhi bò dậy, sợ hãi quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Như phi nương nương bớt giận, là lỗi của nô tỳ, xin nương nương tha nô tỳ.”

Như phi dùng khăn the che miệng cười khế: “Tha ngươi? Ngươi làm sai cái gì, ngươi không sai ! Nếu không muốn bị đánh, mau cút nhanh gọi chủ của ngươi đến đây, nếu không, ta sẽ đánh cho tới khi ngươi không đứng dậy được, đi nhanh!”

Yến nhi run rẩy quỳ trên đất, liều mạng dập đầu xin tha: “Xin nương nương khai ân, giấc ngủ của công chúa không thể bị quấy rầy, xin nương nương khai ân, nương nương khai ân.....”

Hai thị vệ đối với việc Như phi vừa làm cũng thấy, bọn họ tiến lên từng bước, lớn tiếng nói: “Như phi nương nương, trách nhiệm của thuộc hạ là bảo vệ Nghi Ngự cung, nương nương không nên gây sự, nếu không thuộc hạ cũng không khách khí.” Yến nhi cũng thật đáng thương, cái tát đó của Như phi không hề nhẹ.

Như phi hừ lạnh, trừng mắt nhìn hai thị vệ, “Không khách khí, các ngươi muốn làm gì, đến đây, cho dù ta có thể để các ngươi ức hiếp, nhưng đứa bé trong bụng ta cũng không dễ dàng tha thứ.”

Thái độ kiêu căng của Như phi khiến hai thị vệ tức giận, nhưng chỉ có thể cúi đầu, cố gắng bình tĩnh lại nói: “Thuộc hạ không dám bất kính, chỉ xin nương nương đừng đánh cung nữ kia nữa.” Như phi kiêu căng chỉ vì đứa bé này thôi, hừ, nếu lát nữa khiến công chúa thức dậy, không biết ai sẽ gặp xui.

“Đồ vô dụng, mau kêu.....” Như phi mắng một tiếng, sau đó nổi giận nói: “Không mau đi đi, ngươi coi lời ta nói như gió thoảng qua tai sao?” Nói xong giơ tay lên đánh Yến nhi, Yến nhi sợ hãi lui xuống, nếu bàn tay này tát xuống, e rằng mặt nàng không còn nguyên vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thực Cốt Độc

“Chờ đã..... Như phi nương nương ngang ngược ở nơi của bốn cung, bắt nạt người của bốn cung, xem ra không coi bốn cung ra gì.” Giọng nói lạnh lùng truyền tới, tiếp theo một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện, trang phục tím nhạt khiến nàng càng thêm xuất trần, khiến mọi người xung quanh sững sốt vài giây.

Như phi híp mắt, cười nhạt nói: “Công chúa hiểu lầm, ta chỉ thay công chúa dạy dỗ tiểu cung nữ không hiểu chuyện này thôi. Ta đến thăm công chúa, nhưng nàng lại không cho ta nói, nha đầu coi khinh chủ như thế nên dạy dỗ lại một chút.” Chỉ là một tiểu nha đầu còn dám đấu cùng ta, ngươi còn non nớt lắm.

Hai thị vệ kia thở dài nhẹ nhõm, cung kính cúi đầu nói: “Thuộc hạ tham kiến tiểu thư. Tiểu thư, Như phi nương nương xông vào, hơn nữa nàng còn có long thai, thuộc hạ thật sự là.....”

“Như phi mang thai, tự nhiên sẽ hung hăng càn quấy, ta không trách các người.” Noãn Ngữ lạnh lùng liếc Như phi, sau đó nhìn hai gò má Yến nhi, lạnh giọng nói: “Nhưng cho dù Như phi đang mang thai lại ra tay độc ác thế, khiến cho bốn cung được mở rộng tầm mắt.”

Yến nhi quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi lách tách, nói nhỏ: “Tiểu thư, nô tỳ vô dụng, quấy rầy tiểu thư nghỉ trưa.”

Noãn Ngữ thấy Yến nhi bị oan, không ngờ nha đầu kia lại trung thành như thế, ai, cũng khiến nàng chịu uất ức rồi, Noãn Ngữ nâng Yến nhi dậy, sau đó bắt đầu lấy lại sự công bằng cho nàng, “Được rồi, đừng khóc, trước tiên ngươi lui sang một bên.” Giọng của nàng vẫn lạnh lùng như trước nhưng lại có thêm một chút dịu dàng, khiến lòng Yến nhi được an ủi một chút, không cảm thấy vô cùng oan ức nữa.

Ánh mắt Noãn Ngữ lạnh như băng bắn thẳng tới hướng Như phi, lạnh lùng nói: “Như phi, khi nào thì tới lượt ngươi dạy dỗ nha hoàn của bốn cung, xin Như phi nói rõ một chút, Yến nhi là nha hoàn của bốn cung, không phải của Như phi, nếu ngươi muốn ra oai, quay về Ngọc Lan điện đi.” Như phi này quả thật độc ác, nàng sẽ không khách khí với người như thế.

“Ai u, tại sao công chúa lại tức giận, chẳng qua ta chỉ nghĩ cho công chúa, giữ một nha đầu như thế bên người là tai họa nha. Ta nào biết công chúa lại đi quan tâm một cung nữ đến vậy.” Như phi khẽ thở dài nói: “Biết thế bốn cung không quan tâm, kết quả là bị coi xen vào việc của người khác.”

Noãn Ngữ lạnh lùng nhìn Như phi, sau đó nói với hai thị vệ: “Các người thay bốn cung thương cho hạ nhân không có phép tắc của Như phi nương nương hai bạt tai.”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Bọn họ nhanh chóng tiến lên, thẳng tay tát Lan nhi cùng Tiểu Kỳ tử, dù sao cũng là thị vệ, hai bạt tai đã khiến mặt hai người xưng phù, còn hơn Yến nhi, hai thị vệ tuy trên mặt vẫn nghiêm túc nhưng trong lòng thích vô cùng, đánh loại người này như thế vẫn chưa đủ, hai bạt tai thật sự không đủ.

Như phi không phản ứng kịp, tới khi nàng nhận ra thì người đã bị đánh, nàng tức giận kêu: “Ngươi..... Ngươi..... tại sao lại đánh người của ta, đánh chó còn ngoảnh mặt chủ, ngươi.....”

Noãn Ngữ lạnh lùng liếc Như phi, lạnh nhạt nói: “Chẳng qua bốn cung chỉ giúp Như phi dạy dỗ hai hạ nhân không biết phép tắc thôi, bốn cung là công chúa, lại đứng đầu hậu cung, các người nhìn thấy bốn cung lại không quỳ, coi bốn cung là gì! Yến nhi, ngươi thay bốn cung ban thưởng bạt tai cho Như phi, cho nàng thử chút cảm giác này.”

Như phi không ngờ công chúa này lại không để cho nàng chút mặt mũi, còn dám đánh nàng, nói thế nào trong bụng nàng cũng là huyết mạch hoàng thất, đúng rồi, đứa bé, nàng không tin đứa nhỏ còn không áp chế được nàng. Như phi ưỡn bụng, hãnh diện nói: “Công chúa, trong bụng bốn cung còn có long thai, công chúa còn dám đánh đứa bé trong bụng bốn cung sao?”

Noãn Ngữ nhìn thoáng qua bụng nàng, sau đó nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia khác thường, kỳ quái, tại sao trên người Như phi lại có mùi thảo được nồng đậm, hơn nữa càng ngày càng đậm, còn mang theo mùi khác lạ, nhưng lại bị mùi hoa che đi, mùi này không thích hợp, hình như là..... Đứng rồi..... Thảo nào vừa nhìn thấy nàng đã thấy sắc mặt Như phi không đúng.....

Như phi tưởng nàng sợ, càng ưỡn bụng cao hơn, không những thế còn cười nói: “Như thế nào? Sao công chúa còn chưa ra tay?” Tiểu nha đầu lông vàng này, có khí thế thì làm sao, cũng không đấu lại ta.

Khóe miệng Noãn Ngữ cong lên, lạnh lùng nói: “Thôi, dù sao Như phi đắc ý cũng không được bao lâu, long thai này e rằng đã trở thành máu loãng, mà Như phi cũng không sống được bao lâu.”

Như phi khiếp sợ nhìn Noãn Ngữ, nàng sợ hãi ôm bụng, kêu lớn: “Người làm gì với ta? Người không được làm hại con của ta, nó chính là long tử, là đứa bé của Hoàng Thượng, người không được làm hại nó, người hại nó người cũng không sống được, Hoàng Thượng sẽ không bỏ qua cho người.”

Noãn Ngữ không thèm nhìn nàng, chỉ lạnh nhạt nói tiếp: “Người đã trúng độc từ lâu rồi. Người mang thai chắc đã khoảng bốn năm tháng rồi đúng không, nhưng bụng lại không có gì thay đổi, chắc hẳn đứa bé chỉ còn thoi thóp, nếu ta đoán không sai, chính là thực cốt tán.” Không ngờ có người ác độc như thế, nếu như vậy hôm nay có người cố tình xúi giục Như phi tới, mục đích là một mũi tên trúng hai đích, nực cười thật.

Như phi sợ ngây người, không phải nàng hạ độc, vậy là ai? Thực cốt tán, ai muốn hại con của nàng, không, không phải như thế, đột nhiên Như phi giật mình hét lớn: “Người nói dối, thái y nói đứa bé không có vấn đề gì, người gạt ta đúng không? Con của ta không có việc gì.”

Noãn Ngữ vẫn lạnh lùng nhìn Như phi, chậm rãi nói: “Thực cốt tán, độc được tác dụng chậm, dùng cho phụ nữ mang thai khiến thai nhi từ từ chết đi, cho tới khi trở thành máu loãng, sau đó cơ thể người mang thai cũng trúng độc mà chết, không nhìn ra dấu vết, Như phi, có phải là người rất thích hoa hải đường?”

Giờ này Như phi không biết nói gì, nàng lẩm bẩm nói: “Tại sao người biết? Ta rất thích mùi hoa hải đường.” Chẳng lẽ là thế? Thật sự có người hạ thực cốt tán trên người nàng, vì sao lại hại đứa bé của nàng, vì sao? Rốt cuộc là ai?

“Thực cốt tán chỉ cần tiếp xúc với mùi hoa hải đường, độc tính sẽ nhanh chóng phân tán, sau một canh giờ người chắc chắn sẽ chết, mà người có thể sống tới bây giờ là do một loại độc khác khiến khứu giác của người mất đi, nên người không ngửi thấy mùi hoa hải đường, ta ngửi thấy hai mùi trên người người, che đi mùi cơ thể người đang bị ăn mòn.” Noãn Ngữ không nhanh không chậm nói: “Xem ra, hôm nay người đã bị người đặt bẫy!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tâm Trạng Nặng Nề

Giờ phút này Như phi đã không thể nghĩ gì được nữa, nàng bị đặt bẫy, ai? Ai đã hại nàng? Ai hại đứa bé của nàng? Chẳng lẽ..... Không..... Người đó đối với mình rất tốt..... Sẽ không..... Nhưng Như phi thấy mình không thể phủ nhận được.

Noãn Ngữ lạnh nhạt liếc Như phi một cái, vút ra một bình sứ nhỏ, lạnh lùng nói: “Người tự kiểm tra đi, thuốc này có thể tạm thời ngăn cản chất độc phát tác, nhưng chỉ trong ba canh giờ, người tự đi tìm hung thủ đi!” Tuy Như phi tàn nhẫn, nhưng đứa bé trong bụng nàng lại vô tội, rốt cuộc là ai sử dụng cách độc ác như thế, quả là rất tàn nhẫn.

Như phi run lấy lấy bẫy nhặt bình thuốc trên mặt đất, tay run run lấy thuốc nuốt xuống. Nàng nên làm gì bây giờ, ba canh giờ, phải tìm người đó chứng thực sao? Nàng nhất định phải đi tìm người đó, nhất định phải đi tìm, Như phi chạy ngay ra ngoài, Lan nhi cùng Tiểu Kì từ liếc nhau, cũng nhanh chóng chạy theo.

Đúng lúc đó Hiên Viên Tuyên vừa vào cửa Nghi Ngữ cung, thấy Như phi chạy ra, chưa kịp lên tiếng Như phi đã chạy xa, Hiên Viên Tuyên vung tay áo đi vào Nghi Ngữ cung, không quan tâm tại sao Như phi phát điên như vừa rồi.

Hiên Viên Tuyên thấy Noãn Ngữ liền lo lắng hỏi: “Noãn nhi, con có sao không, Như phi có bắt nạt con không?” Như phi này càng ngày càng tệ, tại sao lại kém trước kia nhiều quá, lại y vào đứa bé trong bụng mà coi trời bằng vung (a.k.a nhìn đời bằng nửa con mắt =))

Noãn Ngữ lắc đầu, bình thản nói: “Không có, nhưng ta thấy Như phi trúng thực cốt tán, không giữ được đứa bé, mạng cũng chỉ còn ba canh giờ.” Nàng chỉ muốn nhìn phản ứng của Hiên Viên Tuyên, liệu hắn có thờ ơ với con của mình không?

Cả người Hiên Viên Tuyên sững sờ, hắn kinh ngạc nói: “Con nói..... Như phi trúng thực cốt tán? Việc này..... Tại sao lại như thế, thái y đều nói đứa bé bình thường!” Hắn không thể nào tin được, tuy hắn không thích Như phi ngang ngược hống hách, nhưng dù sao trong bụng nàng cũng là cốt nhục của mình.

Noãn Ngữ nhìn thẳng Hiên Viên Tuyên, lạnh nhạt trả lời: “Thực cốt tán không màu không mùi, hơn nữa trước đó người hạ độc dùng một loại độc khác kiềm nén thực cốt tán, hôm nay chắc vì ta nên mới giải loại độc đó, người kia thật sự nhẫn tâm, ngay cả đứa bé chưa ra đời cũng hại!” Giống người năm đó, hạ độc mẫu hậu, nàng nhất định phải bắt được người kia.

Biểu tình của Hiên Viên Tuyên đột nhiên trở nên phức tạp, hắn lo lắng nói với Vương công công: “Mau, sai người tìm Như phi, Noãn nhi, có cứu được không?”

Vương công công nhanh chóng rời đi, việc này không hề nhỏ, liên quan tới long thai.

Noãn Ngữ lắc đầu, bắt lực nói: “Độc của nàng đã quá sâu, thai nhi đã chết, nếu phát hiện sớm còn có thể cứu được.”

Hiên Viên Tuyên sững người, con của hắn đã chết, mười năm trước hắn cũng như thế này, rốt cuộc hắn là hoàng đế để làm gì.

Noãn Ngữ thấy vẻ mặt đau khổ của Hiên Viên Tuyên, không kìm được an ủi nói: “Hoàng Thượng, đau buồn cũng không làm được gì, người cần phải tìm ra hung thủ, nếu không Như phi và đứa bé trong bụng nàng chết rất oan uổng.”

Hiên Viên Tuyên lấy lại tinh thần, lời nói Noãn Ngữ cảnh tỉnh hẳn, đứng hẳn cần phải tìm ra hung thủ. Hắn đưa cho Noãn Ngữ tờ giấy nhỏ, nghiêm túc nói: “Trẫm nhận được tờ giấy này nói tới Nghi Ngữ cung, trẫm còn tưởng Như phi tới gây sự với con, không ngờ còn có âm mưu lớn như thế, trẫm nhất định phải tìm được người kia, chém thành trăm mảnh.”

Noãn Ngữ nhìn tờ giấy, là chữ nữ tử viết, tuy cố gắng che dấu nhưng vẫn nhìn ra được, trong lòng nàng dường như đã có đáp án, người hạ độc chỉ có người đó, thảo nào nhiều ngày nay không có động tĩnh gì, hóa ra chờ việc này, tốt lắm, quả nhiên người đủ ngoan độc, chẳng sớm thì muộn ta sẽ có cách trừng trị người.....”

Tiếng bước chân Vương công công truyền tới, hắn kinh ngạc kêu: “Hoàng Thượng, phát hiện thi thể Như phi nương nương cách Nghi Ngữ cung không xa, lão nô đã sai người đem thi thể nàng ra ngoài cung.....” Ai..... Đây là một mạng người, quan trọng hơn là còn có đứa bé, thế nhưng lại chết không biết nguyên do, một xác hai mạng người, ai nhân tâm như thế chứ.....

Cả người Hiên Viên Tuyên chấn động, vậy là hắn đã chậm một bước, ngay cả cơ hội bắt được hung thủ cũng không có, đáng chết, rốt cuộc ai nhân tâm như thế, năm đó không những hại con và người hắn yêu, bây giờ còn giết phi tử lẫn đứa bé chưa ra đời của hắn, nếu hắn tóm được người đó, không chém thành trăm mảnh thì mối hận trong lòng hắn khó tiêu tan.....

Noãn Ngữ lặng im nhìn tờ giấy, đột nhiên nàng nói: “Dù thế nào đi nữa thì trước tiên an táng Như phi đi!” Giết người diệt khẩu, giết Như phi ngay trong hoàng cung, xem ra người này tuyệt đối không đơn giản, có thể nói võ công rất cao, xem ra phải vô cùng cẩn thận.

Hiên Viên Tuyên nặng nề nói với Vương công công: “Đi an táng Như phi, người đi điều tra xem trong nhà nàng còn những ai.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Vương công công gật đầu, lướt nhìn Hiên Viên Tuyên, thở dài rồi rời đi.

Hiên Viên Tuyên đau khổ cười, nói với Noãn Ngữ: “Noãn nhi, phụ hoàng thật vô dụng, mười năm trước không thể bảo vệ con và mẫu hậu, hiện giờ ngay cả con của mình bị hạ độc trẫm cũng không biết, trẫm thật sự không đủ tư cách làm cha.....”

Tim Noãn Ngữ nhói đau, nàng chưa bao giờ thấy đáng về đau buồn của Hiên Viên Tuyên như thế này, có lẽ chuyện mười năm trước cũng đã làm hắn tổn thương, Noãn Ngữ muốn nói điều gì đó, nhưng lời ra đến miệng lại không thể phát ra.....

Hiên Viên Tuyên cay đắng cười nói: “Mười năm trước quốc sư tới tìm trẫm nói trẫm phải giết con để bảo vệ giang sơn, trẫm đã mắc nợ con và mẫu hậu con quá nhiều, làm sao có thể đồng ý, không ngờ Kiền Trữ cung bị cháy, cũng thiêu đốt trái tim trẫm, may là con còn sống. Noãn nhi, cho dù con không nhận trẫm là phụ hoàng, trẫm cũng không trách con, đây là lỗi của trẫm, trẫm không bảo vệ được con và mẫu hậu, là trẫm vô dụng.....”

Cả người Noãn Ngữ như bị dội một gáo nước lạnh, hắn vừa nói gì, quốc sư, không lẽ chuyện mười năm trước có liên quan tới quốc sư? Noãn Ngữ kích động nói: “Ý của người là mười năm trước quốc sư muốn người giết ta, liệu có phải hắn giả mạo ý chỉ của người giết ta?”

Hiên Viên Tuyên cau mày, nghiêm túc nói: “Không thể nào, tuy quốc sư cổ hủ, nhưng tận tâm với Thương Long quốc, hơn nữa cũng không vi phạm lệnh trẫm, không có khả năng giả mạo thánh chỉ, đây là khi quân phạm thượng!” Lời vừa ra khỏi miệng Hiên Viên Tuyên liền trẫm mặc, đúng thế, quốc sư tận tâm với Thương Long quốc, một lòng vì Thương Long quốc, hắn sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì ảnh hưởng tới Thương Long quốc tồn tại.....

“Hoàng Thượng, ta muốn gặp quốc sư.....” Noãn Ngữ có chút nóng vội nói: “Chuyện năm đó cũng chỉ có quốc sư biết, Hoàng Thượng.”

Hiên Viên Tuyên nói: “Mười năm trước quốc sư đã từ quan về quê ở ẩn, trẫm cũng không biết hắn ở nơi nào, nhưng quốc sư hiện tại là học trò của hắn, không biết có biết hành tung của hắn không, nếu con muốn ngày mai trẫm sẽ gọi hắn tới ngự thư phòng, hôm nay trẫm thật sự không còn sức lực nữa.”

Noãn Ngữ gật đầu, hít sâu một hơi, áp chế xúc động trong lòng, “Được, ngày mai Noãn Ngữ sẽ tới ngự thư phòng gặp Hoàng Thượng.” Hôm nay quả thật không thể cố ép, dù sao việc đứa bé trong bụng Như phi chết cũng khiến hắn xúc động, cho dù là ai cũng vậy thôi.

Hiên Viên Tuyên gượng cười gật đầu, nghiêm túc nói: “Trẫm đi trước, ngày mai Noãn nhi tới tìm phụ hoàng là được.” Nói xong rồi đi, bóng dáng màu vàng vô cùng cô đơn.

Noãn Ngữ nhìn Hiên Viên Tuyên rời đi từng bước một, trong lòng không biết là cảm xúc gì, rõ ràng nói phải quên đi việc mình là con gái hắn, nhưng nhìn thấy hắn như thế này trong lòng vẫn rầu rĩ, mẫu hậu, con nên làm như thế nào đây? Có lẽ năm đó hắn cũng không sai.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Kế Trong Kế

Ngày thứ hai, Noãn Ngữ cùng Duyên nhi đến bên ngoài ngự thư phòng, Vương công công vừa thấy Noãn Ngữ tới thì vô cùng vui mừng đón tiếp, cung kính nói: “Công chúa đến sớm quá, hôm qua Hoàng Thượng mệt mỏi, xem chừng còn chưa dậy, xin công chúa chờ một lát.”

Noãn Ngữ lặng yên gật đầu, lạnh nhạt nói: “Hôm qua Hoàng Thượng ở ngự thư phòng suốt sao?”

Vương công công gật đầu, thờ dãi nói: “Ai..... Đứng thế, ngày hôm qua vừa về tới ngự thư phòng Hoàng Thượng nói cần được yên tĩnh, ngay cả lâm triều sáng nay cũng không đi, lão nô theo Hoàng Thượng vài chục năm qua cũng thấy đây là lần thứ hai Hoàng Thượng đau lòng như thế, nhưng vẫn tốt hơn so với lần đầu.....”

Noãn Ngữ lặng đi trong chốc lát, sau đó hỏi: “Vương công công, chuyện của Như phi người làm như thế nào? Nàng còn người thân nào không?” Có lẽ có thể biết điều gì đó từ phía người nhà của nàng ta, theo lẽ thường mà nói, có thể làm phi tử thì hẳn người nhà cũng phải có chút địa vị.

Vương công công lắc đầu, nặng nề nói: “Công chúa, Như phi đã được an táng, nhưng lão nô vẫn chưa tra ra người thân của nàng, nàng là cô nhi, hơn nữa lão nô còn tra ra được rất nhiều chuyện kỳ lạ, hóa ra trước khi vào cung Như phi là hoa khôi của Mỹ Nhân viên, sau đó được một người bí ẩn chuộc thân, rồi đưa vào trong cung.” Không ngờ Hoàng Thượng lại sùng ái nữ tử thanh lâu, cho dù nàng là thanh quan, nhưng nếu truyền ra thì thể diện hoàng gia sẽ mất hết.....

Duyên nhi tò mò hỏi: “Mỹ Nhân viên là nơi nào? Vừa rồi người vừa nói hoa khôi, trời ạ, không phải là thanh lâu chứ?” Hai chữ cuối Duyên nhi nói vô cùng nhỏ, như sợ người khác sẽ nghe thấy.

Noãn Ngữ thoáng kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Nếu là người trong thanh lâu, tại sao lại dễ dàng vào được trong cung, còn ngồi ở vị trí phi tử, chẳng lẽ không có người điều tra quá khứ của nàng ta sao?” Một hoa khôi lại có thể tiến cung, người chuộc thân cho nàng chắc hẳn địa vị không nhỏ, nhưng lại đồng ý che giấu giúp nàng, người này cũng phải có lợi trong việc đây.

Vương công công cũng cảm thấy vô cùng nghi hoặc nói: “Lão nô cũng biết là kỳ lạ, thời điểm điều tra Như phi quả thật là có người thân, lại còn là một gia đình giàu có, nhưng Như phi vào cung nhiều năm cũng không trở lại. Hôm qua Hoàng Thượng sai lão nô tìm người nhà của nàng ta, nhưng không hề thấy, còn tra ra nàng xuất thân thanh lâu, tất cả việc này đều vô cùng quái lạ.”

Đối với người chuộc thân cho Như phi, Noãn Ngữ càng thêm hiếu kỳ, có thể giấu đi quá khứ của một hoa khôi, lại tạo một thân phận khác cho nàng ta, nhiều năm qua không ai phát hiện, bây giờ Như phi đã chết, hẳn biết Hoàng Thượng sẽ đi tìm người nhà của nàng ta, liền đưa thân thể của Như phi ra, chiêu này thật sự thông minh.....

Noãn Ngữ nói với Vương công công: “Vương công công, gần đây người hãy cẩn thận nghe ngóng đồn đại trong dân gian, ta nghĩ nếu người kia có thể nguy hại thân phận của Như phi, vậy hiện giờ chắc chắn sẽ vạch trần sự thật, tuyệt đối không đơn giản như thế, ta lo hẳn nhắm vào hoàng gia, nếu tin tức này bại lộ, sẽ ảnh hưởng tới thể diện hoàng gia, tới lúc đó hình ảnh Hoàng Thượng trong mắt dân chúng sẽ rớt xuống ngàn trượng.”

Vương công công khiếp sợ ngẩng đầu, đứng vậy, công chúa nói rất có lý, nếu hẳn có khả năng che giấu, thì bây giờ cũng có khả năng vạch trần, như vậy không phải là cũng vạch trần mọi chuyện hay sao, Vương công công cung kính gật đầu: “Dạ, công chúa yên tâm, lão nô sẽ chú ý tin tức trong thành, nhưng nếu như chuyện Như phi bị bại lộ, chúng ta nên làm gì?”

“Gây ông đập lưng ông, nếu người này định dùng quá khứ của Như phi để hạ thấp thanh danh hoàng thất, chúng ta cũng có thể dùng quá khứ Như phi để nâng cao thanh danh hoàng thất.....” Khóe miệng Noãn Ngữ cong lên, bình tĩnh: “Nếu hẳn có thể bày đặt chuyện Như phi, chúng ta cũng có thể đặt ra câu chuyện hoa khôi song sinh, vận mệnh trên người, người chết là hoa khôi, người sống là Như phi, chỉ cần dân chúng thấy Như phi còn sống sẽ không chú ý tới hoa khôi đã chết.”

Vương công công kinh ngạc nhìn Noãn Ngữ, lo lắng nói: “Ý công chúa là nói cho dân chúng người chết là hoa khôi, mà Như phi còn sống, nhưng tin Như phi chết đã truyền đi, e rằng dân chúng sẽ không tin.”

“Đó là do Hoàng Thượng nhân từ, vì Như phi nương nương đang mang thai, nên dùng phương thức an táng phi tử dành cho tỷ muội, cũng không ngoài dự đoán việc có người ác ý hãm hại, nói xấu Như phi.” Noãn Ngữ chậm rãi nói: “Tai nghe chỉ là giả tạo, mắt thấy mới là thật, Vương công công an bài một người giống Như phi dâng hương cho Như phi, đây không phải là vẹn toàn sao?”

Vương công công mừng rỡ khen ngợi: “Cách này của công chúa quả là diệu kế, dân chúng chỉ cần thấy cổ kiệu sẽ tin, lại có thể thể hiện lòng nhân ái của Hoàng Thượng, thật là tuyệt vời!” Cách này của công chúa tuy nguy hiểm, nhưng vì thể diện hoàng thất, cũng là một cách không tồi.

Noãn Ngữ nhìn thoáng qua Vương công công, nghiêm túc hỏi: “Nếu ta giúp Vương công công giải quyết một vấn đề, vậy Vương công công cũng sẽ trả lời ta một việc chứ.”

Vương công công tò mò hỏi: “Có chuyện gì công chúa cứ nói, đừng ngại, nếu là chuyện lão nô biết lão nô nhất định nói cho công chúa.” Lạ thật, sao ánh mắt công chúa lại kỳ lạ như thế, khiến toàn thân hắn đều nổi da gà.

“Ta chỉ muốn biết bây giờ quan lại trong triều vẫn nghĩ bổn cung là thiên sát cô tinh hay không, thậm chí còn tấu trình yêu cầu giết bổn cung.....” Noãn Ngữ bình tĩnh nhìn Vương công công, không nhìn ra được có ý tứ gì nhưng vẫn khiến Vương công công vốn đang mừng rỡ nhất thời rơi vào địa ngục.

Vương công công cúi đầu, do dự không nên biết nói như thế nào, chuyện này nói như thế nào đây, Hoàng Thượng mà biết do mình nói cho công chúa, vậy sẽ mất đầu, nhưng tại sao công chúa lại đi hỏi việc này, thật sự là khiến lão nô khó xử.

Noãn Ngữ rời mắt, lặng yên nhìn nơi xa, không vội vã tìm câu trả lời, thật lâu sau, Vương công công khẽ cắn môi, bất đắc dĩ nói: “Công chúa, Hoàng

Thượng tuyền đối không làm hại tới công chúa, công chúa không cần để ý tới.” Chết thì chết đi, dù sao cũng chết, công chúa thông minh như thế hẳn sẽ hiểu ra.

“Thì ra là thế, Vương công công yên tâm, ta cũng chỉ nghe lời đồn nên thuận miệng hỏi một chút, nếu Vương công công phủ nhận, ta sẽ không tin.” Noãn Ngữ thần nhiên cười, quả nhiên là người bên Hoàng Thượng, không trả lời nhưng cũng ám chỉ ra.

Vương công công ‘hò’ một tiếng, yên tâm gật đầu, lúc này vang lên tiếng kêu của Hiên Viên Tuyền trong ngự thư phòng, “Có phải Noãn nhi đã tới không, Noãn nhi vào đi! Vương công công, người truyền ý chỉ của trẫm ngay lập tức, lệnh quốc sư tới gặp trẫm.”

Noãn Ngữ gật đầu với Vương công công, sau đó mở cửa ngự thư phòng, từ từ bước vào, Duyên nhi cười nhẹ, cũng chạy theo sau.

“Hoàng Thượng..... Người..... Có khỏe không?” Noãn Ngữ nhìn Hiên Viên Tuyền, nhất thời cảm thấy hẳn đã già đi mười tuổi, tóc cũng trở nên bạc thêm, khiến Noãn Ngữ có cảm giác đau lòng, nâng bắt giác muốn an ủi hẳn, có lẽ trong lòng nàng, hẳn vẫn là phụ hoàng....

Hiên Viên Tuyền mỉm cười, yêu thương nói: “Phụ hoàng khỏe, chỉ là có chút buồn thôi, qua một đêm cũng nên nghỉ ngơi suốt, hơn nữa nghe thấy Noãn nhi quan tâm, trong lòng phụ hoàng cũng được an ủi nhiều lắm.” Cuối cùng Noãn nhi cũng quan tâm mình, hẳn là vẫn lưu tâm người phụ hoàng này.

“Hoàng Thượng, ta hỏi người, có phải người yêu Như phi không?” Giọng Noãn Ngữ trong trẻo nhưng lạnh lùng, quanh quẩn trong ngự thư phòng, khiến ngự thư phòng trống rỗng bỗng dưng có thêm một chút ấm áp, khiến Hiên Viên Tuyền sững sờ vài giây.....

Một lát sau, Hiên Viên Tuyền đứng dậy, lấy một bức tranh từ trong phòng ra đưa cho Noãn Ngữ, Noãn Ngữ vừa mở bức tranh ra, trong mắt liền xuất hiện ánh sáng rực rỡ, nàng vuốt ve hình người trên bức họa, lầm bầm nói: “Mẫu hậu..... Mẫu hậu.....”

Hiên Viên Tuyền dịu dàng mở miệng: “Cả đời phụ hoàng chỉ yêu duy nhất mẫu hậu con. Tuy phụ hoàng có vô số người đẹp trong hậu cung, nhưng đều không yêu các nàng. Phụ hoàng không phải là phụ quân tốt, cũng không phải là phụ thân tốt, trẫm đau buồn vì đứa nhỏ khi khiến trẫm nhớ tới con và mẫu hậu, trẫm hận bản thân vô dụng, năm đó bất lực, bây giờ cũng thế.” Nghi Thủy, nàng trách ta không? Do ta vô dụng đã làm hại nàng.....

Noãn Ngữ lặng im thật lâu, trả bức tranh lại cho Hiên Viên Tuyền, thần nhiên nói: “Tuy người không phải là phụ quân tốt, phụ thân tốt, nhưng cũng là một vị vua tốt, ta nghĩ rằng mẫu hậu cũng nghĩ thế, vậy nên trước khi chết cũng không oán hận người.” Nhớ tới lời nói mẫu hậu khi còn sống, Noãn nhi bây giờ mới hiểu nó có ý nghĩa gì, có lẽ mẫu hậu vẫn tin tưởng phụ hoàng.

Hiên Viên Tuyền ngẩn cười, cười dịu dàng, có những lời này hẳn đã thỏa mãn rồi, Nghi Thủy, người tốt như nàng căn bản không hiểu hận là gì, mà con gái của nàng cũng thế, tuy tính cách lạnh lùng, nhưng cũng tốt bụng giống nàng, nàng yên tâm, ta sẽ bảo vệ hạnh phúc của nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Liễu Khanh Mặc

♥Edit: Mun .

“Hoàng Thượng..... Quốc sư đã tới.....” Giọng Vương công công vang lên, khiến hai người phục hồi tinh thần, Hiên Viên Tuyền nói to: “Tuyền!”

“Quốc sư yết kiến!” Một nam tử trẻ tuổi bước vào ngự thư phòng, khuôn mặt thanh tú, mang theo bản chất thư sinh, ánh mắt bình tĩnh nhưng mang ẩn chứa tài năng, khiến Noãn Ngữ hiếu kỳ về nam tử này, có thể làm quốc sư, vậy hẳn phải có tài năng!

Nam tử trông thấy Noãn Ngữ cũng chỉ thoáng sững sờ vài giây rồi nhanh chóng hồi phục, hẳn cung kính quỳ trên mặt đất, âm thanh trong trẻo vang lên: “Vi thần khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Quốc sư đứng lên đi.....” Hiên Viên Tuyền bình tĩnh nói: “Quốc sư có biết trăm triệu người tới vì việc gì không?”

Nam tử đứng lên, vô ý liếc nhìn Noãn Ngữ một cái, lắc lắc đầu: “Vi thần không biết, xin Hoàng Thượng chỉ rõ?” Nữ tử này là ai? Cho dù nàng đứng đó nhưng khí thế trên người nàng khiến người khác cảm thấy bị áp bách, tựa như khí thế vua chúa trời sinh, khiến người khác không tự giác muốn khuất phục dưới chân nàng, trực giác nói cho hẳn biết nữ tử này rất nguy hiểm.

Đột nhiên Hiên Viên Tuyền cười lớn: “Quốc sư, tới đây, trăm giới thiệu với người nữ nhi bảo bối của trẫm, cũng chính là đệ nhất công chúa trẫm mới phong, đây là nghĩa nữ trẫm mới nhận, quận chúa Giai Duyên, Noãn nhi, Duyên nhi, tới gặp quốc sư, hẳn chính là trụ cột lớn của Thương Long quốc.” Tuy hẳn cười rạng rỡ nhưng khiến nam tử cảm giác có chút bất an.

Nam tử kinh ngạc nhìn Noãn Ngữ, nhưng khôi phục bình tĩnh rất nhanh, hẳn cung kính cúi đầu nói: “Vi thần Liễu Khanh Mặc bái kiến đệ nhất công chúa,

quận chúa Giai Duyên, tên tuổi hai vị đã vang dội từ lâu, nhưng hôm nay quả thật là danh bất hư truyền.” Không ngờ nàng lại là đệ nhất công chúa, xem ra việc Hoàng Thượng triệu hán tới có liên quan tới đệ nhất công chúa này.

Noãn Ngữ lạnh nhạt gật đầu, hồ hững nói: “Đâu dám, chúng ta sao có thể so sánh với uy danh của quốc sư, quốc sư chính là trụ cột lớn của Thương Long quốc, được vạn dân ngưỡng mộ.” Liễu Khanh Mặc này khó đối phó đây, gặp chuyện nhưng vẫn điềm tĩnh bình thản, căn bản là một tiểu hồ ly, muốn tìm được manh mối lão quốc sư từ hán xem ra không dễ.

Mà Duyên nhi chỉ nhẹ nhàng cười, điềm đạm nói: “Ta là nghĩa nữ của Tiêu hậu – Tiêu Duyên Nhi, bá kiến quốc sư, quốc sư người tuổi trẻ đã đạt được như thế này, Duyên nhi vô cùng khâm phục.”

Liễu Khanh Mặc mỉm cười, nhả nhả nói: “Công chúa lẫn quận chúa đều là nữ tử hiếm thấy, vì thần sao có thể sánh bằng, không biết quận chúa và công chúa triệu vị thần tới có chuyện gì?” Xem ra hai nữ tử này không phải người đơn giản, nếu là nam tử, chỉ với khí thế này e rằng Thương Long quốc sẽ gặp họa, đáng tiếc lại là nữ tử, không thể xưng vua.....

“Tốt, tốt ! Quả nhiên là quốc sư, thông minh hơn người, ngay lập tức đã đoán được là Noãn nhi muốn gặp người, Noãn nhi, người thông minh sẽ không quanh co, con nói rõ ra đi!” Trong lúc mọi người nói chuyện Hiên Viên Tuyên đã đánh giá thấu đáo, trong lòng hán Liễu Khanh Mặc là một vị quan tốt, nếu có thể trợ giúp Noãn Ngữ sẽ khiến Noãn Ngữ như hổ thêm cánh, nhưng nếu không thể thì hán cũng không ngại loại trừ, tránh việc làm hại Noãn nhi sau này.

Liễu Khanh Mặc cười nhạt nói: “Hoàng Thượng quá khen, công chúa có chuyện gì cứ nói đừng ngại, vì thần cũng không thích quanh co, có chuyện gì vẫn nên nói thẳng tốt hơn.”

Noãn Ngữ yên lặng nhìn Liễu Khanh Mặc, lạnh lùng nói: “Chuyện nhỏ thôi, chỉ muốn hỏi quốc sư nơi ở hiện giờ của lão quốc sư, xin quốc sư cho hay.”

Liễu Khanh Mặc nhíu nhíu mi, trực tiếp cự tuyệt: “Vi thần cũng không biết, từ mười năm trước đã rời đi không thấy xuất hiện, vì thần cũng không biết nơi ở của sư phụ.” Quả nhiên là vì sư phụ mà tới, sư phụ, có phải người đã sớm đoán được kết quả này mới ẩn cư? Người có biết Hiên Viên Noãn Ngữ vẫn chưa chết không? E rằng năm đó người chưa đủ nhẫn tâm.....

Noãn Ngữ sớm đoán trước Liễu Khanh Mặc sẽ nói thế, nàng trực tiếp hỏi hán thật ra chỉ muốn nhìn thấy phản ứng của hán, thấy hán quả quyết chối từ như thế, có thể với chuyện năm đó hán cũng biết một chút, hơn nữa cũng biết lão quốc sư đang ở đâu.

Duyên nhi không nhịn được lên tiếng: “Quốc sư, người không cự tuyệt nhanh như thế, chúng ta chỉ muốn tìm lão quốc sư hỏi rõ sự thật năm đó, cũng không làm hại hán, người nên nói cho chúng ta biết!”

Lưu Khanh Mặc kiên định lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Cho dù năm đó đã xảy ra chuyện gì vì thần cũng không muốn biết, vì thần chỉ biết lão quốc sư một lòng vì Thương Long quốc, hơn nữa vì thần thật sự không biết hành tung của sư phụ, xin thứ vì thần không thể nói cho công chúa.” Sư phụ, cho dù năm đó người làm gì, Khanh Mặc tin dự tính ban đầu của người là chính xác, hơn nữa người đã xử lý xong tất cả, Khanh Mặc tuyệt đối không để người khác tới quấy rầy người.

Duyên nhi tròn mắt nhìn Liễu Khanh Mặc, giống như phải đào ra một cái lỗ trên người hán, bề ngoài hào hoa phong nhã tại sao lại bảo thủ giống lão quốc sư, không phân biệt tốt xấu, Duyên nhi bất mãn kêu: “Vi Thương Long quốc nên hi sinh một đứa bé cũng không sao ư? Vì một lời đồn vô căn cứ, mạng người cũng chỉ rẻ mạt như vậy sao, thích giết thì giết chớ?”

Liễu Khanh Mặc chỉ cười nhạt, điềm đạm nói: “Hi sinh một người mà có thể cứu cả Thương Long quốc, cách làm của sư phụ không sai, nếu là vì thần thì cũng sẽ làm như thế, quận chúa, bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính*, quận chúa không biết sự kịch liệt trong đó thì không cần nói thêm nữa.” Tuy hán nói nhẹ nhàng nhưng trong lời nói mang theo một cỗ khí thế khiến người khác không thể phản bác. (*Bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính : không ở đúng vị trí thì không bàn chính sự. Khi đã nghĩ là dứt bỏ mọi chuyện không vương vấn.)

Duyên nhi còn muốn nói gì đó nhưng Noãn Ngữ ngăn lại, Noãn Ngữ nghiêm túc nhìn Liễu Khanh Mặc, lạnh nhạt hỏi: “Hóa ra trong mắt quốc sư việc hi sinh người khác là có thể chấp nhận, như quốc sư đã nói, bất tại kỳ vị bất mưu kỳ chính* (tức là không ở vị trí đó, không làm việc ấy và không hiểu về nó thì xin đừng chen vào), nếu đã ngồi trên vị trí này người sẽ không chối từ, trách nhiệm là trách nhiệm, bảo vệ cuộc sống của người dân là trách nhiệm của người, còn dân chúng phải bảo vệ Thương Long quốc, không phải sao?”

Liễu Khanh Mặc thoáng ngạc nhiên rồi lại cười nhẹ: “Nếu là cản trở do người tạo ra thì chúng ta có thể khắc phục, nhưng nếu là ý trời, chúng ta phải chống lại như thế nào? Người không thể đấu với trời, năm đó sư phụ muốn giết công chúa để bảo vệ giang sơn Thương Long quốc, nhưng nếu công chúa không phải là thiên sát cô tình như lời tiên đoán, sư phụ cũng sẽ không làm thế.”

“Thiên sát cô tình, mệnh cách tương trùng, đây chỉ là suy luận vô lý, nhưng tính mạng lại chân thật, hơn nữa vẫn là mạng của một đứa bé, nhưng các người cứ nhất mực đem lời tiên đoán đó đặt trên người một đứa bé sáu tuổi, các người không thấy xấu hổ sao?” Noãn Ngữ cười nhạo nói: “Sinh mệnh đều quý báu, mỗi người đều có quyền sống, nhưng năm đó ta lại không có quyền lợi này, hơn nữa các người dựa vào cái gì chứng minh ta là thiên sát cô tình?”

Liễu Khanh Mặc nhíu nhíu mi giải thích: “Hoàng Thượng cũng biết năm đó xảy ra nhiều thiên tai khiến dân chúng lầm than.” Quả thật lời nói Hiên Viên Noãn Ngữ khiến hán cảm thấy thẹn, đã làm quan thì bọn họ phải có trách nhiệm bảo vệ đất nước chứ không phải giết một đứa bé, việc này không phải việc của họ.

Noãn Ngữ lạnh lùng nhìn Liễu Khanh Mặc hỏi: “Quốc sư, chẳng lẽ mười năm nay không xảy ra thiên tai sao? Mỗi triều đại đều có thiên tai chết người, sau đó dựa vào việc để vương và quan lại đồng tâm hiệp lực chứ không phải tin vào một lời tiên đoán, không lẽ lời tiên đoán nói Thương Long quốc sẽ

mất, các người liền chấp nhận sao? Cứ để mặc Thương Long quốc bị tàn phá sao? Đây là cái mà các người gọi là tiên đoán đó, có thể tùy ý quyết định sống chết của người khác, quyết định sự suy thịnh của một quốc gia.”

Liễu Khanh Mặc trầm lặng, hẳn thật sự không tìm ra lý do để phản bác, có lẽ nàng nói đúng, thiên tai là chuyện bình thường, lại vì lời tiên đoán mà tất cả mọi người đem mũi nhọn hướng về một đứa bé sáu tuổi, cứ thế mà cho rằng nàng không nên tồn tại, ngay cả cơ hội sống cũng không cho nàng, đúng thế, mỗi sinh mệnh đều có giá trị, nhưng năm đó nàng chưa từng có quyền được sống sót..... Ai..... Sur phụ..... Cách chúng ta làm sai rồi.....

Noãn Ngữ cố bình ổn tâm trạng, vừa rồi nàng thật sự quá kích động, Duyên nhi thấy Liễu Khanh Mặc ngăn người, lo lắng hỏi: “Quốc sư, người có khỏe không!” Đừng nói là bị Noãn Ngữ nói khiến trở nên ngu ngốc nha, nhưng Noãn nhi cũng thật lợi hại, mỗi câu nói đều hợp tình hợp lý khiến quốc sư không nói nên lời, thật sự là vô cùng khâm phục nàng.....

“Đa tạ quận chúa quan tâm, vì thần không có việc gì, chỉ là nghe công chúa nói xong đã hiểu ra rất nhiều đạo lý.” Liễu Khanh Mặc cảm kích nhìn Noãn Ngữ nói: “Đa tạ công chúa, hóa ra người làm quan không phải vì quốc gia mà là vì dân chúng, quả thực sự phụ đã sai, người không nên tin lời tiên đoán, vì thần thay sự phụ nhận lỗi với công chúa.”

Noãn Ngữ bình tĩnh hỏi: “Quốc sư, người còn cho rằng ta là thiên sát cô tình, còn muốn giết ta không?” Nàng tin quốc sư này cũng không phải người bảo thủ, người thông minh sẽ không tin tưởng mù quáng những tin đồn.

Liễu Khanh Mặc hơi sửng sốt, không ngờ Noãn Ngữ lại hỏi thẳng như thế, nhưng dù sao cũng là người lên tới chức quốc sư nên phản ứng lại rất nhanh, hẳn lúc đầu nói: “Trước hôm nay vì thần cũng tin tưởng lời tiên đoán kia, không dám đối công chúa, trước đó vì thần cùng nhiều quan viên khác cùng nhau dâng tấu xin Hoàng Thượng phế bỏ công chúa, hơn nữa.....”

Noãn Ngữ yên lặng nói thay hẳn những lời hẳn chưa nói, “Hơn nữa làm giống như năm đó, giết ta để cứu Thương Long quốc đúng không? Vậy hiện tại thì sao? Quốc sư còn muốn giết ta hay không?” Quả nhiên Liễu Khanh Mặc cũng không phải người ngu xuẩn, nếu có thể chiêu mộ hẳn thì sẽ là trợ lực lớn của mình.

Liễu Khanh Mặc khẽ sửng sốt, lại khiếp sợ trước thái độ thần nhiên của Noãn Ngữ, thật sự nàng có thể bình tĩnh trước sự sống chết của bản thân như thế sao? Nàng không hề quan tâm tới những việc mình đã làm, xem ra lúc trước mình đã quá độc đoán, một nữ tử như vậy, có được khí phách đế vương cùng với sự gan dạ sáng suốt, chỉ đáng tiếc lại là nữ tử.....

Liễu Khanh Mặc khôi phục tinh thần, mỉm cười, vốn là khuôn mặt bình thường lại mang theo sức hấp dẫn kì lạ, điềm đạm nói: “Không còn nữa, công chúa là một nữ trung hào kiệt, mỗi câu nói đều như lời vàng ý ngọc, có tình có lý, vì thần tin một người như vậy sẽ không khiến Thương Long quốc diệt vong, ngược lại, có công chúa, Thương Long quốc sẽ càng trở nên tốt đẹp.”

Noãn Ngữ mỉm cười, trong mắt cũng hiện lên tia sáng mềm dịu, nàng thần nhiên hỏi: “Vậy hiện giờ quốc sư có thể cho ta biết nơi lão quốc sư đang ở không? Ta sẽ không làm hại hẳn, đối với một người trung thành thẳng thắn, giữ hẳn lại tốt hơn.” Mâu hậu, người cũng nghĩ như thế đúng không, tuy rằng hẳn bảo thủ hại chết người, nhưng người vẫn mong giữ lại người trung thành tận tâm với Thương Long quốc.

Liễu Khanh Mặc mỉm cười nói: “Xin công chúa cho vì thần một ít thời gian, vì thần sẽ dốc sức tìm sự phụ, nếu sự phụ đồng ý gặp công chúa, vì thần sẽ đưa sự phụ tới trước mặt người.” Hẳn tin một nữ tử như vậy sẽ không nuốt lời, hơn nữa nếu sự phụ thấy khí phách của nàng, hẳn người cũng sẽ không muốn giết nàng nữa.....

Noãn Ngữ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Được, ta cho người thời gian, hy vọng quốc sư không làm ta thất vọng.”

“Vi thần cáo lui trước.” Liễu Khanh Mặc cung kính hành lễ với Hiền Viên Tuyên: “Vi thần cáo lui, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Được, quốc sư đi thông thả!” Hiền Viên Tuyên gật gật đầu, để Liễu Khanh Mặc rời đi, hẳn mỉm cười nói với Noãn nhi: “Noãn nhi, những gì con vừa nói khiến trẫm xúc động, quả là con gái của Nghi Thủy.”

Noãn Ngữ lặng yên nhìn bóng dáng quốc sư rời đi, thần nhiên nói: “Hoàng Thượng quá khen, Hoàng Thượng, xin người sai ám vệ bảo hộ quốc sư, ta lo hẳn sẽ gặp nguy hiểm.”

Hiền Viên Tuyên mỉm cười gật đầu, “Noãn nhi yên tâm, trẫm đã an bài ám vệ bảo vệ bên người quốc sư từ lâu, có chuyện gì trẫm vô cùng rõ ràng.”

Noãn Ngữ có chút kinh ngạc, không ngờ Hiền Viên Tuyên lại thấu hiểu mọi việc, ngay cả thần tử bên cạnh mình cũng an bài người, quả nhiên là có tài làm hoàng đế, chiều này tuy không hay nhưng rất đúng.

“Hoàng Thượng, Noãn Ngữ cáo lui.” Lời vừa nói xong bước chân đã không nhanh không chậm rời đi, Hiền Viên Tuyên nhìn hai bóng người dứt khoát bước đi, chỉ có thể thở dài, ai..... Noãn nhi, con vẫn chưa thể tha thứ cho phụ hoàng sao, rốt cuộc tới lúc nào con mới thôi cư xử lạnh nhạt với phụ hoàng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Âm Mưu Bại Lộ, Huy Vương Gia Ngăn Cản

♥Edit: Mun .

“Ngươi nói sang nay đệ nhất công chúa và quốc sư bàn bạc sự việc trong ngự thư phòng? Ngươi chắc không? Ngươi nghe được gì?” Trong Uyển Trữ điện, Uyển phi nằm trên ghế thông thả đọc sách, không hề nhìn hắc y nam tử quỳ trên mặt đất.

Một thị vệ quỳ trên đất, cung kính cúi đầu, giọng nói có chút run rẩy, cung kính nói: “Thuộc hạ cũng không nghe rõ, võ công quận chúa rất cao nên thuộc hạ không dám đến gần, nhưng công chúa đến ngự thư phòng rất sớm, hơn nữa còn nói chuyện gì đó với Vương công công, dường như là về Như phi, sau đó công chúa vào ngự thư phòng, không lâu sau đó Hoàng Thượng tuyên quốc sư yết kiến, cho nên thuộc hạ đoán công chúa và quốc sư bàn bạc chuyện gì đó, thuộc hạ sẽ báo cáo cho nương nương!”

“Được, tốt lắm, bản cung vừa ý với tin tức hôm nay ngươi cung cấp, Ma Cô, lấy thưởng.” Uyển phi liếc nhìn thị vệ trên mặt đất, khẽ cười nói: “Ngươi yên tâm, chỉ cần làm tốt việc bản cung giao phó thì khi ban thưởng sẽ không thiếu phần của ngươi, nếu ngươi dám phản bội bản cung, hẳn là ngươi biết kết cục chứ!”

Ma Cô lấy ra một bình dược cùng một thỏi vàng từ trong ngực đưa cho thị vệ kia, thị vệ nhanh chóng nhận lấy, kích động cầm bình dược trút vào miệng, uống xong thứ gì đó trong bình hẳn liền xúc động quỳ trên đất, không ngừng dập đầu, cảm kích nói: “Thuộc hạ sẽ toàn tâm toàn lực trung thành với nương nương, thuộc hạ không dám phản bội nương nương!”

Uyển phi cười khê, dịu dàng nói: “Được rồi, ngươi đi xuống đi! Bản cung cũng mệt rồi!” Chẳng qua chỉ là một tên cầu nô tài bị khống chế bởi thuốc, bó thí cho vài thứ đã cảm động tới rơi nước mắt, bản cung nhìn thấy người liền cảm thấy ghê tởm.

“Đạ, thuộc hạ cáo lui.” Thị vệ cung kính lui xuống, hẳn vừa rồi đi, một bóng người màu xám từ nóc nhà nhảy xuống, tốc độ cực nhanh, lướt đi không thấy bóng, lộ ra mặt nạ không có huyết sắc như trước, khiến người xem dựng tóc gáy.

“Mạc Cách, thuốc của ngươi dùng được lắm, nhìn tên thị vệ ngày thường thì oai phong, hiện giờ không khác gì chó mất chủ, thật là buồn cười.” Uyển phi đặt sách xuống, ngồi dậy, ánh mắt xinh đẹp nhìn về phía khuôn mặt không có huyết sắc, nhẹ nhàng nói: “Mạc Cách, ngươi nghĩ thế nào?”

“Nương nương quá khen, Mạc Cách chỉ thay nương nương giải quyết một số vấn đề nhỏ thôi.” Mạc Cách cung kính trả lời: “Nương nương, theo như người của nô tài điều tra, trước đây hai người đó không biết nhau, gặp cũng chưa từng gặp, công chúa kia tìm quốc sư chỉ có một mục đích, vì lão quốc sư!” Giọng nói chói tai của hắn vang dội trong phòng, khiến người khác có cảm giác dao cắt trên người mình.

Uyển phi nâng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thùy mị nói: “Nàng muốn điều tra chuyện năm đó sao? Nàng hoài nghi việc năm đó có liên quan tới bản cung, nên muốn tìm lão quốc sư để hỏi rõ ràng. Vậy ngươi nghĩ Liễu Khanh Mặc sẽ nói ra sao? Bản cung cảm thấy hẳn sẽ không làm thế, hẳn luôn luôn tôn kính lão quốc sư, làm sao có thể giúp một thiên sát cô tình làm hại sự phụ mình?” Nhớ tới lời tiên đoán nàng lại thấy buồn cười, đây chẳng qua là lấy ra từ một quyển sách vở văn nào đó, vậy mà vị đệ nhất trí giả kia lại tin*, hừ..... Quả thật là lão hồ đồ. (*Đệ nhất trí giả : người thông minh nhất)

Mạc Cách độc ác nói: “Nương nương, nô tài cho rằng bất kể Liễu Khanh Mặc có nói hay không đều phải diệt cỏ tận gốc, ngộ nhờ hắn nói ra nơi ở của lão quốc sư, Hiền Viên Noãn Ngữ kia mà tìm được lão chẳng phải nương nương sẽ gặp nguy hiểm, phải biết rằng Hiền Viên Noãn Ngữ cũng không phải người đơn giản.” Không ngờ trên đời này còn có người giải được độc của mình, nha đầu kia xem ra không đơn giản, cần phải loại trừ.

Uyển phi nhú mày, hừ lạnh một tiếng: “Hừ..... Nha đầu chết tiệt kia lại có thể phát hiện ra ngươi hạ dược Như phi, vốn định vu oan giá họa cái chết của Như phi cho nàng, không ngờ thiếu chút nữa bị nàng cắn ngược lại, nếu không phải ngươi giết Như phi kịp thời, e rằng bây giờ bản cung đã xuống tuổi vàng.....”

“Nương nương có phúc tinh bên mình, lại được ông trời thiên vị, tuyệt đối không có việc gì, nô tài được giúp đỡ nương nương thật sự là vinh hạnh của nô tài.” Mạc Cách sùng bái nhìn Uyển phi, kính cẩn hỏi han: “Không biết nương nương định làm như thế nào? Nô tài có nên phái người giết Liễu Khanh Mặc, diệt trừ hậu họa?”

“Đáng tiếc, nhân tài như thế mà chết thật đáng tiếc, nhưng hẳn không chết thì sẽ trở thành vật cản của bản cung, thôi vậy, giết đi!” Uyển phi dùng một chút, dường như nghĩ tới điều gì đó, khẽ cười nói: “Đội đã, bản cung nghĩ rồi, lão bắt từ kia cũng là một vật cản của bản cung, nhưng hiện tại chỉ có Liễu Khanh Mặc mới biết nơi hắn ở, bản cung có biện pháp hay, ha ha ha.....”

Mạc Cách kính phục nhìn Uyển phi, tán thưởng nói: “Nương nương quả là vô cùng sáng suốt, lòng kính trọng của Mạc Cách đối với nương nương như nước sông cuộn cuộn, không ngừng không nghỉ, được làm trâu làm ngựa cho nương nương là vinh hạnh của Mạc Cách.”

Uyển phi che miệng cười khê, “Được rồi được rồi, ngươi nịnh hót cũng không tệ, bản cung nghe ngươi nói xong thật dễ chịu.” Mạc Cách này vô cùng thâm sâu, nhưng rất giỏi ăn nói, cũng không có thói xấu khác, hơn nữa có thể khiến người nghe vô cùng thích thú.

“Đạ, đa tạ nương nương khen ngợi, Mạc Cách có thể khiến nương nương vui vẻ là vinh hạnh của Mạc Cách.” Mạc Cách cẩn thận nhìn Uyển phi, nghi hoặc hỏi: “Không biết nương nương có kế sách gì?”

Khóe miệng Như phi cong lên, thùy mị nói: “Nếu bây giờ Hiền Viên Noãn Ngữ muốn biết nơi ở của lão quốc sư, chúng ta giúp nàng một phen, ngươi phái người đuổi giết Liễu Khanh Mặc, cho hắn biết có người muốn giết hắn cùng lão quốc sư, tới lúc đó hẳn sẽ tới nhờ Hiền Viên Noãn Ngữ giúp đỡ, khi

đấy nơi ở của lão quốc sư sẽ lộ ra, người liền phải người đi trước họ một bước, giết lão bắt từ kia, sau này bọn cung không cần phải lo lắng gì nữa.”

Mạc Cách kính cẩn cúi đầu, tán dương nói: “Nương nương quả là trí tuệ hơn người, nghĩ được điều kế như vậy, Mạc Cách phục nương nương sát đất, nguyện cống hiến sức lực vì nương nương, Mạc Cách sẽ phải người đi làm.”

Uyển phi nương nương cười khê gật đầu: “Ừ. Người đi đi, nhưng cần phải cẩn thận, nhất định phải giết chết hắn, phải biết rằng chuyện này trừ người ra chỉ còn lão bắt từ kia biết, giữ lại hắn chính là tai họa.”

“Nô tài xin cáo lui trước, nương nương yên tâm, nô tài nhất định hoàn thành nhiệm vụ.” Nói xong bóng hình màu xám lóe lên rồi biến mất vô tung, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, Uyển phi uống một ngụm trà, ánh mắt trở nên xa cách, cùng với nữ tử dịu dàng vừa nãy cách nhau vạn dặm.

Đột nhiên cửa bị mở ra, một bóng người khôi ngô từ từ tiến vào phòng, trên mặt mang theo nụ cười tuần nhã, khoe miệng hơi cong lên, vừa khí phách vừa điềm đạm, hắn thông thả bước tới chỗ ngồi bên cạnh Uyển phi, lạnh nhạt nói: “Mẫu hậu, chẳng lẽ việc người làm mười năm trước còn chưa đủ sao?”

Sắc mặt Uyển phi trở nên trắng bệch trong nháy mắt, nàng không tin nhìn Hiên Viên Huy, giọng nói trở nên run rẩy không kiềm chế được, “Con, con đã biết..... Làm sao con biết chuyện mười năm trước?” Mọi việc đều bị vạch trần trước mắt đứa con, nàng không muốn chúng cảm thấy mình là một nữ nhân xấu xa, nhưng bây giờ.....

“Sự tình trong ngự hoa viên con đều thấy hết, mẫu hậu, người đã sai một lần rồi, đừng lặp lại nữa, Tiều hoàng hậu đã chết như người muốn, vì sao người vẫn muốn làm hại càng nhiều người nữa? Vị trí kia quan trọng đến thế sao?”

Uyển phi cười chua xót: “Vị trí kia không quan trọng sao? Thân là nữ tử trong hậu cung, vị trí đó là số phận cả đời, Huy nhi, con hiểu không? Nếu mẫu hậu không được làm hoàng hậu thì sớm hay muộn cũng sẽ có một kết cục là lãnh cung, chỉ có đạt được vị trí kia mẫu hậu mới hạnh phúc.” Từ một tú nữ bị người khác bắt nạt tới bây giờ, nàng đã thề nhất định phải ngồi vào vị trí kia, cho dù phải trả bất cứ giá nào.....

Hiên Viên Huy điềm đạm nói: “Mẫu hậu, phụ hoàng là một vị vua nhân từ, người sẽ không đối xử với mẫu hậu như thế, hơn nữa vị trí hiện tại của mẫu hậu cũng đã cao, trong hậu cung còn có ai dám không nghe lời mẫu hậu.”

“Không có người không nghe lời ta? Huy nhi, con sai rồi, chỉ cần mẫu hậu không có phượng ấn, chỉ cần mẫu hậu không ngồi trên vị trí hoàng hậu, bất cứ lúc nào mẫu hậu cũng sẽ bị hạ thấp, ta quyết không cho phép chuyện như thế xảy ra.....” Uyển phi cay đắng nhìn Hiên Viên Huy, mang theo hận ý nói: “Hơn nữa bây giờ hậu cung không phải của ta, tất cả đều là của Hiên Viên Noãn Ngữ, là nàng hại mẫu hậu, là nàng cướp đi tất cả của mẫu hậu, cho nên mẫu hậu muốn lấy lại.....”

“Mẫu hậu, tất cả không liên quan tới Hiên Viên Noãn Ngữ, người không nên lại làm hại nàng, người đã khiến nàng mất đi mẫu thân của mình, phụ hoàng chỉ là áy náy mới đối xử đặc biệt với nàng.” Hiên Viên Huy không ngờ mẫu hậu dịu dàng ngày nào giờ chìm sâu trong dục vọng quyền lực, nhớ tới người con gái lạnh lùng kia, hắn thật sự không muốn mẫu hậu lại làm hại nàng.

Uyển phi vỗ mạnh vào bàn, chén trà trên bàn rung rung, nàng tức giận nhìn Hiên Viên Huy, lạnh lùng nói: “Người là con ta, nhưng lại đi giúp đỡ xú nha đầu kia, Huy nhi, mẫu hậu làm tất cả không phải là vì con và Doanh nhi sao? Phụ hoàng con yêu thương Hiên Viên Noãn Ngữ quá mức, ngay cả Thanh Long ngọc bội cũng đưa cho nàng, nói không chừng một ngày nào đó ngay cả ngôi hoàng đế cũng đưa cho nàng, tại sao con không hiểu nỗi khổ của mẫu hậu.”

Hiên Viên Huy lắc đầu, kiên quyết nói: “Mẫu hậu, có được ngôi hoàng đế hay không là dựa vào thực lực của chính con, không cần người giờ những thủ đoạn đê hèn như thế, người như vậy cho dù tương lai con ngồi trên ngôi hoàng đế, trong lòng cũng tự khinh bỉ chính mình.” Cả đời này hắn chỉ thua một lần, cũng chỉ có nàng mới thắng được hắn, hắn muốn tự sức mình thắng nàng, nếu không hắn thắng cũng bằng thừa.

Uyển phi vươn tay tát Hiên Viên Huy một cái, đánh xong nàng giật mình, nhìn tay Hiên Viên Tuyên, nhìn hai gò má của đứa con bị mình đánh hồng, Hiên Viên Huy đau đớn, run rẩy vươn tay vuốt ve hai gò má, áy náy nói: “Huy nhi, xin lỗi, mẫu hậu không cố ý, mẫu hậu tức giận, mẫu hậu không biết..... không biết tại sao mình lại làm thế..... Xin lỗi con..... Huy nhi, đừng trách mẫu hậu được không?”

Hiên Viên Huy nhìn ánh mắt áy náy của Uyển phi, trong đó còn có cả nước mắt, hắn cảm thấy Uyển phi, nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu, con không trách người, nhưng người nghe con khuyên một câu, đừng hại người nữa, bọn họ đều vô tội.”

Uyển phi rút tay lại, lạnh lùng nói: “Bỏ qua cho họ, không thể nào, con nghĩ mẫu hậu còn có cơ hội quay lại sao? Không phải chúng chết thì là ta chết, hôm nay ta không đối phó chúng, ngày mai chúng sẽ đối phó ta, không lẽ con muốn ta chết sao?” Tại sao con trai nàng lại tốt bụng như thế, tại sao con nàng không hiểu nỗi khổ của nàng.

Hiên Viên Huy thờ dãi nói: “Mẫu hậu, hai vị quốc sư đều là trụ cột của Thương Long quốc, giết bọn họ chẳng khác nào hủy đi nền móng của Thương Long quốc, chẳng lẽ mẫu hậu thật sự phải làm thế? Mẫu hậu, người thử nghĩ nếu có một ngày phụ hoàng biết thì sao....”

“Người cảm miệng cho ta, không cần nói nữa.....” Đột nhiên Uyển phi chặn ngang lời nói của Hiên Viên Tuyên, điên cuồng hét lớn: “Người không cần nhắc tới tên đó, hắn không yêu ta, cho tới bây giờ cũng không yêu, hắn cho nữ nhân kia tất cả, chẳng qua ta chỉ muốn quyền lợi thôi, hắn cũng không cho, ngay cả hậu cung cũng cho nữ nhi bảo bối của hắn, không chừng mấy ngày nữa ngay cả thiên hạ cũng truyền cho nữ nhi của hắn.”

“Mẫu hậu.....” Hiên Viên Huy vừa nói đã bị Uyển phi chặn lại, Uyển phi khóc rống nói: “Hắn sẽ không yêu ta, hắn chỉ biết hận ta, bởi ta giết chết Tiều Nghi Thủy, bởi ta hạ độc Hiên Viên Noãn Ngữ, cũng chính ta gieo lời đồn, là ta..... tất cả đều là ta làm..... Hắn sẽ hận ta..... ha ha ha..... Sẽ hận ta.....”

Hiên Viên Huy ôm chặt Uyển phi, dịu dàng an ủi nói: “Mẫu hậu. Là con sai, người đừng như vậy, nhưng mẫu hậu.” Thì ra còn có bí mật hần không biết, hóa ra nàng che mặt bởi vì trúng độc, hóa ra nàng không phải xấu xí trời sinh, tất cả đều do mẫu hậu làm, bởi vì hai chữ quyền lực, hần làm sao dám đối diện với các nàng, đối diện với phụ hoàng.

“Huy nhi, mẫu hậu không cần con giúp ta, nhưng đừng nhúng tay vào chuyện của mẫu hậu được không? Tất cả đều cho mẫu hậu làm, con coi như không biết chuyện gì, được không?” Uyển phi đột nhiên kích động ngẩng đầu, khẩn cầu nhìn Hiên Viên Huy, cầu xin nói: “Mẫu hậu xin con, chẳng lẽ con muốn thấy mẫu hậu chết sao?”

Hiên Viên Huy thống khổ nhìn mẫu thân, một người luôn trước nay luôn kiêu ngạo sao giờ lại khóc đau lòng như vậy, mẫu hậu luôn dịu dàng tại sao trở thành thế này? Chẳng lẽ quyền lực quan trọng như thế sao? Hần nên làm gì bây giờ? Hần có thể coi như không biết chuyện gì sao? Nhưng nhìn Uyển phi khóc đau lòng như thế, hần vẫn không nhìn được gạt đầu, nhưng trong mắt dường như có gì đó trở nên tĩnh lặng rồi dần dần biến mất.

Uyển phi vui mừng ôm Hiên Viên Huy, nàng lau nước mắt, phẫn chấn nói: “Được, con đồng ý với mẫu hậu là tốt rồi, Huy nhi, không cần lo lắng, đừng xen vào việc gì, con cũng không nên tiếp xúc với Hiên Viên Nân Ngữ, mẫu hậu biết con rất tốt bụng, không muốn ta làm hại nàng, nhưng con phải hiểu là chúng ta sống trong hậu cung, con không hại người, người cũng sẽ hại con, biết không?”

Hiên Viên Huy há miệng thở dốc như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn ngậm miệng gật gật đầu, mẫu hậu, con có thể mặc kệ chuyện của người, nhưng con vẫn làm theo ý mình, xin lỗi mẫu hậu, con chỉ không muốn người chìm vào quá sâu.

Uyển phi sung sướng nắm tay Hiên Viên Huy, dịu dàng nói: “Huy nhi, ở lại ăn cơm đi, mẫu hậu sai Ma Cô làm mấy món con thích.” Nàng chỉ biết Huy nhi của nàng luôn khôn ngoan, sẽ hiểu ý mình, nàng chỉ biết nàng có đứa con tốt.

Hiên Viên Huy hơi lắc đầu, cự tuyệt nói: “Không được, con còn phải đi học, mẫu hậu, Huy nhi cáo lui trước.” Nói xong liền từ từ rời đi.

Ánh mặt trời chiếu rọi bóng dáng hần, có vẻ rần rờ kiên cường nhưng lại mang theo chút xa cách, Uyển phi đứng ngây người nhìn Hiên Viên Huy rời đi, mãi cho tới khi hình bóng biến mất khỏi tầm mắt nàng, nàng lập tức ngồi xuống ghế, đau xót nhìn cánh cửa, tất cả đều hết rồi, nàng không còn là mẫu hậu dịu dàng trang nhã của hần nữa, không thể trở về được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Âm Sát Liễu Khanh Mặc

♥Edit: Mun .

Hiên Viên Huy thất thần ra khỏi Uyển trử cung, trong đầu rối rắm, không biết nên làm gì, cũng không biết mình đang trôi giạt đến nơi nào, mãi cho tới khi có thị vệ thỉnh an, hần mới hồi phục tinh thần. Hần ngẩng đầu nhìn cung điện xa hoa trước mắt với dòng chữ: Nghi Ngữ cung.

Hiên Viên Huy cười khò lắc đầu, không ngờ hần lại đến nơi này, lẽ ra hần có thể vào thăm hỏi một chút, nhưng bây giờ hần nên vào với bộ mặt gì đây. Ai.

Hiên Viên Huy vừa định rời đi nhưng lại nghe được tiếng đàn mờ mờ ảo ảo, khiến lòng hần trở nên an tĩnh lại, hần nhận ra đây là tiếng đàn của Hiên Viên Noãn Ngữ, tuy cả đời chỉ nghe qua hai lần nhưng không cách nào quên được.

Thị vệ nhìn thấy Hiên Viên Huy đứng đó cũng không quấy rầy, họ cũng hiểu tiếng đàn của công chúa rất hay, khiến bọn họ nghe đến ngây người, phản ứng này của Huy vương gia cũng là bình thường.

Lâu sau đó tiếng đàn vẫn văng vẳng, mà Hiên Viên Huy cũng đứng đó trầm tư thật lâu không nhúc nhích, phản ứng này khiến thị vệ có chút lo lắng, bọn họ nhìn nhau nhưng không ai dám lên quấy rầy.

Một nữ tử từ trong cung đi ra, đúng là Yến nhi, nàng thấy Hiên Viên Huy đứng đó cũng hơi ngạc nhiên một chút, rồi tiến lên trước cung kính nói: “Huy vương gia, tiểu thư mời người vào, a, tiểu thư là chỉ công chúa, Huy vương gia, mời !” Công chúa cũng thật thần kì, sao nàng lại biết Huy vương gia ở bên ngoài.

Hiên Viên Huy lấy lại tinh thần, nghe thấy những lời Yến nhi nói còn hơi sững sốt, nhưng vẫn theo Yến nhi vào trong Nghi Ngữ cung, bước đi không nhanh không chậm, càng vào trong tiếng đàn càng rõ, tới hoa viên, có một người con gái áo tím ngồi dưới cây đào đàn Phượng cầm, ngoài ra còn một người con gái khác, tay cầm nhuyễn kiếm múa kiếm trong viện, mỗi chiêu đều phối hợp hoàn hảo với tiếng đàn.

Hiên Viên Huy kinh ngạc nhìn hai người con gái, cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ nhưng không cách nào xác minh, hần có thể khẳng định khúc nhạc này không phù hợp, hơn nữa điệu múa này cũng chưa nội lực mạnh mẽ, hần nhớ rõ sự phụ đã từng nói qua có một loại võ công rất lợi hại, dựa trên tin tưởng hiểu biết lẫn nhau, chỉ cần đạt tới cảnh giới thì sẽ không có đối thủ trên giang hồ. chẳng lẽ.

Tiếng đàn dần ngừng, Duyên nhi cũng thu hồi nhuyển kiếm, mỉm cười nhìn Hiên Viên Huy, Huy vương gia này cũng thật thú vị, tới cửa Nghi Ngừ cung lại đứng gần nửa canh giờ cũng không vào, bây giờ vào rồi cũng chỉ biết ngẩn người, có khi nào Huy vương gia vô cùng thông minh trong lời đồn lại là một người ngốc?

Noãn Ngừ vuốt nhẹ dây đàn, tiếng đàn này khiến Hiên Viên Huy thức tỉnh, hần kinh ngạc nhìn Noãn Ngừ, nghi hoặc hỏi: “Nàng có võ công?” Hần đoán đây chính là cảm kiếm song hợp, không ngờ các nàng lại luyện được cảm kiếm song hợp.

“Không phải.” Noãn Ngừ lắc đầu, lạnh lùng nói: “Huy vương gia đã trở lại bình thường chưa?” Hiên Viên Huy tới đây ngây ngốc làm gì, lúc trước không phải hắn vẫn luôn điềm tĩnh hay sao? Tại sao hôm nay lại trở nên như thế này.

Hiên Viên Huy mỉm cười, hiện tại đã không còn mất hồn mất vía như vừa rồi, không hiểu tại sao hắn luôn cảm thấy khúc nhạc vừa rồi đã khiến hắn bình tâm trở lại, hắn nhả nhận nói: “Đã bình thường, đều là nhờ tiếng đàn của đệ nhất công chúa.”

Duyên nhi che miệng khẽ cười: “Không ngờ người được xưng là Huy vương gia khôn ngoan bậc nhất cũng có lúc ngây người, không biết việc gì khiến Huy vương gia khổ não như thế?”

Hiên Viên Huy cười khò, mở miệng cũng không biết nói gì, trước hôm nay hắn còn tự hào là mình thông minh, nhưng hiện tại hắn không cảm thấy tự hào một chút nào, thông minh thì làm được gì, không giải quyết được chuyện của mình, cũng không giúp được mẫu thân, chỉ có thể nhìn nàng đắm chìm trong quyền lực.....

Duyên nhi cảm thấy dường như mình đã nói sai, đành nhìn về phía Noãn Ngừ xin giúp đỡ, Noãn Ngừ cảm nhận thấy ánh mắt của Duyên nhi, lặng im nhìn thoáng qua Hiên Viên Huy, rồi nhẹ nhàng lướt qua dây đàn, một khúc nhạc du dương bắt đầu....

Hiên Viên Huy kinh ngạc nhìn Noãn Ngừ, dường như hắn cũng thoáng cảm nhận được ý nghĩa khúc nhạc này Nhìn về phía ông sao phi thúy bên hông, do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn lấy ra hộp tấu cùng tiếng đàn, khúc nhạc ý tứ sâu xa, dư dương uyển chuyển, mơ hồ mang theo cảm giác trời biển bao la, khiến lòng người dần trở nên cõi mở.....

Kết thúc khúc nhạc, trong ánh mắt Hiên Viên Huy đã khôi phục tự tin và kiêu hãnh lúc xưa, hắn mỉm cười nhìn Noãn Ngừ, cảm kích nói: “Đa tạ!” Hóa ra nàng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, tiếng đàn của nàng có thể an ủi lòng người.

Noãn Ngừ chỉ im lặng gật đầu, “Huy vương gia quá lời rồi, trời cũng đã tối, bồn cung còn có việc, cáo từ trước, Huy vương gia, xin cứ tự nhiên.” Dứt lời liền ôm Phượng cầm rồi đi.

Hiên Viên Huy lo lắng hô to: “Đợi chút, bồn vương có việc muốn nói với công chúa.” Bất chợt hắn buột miệng nói ra, cho rằng mình nên nhắc nhở họ một chút, coi như là báo đáp việc hôm nay.

Noãn Ngừ dừng bước, nghi hoặc nhìn Hiên Viên Huy. Hiên Viên Huy bị ánh mắt Noãn Ngừ nhìn chăm chăm lại có cảm giác ngây ngốc, hắn cảm thấy ánh mắt này giống như có thể nhìn thấu tâm hồn người, ánh mắt đẹp như thế đáng lẽ nên thuộc về một mỹ nhân, đáng tiếc, tất cả đều bị mẫu hậu mình phá hủy.....

Duyên nhi bắt đầu nhìn hai người, ho nhẹ hai tiếng nhắc nhở: “Huy vương gia, xin hỏi người có chuyện gì?” Hiên Viên Huy này cũng quá cường điệu rồi, chưa thấy mặt Noãn Ngừ đã sững sờ, tới lúc thấy được chắc ngất luôn, nhưng cũng phải nói, ánh mắt Noãn Ngừ thật đẹp, khiến người khác có loại cảm giác rung động.

Hiên Viên Huy lấy lại tinh thần, xấu hổ ho khan hai tiếng, khuôn mặt anh tuấn thoáng ửng đỏ, hắn ngượng ngùng nói: “Khụ... Thật xấu hổ, ta chỉ muốn.....” Tại sao hắn lại ngẩn người chứ, thật là vô lý, hơn nữa nàng lại là em gái mình, rõ là bề mặt.

Ánh mắt Noãn Ngừ dời đi, đối với việc Hiên Viên Huy xấu hổ cũng không có chút phản ứng, đối với việc hắn ngây người ra thì chỉ cho rằng hôm nay hắn có tâm sự mà thôi, nàng lạnh nhạt nói: “Huy vương gia có chuyện gì mời nói.”

Hiên Viên Huy thấy nàng không có phản ứng gì cũng tỉnh táo lại, nhưng đáy mắt lại thoáng qua chút thất vọng, hắn hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, sau đó nói: “Bồn vương muốn nhắc nhở công chúa một chút, hoàng cung là nơi âm mưu hiểm ác, có một số việc không đơn giản như bề ngoài, công chúa cẩn thận có người lập mưu, đôi khi chuyện nàng muốn làm sẽ bị người khác lợi dụng, nên công chúa hãy cẩn thận.” Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Hiên Viên Huy rời đi, Noãn Ngừ cùng Duyên nhi nhìn nhau, Duyên nhi hoài nghi nói: “Hiên Viên Huy này có chút quái lạ, Noãn nhi, muội có cảm thấy gì không, lời hắn vừa nói là như thế nào? Không lẽ hắn theo lời Uyển phi nên tới đây?” Có vẻ không đúng, vừa rồi dường như là hắn quan tâm các nàng, lại sao lại kì quái như thế!

Noãn Ngừ nhẹ lắc đầu, “Không giống, hắn không phải Uyển phi sai hắn tới, hơn nữa giống như hắn muốn nói cho chúng ta điều gì đó, nên muội khẳng định hắn biết cái gì đây, nhưng cũng không thể nói ra. Chỉ là những lời vừa rồi hắn nói là có ý gì?” Chuyện mình muốn làm lại bị người khác lợi dụng nghĩa là sao?

Duyên nhi thấy mặt mày Noãn Ngừ nhăn lại, nàng nhẹ vỗ vai Noãn Ngừ an ủi: “Được rồi, không cần lo tới việc đó, chúng ta nên nghĩ xem làm sao để Liễu Khanh Mặc nói ra địa điểm lão quốc sư ở đi!”

“Đúng rồi, Liễu Khanh Mặc, lão quốc sư, ta biết rồi!” Chợt Noãn Ngừ nhớ tới điều gì đó, lo lắng nói: “Duyên nhi, tỷ đến phủ quốc sư ngay đi, xem Liễu Khanh Mặc có chuyện gì hay không, cho dù hắn không sao tỷ cũng mang hắn vào cung đi, muội nghĩ rằng ý của Hiên Viên Huy vừa này liên quan tới

Liễu Khanh Mặc, ý hấn là còn có người cũng muốn tìm lão quốc sư.”

Duyên nhi cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc, nằng gật đầu, bóng hình biến mất trong nháy mắt.

Nhưng ngay tại lúc Hiên Viên Huy và Noãn Ngữ cảm sát hài hòa, phủ quốc sư đã ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, vô số hắc y nhân từ mọi nơi đột nhiên xuất hiện, gia đình lẫn nha hoàn trong phủ quốc sư đều bị giải quyết rất nhanh, ra tay nhanh chóng, căn bản nha hoàn lẫn gia đình chưa kịp hét đã bị cắt đứt cổ, ánh mắt trước khi chết còn mở thật to.....

Lúc này quốc sư đang ở trong thư phòng đọc sách, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, vừa ngẩng đầu đã thấy mười mấy hắc y nhân vây quanh hấn, hấn không chút hoang mang nhìn bọn họ, trong mắt vẫn bình thản như trước. Hấn nhìn ra bên ngoài ngự thư phòng, bây giờ rõ ràng là ban ngày, lá gan của thích khách bây giờ lớn thật, ban ngày ban mặt lại trực tiếp xông vào phủ quốc sư ám sát.

Nhóm thích khách liếc nhìn lẫn nhau, không nghĩ là người này sắp chết lại có tâm tình nhìn trời, một tên ồm ồm lên giọng hỏi: “Nói ra nơi lão quốc sư ở thì chúng ta có thể cho người chết thoải mái một chút.”

Liễu Khanh Mặc nhìn về phía tên đó, khí thế mãnh liệt làm cho thích khách không tự giác nhìn ra chỗ khác, hấn cười nhạo nói: “Nói gì cơ? Các người nói gì ta không hiểu, sư phụ đã rời đi từ lâu, ta cũng không biết hấn đi đâu.” Có phải là người của đệ nhất công chúa không, có lẽ không phải, cho dù nàng có muốn dôn ép nhưng cũng không chờ đến bây giờ, chẳng lẽ..... Tuyệt đối không thể để lộ nơi sư phụ đang ở.....

Tên thích khách cười lạnh một tiếng, “Được, người đã muốn chết, chúng ta cũng không khách sao, lên.....” Dứt lời liền vọt tới phía Liễu Khanh Mặc.

Liễu Khanh Mặc bị vây quanh, võ công thích khách cũng không thấp, một một đao đều lộ rõ sát ý, võ công Liễu Khanh Mặc cũng không cao, bình thường chỉ để phòng thân, hiện giờ bị nhiều thích khách vây quanh căn bản là không chống đỡ được, trên người đã bị chém vào đao, máu chảy xuống đất khiến áo trắng trở nên đỏ như máu, khuôn mặt thanh tú cũng trở nên trắng bệch, có vẻ không chống đỡ được lâu.....

Nhóm thích khách thấy Liễu Khanh Mặc sắp không trụ nổi, xuống tay ngày càng ác liệt, mỗi chiêu đều muốn lấy mạng hấn, rốt cuộc hấn bị một đao chém ngã xuống đất, nằm sấp trên đất, trên lưng có một vết thương lớn, khiến cả lưng đều trở thành màu đỏ, cả người không nhúc nhích, nhìn giống như đã chết, máu tươi nhuộm đỏ quần áo hấn, nhìn qua vô cùng kinh khủng.....

Nhóm thích khách liếc nhau, mệnh lệnh bề trên là không thả tay giết hấn, bây giờ nên làm gì đây, có lẽ nên rời đi, tại thời điểm chúng đang định rời đi, một thanh kiếm lập tức xuyên qua tim chúng, ngay cả người tới là ai chúng cũng chưa nhìn rõ đã ngã xuống đất về chiều trời....

Duyên nhi thu hồi nhuyển kiếm, nhìn thấy Liễu Khanh Mặc nằm trên mặt đất thì giật mình, trời ạ, vết thương to qua, áo trắng trên người bây giờ không còn trắng chỗ nào cả, không ngờ nàng lại tới muộn, Duyên nhi lo lắng tới bên người hấn, khiêng hấn lên vai rồi nhanh chóng rời đi, đưa nhanh về, nếu không chết người thì không còn manh mối.....

Sau khi Duyên nhi rời đi, một bóng người áo xám cùng với mặt nạ trắng bệch hiện ra, đứng trước phủ quốc sư đã bị nhuộm máu khắp nơi, Mặc Cách lạnh lùng nhìn hơn mười thi thể trên đất, hừ lạnh một tiếng nói: “Một đám phế vật đáng chết, suýt chút nữa phá hoại kế hoạch của bốn giáo chủ.” Nói xong hấn liền biến mất, cứ như chưa từng xuất hiện.

Chỉ trong nháy mắt phủ quốc sư chết gần trăm người, cửa chính đóng chặt, căn bản không có ai biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Cứu Liễu Khanh Mặc, Duyên Nhi Ngượng Ngùng

♥Edit: Mun .

Duyên nhi đưa Liễu Khanh Mặc về Nghi Ngữ cung, Noãn Ngữ thấy cả người Liễu Khanh Mặc toàn máu cũng thoáng ngẩn người, lập tức chạy tới kêu lên: “Duyên nhi, đưa hấn vào phòng ngoài, Yến nhi, người đi kêu Tiểu Đức Tử vào, mau.”

Yến nhi vốn đã bị dọa tới ngây ngốc bị Noãn Ngữ gọi liền hoàn hồn, nằng gật đầu rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.....

Duyên nhi đưa Liễu Khanh Mặc tới phòng ngoài, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, sợ động tới vết thương của hấn, Noãn Ngữ lo âu bước đến bắt mạch cho Liễu Khanh Mặc, nàng nhủ mảy, hấn mất quá nhiều máu, người đánh hấn cũng thật độc ác, lại còn nhiều vết chém như thế, may là người này nghị lực mạnh mẽ, nếu không đã chết từ lâu.....

Từ trước đến nay Duyên nhi chưa bao giờ thấy Noãn Ngữ nhủ mảy như thế, trong lòng không khỏi thêm lo lắng, nhưng nàng biết lúc này không thể quấy rầy Noãn Ngữ, chỉ biết cắn chặt môi, âm thầm cầu nguyện cho nam tử trên giường.....

Noãn Ngữ không trộm trễ một giây, thần tốc lấy bình sứ từ trong tay áo, rồi lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Liễu Khanh Mặc, sau đó lại bắt mạch cho hắn, đôi mày nhíu chặt giờ mới dần dần giãn ra.....

Lúc này Yến nhi dẫn Tiểu Đức Tử đến nhưng nàng lại do dự không dám vào phòng, chỉ để Tiểu Đức Tử vào một mình, Tiểu Đức Tử chạy vào phòng ngoài, thấy giường đã bị máu nhuộm hồng liền đứng ngây người, đầu óc trống rỗng.

Duyên nhi kêu to: “Tiểu Đức Tử, ngươi đứng ngây ra đó làm gì, mạng người quan trọng hơn, còn không mau lại đây.” Nàng sốt ruột muốn chết, nếu quốc sư này chết, nàng và Noãn Ngữ biết nói thế nào với Hoàng Thượng đây, đồ sát thủ bỏ đi, sao lại ra tay ác độc thế!

Tiểu Đức Tử lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, run rẩy tiến lên, trời ạ, đời này hắn chưa bao giờ gặp phải chuyện đáng sợ như thế này, toàn thân nam tử kia đều là màu đỏ của máu, thật là kinh khủng, đặc biệt là những vết thương trên người, cái nào cũng đều đáng sợ dọa người, khiến chân hắn run lên.

Noãn Ngữ đứng dậy đưa một lọ sứ cho hắn, giọng nói cũng không quá cứng rắn, “Tiểu Đức Tử, ngươi cởi quần áo hắn ra rồi bôi thuốc giúp hắn, nhớ là chỗ nào cũng phải bôi, hắn đã hôn mê, sẽ không biết đau.”

Tiểu Đức Tử nhận bình thuốc, run rẩy đi lên, hai tay nắm chặt bình thuốc không biết nên làm sao, hai chân run rẩy đầu giường, ngay cả răng cũng run lập cập.....

Noãn Ngữ trừng hắn, lạnh nhạt nói: “Cứu sống sẽ có thưởng, cứu không được, phạt!” Ai, làm khó hắn rồi, nhìn Liễu Khanh Mặc bây giờ thật đáng sợ, nhưng các nàng đều là nữ tử, làm sao bôi thuốc cho nam tử được, hơn nữa ngoài cửa đều là người thô kệch, sao có thể làm được việc này, thích hợp nhất chỉ có Tiểu Đức Tử. (Yu: thái giám muôn năm, em thụ muôn năm\m/)

Tiểu Đức Tử len lén nhìn Noãn Ngữ, sau đó hít sâu một hơi, đặt bình sứ bên cạnh giường, thò tay cởi quần áo Liễu Khanh Mặc, Noãn Ngữ cùng Duyên nhi đi qua bên kia bình phong, lo lắng chờ đợi. (*Yu: căng mắt dòm đồng cung đồ, muahehe)

Duyên nhi lo âu hỏi: “Noãn nhi, hắn còn sống được không? Vừa rồi muội đưa cho hắn là hoàn hồn đan thần y đưa muội đúng không, nhưng thuốc đó chỉ có hai viên thôi.”

“Thuốc có thể chế tạo nữa, mạng mất sẽ không còn, hơn nữa chúng ta còn muốn tìm lão quốc sư, một viên thuốc mà thôi.” Noãn Ngữ mỉm cười, bình tĩnh nói: “Mạng hắn bây giờ ngàn cân treo sợi tóc, có thể nói chỉ còn lại một hơi, nếu không phải ý lực kiên cường, e rằng đã chết rồi, có thể kiên trì tới bây giờ đã là vô cùng may mắn, hơn nữa hắn vẫn là trụ cột của Thương Long quốc, đôi một mạng này vô cùng giá trị.”

Duyên nhi sốt ruột nhìn bên kia bình phong, hắn quả thật lợi hại, mất nhiều máu thế nhưng vẫn kiên trì lâu như vậy, mình cũng thấy khâm phục hắn. Liễu Khanh Mặc, người không thể chết, hoàn hồn đan cũng đã cho người ăn, đừng lãng phí tâm lòng của Noãn nhi.....

Một lúc lâu sau, giọng nói Tiểu Đức Tử truyền ra, “Tiểu thư, thuốc đã được bôi xong.” Giọng hắn còn chút run rẩy nhưng so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Noãn Ngữ đi vào bắt mạch cho Liễu Khanh Mặc, cẩn thận quan sát sắc mặt hânthờ hắt ra. Cuối cùng cũng giữ được cái mạng này, thật sự là trong họa có phúc mà, may mà còn có thần đan của Nhân bá cùng với ý chí kiên cường của Liễu Khanh Mặc. Nhân bá, thuốc này của người đúng là thần đan thần dược, lần sau nhất định phải tạ ơn người!

Noãn Ngữ nhẹ nhàng phân phó Tiểu Đức Tử “Chăm sóc quốc sư cho tốt, nếu tỉnh lập tức cho ta biết. Làm tốt lắm, ngươi sẽ không thiệt thòi đâu.” Nói xong liền rời khỏi phòng, chỉ để lại một Tiểu Đức Tử đứng ngây ngốc ở đó, khóe miệng cong lên, có vẻ vô cùng vui sướng, hoàn toàn khác xa người vừa run rẩy vừa nãy.

Duyên nhi chạy theo lo lắng hỏi: “Noãn nhi, hắn có làm sao không? Bao giờ hắn tỉnh?” Xem dáng điệu này của Noãn nhi chắc là không có việc gì, bằng không Noãn nhi cũng không yên tâm giao Liễu Khanh Mặc cho Tiểu Đức Tử.

Noãn Ngữ gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Mạng đã giữ lại được, còn lại là vết thương ngoài da, nhưng mất máu không ít, cần điều trị thời gian dài. Về phần vết thương trên người, chỉ cần bôi thuốc mỗi ngày sẽ từ từ khép lại, nhưng e là vết sẹo sẽ không biến mất. Theo như muội đoán hắn sẽ tỉnh lại nhanh thôi, Duyên nhi, lúc tỷ đến quốc sư phủ thì tình hình như thế nào?”

Duyên nhi cau mày, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Tỷ đã dùng tốc độ nhanh nhất tới đó, nhưng lúc tỷ tới tất cả gia đình lẫn nha hoàn đều chết, hơn nữa đều là bị một đao mà mất mạng. Lúc tỷ đến được thư phòng thì hắn đã bị thương như thế, có mười mấy thích khách vây quanh hắn, nhưng võ công nhóm thích khách này không cao lắm, tỷ cũng không mất sức, nhưng nếu bọn họ có thể giết hết người trong quốc sư phủ thì tại sao lại không đỡ được một chiêu của tỷ?”

Noãn Ngữ cau mày, giữa ban ngày ban mặt, ngay cả một chút kháng cự lẫn la hét cũng không có, trừ khi là giết hết mọi người trong cùng một lúc, như vậy số thích khách tuyệt đối không ít, hơn nữa có thể một đao đoạt mạng, võ công hẳn không thấp, nhưng Duyên nhi lại nói thích khách trong thư phòng không đỡ được một chiêu của nàng, chẳng lẽ có hai nhóm thích khách sao? Nếu thế thì người kia rốt cuộc muốn làm gì? Vì sao không thẳng tay giết hắn?

Duyên nhi nghi hoặc nhìn Noãn Ngữ, đột nhiên trong đầu nàng hiện ra cảm giác kì quái, nàng từng nói: “Đúng rồi Noãn nhi, tỷ nhớ ra một chuyện vô cùng kì lạ, có đôi khi tỷ cảm giác được một hơi thở âm trầm, giống như có người nhìn trộm tỷ, nhưng cảm giác này chỉ thoáng qua, hơn nữa lúc ấy cần đưa người đi vội, căn bản không để ý.” Hiện tại nghĩ lại mà có chút sợ hãi, nếu cảm giác của nàng không sai, võ công người kia tuyệt đối hơn nàng.

Noãn Ngữ dừng lại một chút, đầu óc hỗn loạn, nàng lắc lắc đầu, đem vấn đề lung tung này ra khỏi óc, nói với Duyên nhi: “Duyên nhi, tỷ tạm thời ở lại chỗ này coi chừng, tuy muội không tin có người dám xâm nhập Nghi Ngữ cung giết người, nhưng vẫn nên coi chừng một chút.”

“Được rồi, Noãn nhi, yên tâm đi, tỳ sẽ trông chừng thật tốt.” Duyên nhi kiên quyết gạt đầu, nặng nề nói: “Cho dù thế nào đi nữa ban ngày ban mặt mà thích khách lại dám xông vào phủ quốc sư giết hơn trăm người, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.”

Noãn Ngữ gạt đầu, vỗ vỗ vai Duyên nhi, quay sang nói với Yến nhi: “Yến nhi, đi theo ta !” Nói xong liền bước đi.

Duyên nhi thờ dãi nhìn Noãn Ngữ rời khỏi, rồi xoay người tiến vào trong phòng, mà Tiểu Đức Từ đang cẩn thận lau mồ hôi cho Liễu Khanh Mặc, Duyên nhi lo lắng nhìn sắc mặt nam tử tái nhợt, ai. Tuy rằng ý chí kiên cường nhưng trên người có nhiều vết thương như thế cũng rất đau. Nếu là mình e rằng đã đau tới phát khóc, thế nhưng hắn còn cắn răng chịu đựng, giờ khác này, nàng đối với nam tử thanh tú có một tia đồng tình.

“Tiểu Đức Từ, người đi thay nước đi, có ta ở đây rồi.” Nói xong những lời này nàng bỗng đỏ mặt, sao nàng lại nói ra những lời này, thật sự là dọa người, trời ạ, ai nói cho nàng tại sao nàng lại thốt ra như vậy.

Tiểu Đức Từ kinh ngạc nhìn Duyên nhi, thấy hai má nàng đỏ bừng, đột nhiên hiểu được chuyện gì, sau đó đưa khăn tay cho Duyên nhi, bụng chậu ra ngoài mức nước, Duyên nhi cầm khăn trên tay xấu hổ đứng một chỗ, mãi cho tới khi Tiểu Đức Từ rời đi nàng mới đi chuyển một chút.

Duyên nhi ngồi bên giường, du dự có nên lau mồ hôi cho Liễu Khanh Mặc không, nhưng thấy cả đầu hần đầy mồ hôi không ngừng chảy, nàng thờ dãi một hồi, cắn cắn môi, sau đó vươn tay lau mồ hôi trên trán Liễu Khanh Mặc, nàng lau tự nhiên hơn, cũng không còn xấu hổ như trước.

Duyên nhi dịu dàng nhìn khuôn mặt tái nhợt, trong mắt dường như có thêm chút gì đó, ngay cả chính nàng cũng không phát hiện ra. Tiểu Đức Từ bưng nước vào, thấy bộ dáng của Duyên nhi chỉ hơi kinh ngạc một chút rồi trộm cười.

Qua hồi lâu Duyên nhi cũng không phát hiện ra Tiểu Đức Từ đứng ngoài cười trộm, Tiểu Đức Từ không muốn quấy rầy bọn họ nên nhẹ nhàng đặt chậu trên đất rồi ngồi xồm xuống, tay chống cằm nhìn Duyên nhi trong phòng cười tủm tỉm.

Người trên giường đã khôi phục ý thức, Liễu Khanh Mặc cảm thấy cả người vô cùng đau nhức, hần cau mày, cố gắng mở to mắt, nhưng đau đớn khiến hần lại hôn mê lần nữa, tuy nhiên có một cảm giác mát lạnh từ trán truyền đến, khiến hần dễ chịu hơn một chút, hần cắn răng, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại.

Liễu Khanh Mặc từ từ mở mắt, một bóng dáng mờ ảo hiện ra trước mắt, hần chớp chớp, bóng dáng đó ngày càng hiện lên rõ ràng, hần nhận ra nữ tử trước mắt, là quận chúa Giai Duyên, là nàng cứu ta sao? Bây giờ ta đang ở đâu?

Duyên nhi vui mừng khi thấy Liễu Khanh Mặc mở mắt, phấn khích nói: “Người tỉnh rồi, không ngờ người tỉnh nhanh như thế, người không có việc gì là tốt rồi.”

Liễu Khanh Mặc nhìn Duyên nhi, yếu ớt hỏi: “Là nàng đã cứu ta phải không?”

Duyên nhi gạt gạt rồi lại lắc đầu, nàng nhẹ nói: “Không phải ta cứu người, ta chỉ giúp người giết người muốn giết người thôi, là nghị lực của người tự cứu người, còn có Noãn nhi cứu người, Tiểu Đức Từ giúp người bôi thuốc, hoàn hồn đan của thần y Hàn Nhân cứu người.” Nói xong Duyên nhi bỗng thấy xấu hổ, nàng đang nói cái gì thế, lại bẽ mặt nữa rồi.

Liễu Khanh Mặc cười nhẹ, không cẩn thận khê động tới miệng vết thương, hần hít một hơi, mày nhíu chặt, mồ hôi lạnh không ngừng chảy, có vẻ vô cùng đau đớn.

Duyên nhi lo lắng lau mồ hôi cho hần, không yên tâm nói: “Người đừng kích động, trên người người còn vết thương, đều do ta tự dưng nói một đồng linh tinh.” Ai da, đều do mình nói không biết kiềm chế khiến hần động tới miệng vết thương.

“Đa tạ nàng !” Liễu Khanh Mặc dịu dàng nhìn Duyên nhi, trịnh trọng nói: “Không phải lỗi của nàng, ta vô cùng cảm kích nàng, cho dù thế nào, nếu không phải nàng tới đúng lúc ta đã chết rồi, cho nên người cứu ta là nàng.”

Mặt Duyên nhi ửng hồng, nàng chưa bao giờ đối mặt với nam giới như vậy, hơn nữa ánh mắt Liễu Khanh Mặc như thế, giống như ánh mắt Noãn nhi, có thể nhìn thấu tâm can người khác.

Duyên nhi ngượng ngùng nói: “Việc đó. Người nghỉ ngơi đi, ta đi nói cho Noãn nhi, để nàng tới khám cho người.” Nói xong nàng đặt khăn mặt lên bàn rồi nhanh chóng rời khỏi.

Liễu Khanh Mặc cười nhẹ khi nhìn thấy Duyên nhi cuống quýt rời đi, nụ cười trên môi càng lúc càng lớn, trong mắt hiện lên nét dịu dàng hiếm thấy, không ngờ quận chúa Giai Duyên lại là một nữ tử đơn giản như thế, tính cách lại đáng yêu.

Duyên nhi đi tới cửa thấy Tiểu Đức Từ ngồi đó, mặt càng đỏ, bước chân cũng nhanh hơn, Tiểu Đức Từ cười khẽ rồi vào trong phòng, cung kính nói với người bên trong: “Nô tài Tiểu Đức Từ, công chúa phân phó nô tài ở trong này chăm sóc quốc sư, quốc sư có gì muốn dặn dò xin cứ nói cho Tiểu Đức Từ.”

Liễu Khanh Mặc gạt đầu, điềm đạm nói: “Phiền người rồi!” Nói xong một hồi nhắm hai mắt lại, trong đầu bắt đầu suy xét mọi việc xảy ra ngày hôm nay, mọi việc khiến hần lưỡng lự, có nhiều điều hần cảm giác được không đúng.

Tiểu Đức Từ cũng không nhiều lời, từ từ lui xuống, hần biết bây giờ quốc sư cần nghỉ ngơi, nên im lặng đứng một bên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Sát Cô Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.